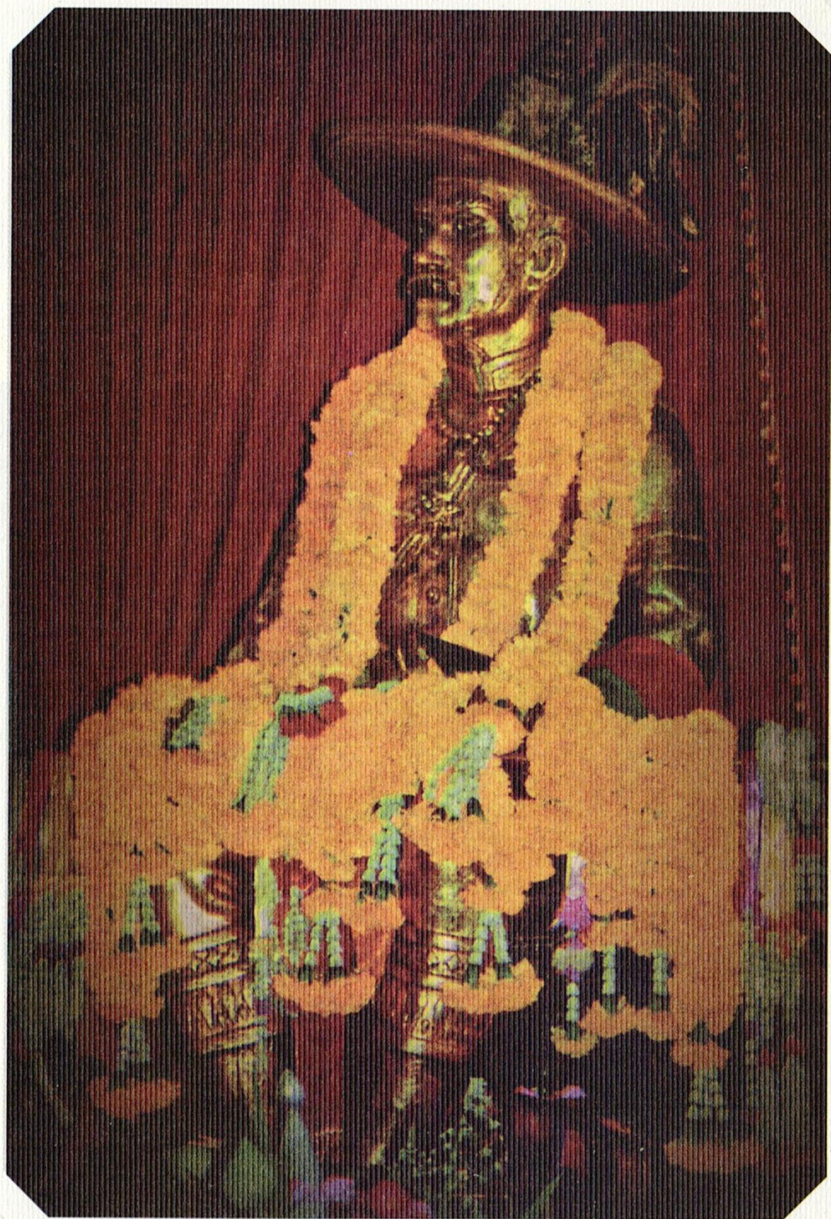
จิตสัมผัส ::: พัชบ้านสวนธนบุรี

จิตสัมผัส

พระพุทธตากสินเลิศฟ้านภาลัย วัดถ้ำแจง อ.ชะอำ จ.เพชรบุรี

พัชบ้านสวนธนบุรี

คำนำ

ที่มาของหนังสือเรื่อง "จิตสัมผัส" นี้ มาจากบทความที่ผู้เขียน เขียนลงในนิตยสารโลกลี้ลับ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๑-๒๕๓๕ ขณะนั้นใช้ชื่อว่า "พลังจิตช่วยชีวิตให้เกิดสุข" เป็นการนำประสบการณ์ตรงและจริง คือมีสถานที่ บุคคล และเหตุการณ์จริงที่ผู้เขียนได้ใช้ความรู้พิเศษ อันเกิดจากพลังทิพย์ พลังธรรม พลังบารมีที่เคยบำเพ็ญมาแต่อดีต จนเกิดเป็นพลังจิตที่สามารถติดต่อสื่อสารกับโลกทางจิตวิญญาณที่เคยมีความเกี่ยวข้องผูกพันกันมาแต่อดีตชาติ มาชาตินี้ได้มีการติดต่อช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างลงตัว

ต่อมาในปี ๒๕๓๖ รศ.ดร. พรรณราย ทรัพยะประภา ท่านได้ติดตามผลงานของผู้เขียนมาโดยตลอด เห็นว่าบทความเหล่านี้มีสาระความรู้น่าสนใจ มีการแทรกหลักธรรมในหัวข้อต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน หากนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตก็จะประสบความสงบสุขได้ จึงขออนุญาตผู้เขียนนำบทความเหล่านี้ไปจัดพิมพ์เป็นหนังสือ ชื่อ "สัมผัสปาฏิหาริย์" เผยแพร่สู่สาธารณชนอีกครั้งหนึ่ง

เวลาล่วงเลยมาจนถึงปัจจุบันนี้ หนังสือดังกล่าวมีเหลืออยู่ที่ผู้เขียนเพียง ๑ เล่มเท่านั้น หลาย ๆ คน เห็นคุณค่าของหนังสือเล่มนี้ จึงมีเสียงเรียกร้องจากเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่เคยร่วมบุญกันมา ขอให้ผู้เขียนจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทานขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นที่มาของหนังสือเรื่อง "จิตสัมผัส" และขอใช้นามปากกาใหม่ว่า "พัชบ้านสวน ธนบุรี" ซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบันของ

ผู้เขียน เพื่อเป็นการรำลึกถึงคุณแม่ในชาติปัจจุบันที่ท่านยกที่ดินผืนนี้ให้ หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจ ปลดปล่อยวิญญาณสหายกาญจนาที่ภูหินร่องกล้า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑

ความปรารถนาของผู้เขียน เมื่อท่านได้อ่านจิตสัมผัสแล้ว หากได้นำข้อหลักธรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในหนังสือไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันแล้วก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะพระพุทธเจ้า ทรงค้นพบความเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ และปล่อยวางได้ คือ อยู่เหนือกฎธรรมชาติ อันเป็นวัฏฏะสงสาร คือ "การเวียนว่ายตายเกิด ด้วยอำนาจกิเลส กรรม และวิบาก" สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป คือความจริงของสภาวะธรรมทั้งหลายที่เป็นอยู่เช่นนั้นเอง เมื่อเราเข้าใจธรรมชาติแล้ว ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ จึงควรน้อมนำหลักธรรมมาเป็นหลักชัยในการดำเนินชีวิต พิจารณาในสถานการณ์จริงว่า เวลาท่านประสบปัญหาต่าง ๆ ขึ้นในชีวิต ท่านมีวิธีเผชิญหน้าและแก้ปัญหานั้น ๆ อย่างไร......ความเยือกเย็น ความสงบของจิต ขณะท่านได้ลงมือปฏิบัติธรรม จะช่วยทำให้ท่านมีสติและเกิดปัญญา พบแนวทางสว่างแห่งธรรม แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างฉับพลัน หรือในยามที่ท่านพบความสุข ท่านก็จะไม่หลงติดสุขจนเกินไป ดำรงตนอยู่ในความไม่ประมาท มีจิตระลึกถึงความจริงว่า สรรพสิ่งทั้งปวงล้วนไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ทั้งสิ้น คือ

อนิจจัง - ความไม่เที่ยง

ทุกขัง - ความเป็นทุกข์

อนัตตา - ความมิใช่ตัวตน

ซึ่งเป็นกฎของธรรมชาติที่มนุษย์เรามิอาจอยู่เหนือกฎธรรมชาตินี้ได้

ท้ายที่สุดนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณผู้มีอุปการะคุณทุก ๆ ท่านที่มีส่วนสนับสนุนในการดำเนินงานจัดพิมพ์หนังสือ "จิตสัมผัส" ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย จึงขออนุโมทนาความดี และ ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงอำนวยพรให้ทุก ๆ ท่านมีความสุขความเจริญในธรรม คิดหวังสิ่งใดอันเป็นไปโดยชอบประกอบด้วยธรรมแล้ว ขอความปรารถนานั้นจงพลันสำเร็จ เป็นพลังหนุนนำไปเพื่อมรรคผลนิพพานในไม่ช้าไม่นานเทอญ

กฤติยา ถาวร

(พัชบ้านสวนธนบุรี)

สารบัญ

พระราชประวัติ
สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

ตามพระราชพงศาวดาร พระราชประวัติตอนต้นของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ในรัชกาลสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ พระมหากษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยา มีชาวจีนคนหนึ่งชื่อ **แต้ไหฮอง** เข้ามาทำการค้าอยู่ในกรุงศรีอยุธยา ได้หญิงไทยชื่อ **เอี้ยง** เป็นภรรยา เอี้ยงคลอดบุตรเป็นชาย เมื่อวันอาทิตย์ เดือน ๕ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ปีขาล ตรงกับวันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๒๗๗ มีเรื่องเกร็ดว่า เมื่อเวลาคลอดบุตรนั้น ฟ้าผ่าลงมาที่เรือน และเมื่อเวลาคลอดแล้ว มีงูใหญ่เลื้อยเข้าไปขดอยู่ขอบกระด้งที่กุมารนอน บิดาชะรอยจะเห็นว่าชะตาของลูกแรงกว่าชะตาของตน จะเลี้ยงยาก จึงยกให้แก่ผู้มีวาสนา คือ เจ้าพระยาจักรี ในเวลานั้น เจ้าพระยาจักรี รับไว้เป็นบุตรบุญธรรม และให้ชื่อว่า **“สิน”**

พอเจริญวัยขึ้นได้เริ่มการศึกษาสถานศึกษาของไทยสมัยนั้นคือ วัด ในตอนนี้มีเรื่องเล่ากันมาว่า นายสินถูกอาจารย์ลงโทษ โดยเอาตัวมัดกับบันไดท่าน้ำ แล้วลืมทิ้งไว้จนน้ำขึ้น แต่นายสินไม่เป็นอันตรายแต่อย่างใด เพราะบันไดหลุดจากท่าและเผอิญเป็นบันไดซึ่งทำด้วยไม้ชนิดที่ลอยน้ำต่อมานายสินได้บวชเป็นสามเณร ที่วัดสามวิหาร มีเพื่อนสามเณรที่ถูกอัธยาศัยกันและเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ก่อนบวช คือ สามเณรทองด้วง บุตรหลวงพิพิธ

อักษร (ทองดี) เสมียนตรากรมมหาดไทย (สามเณรรูปนี้คือ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ) และ**สามเณรบุนนาค** บุตรพระยาจ่าแสนยากร (เสน) ข้าราชการวังหน้า (สามเณรรูปนี้คือเจ้าพระยามหาเสนา ต้นสกุลบุนนาค)

ในตอนนี้ก็มีเรื่องเกร็ดว่า สามเณรสินได้ลอบถอดบันไดธรรมาสน์ ซึ่งสามเณรบุนนาคขึ้นไปเทศน์กัณฑ์มัทรี เทศน์แล้วไม่ทันดู ขณะก้าวลงมาเลยตกธรรมาสน์ เมื่อลาอุปสมบทแล้ว เจ้าพระยาจักรีได้นำนายสินขึ้นถวายตัวเป็นมหาดเล็ก ในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ ส่วนนายทองด้วงและนายบุนนาคนั้น บิดาก็ต่างนำขึ้นถวายตัวให้รับราชการเป็นมหาดเล็กเหมือนกัน ตอนแรกเข้ารับราชการนั้น ก็มีเรื่องเล่ากันว่า นายบุนนาค ลอบผูกผมเปีย นายสินเข้ากับฝาเรือนที่นอนเล่น แล้วลวงนายสินให้ตกใจ รีบลุกขึ้นกระชากผมเปียของตนเอง ต่อมาได้กราบถวายบังคมลาพักราชการ ออกอุปสมบทเป็นภิกษุนั้น

มีเรื่องเกร็ดว่า วันหนึ่งภิกษุสินออกไปบิณฑบาต ได้พบกับ **ภิกษุด้วง** ซึ่งบวชอยู่ต่างอารามกัน ในขณะที่ภิกษุทั้ง ๒ รูป กำลังยืนทักทายปราศรัยกันอยู่ มีจีนซินแสหมอดูผู้หนึ่งเดินผ่านมาเห็นภิกษุทั้ง ๒ นั้นมีลักษณะแปลกกว่าสามัญชน ซินแสนั้นจึงทายออกไปว่า “ต่อไปจะได้เป็นเจ้าแผ่นดินทั้ง ๒ องค์” เมื่อลาสมณเพศแล้ว นายสินกลับเข้ารับราชการ ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เลื่อนขั้นตามความดีความชอบ จนได้เป็นพระยาตาก ครองเมืองตาก ในปี พ.ศ. ๒๓๐๙ รัชกาลของพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยาบดินทร์

พระยาตาก เข้ามารับราชการในกรุงศรีอยุธยา ได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นพระยาวิชรปราการ หรือ พระยากำแพงเพชร เจ้าเมืองกำแพงเพชร แต่ยังมิทันที่จะได้กลับออกไปรับหน้าที่ใหม่ พม่าก็ยกกองทัพเข้ามาล้อมกรุง

คนทั้งหลายจึงยังคงเรียกว่า **พระยาตาก (สิน)** และเรียกนามนั้นตลอดมา ในสงครามคราวนี้ ทั้ง ๆ ที่ข้าศึกตั้งทัพประชิดกำแพงพระนครอยู่ มีกฎห้ามมิให้ใครยิงปืน นอกจากจะได้รับอนุญาตจากศาลาลูกขุนก่อน **พระยาตาก (สิน)** มีหน้าที่ป้องกันพระนครด้านหนึ่ง ได้สั่งทหารให้ยิงพม่า ซึ่งยกทัพใกล้เข้ามาโดยลืมบอกศาลาลูกขุน การกระทำนั้นเป็นความผิด แต่มีความชอบในราชการมาก่อน จึงได้รับพระราชทานพระมหากรุณาให้ภาคทัณฑ์

เมื่อคราวรบทัพเรือ พระยาตากก็เป็นแม่ทัพผู้หนึ่งไปตั้งทัพที่วัดใหญ่ และคราวนั้นก็ว่ามีความผิด คือ ไม่ช่วยทัพอื่นซึ่งเสียทีพม่า พระยาตากเห็นว่าไม่มีทางที่จะป้องกันพระนครให้พ้นเงื้อมมือข้าศึกได้ และถ้าขืนรบอยู่ต่อไป ตนก็จะมีความผิดอยู่ร่ำไป จึงรวบรวมไพร่พลที่สมัครเป็นบริวารตีฝ่ากองทัพพม่าออกไปทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ มุ่งหน้าไปสู่ชายทะเล โดยในระหว่างทางได้รบกับกองทัพพม่า ซึ่งพบเข้าโดยบังเอิญและไล่ติดตามมา พม่าแตกพ่ายไปทั้งสิ้น แล้วเดินทางเรื่อยไป จนได้ตั้งมั่นที่ระยอง กรุงศรีอยุธยาจึงเสียแก่พม่าในขณะที่พระยาตาก ตั้งซ่องสุมรี้พลอยู่ที่ระยองนี้เอง ซึ่งตรงกับวันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๓๑๐

พม่านั้น เมื่อชนะแล้ว แม่ทัพก็กวาดต้อนผู้คนพร้อมทรัพย์สมบัติกลับไปยังกรุงอังวะ ส่วนทางเมืองไทยนั้น ตั้งให้ **สุกี้** เป็นนายกองรักษากรุงศรีอยุธยา ตั้งค่ายอยู่ที่โพธิ์สามต้น และให้ **นายทองอิน** คนไทยผู้ทรยศต่อชาติเป็นผู้รักษาธนบุรี ส่วนสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินของไทยนั้น ทหารพม่าไปค้นพบพระองค์ใต้พุ่มไม้ที่บ้านจิกไม่ได้เสวยอาหารมาสิบกว่าวัน พอมาถึงค่ายโพธิ์สามต้นก็สวรรคต สุกี้ นายกองให้เชิญพระศพไปฝังไว้ที่โคกพระเมรุ

ส่วนพระยาตาก เมื่อทราบว่ากรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าข้าศึกแล้วก็เริ่ม

ขยายอาณาเขตตีได้เมืองชลบุรี จันทบุรี และ ตราด แล้วตั้งมั่นอยู่ที่จันทบุรี อันเป็นเมืองใหญ่ ทำการบำรุงกำลังทหารและต่อเรือรบ ครั้นถึงเดือน ๑๒ ก็ยาตราทัพเรือเข้าทางปากน้ำเจ้าพระยา ตีได้ชลบุรีแล้ว เลยขึ้นไปตีค่ายโพธิ์สามต้น กู้กรุงศรีอยุธยาพ้นเงื้อมมือพม่าได้ดังประสงค์

ในพระราชพงศาวดารกรุงธนบุรีนั้นกล่าวว่า เมื่อเสร็จการถวายพระเพลิงพระบรมศพสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยาบดินทร์แล้ว พระยาตากก็จะตั้งราชธานีที่กรุงศรีอยุธยา แต่สุบินว่า พระเจ้าแผ่นดินที่ล่วงลับไปแล้วมาบอกให้ย้ายราชธานีไปตั้งที่ใหม่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทางด้านนักประวัติศาสตร์ได้แสดงความเห็นกันต่าง ๆ ว่า เพราะกรุงเก่าอยู่ไกลทะเลเกินไป ถ้ามีศึกทางใต้จะลงมาป้องกันไม่ทันท่วงทีบ้าง บ้างก็ว่ากรุงเก่านั้นข้าศึกทางเหนือรู้เบาะแสแล้ว สามารถเข้าตีง่าย

แต่เมื่อวิเคราะห์ดูแล้ว น่าจะเป็นด้วยความย่อยยับของกรุงศรีอยุธยาและฤดูกาลเป็นเหตุสำคัญกว่าเหตุอื่น เพราะเวลานั้นเป็นเวลาน้ำมาก ไม่สะดวกแก่การที่จะก่อสร้าง พื้นดินของอยุธยานั้นถึงหน้าน้ำ น้ำท่วมลึกมาก เอาล่ะ ถึงแม้จะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม พระยาตากก็ลงมาตั้งราชธานีที่กรุงธนบุรี และทำ พิธีปราบดาภิเษกขึ้นครองราชย์เป็นพระมหากษัตริย์ เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๓๑๑ ราษฎรถวายพระนามว่า **"สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี"**

พระองค์นอกจากกู้ชาติไทยให้พ้นความเป็นทาสดังกล่าวแล้ว ยังได้ทำให้เมืองไทยมีอาณาเขตไพศาลกว่าสมัยใด ๆ คือ

ทางเหนือ ตลอดล้านนาไทยไปจรดแคว้นสิบสองปันนา เงี้ยว

ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ตลอดฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง คือนครจำปาศักดิ์ นครเวียงจันทน์ เมืองพวน หลวงพระบาง หัวพันทั้งหกสิบสองจุไทยไปจรดแดนยูนาน

ทางตะวันออก ตลอดเมืองเขมร

ทางตะวันออกเฉียงใต้ ตลอดเมืองพุทไธมาศ

ทางใต้ ตลอดเมืองตรังกานู

ทางตะวันตก ตลอดเมืองมะริดและตะนาวศรี

ทั้งหมดนี้ คือ พระราชประวัติโดยสังเขป ของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชในรัชสมัยของพระองค์ บั้นปลายพระชนม์ชีพของพระเจ้ากรุงธนบุรีเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๕ ในขณะที่พระเจ้ากรุงธนบุรียังทรงผนวชเป็นพระภิกษุและถูกคุมขังอยู่ในพระอุโบสถวัดแจ้ง

โอกาสนี้ ขอยกแนวความคิดของ ฯพณฯ นายพลตรี หลวงวิจิตรวาทการ อดีตอธิบดีกรมศิลปากร เกี่ยวกับกรณีการสวรรคตของสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ซึ่งยังมีปมปริศนาค้างอยู่ในใจของผู้คนส่วนใหญ่ว่า พระองค์ท่านสวรรคตจริงๆ หรือ.....ที่ไหน ?....เมื่อไหร่ ?

หลวงวิจิตรวาทการ แต่งเป็นนิยายระทึกใจเรื่อง “ใครฆ่าพระเจ้ากรุงธนบุรี” โดยนิมิตว่ามีชายไทยโบราณร่างมหึมามาจับมือข้าพเจ้าเขียนเรื่องราวขึ้น เป็นเรื่องราวของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชล้วน ๆ ยาวเหยียดหลายสิบหน้า เป็นลายมือของข้าพเจ้าเองแต่ความรู้สึกที่เขียนลงไปไม่ใช่ของข้าพเจ้าเลย โดยเล่าว่า

“สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี มิได้สิ้นพระชนม์ตามคำสั่งของรัฐบาลชุด

ใหม่ เมื่อต้นเดือน เมษายน พ.ศ.๒๓๒๕ ณ ป้อมวิชัยประสิทธิ์ ตามที่เราเคยเชื่อกันในประวัติศาสตร์ แต่ได้มีคนกลุ่มหนึ่งมาช่วยท่านไว้ แล้วนำไปซ่อนไว้ที่อื่น ช่วยไว้เกือบ ๓ ปี จึงได้สิ้นพระชนม์ลง ณ จ.เพชรบุรี ส่วนคนที่ถูกประหารที่ป้อมวิชัยประสิทธิ์นั้น เป็นคนอื่น ไม่ใช่สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี”

ความตอนหนึ่งของวรรณกรรมเรื่องนี้ได้เฉลยปมปริศนาทั้งหมดลงมีความว่า ขณะนั้น ณ คฤหาสน์อันลี้ลับแห่งหนึ่ง ได้มีบรรดาข้าราชบริพารที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าตาก มี**เจ้าอุปราชพัฒน์** ที่ขึ้นมาจากนครศรีธรรมราช มี **พระยาธิเบศร์บดี พระยาอำมาตย์** และ**เจ้าพระยามหาเสนา** ต่างกำลังปรึกษาหารือกันอย่างเคร่งเครียดที่จะหาทางช่วยเหลือเจ้านายของตนให้พ้นจากที่คุมขังในพระอุโบสถวัดแจ้งให้จงได้ และต้องรีบทำให้เร็วที่สุดด้วยก่อนที่สมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก และ พระอนุชาจะเสด็จลงมาจากกรุงกัมพูชา แต่มีปัญหาอยู่ว่าจะช่วยออกมาได้อย่างไร เพราะพระเจ้าตากท่านก็ไม่ทรงยินยอมจะหนีเสียด้วยซี!

“พระองค์ท่านเชื่อว่า จะไม่มีใครกล้าทำอะไรท่าน แต่ถ้ามีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นท่านก็ยินดีจะตายในผ้าเหลือง ซึ่งหัวเด็ดตีนขาดพวกเราจะยอมให้เกิดเรื่องเช่นนี้ไม่ได้!” คนใดคนหนึ่งพูดเสียงเครียด ๆ ขึ้นเช่นกัน “ไม่ต้องคิดอะไรมาก ให้ผมสิครับ เอาผมนี่แหละเข้าไปตายแทนพระองค์” หลวงอาสาศึกผุดลุกขึ้นยืนเต็มตัว ประกาศเจตนาเด็ดเดี่ยว

ทุกคนหันไปดูเรือนกายอันสูงใหญ่สมชายของหลวงอาสาศึก แล้วความคิดวูบหนึ่งดุจประกายไฟก็แล่นเข้าสู่สมองของ **เจ้าอุปราชพัฒน์** ผู้เดินทางขึ้นมาจากเมืองนครศรีธรรมราชเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

"เอา! ตกลงว่าเราจะให้เกียรติอันสูงสุดนี้แก่คุณหลวง" เจ้าอุปราชพัฒน์พูดขึ้นในท่ามกลางที่ประชุมนั้น "ขอให้เป็นที่เข้าใจว่าทุกคนพร้อมจะตายเพื่อพระองค์ท่าน แต่คุณหลวงโชคดีกว่า ที่บังเอิญมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับพระองค์อย่างที่สุด จึงขอให้คุณหลวงล่วงหน้าไปรับใช้พระองค์ในภพหน้าก่อนพวกเรา แล้วเราทั้งหลายจะตามไปพบกับคุณหลวง ณ ที่แห่งเดียวกันนั้นในภายหลัง"

แล้วคืนหนึ่ง ขณะที่ภายนอกกำลังเกิดเหตุการณ์สู้รบกันขึ้นกลางเมืองระหว่างที่คุมกำลังของ **เจ้ารามลักษณ์** หลานเธอของพระเจ้าตากที่พระยาสรรค์ ปล่อยออกมากับกองทัพของ พระยาสุริยอภัย เจ้าเมืองโคราช หลานเธอของสมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกที่ยกพลลงมาระงับเหตุร้ายในเมืองหลวงอยู่นั่นเอง ได้มีพระภิกษุ ๒ รูป ฝ่าวงล้อมเข้าไปในพระอุโบสถวัดแจ้งอันเป็นที่คุมขังของพระเจ้ากรุงธนบุรี เข้าไปสักครู่ ภิกษุ ๒ รูปนี้ก็กลับออกมาลงเรือ อันจอดคอยอยู่แล้วที่ท่าวัดแจ้ง แล้วเรือลำนี้ก็บ่ายหน้ารุดลงใต้อย่างรวดเร็ว หายลับไปในท่ามกลางความมืดมิดในราตรีกาลนั้น

ต่อมาอีก ๒ ชั่วโมง พระยาสุริยอภัย ซึ่งกำชัยชนะจากการสู้รบภายนอกได้เด็ดขาดแล้ว ก็คุมกำลังเข้ามา ณ พระอุโบสถนี้ โยนผ้าขาวผืนหนึ่งให้พระเจ้าตากลาเพศออกจากพระภิกษุ โดยหารู้ไม่ว่าเป็นหลวงอาสาศึกปลอมตัวเข้ามาแทน เพราะรูปกายหน้าตาเหมือนกัน และยังอยู่ในความมืดของรัตติกาลนั้นอีกด้วย เขาจึงถูกนำตัวไปประหาร ณ ป้อมวิชัยประสิทธิ์ในคืนวันนั้นเอง.....เขาโชคดีกว่าใคร ๆ ที่มีโอกาสรับใช้พระองค์ในเบื้องสุดท้ายแห่งชีวิตของตนตามที่เขาตั้งความปรารถนาไว้แล้ว

ส่วนอีกด้านหนึ่งคืนวันเดียวกันนี้ เรือเล็กลำนั้นพาภิกษุสองรูปล่อง

ลงมาถึงพระประแดง เข้าเทียบเรือใหญ่ลำหนึ่ง โดยมีเจ้าอุปราชพัฒน์ลงมาเฝ้าทูลเชิญเสด็จจากเรือเล็กให้ขึ้นไปประทับบนเรือใหญ่ แล้วเรือลำนี้ก็ใช้ทั้งแจวและใบ มุ่งหน้าสู่อ่าวไทยวิ่งฉลุยไปในทันที ที่หมายคือเมืองนคร ระหว่างเสด็จฯ อยู่บนเรือใหญ่ พระเจ้ากรุงธนบุรี ซึ่งทรงรู้เรื่องราวทั้งหมดแล้ว ทรงมีพระดำรัสกับเจ้าอุปราชพัฒน์อย่างเป็นห่วงว่า "รัฐบาลใหม่เขาจะตั้งข้อหากบฏแก่พวกเจ้า" ซึ่งทุกคนก็กราบทูลว่า ข้อนี้ไม่ต้องทรงห่วง จะไม่มีใครล่วงรู้ความลับนี้เลย ต่อมาก็ทรงปรารภขณะที่เรือวิ่งใกล้จะถึงเมืองเพชรบุรีอีกว่า อยากจะลงประทับอยู่ที่นี่ เพราะเป็นเมืองเกิดของคุณแม่นกเอี้ยงของท่าน แต่เจ้าอุปราชพัฒน์ก็กราบทูลว่า เพชรบุรีใกล้กับเมืองหลวงเกินไป หากเกิดอะไรขึ้นจะไม่มีใครช่วยพระองค์ได้ สู้เสด็จไปนครศรีธรรมราชดีกว่า เพราะเป็นเมืองใหญ่กำลังทหารสมบูรณ์ และเจ้านครฯ (หนู) ก็มีอำนาจใหญ่เป็นที่เกรงใจของผู้คนเป็นอันมาก เชื่อว่ารัฐบาลใหม่เขาจะต้องเกรงใจอยู่บ้างเช่นกัน ถ้าล่วงรู้ความลับในภายหลังว่า พระองค์เสด็จไปอยู่ที่นั่นก็คงจะไม่กล้าทำอะไร

"ประการสำคัญ เจ้าหญิงปรางและเจ้าชายน้อย พระโอรสของพระองค์ที่พระราชทานแก่ข้าพระพุทธเจ้าไปยังอยู่สุขสบายดีทั้ง ๒ พระองค์พระเจ้าข้า" เจ้าอุปราชพัฒน์เอาลูกเมียของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่ขึ้นกราบทูล เพื่อโน้มน้าวพระทัยอีกแรงหนึ่ง

"เออ! ดีเหมือนกัน ไหน ๆ เรื่องมันก็แล้วไปแล้ว ข้าจะไปอยู่กับเจ้าที่เมืองนครฯ สักพักหนึ่ง แต่ข้าจะต้องอยู่ในผ้าเหลืองเช่นนี้ตลอดไปนะ ข้าชอบชีวิตในร่มเงาของพระศาสนาอันสงบสุขนี้เสียแล้ว"

พระเจ้ากรุงธนบุรีทรงผนวชเป็นพระภิกษุบำเพ็ญเพียรทางธรรมอยู่ ณ

วัดเขาขุนพนม ณ เมืองนครศรีธรรมราชอยู่นานถึง ๒ ปี แต่พอรุ่งขึ้นปีที่ ๓ ประมาณต้นเดือน ๘ ก่อนจะเข้าพรรษาของปี ๒๓๒๗ ท่านก็ทรงปรารภเชิงขอร้องต่อญาติโยมทั้งหลายว่าจะขอไปจำพรรษา ณ เมืองเพชรบุรีสักพรรษาหนึ่ง เพื่อทดแทนพระคุณแม่ของท่าน ทุกคนก็ตามใจท่าน นำท่านขึ้นมาประทับอยู่ ณ วัดถ้ำแห่งหนึ่งที่เพชรบุรี จัดคนที่ไว้ใจได้ให้เฝ้าถวายการรับใช้ท่านอีก ๒ คน และก็ได้สิ้นพระชนม์อยู่ในถ้ำแห่งนี้

นี้คือ เบื้องหลังเรื่อง “ใครฆ่าพระเจ้ากรุงธนบุรี” ที่คุณหลวงวิจิตรวาทการท่านเขียนฝากไว้ในโลกวรรณกรรมเมืองไทย ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งเป็นวันที่ระลึก “ตากสินมหาราชานุสรณ์” พอดีที่ท่านเขียนบทประพันธ์เรื่องนี้ขึ้น

นอกจากการเขียนของหลวงวิจิตวาทการ ที่ได้เขียนเป็นนิยายไว้แล้ว ยังพบข้อมูลบางประการเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าตากสินสิ้นพระชนม์อย่างไร ที่มีการเผยแพร่และสรุปได้ ดังนี้

สรุปข้อเท็จจริงเรื่องพระเจ้าตากสินสิ้นพระชนม์อย่างไร

ข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ที่ว่าพระเจ้าตากนั้นเป็นผู้กู้เอกราชให้กับไทยนั้น พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์นักรบที่เก่งกาจกล้าหาญและเสียสละอย่างมาก อย่างที่ชนธรรมดามิได้ล่วงรู้อีกมากมาย แต่เรื่องที่จะเล่าเกี่ยวกับพระเจ้าตากนั้นไม่ได้มีในประวัติศาสตร์ที่เราเคยเรียนกัน

พระเจ้าตากมิใช่เป็นลูกของคนจีนสามัญชนตามประวัติศาสตร์ แต่เป็นโอรสในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศกับสนมลับชาวจีนชื่อไหฮอง แต่

เนื่องจากสมัยอยุธยานั้นมีการแก่งแย่งชิงดีกันมาก มีการฆ่ากันเพื่อชิงราชสมบัติ พระมารดาของพระเจ้าตากเกรงจะเป็นอันตรายจึงได้ปิดเป็นความลับ และบอกว่าบิดาของพระเจ้าตากชื่อไหฮอง (ชื่อของนางเอง) และมารดาชื่อนางนกเอี้ยง (ชื่อที่แต่งขึ้นไม่มีตัวตนจริง)

ประวัติศาสตร์นั้นได้ถูกบันทึกไปตามเหตุการณ์ที่ถูกทำให้เป็นไปโดยที่หามีใครรู้ข้อเท็จจริงไม่ โดยส่วนตัวของข้าพเจ้าในสมัยที่เรียนประวัติศาสตร์นั้น ก็มีความรู้สึกไม่ค่อยเชื่อว่าคนที่จะขึ้นมาเป็นระดับพระมหากษัตริย์นั้นจะเกิดมาจากคนสามัญชนเพียงเท่านั้น เพราะผู้ที่จะเป็นพระมหากษัตริย์นั้นย่อมต้องมีบุญบารมีสูง ย่อมน่าจะสืบสายเลือดมาจากเชื้อพระวงศ์ พระเจ้าตากไม่ได้สติวิปลาสและถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ ดังที่ได้บันทึกในประวัติศาสตร์

ความจริงเป็นพระประสงค์ของพระองค์เองที่จะสละความเป็นกษัตริย์เพื่อหันไปออกผนวชเป็นพระภิกษุ จึงได้ขอร้องให้พระสหายร่วมสาบานปราบดาภิเษกแทน พระสหายนี้คือรัชกาลที่หนึ่งนั่นเอง ความจริงพระสหายนั้นมีความซื่อสัตย์ภักดีต่อพระเจ้าตากเป็นมั่น มิได้มีความคิดที่จะก่อกบฏหรือหวังขึ้นตั้งตัวเป็นกษัตริย์และก็ไม่ยอมทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าตาก แต่ด้วยเหตุผลของพระเจ้าตากว่า พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ยากจนเข็ญใจ เงินในท้องพระคลังไม่มีเลย ไม่มีแม้แต่เบญจราชกกุธภัณฑ์ (เครื่องหมายแสดงความเป็นพระราชา มี ๕ ได้แก่ พระมหาพิชัยมงกุฎ พระขรรค์ ธารพระกร อุณหิสฉลองพระบาทและวาลวิชนี)

เนื่องจากผลของสงคราม ข้าวยากหมากแพง พระองค์ต้องช่วยเหลือราษฎรของพระองค์ จนต้องเป็นหนี้กับจีนถึงหกหมื่นตำลึง ถ้าหากพระองค์

จะค่อย ๆ ผ่อนใช้ก็พอได้ แต่เมื่อรู้ว่าจีนคิดมิซื่อหวังยึดเอาไทยเป็นของตน ดังนั้นจึงมิอาจยอมได้ ทรงคิดว่าการผลัดแผ่นดินเป็นการล้างหนี้ที่ดีที่สุด พระองค์ทรงใช้กุศโลบายเพื่อรักษาเอกราชของชาติ โดยแสร้งทำตนว่าสติวิปลาส แล้วให้พระสหายขึ้นปราบดาภิเษก ถึงตอนนั้นจีนก็ไม่สามารถยึดเอาไทยไปได้ เพราะผู้ที่ทำสัญญากับจีนนั้นเป็นพระเจ้าตาก เพียงผู้เดียวที่รับผิดชอบ

ผู้ที่ถูกสังหารด้วยท่อนจันทน์ ไม่ใช่พระเจ้าตาก แต่เป็นสหายอีกคน (หลวงอาสาศึก) ที่หน้าตาท่าทางคล้ายกับพระเจ้าตากเป็นอันมาก ยอมเสียสละชีวิตตนแทน ส่วนพระเจ้าตากนั้นพระสหายได้แอบพาหนีไปที่อื่นอย่างปลอดภัย นี่แสดงให้เห็นถึงความเสียสละของพระเจ้าตากกับความรักความสามัคคีและความซื่อสัตย์ที่พระสหายมีต่อพระเจ้าตากนั้นเป็นที่สูงสุดและสิ่งนี้จึงเป็นผลบุญให้พระสหายซึ่งต่อมาได้สืบพระราชวงศ์ใหม่ มีแต่ความเจริญยังยืนสืบยาวนานตลอดรัชกาล

พระเจ้าตากสิ้นพระชนม์ (ละสังขาร) อย่างไร

เมื่อครั้งที่พระเจ้าตากได้ไปตั้งค่ายในป่า ได้พบกับพระรูปหนึ่งได้ให้กรรมฐานแก่พระเจ้าตาก จึงทรงมิอยากครองราชย์ต่อไป ทรงดำเนินแผนการว่า ทางอยุธยาเกิดเรื่อง จึงสั่งให้พระยาสวรรค์ยกกองทัพไปปราบเสร็จแล้วให้กลับมายังกรุงธนบุรีและล้อมพระราชฐานไว้แล้วจับพระองค์บวชเสีย แต่ปรากฏว่าพระยาสวรรค์เกิดลืมตัวอยากเป็นใหญ่ตั้งตนเป็นกษัตริย์ขึ้นมาจริงๆ สมเด็จเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก (รัชกาลที่หนึ่ง) จึงได้ยกทัพลงมาปราบ

ส่วนพระเจ้าตาก ได้ไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานในถ้ำแห่งหนึ่งที่เพชรบุรี ในวันที่พระองค์บรรลุธรรมสูงสุด คือวันที่ท่านละสังขาร ขณะที่กำลังดูดดื่มอยู่ในวิมุติสุข พระองค์ถูกชายสองคนใช้ไม้คมแฝกฟาดที่ศีรษะอย่างนับไม่ถ้วน ชายสองคนนั้นเป็นพวกกลุ่มคนที่ต้องการเอาความดีความชอบ เมื่อรู้ว่าผู้ที่ถูกสำเร็จโทษไม่ใช่พระเจ้าตากตัวจริง จึงสืบหาเพื่อตามสังหาร แต่กรรมตามทันมีการกบฏซ้อนกบฏกันวุ่นวายพวกนั้นก็ฆ่ากันตายเอง ส่วนพระเจ้าตากได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์กลายเป็นวิสุทธิเทพในที่สุด

(หนังสืออ้างอิง ความหลงในสงสาร, "สุทัสสา อ่อนค้อม", ๒๕๔๙)

เรื่องราวนี้เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ของพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหาบุราจารย์ (จรัญ จิตธัมโท / หรือ พระครูเจริญ จิตธัมโม) ซึ่งได้เจริญกรรมฐานจนได้อานิสงส์สามอย่างคือ ระลึกชาติได้เจ็ดชาติ เห็นกฎแห่งกรรม และเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ ท่านได้พบกับพระเจ้าตากซึ่งเป็นพระวิสุทธิเทพแล้วเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน พระเจ้าตากได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังด้วยต้องการให้นำไปเผยแพร่ข้อเท็จจริง เพราะท่านเห็นว่าคนไทยเราต่างมีความขัดแย้งกันมากมาย ที่สำคัญคือท่านไม่ต้องการให้สถาบันกษัตริย์เสื่อมเสียเพราะจากความเข้าใจผิดและความมิจฉาทิฏฐิ

ท่านที่ได้อ่านจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ปัญญาและสัมมาทิฐิของแต่ละบุคคล แต่โดยส่วนตัวของข้าพเจ้ามิได้มีอำนาจอิทธิฤทธิ์ใด ๆ ที่จะเห็นได้ว่าเรื่องที่เล่านั้นจริงหรือไม่ เพียงแต่อ่านแล้วรู้สึกเกิดแรงบันดาลใจที่จะเล่าต่อต่อให้แก่กัน โดยหวังว่าอานิสงส์นี้จะช่วยก่อให้เกิดผลดีแก่ประเทศชาติศาสน์ กษัตริย์ ให้ประชาชนในชาติเกิดความสามัคคี อย่าได้มีความขัดแย้งแตกแยกกัน จงเกิดปัญญาและสัมมาทิฐิ รู้ข้อเท็จจริงด้วยปัญญาของตนเอง

มิใช่จากการฟังเสียงลือเสียงเล่าอ้างแล้วมิได้ไตร่ตรองจนทำให้เกิดความทะเลาะเบาะแว้ง

เมื่อท่านได้อ่านแล้วมีจิตนึกถึงความเจริญของ “ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์“ ก็ขอให้ช่วยกันอธิษฐานแล้วส่งต่อไป ยิ่งมากเท่าไรย่อมเป็นพลังให้เกิดผลสัมฤทธิ์มากขึ้นเท่านั้น และด้วยบุญแห่งการอธิษฐานที่ไม่ใช่เพื่อตัวเองนี้แล จะกลับมาส่งถึงตัวท่านเองมากมายหลายร้อยเท่า

บทพระราชนิพนธ์จากน้ำพระทัยของ
สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

อันตัวพ่อ	ชื่อว่า	พระยาตาก
ทนทุกข์ยาก	กู้ชาติ	พระศาสนา
ถวายแผ่นดิน	ให้เป็น	พุทธบูชา
แด่พระศาสนา	สมณะ	พระพุทธโคดม
ให้ยืนยง	คงถ้วน	ห้าพันปี
สมณะพราหมณ์ชี	ปฏิบัติ	ให้พอสม
เจริญสมถะ	วิปัสสนา	พ่อชื่นชม
ถวายบังคม	รอยบาท	พระศาสดา
คิดถึงพ่อ	พ่ออยู่	คู่กับเจ้า
ชาติของเรา	คงอยู่	คู่พระศาสนา
พระพุทธศาสนา	อยู่ยง	คู่องค์กษัตรา
พระศาสดา	ฝากไว้	ให้คู่กัน

จารึก ณ วัดอรุณราชวราราม

สดุดีพระวีรมหากษัตราธิราชเจ้า
“ พระเจ้ากรุงธนบุรี ”

พระทรงดาบ	รบรุก	ทรงบุกบั่น
ทรงประจัญ	ศึกเสือ	ทั้งเหนือใต้
เอาเลือดเนื้อ	และชีวิต	พิชิตภัย
กู้ให้ไทย	คืนไทย	ทุกวันมา
เมืองสยาม	ยับแยก	เคยแตกพ่าย
พระประสาน	รวมรอย	เป็นหนึ่งหล้า
ให้ลูกหลาน	ทุกรุ่น	อุ่นอุรา
ได้ภูมิใจ	ในคุณค่า	ของแผ่นดิน
พระทรงดาบ	รบรุก	ไปทุกทิศ
ประกาศิต	จากฟ้าว่า	“ตากสิน“
รำลึกองค์	พระผู้	กู้ธรณินทร์
ถวายชีวิน	ไว้บูชา	ทั่วฟ้าเอย.

คติธรรม
พระเจ้ากรุงธนบุรี

เมื่อเจ้ามา มีอะไร มาด้วยเล่า
เจ้าจะเอา แต่สุข สนุกไฉน
เจ้ามาเปล่า แล้วเจ้า จะเอาอะไร
เจ้าก็ไป มือเปล่า เหมือนเจ้ามา

ยศและลาภ หาบไป ไม่ได้แน่
มีเพียงแต่ ต้นทุน บุญกุศล
ทรัพย์สมบัติ ทิ้งไว้ ให้ปวงชน
แม้ร่างตน เขาก็เอา ไปเผาไฟ

สมเด็จปู่กู้ชาติ

สมเด็จปู่ตากสินมหาราช ทรงอำนาจปราบศัตรูผู้ผยอง
ทหารพม่าสันดานร้ายใจลำพอง หมายยึดครองแผ่นดินถิ่นผองไทย
สองสามหนึ่งศูนย์ถ้าไม่มีสมเด็จปู่ ไทยทุกผู้คงหมดสิ้นถิ่นอาศัย
แผนที่โลกอาจไม่มีชื่อชาติไทย โปรดจำไว้ไทยอย่าแตกแยกไทยกัน
มีโอกาสมากราบพระบาทสมเด็จปู่ พระเนตรคู่บริสุทธิ์มองบุตรหลาน
พระโอษฐ์แย้มสื่อความหมายสายสัมพันธ์ สุขสำราญที่ลูกหลานรู้พระคุณ
ขอพรเทพเทวฤทธิ์ทั่วทิสสถาน เปิดวิมานนพรัตน์ฉัตรไอศูรย์
บัลลังก์ทองสมเด็จปู่พระคู่บุญ เจิดจำรูญ ณ ทิพย์สถานวิมานเทอญฯ

บทสวดบูชาสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
ชัยมังคะละคาถา

(ใช้สวดในเวลามีสงคราม)

ตั้งนะโม (๓ จบ)

อาราธนาดวงพระวิญญาณ

โอม สิโน ราชาเทวะ ชะยะตุภะวัง สัพพะศัตรู วินาสสันติ

ถวายเครื่องสักการะ

โอม สิโน ราชาเทวะ นะมามิหัง

นะโม เม พุทธะเตชัสสา ระตะนัตตะยะธัมมิกา
เตชะปะสิทธิ ปะสีเทวา นารายะปะระเมสุรา
สิทธิพรหมา จะ อินทา จะ จะตุโลกา คัมภีรักขะกา
สะมุททา ภุตุงคังคา จะ สัพพะชัยะปะสิทธิภะวันตุเต
ชัยะ ชัยะ ธระณิ ธระณี อุทะธิ อุทะธี นาทิ นาที
ชัยะ ชัยะ คะคนละตนละนิสัย นิรัยสัยเสนนะเมรุราชธะพลนระชี
ชัยะ ชัยะ คัมภีระโสมภี นาเคนทะนาคี ปีศาจจะ ภูตะกาลี
ชัยะ ชัยะ ทุนนิมิตตะโรคี ชัยะ ชัยะ สิงคีสุทาทานะ มุขะชา
ชัยะ ชัยะ วะรุณณะมุขะสาตรา ชัยะ ชัยะจัมปาทินาคะกุละ คันฐก

ชัยะ ชัยะ คัชชคนจะตุรงคะ สุกอระภุชงคสีหพยัคฆะทีปา

ชัยะ ชัยะ วะรุณณะมุขะสาตรา ชิตะ ชิตะ เสนารีปุนะสุทธิ นระดี

ชัยะ ชัยะ สุขาสุขาชีวี ชัยะ ชัยะ ธระณีตะเลสะ ทาสุชัยา

ชัยะ ชัยะ ธระณีสานติสะทา ชัยะ ชัยะ มังกะราชรัญญา ภะวัคเค

ชัยะ ชัยะ วะรุณณะยักเข ชัยะ ชัยะ รังขะเลสุระภู ชะ เตชา

ชัยะ ชัยะ พรหมเมนทะคะณา ชัยะ ชัยะ ราชาธิราชสาชชัย

ชัยะ ชัยะ ปะฐะวิงสัพพัง ชัยะ ชัยะ อะระหันตา ปัจเจกะพุทธสาวัง

ชัยะ ชัยะ มะเหสุโร หะโร หิรินเทวา ชัยะ ชัยะ พรหมาสุรักโข

ชัยะ ชัยะ นาโควิรุฬหะโก วิรูปักโข จันทิมา ระวิ

อินโท จะ เวนะเตยโย จะ กุเวโร วะรุโณปิ จะ

อัคคี วาโย จะ ปาชุณโห กุมาโร ธะตะรัฏฐะโก

อัฏฐาระสะ มะหาเทวา สิทธิตาปะสะอาทะโย

อิสีโน สาวะกา สัพพา ชัยะ ราโม ภะวันตุ เต

ชัยะ ธัมโม จะ สังโฆ จะ ทะสะปาโล จะ ชัยะกัง

เอเตนะ ชัยะ เตเชนะ ชัยะโสตถี ภะวันตุ เต

เอเตนะ พุทธะ เตเชนะ โหตุ เต ชัยะมังคะลัง

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชะโย อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา พรหมะคะณา มะเหสิโน

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชะโย อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา อินทะคะณา มะเหสิโน

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชะโย อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา เทวะคะณา มะเหสิโน

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชโย

อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา สุปัณณะคะณา มะเหสิโน

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชะโย อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา นานาคะณา มะเหสิโน

ชัยโยปิ พุทธัสสะ สิรีมะโต อะยัง มารัสสะ จะ ปาปิมะโต ปะราชชะโย อุคโฆ สะยัมโพธิ มัณเฑ ปะโมทิตา ชัยะตะทา สะพราหมะคะณา มะเหสิโน

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักกะยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะบัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ ฯ

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ ฯ

เต อัตถะลัทธา สุขิตา วิรุฬหา พุทธะสาสะเน
อะโรคา สุขิตา โหถะ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ

สุณันตุ โภณโต เย เทวา อัสะมิง ฐาเน อะธิคะตา
ฑีฆายุกา สะทา โหนตุ สุขิตา โหนตุ สัพพะทา
รักขันตุ สัพพะสัตตานัง รักขันตุ ชินะสาสะนัง
ยา กาจิ ปัตถะนา เตสัง สัพเพ ปุเรนตุ มะโนระถา
ยุตตะกาเล ปะวัสสันตุ วัสสัง วัสสา วะลาหะกา
โรคาจุปัททะวา เตสัง นิวาเรนตุ จะ สัพพะทา
กายะสุขัง จิตติสุขัง อาระหันตุ ยะถาระหังฯ

คำแปลบทสวดชัยมังคะละคาถา

บทสวดนี้ พรรณนาชัยชนะของพระพุทธเจ้า เหนือหมู่มารทั้งปวง ทั้งล่วงพ้นอำนาจท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ และเป็นชัยชนะเหนือเทวดาทุก ๆ ชั้น เป็นชัยชนะอมนุษย์ ยักษ์ ภูตผีปีศาจ อาวุธทั้งหลายก็มิอาจทำอันตรายได้ ทั้งเป็นชัยชนะพญานาคราช ทั้งพระจันทร์ พระอาทิตย์ พระอินทร์ พระพรหม ทั้งลม และ ไฟ ก็ทำอันตรายไม่ได้

ขอเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ ๑๘ พระองค์ จงมารักษา ทั้งพระฤาษี พระสาวก พระธรรม พระสงฆ์ จงมาอวยชัย ขอความสวัสดีมีชัย จงมีแด่ท่านด้วยเดชแห่งพระรัตนตรัย

ในครั้งนั้น มารผู้ชั่วช้าได้พ่ายแพ้ต่อพระรัศมีของพระพุทธเจ้า ครั้นแล้วพระองค์ก็ทรงตรัสรู้เองโดยชอบ พระพรหม พระอินทร์ เทวดาทั้งหลายผู้มีเดชานุภาพมาก ทั้งหมู่พญานาค หมู่พญาครุฑ ผู้มีศักดายิ่งใหญ่ ต่างชื่นชม ชอบใจในชัยชนะของพระพุทธเจ้า ต่อหมู่มาร ณ โพธิบัลลังก์ เป็นชัยชนะที่เป็นอุดมมงคล ทั้งเป็นฤกษ์ดี ยามดี และขณะดี ที่ได้ประกาศพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอความสวัสดีมีชัย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้ท่านได้รับประโยชน์และความสุข ทั้งเจริญรุ่งเรืองในพระพุทธศาสนา ขอให้มีอายุยืนยาว ปรารถนาสิ่งหนึ่งประการใด ขอให้ได้ดั่งใจประสงค์ และปราศจากโรคภัยทั้งหลายทั้งปวง ทั้งห่างไกลจากทุกข์ ขอให้ประสบสุขทั้งกายและใจ

บทกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้สวดชัยมังคะละคาถา ขอให้ค้ำชูอุดหนุนคุณบิดามารดา พระมหากษัตริย์ ผู้มีพระคุณญาติกา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร และมิตรรักสนิท เพื่อนสาราสัตว์น้อยใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลี แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระเพลิง แม่พระพาย แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิริยบาล ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ศิริพุทธอำมาตย์ ชั้นจาตุมหาราชิกาเบื้องบน สูงสุดจนถึงภวัคคะพรหม และเบื้องล่างต่ำสุดตั้งแต่โลกันตะมหานรก และอเวจีขึ้นมา จนถึงโลกมนุษย์ สุดรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล

คุณพระศรีรัตนตรัย และเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้ง อินทร์ พรหม ยมยักษ์ คนธรรพ์ นาคา พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ ขอให้พ้นจากทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุข ขอให้ได้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าพเจ้าได้อุทิศให้ไปนี้ จงเป็นอุปนิสัยปัจจัยให้ถึงพระนิพพานในปัจจุบัน และอนาคตกาลเบื้องหน้าเทอญฯ

พลังจิต.....
ปลดปล่อยวิญญาณ

เมื่อประมาณเดือนเมษายน ๒๕๒๙ ดิฉันได้มีโอกาสได้เข้ามาศึกษาธรรมะและการฝึกสมาธิที่สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือนจัดขึ้น เห็นว่าเป็นเรื่องที่ดีมีประโยชน์มากจึงได้นำเทคนิควิธีการทำสมาธิที่ได้เรียนรู้มานี้มาปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อระงับดับทุกข์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้ หรือการหลงลืมสติ

เมื่อเรามีสติ สติเป็นตัวสำคัญที่จะทำให้เราระลึกรู้ตามความเป็นจริง ไม่ใช่ระลึกรู้ตามที่อยากจะให้เป็น ซึ่งก็เป็นวิธีเดียวหรือหนทางเดียวที่จะใช้ป้องกันไม่ให้เกิดความทุกข์ขึ้นในกาลข้างหน้าได้ นี่เป็นวิธีการดับทุกข์นั่นเอง

ประโยชน์ของการทำสมาธินอกจากที่กล่าวมาแล้ว สำหรับดิฉันเอง มีผลพลอยได้จากการฝึกสมาธิตามมาหลายอย่าง ดิฉันจะทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าจากลางสังหรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสมาธิจิตดี ทำให้จิตมีพลังสามารถพยากรณ์ดวงชะตาของบุคคลต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ

ท่านเชื่อหรือไม่ว่า **"วิญญาณ"** มีจริง? และสามารถติดต่อถึงกันได้เป็นปรากฏการณ์ของโอปปาติกะ เมื่อคนตายแล้วจะเป็นโอปปาติกะ หรือจะใช้คำว่า "วิญญาณ" แทน คำว่า "ผี" หรือ "โอปปาติกะ" ก็คือสิ่งเดียวกัน

คนเราเมื่อทำจิตให้สงบจนเป็นสมาธิ ที่อยู่ในสภาวะที่จะเกิดการติดต่อเกี่ยวข้องกับวิญญาณได้ วิญญาณที่เคยผูกพันกันมาแต่อดีตก็จะมาปรากฏรูปร่างให้เราเห็นได้ในขณะที่จิตของเราเป็นสมาธิ เป็นจิตที่มีพลังพิเศษเหนือธรรมดาเกินกว่าที่เราจะสัมผัสวิญญาณนั้นได้ด้วยตาเปล่า

เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ณ บ้านพักรับรองอุทยานภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก ดิฉันและคณะนักศึกษาหลักสูตรนักบริหารงานประชาสงเคราะห์ รุ่นที่ ๑๐ ของกรมประชาสงเคราะห์ได้เดินทางขึ้นไปพบปะสังสรรค์กันที่นี่ หลังจากอาหารเย็น ณ บริเวณลานอเนกประสงค์หน้าบ้านแล้ว แต่ละคนก็แยกย้ายกันเข้านอนเพื่อออมแรงไว้ไปเที่ยวชมรอบ ๆ อาณาบริเวณอุทยานฯ ในวันรุ่งขึ้น

ดิฉันเข้าห้องนอนเป็นคนสุดท้าย เมื่อเข้าไปในห้องนอนก็สังเกตเห็นเพื่อนเตียงข้าง ๆ หลับแล้ว ก่อนจะล้มตัวลงนอนด้วยความอ่อนเพลีย ดิฉันก็สวดมนต์ไหว้พระตามปกติและทำจิตใจให้เป็นสมาธิด้วย ขณะนั้นเอง ก็เห็นแสงของดวงจันทร์สาดส่องสว่างเข้ามากระทบกับที่นอนเป็นแสงสีนวล

ดิฉันหลับตาลงสักครู่ไม่ถึง ๕ นาที ก็รู้ด้วยจิตว่าอาจจะมีอะไรพิเศษเกิดขึ้นแน่ ๆ จึงตั้งจิตรับเหตุการณ์ล่วงหน้าทันที ทันใดนั้นเองสิ่งที่ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น ลมเย็นโชยพากลิ่นหอมเย็น ๆของดอกไม้ป่ามากระทบปลายจมูก ขณะเดียวกันจิตก็ได้สัมผัสรูปร่างของผู้หญิงสาวสวย ผิวขาว ผมยาวประบ่า แต่งกายด้วยชุดคลุมท้องสีขาว ยืนปรากฏขึ้นที่ชะง่อนผาสูงที่ปกคลุมด้วยทิวแมกไม้ป่า พร้อมทั้งส่งเสียงร้องเรียกมายังดิฉันว่า“พี่คะ ๆ ได้โปรดตามน้องมาเถอะค่ะ น้องจะพาพี่ไปดูสถานที่แห่งหนึ่งที่น้องอยู่อาศัยและตายที่นั่นค่ะ พี่ไปด้วยกันนะคะ น้องต้องการขอความช่วยเหลือค่ะ”

ให้ตายเถอะ ผู้ที่มาหาดิฉันเป็นวิญญาณหรือนี่ คิดในใจว่าตัวเราจะอยู่หรือจะไปตามเสียงเรียกนั้นดี หรือจะปลุกเพื่อนที่นอนหลับอยู่ข้าง ๆ ให้ตื่น เพื่อนคนนี้ก็คือ **คุณพิมพิมล พลเวียง** แห่งกองวิชาการ กรมประชาสงเคราะห์ คิดอยู่สักอึดใจ ด้วยจิตใจที่อยากจะช่วยเหลือ และอยากจะรู้ต่อไปว่า “วิญญาณนี้เป็นใครกัน” จึงตอบรับเสียงนั้นไปทางจิตว่า “พี่พร้อมแล้วพาพี่ไปดูความเป็นอยู่ของน้องได้เลย”

เมื่อวิญญาณนั้นส่งคลื่นมา และดิฉันเปิดเครื่องรับสิ่งที่ส่งมาได้ ภาพในอดีตที่เกิดขึ้นแก่หญิงสาวสวยผู้นี้ขณะที่เธอปฏิบัติการตามแนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมืองที่ขัดแย้งกับฝ่ายรัฐบาลระยะที่ผ่านมา ก็ปรากฏเป็นภาพให้เห็นเป็นฉาก ๆ

เธอผู้นี้ทำหน้าที่เป็นหมอประจำอยู่บนอำนาจรัฐ ที่ภูหินร่องกล้า เธอพาดิฉันไปดูบ้านของเธอซึ่งสร้างด้วยเศษไม้ทั้งหลัง หลักเตี้ย ๆ คลุมดิน ดูแล้วไม่น่าจะเป็นบ้านได้เลย น่าจะเป็นกระต๊อบมากกว่า ดิฉันยังได้เห็นสถานที่ฝึกทหารเพื่อเตรียมต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาล ที่หลบภัยทางอากาศ ซึ่งธรรมชาติสร้างสรรค์ให้แข็งแรงและปลอดภัยเสียยิ่งกว่าหลุมหลบภัยที่มนุษย์สร้างขึ้น

เธอพาดิฉันไปดูสถานที่ต่าง ๆ หลายแห่ง และแห่งสุดท้ายที่เธอพาดิฉันไปดูก็คือ หลุมศพของเธอ พอถึงจุดนี้เธอก็หายตัวไปทันที แต่กลับมีร่างผู้หญิงสาวสวย ผิวคล้ำ ผมสั้น แต่งกายด้วยชุดสีม่วงปรากฏตัวให้ดิฉันเห็นเป็นภาพต่อไป

ดิฉันมึนงงไปหมดว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ดิฉันเห็นคล้ายกับการชมวีดีโอที่ผ่าน

ไปสด ๆ ร้อน ๆ เป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วโมงนั้นหมายความว่าอะไร สำหรับหญิงสาวสวยผิวขาวนั้นรู้ละว่าเธอเป็นวิญญาณที่มาขอความช่วยเหลือ แต่ทว่าผู้หญิงสาวสวยชุดสีม่วงล่ะจะต้องมาเกี่ยวพันกับเรื่องนี้อย่างไร....ท่านลองติดตามดูซิคะ เพราะดิฉันเองก็เพิ่งจะมีโอกาสได้รู้จักกับผู้หญิงสาวสวยชุดสีม่วงโดยบังเอิญ เมื่อไม่นานมานี้เอง ดิฉันนอนคิดอยู่นานจนหลับไปในที่สุด เพราะความอ่อนเพลีย

ตื่นนอนตอนเช้าเวลา ๐๖.๐๐ น. ดิฉันรีบเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อกลางดึกให้เพื่อน ๆ ที่ไปด้วยฟังกันทุกคน เพื่อน ๆ ต่างหวาดผวากันใหญ่ นี่ถ้าดิฉันอดใจไว้ไม่อยู่ แล้วปลุกเพื่อน ๆ มารับรู้เหตุการณ์นี้ตอนกลางดึกด้วยก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้างนะ ดีที่ดิฉันอดใจไว้ได้ ข่มความหวาดกลัวและรวบรวมความกล้าทำใจให้สงบและหลับลงได้

นับเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน สำหรับผู้ที่ฝึกสมาธิจิตดีแล้ว ก็จะสามารถติดต่อกับวิญญาณที่มีความเกี่ยวพันกันได้ ซึ่งเขาก็คงเป็นวิญญาณที่มีบาปกรรม คงจะรอคอยให้ใครสักคนที่ติดต่อกับเขาได้ และสามารถช่วยเขาได้

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จ ผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานฯ ก็พาคณะของพวกเราไปศึกษาประวัติศาสตร์การสู้รบระหว่างฝ่ายต่อต้านรัฐบาลกับฝ่ายรัฐบาลที่อำนาจรัฐ อันเป็นเหตุการณ์ที่ล่วงเลยมาแล้วสิบกว่าปี พอรถแล่นมาถึงปากทางเข้าอำนาจรัฐ ดิฉันรู้สึกใจหายวูบ ลมเย็นผ่านเข้ามากระทบผิวกาย สายตาทอดยาวมองไปข้างหน้า

อะไรกันนี่ ภาพพิวทิวทัศน์ที่ดิฉันเห็นเมื่อคืน ก็คือที่นี่นี่เอง ซึ่งดิฉัน

ได้เห็นมาก่อนแล้วทั้งหมด ไม่ว่าผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานฯ จะพาไปชมสถานที่ใดก็ตามช่างเหมือนกับภาพในอดีตเมื่อคืนที่วิญญาณหญิงสาวสวยผิวขาวพามาดูไว้แล้วไม่มีผิด ทุกอย่างมากระจ่างชัดเมื่อคณะของพวกเราเดินมาถึงหลุมศพหญิงสาวผู้หนึ่ง

ที่รู้ว่าเป็นหลุมศพหญิงสาว เพราะผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานฯ ชี้แจงและแสดงหลักฐานให้เห็นที่บริเวณต้นไม้ใหญ่ใกล้หลุมศพ โดยเขียนบอกไว้ว่า **"B-25"** ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของศพนี้ มีชื่อว่า **สหายกาญจนา** อดีตเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่หนีเข้าป่ามาหลังจากเกิดเหตุการณ์รุนแรงระหว่างฝ่ายรัฐบาลและนักศึกษา เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เธอมาทำหน้าที่เป็นแพทย์ทำการรักษาผู้บาดเจ็บจากการสู้รบ และเธอได้เสียชีวิตโดยกินยาตาย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ และศพสหายกาญจนาผู้นี้ก็ถูกนำมาฝัง ณ ที่นี้ โดยที่ไม่มีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้แต่อย่างหนึ่งอย่างใดเลย

ดิฉันจึงสรุปได้ทันทีว่า **สหายกาญจนาผู้นี้ก็คือคนเดียวกันกับที่มาปรากฏรูปกายให้ดิฉันเห็นเมื่อคืนนี้ เพราะจากคำบอกเล่าของผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานฯ ว่า สหายกาญจนาเป็นผู้หญิงสวย ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง ผมยาวประบ่า และก่อนจะเสียชีวิตก็กำลังมีท้องอ่อน ๆ เสียด้วย**

ช่างแปลกจริง ๆ ขณะที่ดิฉันหยุดยืนสงบนิ่งอยู่บริเวณหลุมศพ ดิฉันได้ส่งจิตไปบอกเธอว่า เมื่อกลับไปกรุงเทพฯ แล้ว ดิฉันจะทำบุญใส่บาตรทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลมาให้นะ เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพฯ คณะของพวกเราต่างซื้อสลากล็อตเตอรี่เลขท้าย ๒๕ กันทุกคน เพราะหวังเต็มที่ว่าสหายกาญจนาคงจะให้เลขเด็ด

ดิฉันไม่แน่ใจว่าเลข ๒๕ จะออกเพราะดูให้ดีแล้วมันน่าจะเป็นเลข ๒๓ มากกว่า สังเกตจากเครื่องหมายที่ต้นไม้เขียนไว้ว่า "B-25" เท่ากับ "๒-๒๕" เท่ากับ ๒๓ ตัวอักษร B หมายถึงเลข ๒ ไงคะ แล้วนำไปลบออกจาก ๒๕ ก็ได้ผลลัพธ์ ๒๓ ค่ะ ดิฉันจึงซื้อเลขท้าย ๒๓ ไว้ ๑ คู่ ปรากฏว่าล็อตเตอรี่งวดประจำวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ รางวัลเลขท้าย ๒ ตัว ออก ๒๓ พอดี ดิฉันจึงถูกรางวัล เงินรางวัลที่ได้มาก็นำไปทำบุญและอุทิศส่วนกุศลให้กับสหายกาญจนาจริง ๆ

เหตุการณ์ผ่านไปหลายเดือน ในที่สุดเมื่อประมาณต้นเดือนสิงหาคม ๒๕๓๑ สหายกาญจนาก็มีเรื่องมาขอความช่วยเหลือจากดิฉันอีก โดยเธอมาบอกดิฉันทางจิตว่า "พี่ขา หนูอยากไปเกิดค่ะ ดวงวิญญาณขณะนี้ทุกข์ระทมและเจ็บปวดมาก ยังไปไหนไม่ได้เลย ต้องการให้พี่ช่วยหาคนบวชให้ค่ะ ถึงจะตัดกรรมที่ก่อไว้คือเป็นอโหสิกรรมกันไป"

เมื่อสัมผัสทางจิตได้เช่นนี้ ดิฉันเองก็อยากจะช่วย แต่ตามข้อเท็จจริงแล้วขณะนี้อยู่ระหว่างเข้าพรรษา จะหาใครที่พร้อมมาบวชได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ข้อสำคัญปัจจัยต่าง ๆ จะหามาจากไหน ดิฉันเกิดปัญหาขึ้นในใจเหมือนกับว่าสหายกาญจนาจะล่วงรู้ถึงปัญหานี้เอง จึงส่งจิตตอบมาว่า "ไม่ว่าจะเป็นคนที่จะบวช หรือปัจจัยที่จะใช้ในการบวชครั้งนี้ หนูจะจัดสรรจัดส่งมาให้เองภายในต้นเดือนกันยายนนี้ พี่ก็จะเป็นเจ้าภาพจัดงานบวชพระให้หนูได้ แล้วหนูจะมาคอยรับส่วนกุศลค่ะ

เมื่อสหายกาญจนายืนยันอย่างหนักแน่นว่า จะดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้พร้อมเช่นนี้ ดิฉันจึงรับปากทันทีว่าจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ดิฉันเริ่มตั้งพลังจิตเมื่อคืนวันศุกร์ที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๑ โดยกำหนดเป้า

หมายว่า นับตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๓๑ เป็นต้นไป จนถึงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๑ เป็นเวลา ๖ วัน ถ้ามีบุคคลใดก็ตามเข้ามาหา และให้ดิฉันดูดวงชะตา ดิฉันจะอุทิศค่าดูดวงให้เป็นค่าใช้จ่ายในการบวชทั้งหมด แล้วทุกอย่างก็ประสบความสำเร็จ

เข้าวันที่ ๖-๗ สิงหาคม ๒๕๓๑ ดิฉันได้รับเชิญจากศูนย์ศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ให้ไปบรรยายเรื่อง **การพัฒนาจิตเพื่อชีวิตมีคุณภาพ** ให้แก่นักศึกษาหลักสูตรการพัฒนาจริยธรรม

หลังจากเสร็จสิ้นการบรรยายในภาคเช้า ภาคบ่ายว่างไม่มีบรรยาย กำลังคิดอยู่ว่าจะทำอะไรฆ่าเวลาดี เพราะต้องอยู่คอยถึงกลางคืน จึงจะถึงเวลาบริหารจิตที่จะต้องกลับมาบรรยายอีกครั้ง ก็มีเวลาว่างหลายชั่วโมงอยู่ เผอิญมีคณะอาจารย์กลุ่มหนึ่งมาเชิญดิฉันและเพื่อนร่วมทีม คือ **คุณพิมพิมล พลเวียง** เจ้าเก่าที่ติดตามมาด้วย ไปคุยกันที่ห้องพักอาจารย์ ขณะคุยกันไปคุยกันมาก็มีอาจารย์ท่านหนึ่งอยากจะให้ดิฉันตรวจดวงชะตาให้ ดิฉันก็คิดในใจว่าก็ดีเหมือนกัน จึงเริ่มต้นถามวันเดือนปีเกิด และก็พยากรณ์ไปหลายอย่างที่ตรงจุดและสะกิดใจ....สรุปว่าดูได้แม่นมาก จากปากต่อปาก สรุปแล้วมีครูบาอาจารย์มาให้ดูและได้ปัจจัยมาทั้งหมด ๙ ราย เป็นจำนวนเงิน ๑,๒๐๐ บาท

พอวันรุ่งขึ้นเป็นวันจันทร์ ดิฉันมาทำงานตามปกติ ในช่วงเย็นหลังเลิกงานดิฉันได้รับเชิญไปรับประทานอาหารเย็นที่ร้านอาหารเรือนคำ ที่ตั้งอยู่หลังสถานีรถไฟสามเสน และได้มีโอกาสดูดวงชะตาให้บุคคลสำคัญ ๒ ท่าน

ท่านแรกเป็นเจ้าของร้านอาหารนี้ ชื่อ **คุณปิยะพงษ์ บุญสนอง**

ท่านที่สองเป็นนักธุรกิจทำงานมีชื่อเสียงอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ชื่อ **คุณทัศรวี แมคเครี่**

ดิฉันเพิ่งจะรู้จักบุคคลทั้ง ๒ ท่านในวันนี้เอง และก็ได้พบเห็นสิ่งแปลก ๆ เกิดขึ้นมากเหมือนกัน แต่คงจะไม่ขอกล่าว ณ ที่นี้ สรุปแต่เพียงว่าได้รับปัจจัยมาสมทบอีก ๖๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๘๐๐ บาท วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๓๑ มีลูกค้ามาให้ดูดวงชะตาอีก ๔ ราย ได้รับปัจจัยสมทบอีก ๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒,๓๐๐ บาท

พอเย็นวันที่ ๑๐ ได้รับเชิญให้ไปดูดวงชะตาบุคคลชั้นนำผู้มีชื่อเสียงอีก ๑ ราย คือ **คุณปชาดา ศรีรัชยานนท์** เป็นนักธุรกิจชื่อดังในเมืองไทยเช่นกัน ขณะที่กำลังดูดวงอยู่นั้น ท่านได้เล่าความฝันที่เพิ่งผ่านมาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่า มีผู้หญิงสาวสวย ผิวขาว ผมยาวประบ่า แต่งกายชุดคลุมท้องสีขาวมาหาและขอให้บวชให้ เพื่อวิญญาณเธอจะได้ไปเกิดภพภูมิใหม่ โดยที่คุณปชาดา ก็ไม่ทราบว่าผู้หญิงที่มาให้เห็นเป็นใครมาจากไหน จนกระทั่งมาพบดิฉันเข้าจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

ขณะที่ฟังเรื่องนี้ดิฉันขนลุกไปหมดเลย ช่างมหัศจรรย์จริง ๆ ที่ดลบันดาลให้ดิฉันพบคุณปชาดาเข้าโดยบังเอิญ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย แต่กลับมีนิมิตหมายที่ตรงกัน โดยไม่รอช้า ดิฉันจึงบอกถึงเป้าหมายของดิฉันว่า “ขณะนี้ดิฉันกำลังหาคนจะบวชให้ และกำลังรวบรวมปัจจัยที่ได้จากการดูหมอไว้เพื่อการบวชนี้อยู่พอดี”

คุณปชาดาเองเมื่อได้ฟังดังนั้นก็ถามดิฉันว่า “อาจารย์หมายความว่าอย่างไรที่บอกว่ากำลังหาคนบวชอยู่” ดิฉันจึงเริ่มเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนถึง

เดี๋ยวนี้ให้คุณปชาดาฟัง ทันทีที่คุณปชาดาฟังเรื่องราวจบก็เปิดกระเป๋าหยิบสมุดเช็คเงินสดและเซ็นเช็คให้ดิฉันเป็นเงินจำนวนถึง ๘,๐๐๐ บาท เพื่อให้ดิฉันนำไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการบวชครั้งนี้

วันสุดท้ายวันที่ ๑๑ สิงหาคม ที่ดิฉันตั้งจิตไว้ก็มีบุคคลผู้ใจบุญบริจาคสมทบมาอีก ๓ ราย เป็นเงิน ๗๐๐ บาท จึงรวมเป็นเงินที่ได้รับมาในช่วง ๖ วันที่ตั้งจิต เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑,๖๐๐ บาท จากจำนวนผู้บริจาคทั้งสิ้น ๑๙ ราย

จากพลังจิตที่ดิฉันได้ตั้งมั่นทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างตามกำลังสติปัญญาที่มีอยู่เพื่อให้ได้ปัจจัยที่จะมาเป็นค่าใช้จ่ายในการบวช ในช่วงระยะเวลา ๖ วันที่ผ่านมาก็สามารถทำได้ตามเป้าหมายและได้เงินจำนวนถึง ๑๑,๖๐๐ บาท ซึ่งไม่ใช่ของง่ายเลยสำหรับคนธรรมดา ๆ อย่างดิฉันที่ไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไรเลย มีแต่เพียงความตั้งใจจริงที่คิดจะช่วยเหลือดวงวิญญาณของสหายกาญจนาที่กำลังทุกข์ยากเดือดร้อนให้เร็วที่สุดเท่านั้นก็สามารถสัมฤทธิผลได้

อาจสรุปได้ว่า คนทุกคนมีพลังจิตแฝงอยู่ในตัวเอง ถ้ารู้จักใช้พลังจิตอย่างแน่วแน่และตั้งใจทำอย่างมั่นใจในผลงานกิจการงานทุก ๆ อย่างไม่ว่าจะยากเพียงใดก็ตาม ก็จะสามารถสำเร็จลงได้ทั้งสิ้น

งานต่อจากนี้ไปก็คือ จะต้องตั้งจิตที่จะเฟ้นหาคนดีมีศีลธรรม ที่เป็นผู้ชายที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการบวช แล้วจะต้องเดินเข้ามาและขอบวชกับดิฉันเองด้วย หลังจากนั้นเพียง ๑ สัปดาห์เท่านั้น คือ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๓๑ ก็มีชายหนุ่มโสดรูปร่างสันทัดอายุ ๓๒ ปี เดินทางเข้ามาพบดิฉันถึงในห้องทำงาน เมื่อเวลา ๑๕.๓๐ น.

เมื่อดิฉันเชิญให้นั่งแล้ว เขาก็แนะนำตัวเองว่าเขาชื่อ **สุพร สมรูป**

ทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวอยู่ที่กระทรวงแห่งหนึ่ง จะมาขอให้ดิฉันบวชให้ สืบเนื่องมาจากที่คุณสุพร ได้ยินเพื่อนของเพื่อนดิฉันคุยกันทางโทรศัพท์ว่า ดิฉันกำลังเสาะแสวงหาคนบวชอยู่ และตัวเขาเองก็บนบวชไว้แต่ขาดปัจจัยที่จะบวช โดยบนไว้ว่าถ้าเขาสามารถสอบเข้ารับราชการได้ในวันใดก็ตาม เขาจะบวชทันที เพราะผ่านการสอบมาหลายครั้งแล้วไม่ได้สักที คราวนี้เลยต้องบนเพื่อขอกำลังใจหรือพลังพิเศษบ้างปรากฏว่าคุณสุพร ใช้วุฒิที่จบปริญญาโท ด้านเศรษฐศาสตร์มาจากต่างประเทศไปสอบที่กรมทะเบียนการค้าได้อันดับที่ ๘ กรมทะเบียนการค้าได้เรียกตัวให้ไปทำงานในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๑ พอดี จึงขอผัดผ่อนไว้ ๒ วัน แล้วจึงมาให้ดิฉันเป็นเจ้าภาพบวชให้ในวันที่ ๑ กันยายนนี้เอง

ดิฉันรู้สึกแปลกใจมากต่อเหตุการณ์นี้ เพราะดิฉันไม่เคยรู้จักมักจี่บุคคลคนนี้มาก่อน แล้วมีอะไรดลใจให้เขาบนบวช และมีอะไรชักนำให้เขามาพบดิฉันในเวลาที่เหมาะเจาะเช่นนี้...ช่างเหลือเชื่อจริง ๆ ดิฉันจึงขออนุญาตตรวจดวงชะตาของเขา ก็พบว่าเขาเป็นคนดีมีศีลธรรมและมักจะมีผู้ใหญ่อุปถัมภ์อยู่ตลอดเวลา และดิฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่ต้องเกื้อกูลกัน ดิฉันจึงรับที่จะเป็นเจ้าภาพจัดพิธีการบวชให้คุณสุพร สมรูป ในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๑

เย็นนั้นหลังเลิกงานดิฉันจึงเดินทางไป **วัดเจ้ามูล** ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ เพื่อติดต่อเรื่องการบวชกับท่านเจ้าอาวาส โดยมี **พระภิกษุ ณรงค์ เอียดคำ** เป็นธุระพาไปพบท่านรองเจ้าอาวาส และท่านเจ้าอาวาสตามลำดับ หลังจากที่ดิฉันได้บอกกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบวชให้ท่านรองเจ้าอาวาส และท่านเจ้าอาวาสฟังโดยตลอดแล้ว ท่านก็เต็มอกเต็มใจที่จะจัดการบวชคุณสุพร สมรูป ในเช้าวันที่

๑ กันยายน เวลา ๐๙.๐๐ น. ให้เป็นที่เรียบร้อย บวชเสร็จเวลา ๑๐.๓๐ น. ได้ทำพิธีเลี้ยงพระเพลเพื่อฉลองพระบวชใหม่ ทุกอย่างผ่านไปด้วยความสะดวกปลอดโปร่งทุกประการ

ดิฉันและคณะทุก ๆ คน ประมาณ ๕๐ คน ได้ร่วมกันระลึกนึกถึงดวงวิญญาณของสหายกาญจนา และวิญญาณอื่น ๆ ที่ญาติโยมร่วมกันทำบุญและอุทิศส่วนกุศลไปให้ ดิฉันเองมีความรู้สึกคล้ายกับว่า วิญญาณของสหายกาญจนาและวิญญาณอื่น ๆ ก็ได้รับส่วนกุศลผลบุญกันเต็มที่ในวันนี้ ทุกคนปลื้มปิติเป็นที่สุด แม้แต่พระบวชใหม่ก็รู้สึกเช่นนั้น ปัจจัยจากผู้มีจิตศรัทธาใจบุญใจกุศลได้ร่วมกันถวายแด่พระบวชใหม่และแก่ดิฉันอีกเป็นเงินประมาณ ๗,๐๐๐ บาท ในวันนี้ จึงนับว่าการจัดงานพิธีบวชพระในครั้งนี้ได้รับผลสำเร็จตามเจตนารมณ์ทุกประการ

ต่อมาในคืนวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๓๑ ดิฉันพร้อมด้วยคณะอันประกอบด้วย **พระภิกษุสุพร สุขวโร** ที่บวชใหม่ **คุณพิมพิมล พลเวียง** เพื่อนผู้ร่วมรู้เห็นเหตุการณ์มาโดยตลอด และ **คุณมัลลิกา สมิทธิ์สมบูรณ์** ซึ่งเป็นผู้หญิงสาวสวย ผิวคล้ำ ใส่ชุดสีม่วง ที่ปรากฏกายให้เห็นซ้อนภาพสหายกาญจนาขึ้นมาเมื่อคืนวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ที่ดิฉันได้กล่าวถึงในตอนต้น ๆ แล้ว ซึ่งเธอจะมีหน้าที่ในการส่งวิญญาณ

ดิฉันมาทราบด้วยจิตในภายหลังว่า ผู้หญิงในชุดสีม่วงเป็นร่างทรงของเสด็จปู่ตากสิน หรือสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช จึงต้องมาร่วมรู้เหตุการณ์ในครั้งนี้ด้วย และได้ร่วมเดินทางไปจังหวัดพิษณุโลกด้วยกัน โดยรถดีเซลรางจากสถานีรถไฟหัวลำโพง เมื่อเวลา ๒๓.๐๕ น. คณะเราไปถึงจังหวัดพิษณุโลก ในเวลา ๐๕.๐๐ น. ของวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๑ พอลงจาก

รถไฟก็พบ คุณปรีชา จุลการ หัวหน้าสำนักงานประสานงานชาวเขา จังหวัดพิษณุโลก มาคอยอำนวยความสะดวกจัดรถมารับด้วยตนเองถึงสถานีรถไฟ

จากนั้นคณะเราก็ได้เดินทางโดยรถแลนด์โรเวอร์สีขาว จากพิษณุโลกขึ้นไปถึงอำเภอนครไทย เวลา ๐๙.๐๐ น. เพื่อไปรับพระภิกษุอีกรูปหนึ่งจากวัดที่นครไทย ชื่อ **พระสุวรรณ** เป็นผู้ชำนาญพิธีบังสุกุลผู้ตาย ซึ่งเจ้าหน้าที่เกษตรของสำนักงานประสานงานชาวเขา คือ **คุณเสน่ห์** เป็นผู้นัดหมายให้เพื่อจะได้ขึ้นไปบนภูหินร่องกล้าเพื่อทำพิธีบังสุกุลที่หลุมศพสหายกาญจนาในเวลา ๑๐.๓๐ น.

พอคณะเรามาถึงนครไทย ก็ได้พบกับท่านพัฒนากร อำเภอนครไทย คือ **คุณไพศาล** ที่กำลังรอรับคณะของท่านนายอำเภอนครไทยอยู่ที่มุมถนนเข้าโดยบังเอิญ ท่านพัฒนากรอำเภอซึ่งรู้จักมักคุ้นเมื่อคราวต้อนรับคณะ นป. ๑๐ เมื่อครั้งขึ้นภูหินร่องกล้า เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ เห็นคณะพวกเราก็จำได้เดินเข้ามาทักทายกันอย่างคุ้นเคย และถามถึงวัตถุประสงค์ของการมาในครั้งนี้

คุณปรีชา บรรยายสรุปให้ฟังถึงเรื่องราวของสหายกาญจนาที่ทำให้คณะเรามากันในวันนี้ โดยไม่รอช้า ท่านพัฒนากร อำเภอเมื่อได้ทราบเป้าหมายในการมาครั้งนี้ จึงได้รีบวิทยุด่วนขึ้นไปถึงหัวหน้าอุทยานฯ เพื่อให้จัดเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวก ทุกอย่างจึงดูสะดวกไปหมด ไม่เพียงแต่เท่านั้น คณะเรายังได้มีโอกาสเข้าพบท่านนายอำเภอ และภรรยาที่บ้านของพัฒนากรอำเภอในเวลาต่อมาด้วย และเมื่อได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการมาในครั้งนี้ ท่านก็ยินดีที่เรามาทำอย่างนี้ และยังปรารภขึ้นว่า "ที่สุสานนี้มีศพของสหายชาวเขาเผ่าม้งมากมาย ทางราชการน่าจะได้ทำพิธีกรรมทาง

ศาสนาให้ถูกต้องเสีย เพื่อให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นไปสู่สุคติ เพราะเคยมาปรากฏให้คณะนักท่องเที่ยวคณะอื่น ๆ เห็นกันบ่อย ๆ ถ้าทำได้จะเป็นผลดีทางด้านจิตใจ และในแง่ของการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวบนภูหินร่องกล้าไปในตัว”

คุณปรีชา ได้รับหน้าที่จะติดต่อประสานงานเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ทั้งฝ่ายทหารและอุทยานฯ ให้นับว่าการมาของคณะเราในครั้งนี้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีผู้ใหญ่ในวงราชการทุกฝ่ายเห็นประโยชน์และนิยมชมชอบด้วย

จากนั้นในเวลา ๑๐.๓๐ น. คณะเราก็ขึ้นมาถึงอุทยานภูหินร่องกล้า และก็ได้พบเจ้าหน้าที่ของอุทยานฯ รอคอยอยู่แล้ว ที่จะพาพวกเราขึ้นไปบนสุสานที่อำนาจรัฐ จึงเริ่มออกเดินทางไปอำนาจรัฐทันที ซึ่งอยู่ห่างจากอุทยานฯ ประมาณ ๒ กิโลเมตรเท่านั้น เมื่อรถจอดที่ปากทางเข้าแล้ว คณะทั้งหมดรวม ๙ คน อันประกอบด้วยพระภิกษุ ๒ รูป ผู้ชาย ๔ คน ผู้หญิง ๓ คน ก็ออกเดินไปยังสุสานทันที เวลา ๑๐.๔๕ น. ก็มาถึงบริเวณหลุมศพของสหายกาญจนาบริเวณต้นไม้ใหญ่ที่เขียนสัญลักษณ์ไว้ B-25

ทุกคนต่างสาละวนจัดเตรียมของกันคนละไม้คนละมือ ที่จะทำพิธีบังสุกุล ปรากฏว่าพวกเราลืมนึกถึงอาสนะที่จะให้พระ ๒ รูป นั่งทำพิธี ทันใดนั้นเอง **คุณพิมพิมล** ก็หันไปเห็นแผ่นไม้กระดาน ๒ แผ่น พอเหมาะที่จะปูรองนั่งได้อยู่บริเวณที่หลุมศพ จึงหยิบมาวางให้พระ ๒ รูปนั่ง ก็แปลกดี ดูเหมือนมีใครสักคนจัดเตรียมไว้ให้ เพราะบริเวณปากหลุมศพแต่เดิมไม่เคยมีเสาไม้ปักอยู่ ก็มีเสาไม้ปักอยู่ พร้อมที่จะให้เรานำสายสิญจน์ไปผูกได้พอดี

เมื่อจัดเตรียมของบูชาทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ดิฉันจึงเริ่มจุดธูปเทียน

ไหว้พระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ที่อยู่ ณ ที่นี้ ขออนุญาตให้ดิฉันและคณะได้ประกอบพิธีบังสุกุลให้แก่ดวงวิญญาณของสหายกาญจนาได้สำเร็จด้วย และได้จุดธูปอีก ๑ ดอก บอกแก่ดวงวิญญาณของสหายกาญจนาให้ขึ้นมารอรับผลบุญในครั้งนี้ เพื่อจะได้ไปเกิดตามภพภูมิที่ต้องการต่อไป

จากนั้นพระภิกษุทั้ง ๒ รูป ก็เริ่มสวดมนต์เข้าสู่การทำพิธีบังสุกุลผู้ตายทันที ทุกคนนั่งพนมมือกันอย่างสงบ ดิฉันเองก็ตั้งจิตอย่างสงบมุ่งส่งดวงวิญญาณของสหายกาญจนาไปสู่ภพภูมิที่ดีต่อไป

พอสวดมนต์เสร็จ พระสุวรรณก็เดินไปที่ปากหลุมศพสหายกาญจนาเพื่อชักผ้าบังสุกุล จากนั้นดิฉันก็ถวายปัจจัยกับพระภิกษุทั้ง ๒ รูป และกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้ดวงวิญญาณสหายกาญจนา สำหรับพระภิกษุทั้ง ๒ รูป เดินกลับไปที่หลุมศพอีกครั้ง เพื่อกรวดน้ำลงไปในหลุมโดยตรง และทำพิธีส่งวิญญาณทันที

พวกเราได้ถ่ายภาพกิจกรรมนี้ไว้ทั้งหมด ปรากฏว่าภาพสุดท้ายตอนเสร็จพิธีส่งวิญญาณเป็นภาพที่แปลกมาก สังเกตในภาพเห็นว่าเสาไม้ที่ปักอยู่ที่หลุมศพและกิ่งไม้คล้ายไม้เท้ามาเชื่อมติดกันพอดีกับเสาไม้ที่ปากหลุมศพ ก็แสดงว่าดวงวิญญาณสหายกาญจนาไปสู่ภพที่ควรจะไปเรียบร้อยแล้วก็เป็นอันเสร็จสิ้นภารกิจที่ดิฉันได้รับมอบหมายมา

ทุก ๆ คนที่ได้ร่วมภารกิจนี้ก็รู้สึกโล่งใจกันไปหมด ที่ได้ทำงานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงลงด้วยดี จึงขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมงานในครั้งนี้ ขอผลบุญกุศลจงดลบันดาลให้ทุก ๆ ท่านประสบความสุขความเจริญโดยทั่วหน้ากัน.....

20 8 '93

แนวทางสร้างพลังจิต

ความสับสนวุ่นวายของสังคมปัจจุบัน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและจิตใจเป็นอันมาก ประชาชนที่ประสบปัญหาไม่สามารถแก้ไขปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนของตนเองได้ ก็พยายามดิ้นรนไขว่คว้าหาที่พึ่งในหลาย ๆ รูปแบบ บ้างก็พบความสมหวัง บ้างก็พบกับความผิดหวัง

พระพุทธองค์ทรงสอนให้มองดูทุกข์ ให้รู้จักทุกข์ แล้วหาสาเหตุแห่งทุกข์ว่าคืออะไร นั่นคือ ใจของเราที่ไม่รู้เท่าทันกิเลสนั่นเอง จึงทำให้เกิดความทุกข์เศร้าหมอง เพราะไปยึดในสิ่งที่เป็นบาป **เป็นอกุศล เป็นสาเหตุแห่งทุกข์**

เราจำเป็นต้องหาหนทางแก้ทุกข์โดยละจากสิ่งที่ทำให้เกิดบาปทั้งปวง และทำกุศลให้ถึงพร้อม ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ คือเอาสติปัญญามาระงับดับทุกข์ รักษาใจ รู้เท่าทันกิเลสไตร่ตรองทุกอย่างให้รอบคอบก่อนที่จะกระทำลงไป ใจก็จะสงบ เกิดมรรคผลเพราะทุกอย่างเกิดจากเหตุ ทุกอย่างเป็นผลของการกระทำของเราทั้งนั้น เราจะสุขก็เพราะเราทำตัวของเราเอง เราจะทุกข์ก็เพราะเราทำให้ตัวเราเกิดทุกข์ มันเป็นกฎแห่งกรรม

เพราะฉะนั้นการขัดเกลาจิตใจให้มีสติและปัญญาอยู่กับใจแล้วก็จะหมดปัญหา เป็นใจ**ที่รู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ตามสภาพความเป็นจริงของชีวิต เป็นใจที่เป็นพุทธะ นั่นก็หมายความว่าเราย่อมมีตนเป็นที่พึ่งแห่งตน** จิตใจที่เคยเป็นทุกข์คับข้องใจก็สงบลง เป็นสุขเพราะเข้าใจสภาพตามความเป็นจริง จุดนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นให้จิตเกิดพลัง ที่จะเป็นผู้ให้การสงเคราะห์เกื้อกูล ชี้แนะแนวทางให้ผู้อื่นพ้นจากความทุกข์เกิดสุขได้

วิธีการปฏิบัติตนให้เป็นผู้ที่มีพลังจิตที่เข้มแข็ง มีอำนาจในดวงจิตที่จะคิด พูด และกระทำสิ่งใดให้เกิดมรรคผลกับตนเองและผู้อื่น หรือแม้แต่จะส่งผลในการหักเหเคราะห์กรรมทั้งหลายของบุคคลนั้น ๆ ให้ทุเลาเบาบางลงได้นั้น รับรองว่าทำได้ด้วยพลังจิตที่มีอยู่ในบุคคลนั้นเอง ในส่วนที่เรายังไม่เคยปลุกขึ้นมาใช้เพราะหลับอยู่

เปรียบดังก้อนน้ำแข็ง ส่วนที่จมอยู่ใต้น้ำ คือพลังจิตที่หลับอยู่ ซึ่งมีอยู่ถึง ๙ ใน ๑๐ ส่วน ที่ลอยอยู่เหนือน้ำเพียง ๑ ส่วนเท่านั้น ที่เราได้ใช้พลังนั้นอยู่มันส่วนน้อยเหลือเกิน แล้วอย่างนี้เราจะแก้ทุกข์ด้วยตัวของเราเองได้อย่างไรเล่า

ทางหนึ่งที่เราจะทำได้ในการฝึกจิตให้มีพลังด้วยตัวของเราเองก็คือ

๑. ฝึกวางความคิดให้เป็นระเบียบ คิดเฉพาะสิ่งที่ต้องการ คิดเป็นเรื่อง ๆ ไป

๒. ฝึกการทำงานของหัวใจให้กล้าแข็ง โดยการทำใจให้สงบ ผ่องใส ไม่ขุ่นมัว และไม่ตระหนกตกใจเมื่อมีภัยมาถึงตน

๓. เพิ่มความแข็งแกร่งของลมหายใจ โดยการหายใจแรง ๆ ลึก ๆ

จะช่วยให้เข้มแข็งทั้งกายและใจ

๔. ฝึกจิตให้เป็นสมาธิ

๕. สะสมพลังจิตที่เกิดขึ้นแล้วให้คงอยู่ต่อไป

วิธีฝึกจิตให้มีพลังทั้ง ๕ ประการที่กล่าวมานี้ เป็นการนำพลังจิตในส่วนที่หลับอยู่ให้ตื่นขึ้นมาทำประโยชน์ให้กับตนเองและผู้อื่นในปัจจุบัน แต่จะได้ผลอย่างจริงจังนั้นขึ้นอยู่กับตนเองที่จะต้องมีความเพียรพยายามและมีความสม่ำเสมอในการฝึกปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

ประการสำคัญที่สุดจะต้องมีศรัทธาในคุณธรรม ยึดมั่นในหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ทำกุศลให้ถึงพร้อม คือ **ทำทาน รักษาศีล ทำสมาธิ *ภาวนา* และปัญญา** ถ้าทำได้ครบถ้วนจะทำให้ตนเองมีความสุข

การทำทาน ในความหมายของพระพุทธองค์ทรงประสงค์ให้ทำนั้นคือให้จาคะ สละแบ่งปันส่วนที่เป็นความหวงแหน ส่วนที่เป็นตัวตนของเราออกไป เป็นการสละความคับแคบเห็นแก่ตัวของเราให้เบาบางลง ทานที่เราควรทำคือ การให้ **"อภัยทาน"** เช่น บางครั้งเราถูกเหยียดหยามน้ำใจ ได้รับการดูถูกดูหมิ่น แล้วเราสามารถสงบกาย วาจา อยู่ได้ แล้วค่อยข่มใจน้อมใจให้สามารถอภัยต่อเขาได้ ก็ได้ชื่อว่าเป็นการทำทานที่มีความหมายอย่างยิ่ง เพราะเป็นการยุติการจองเวร การผูกพยาบาท แต่จะเป็นการปลูกฝังความเมตตาให้บังเกิดเป็นความสงบร่มเย็นขึ้น ทำให้ความเป็นชาวพุทธของเรามีคุณค่าสูงขึ้น

การฝึกรักษาศีล เพื่อรักษาใจให้เป็นปกติ การรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ผู้รักษาจะต้องมีความสำรวมทั้งกาย วาจา และใจ ไม่ให้ไปกระทบกระเทือน

ก่อความเดือดร้อนแก่ใคร บางครั้งในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ เราอาจจะพลั้งเผลอกล่าววาจาที่เชือดเฉือนหัวใจกันอยู่บ่อย ๆ ถ้ามีศีลบริสุทธิ์แม้เพียงศีล ๕ ก็จะช่วยกันความพลั้งเผลอนั้นได้ ความสับสนวุ่นวายและความเดือดร้อนทางสังคมในปัจจุบันเกิดขึ้นเพราะคนส่วนใหญ่มีกิเลสที่แสดงออกมาทางกายและวาจา เรียกว่าเป็นกิเลสอย่างหยาบ ต้องปราบกิเลสชนิดนี้ด้วยการรักษาศีลเปรียบเสมือนการใช้มีดไปตัดหญ้าคา ทำให้พื้นที่นั้นไม่รกรุงรังสามารถเดินได้สะดวก แต่หญ้าคานั้นยังคงมีรากฝังอยู่ในดิน ซึ่งยังสามารถงอกขึ้นได้อีกเหมือนกับกิเลสที่ถูกกำจัดด้วยอำนาจศีล สามารถเกิดขึ้นได้อีกหากผู้นั้นเลิกรักษาศีล เนื่องจากรากหญ้าคานั้นไม่ถูกทำลาย

การทำสมาธิภาวนา สมาธิ คือ ความมีใจตั้งมั่น ความตั้งมั่นแห่งจิต การทำให้ใจสงบแน่วแน่ไม่ฟุ้งซ่านหรือการมีจิตกำหนดแน่วแน่อยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้ปรารถนาความสุขควรฝึกสมาธิที่จะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันให้ได้เสียก่อนโดยการฝึกจิตให้มีความตั้งมั่นในกิจการงานที่ทำ ก็ย่อมจะเกิดผลงานที่มีประสิทธิภาพและมีความสุขกับงานนั้น ก็จะทำให้เป็นคนมีสุขภาพจิตดี สมาธิทำได้ทุกคนและทุกสถานที่และทุกโอกาสด้วย เพราะสมาธิเป็นสิ่งมีอยู่แล้วในทุกคน เพียงแต่มีน้อยเกินไปในบางเวลา จึงทำให้เกิดความหงุดหงิดหรือฟุ้งซ่านขึ้นในจิตใจ

ท่านอาจารย์เสาร์ กันตสีโล ได้สอนการทำสมาธิโดยกำหนดจิตระลึกถึง **"พุทโธ"** ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้ คือ

๑. ให้นึก "พุท" พร้อมลมหายใจเข้า และนึก "โธ" พร้อมลมหายใจออก

๒. นั่งในท่าที่สบาย นั่งขัดสมาธิก็ได้ และนึกถึงอารมณ์พุทโธให้สบาย

และเบาใจที่สุด จนกว่าจิตสงบลงไป

๓. อย่าให้มีอาการข่มจิตหรือมีอาการเกร็งกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

๔. อย่าไปนึกว่าเมื่อไรจิตจะสงบ เมื่อไรจะรู้จะเห็น เมื่อไรจิตจะสว่าง

๕. เมื่อจิตสงบวูบลงไป เหมือนอาการง่วงนอนก็ปล่อยให้เป็นไปอย่าไปฝืน

๖. เมื่อจิตสงบวูบลง สว่างลงไปแล้ว คำบริกรรม "พุทโธ" จะหายไปจิตจะเริ่มเปลี่ยนสภาพเข้าไปสู่สมาธิมีอาการคล้ายจะนอนหลับ จิตนิ่งสว่างอยู่เฉย ๆ ให้กำหนดรู้อยู่ตรงที่จิตสว่าง ความรู้สึกอยู่ที่ไหนก็เอาจิตไว้ตรงนั้นกำหนดจิตอยู่อย่างนั้นจนกว่าจิตจะสงบละเอียดเป็นลำดับ ๆ ลงไป

เช่น จิตเกิดมารู้ลมหายใจขึ้นมาภายในก็ให้กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกอยู่เฉย ๆ เอาลมหายใจเป็นเครื่องรู้ของจิต เอาลมหายใจเป็นเครื่องระลึกรู้ของสติ ในที่สุดจิตจะสงบและละเอียดยิ่งขึ้นไปเป็นลำดับ จนกระทั่งความรู้สึกว่ามีกายก็หายไป ความรู้สึกว่ามีลมหายใจก็ไม่มี มีแต่จิตดวงเดียวล้วน ๆ นิ่งสงบสว่างอยู่อย่างนั้น เรียกว่า **"อัปนาสมาธิ"**

อัปนาสมาธิ ยังใช้การไม่ได้ต้องฝึกทำบ่อย ๆ ให้จิตสงบถึงขั้นนี้เพราะจะเป็นเหตุให้เรารู้สภาพของจิตดั้งเดิมของเราว่าเป็นอย่างไร เป็นจิตที่สงบ สว่าง สะอาด แต่ยังไม่บริสุทธิ์เพียงพอ เพราะเชื้อกิเลสมันหดเข้าไปอยู่ข้างในของจิต อยู่ในส่วนลึกของจิต มันยังไม่แสดงออกมา

จิตในตอนนี้สติสัมปชัญญะยังไม่สมบูรณ์ เพียงแต่สงบและทรงตัวอยู่

ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เรียกว่าเป็น ปฐมจิต ปฐมสมาธิ หรือ ปฐมวิญญาณ แต่ต้องอาศัยการกระทำอย่างนี้บ่อย ๆ เมื่อมีความชำนิชำนาญ เราจะสามารถเข้าสมาธิกำหนดรู้ตามระยะขององค์ฌาน คือ เริ่มตั้งแต่ วิตก หมายถึงการนึกถึงอารมณ์เป็นคู่ของใจ **วิจารณ์** จิตกับอารมณ์เคล้าคลึงเป็นเนื้อเดียวกัน แล้วเกิดสงบสว่างขึ้น ในอันดับต่อไปก็จะมี **ปีติ** มีความสุข

เมื่อจิตมีปีติ มีความสุข จิตก็มีความสงบ เมื่อสงบก็นิ่งเป็น เอกัคตา อันนี้เป็นลักษณะของจิตเดิม อยู่ในระดับฌานขั้นที่ ๑ เรียกว่า ปฐมฌาน สมาธิที่ประกอบด้วยองค์ฌานจึงจะเป็นสมาธิที่ใช้การได้ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เป็นจิตที่ควรน้อมไปสู่อารมณ์เพื่อพิจารณาพระไตร-ลักษณ์ได้ เราต้องพยายามฝึกหัดจิตของเราให้เป็นอย่างนี้ด้วยความเยือกเย็น อย่าไปทำใจร้อน ทำใจเย็น ๆ การปฏิบัติธรรมนี้ต้องทำใจเย็น ๆ ถ้าทำใจร้อนแล้วจะไม่เกิดผล

การปฏิบัติสมาธิภาวนาจะช่วยขจัดกิเลสอย่างกลาง ซึ่งเป็นกิเลสที่กลุ้มรุมจิตใจให้เดือดร้อน ไม่แสดงออกมาทางกายและวาจาเหมือนกิเลสอย่างหยาบ แต่กลุ้มรุมอยู่ภายในจิตใจ ทำให้จิตใจเดือดร้อนกระวนกระวายมัวหมองสกปรก ไม่ผ่องใส เป็นกิเลสประเภทนิวรณ์ คือป้องกันจิตไม่ให้พัฒนา ทำให้จิตไร้ความสงบสุข เช่น ทำให้กลัดกลุ้มเร่าร้อนด้วยอำนาจราคะ หรือทำให้เคียดแค้นเจ็บใจด้วยอำนาจพยาบาท หรือทำให้ฟุ้งซ่านรำคาญหาความสงบใจไม่ได้

กิเลสประเภทนี้เป็นตัวฆ่าสุขภาพจิต หรือเป็นตัวทำลายความสงบสุขของมนุษย์มากที่สุด ทำให้คนเป็นโรคจิตโรคประสาทกันมากที่สุด ต้องปราบกิเลสชนิดนี้ด้วยอำนาจสมาธิภาวนา ให้จิตใจสงบเยือกเย็น มีพลังเอาชนะ

อารมณ์ตนเองได้ ชีวิตก็จะเกิดสุข เปรียบเสมือนกับเอาไม้หรือหินไปทับหญ้าเอาไว้ ตราบเท่าที่ไม้หรือหินนั้นยังทับอยู่ หญ้านั้นไม่อาจจะงอกขึ้นมาได้ แต่เมื่อไม้หรือหินนั้นถูกยกออกไปเสีย หญ้านั้นก็ย่อมงอกขึ้นมาได้อีกเช่นเดียวกัน ในขณะที่จิตใจยังสงบ ยังมีพลังด้วยอำนาจของสมาธิภาวนาอยู่ กิเลสอย่างกลางก็เกิดขึ้นรบกวนจิตใจไม่ได้ แต่ถ้าเมื่อใดไม่ได้ทำสมาธิภาวนา กิเลสนั้นก็เกิดขึ้นมารบกวนจิตใจได้อีก

ปัญญา ความหมายทางพุทธศาสนา หมายถึง ความรู้แจ้งเห็นจริงที่จะเข้าให้ถึงพระนิพพานในที่สุด

เมื่อทำสมาธิภาวนาจนจิตเข้าไปถึงจุดอัปนาสมาธิ ย่อมมีความสว่างภายในจิต ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่จะทำให้จิตมีสติสัมปชัญญะดีขึ้น ความรู้สึกของจิตขณะนั้นลมหายใจได้หายขาดไปแล้ว ร่างกายที่เป็นตัวเป็นตนนั้นก็หายไป ในเมื่อตัวตนโดยสมมติบัญญัติคือกายหายไปแล้ว ลมหายใจก็หายไปแล้ว ตัวตนที่เรียกว่า **อัตตทีปะ** มีตนเป็นเกราะ **อัตตสรณะ** มีตนเป็นที่พึ่ง คือ จิตจะปรากฏเด่นชัด ความรู้สึกภายในจิตเด่นชัด นั่นแหละคือคำที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **อัตตา หิ อัตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน**

ตัวตนที่เป็นที่พึ่งที่อาศัยก็คือ จิต จิตของเราจะรู้สึกว่ามีความบริสุทธิ์สะอาด และเรียกว่าเป็นจิตที่อยู่เหนือความสุข ความทุกข์ เป็นสภาพจิตที่นิ่งอยู่เฉย ๆ ในขั้นนี้

จิตเมื่อถอดออกจากสมาธิแล้วจิตจะคิดเรื่องอะไรไม่สำคัญ สำคัญอยู่ตรงที่ว่าสติตัวที่จะตามรู้ทันความคิดนั้นเป็นตัวการที่สำคัญ ถ้าหากสติสัมปชัญญะมีพลังแก่กล้า แม้จิตจะเกิดความรู้ความคิดอะไรขึ้นมาก็ตาม

ความรู้และความคิดนั้นจะกลายเป็นภูมิปัญญาของจิต สติตัวผู้รู้จะตามทันความคิดของตัวเองตลอดไป

หากว่าจิตผ่านความเป็นสมาธิบ่อย ๆ สติก็จะกลายเป็น พละ เป็นอินทรีย์ สามารถที่จะรู้ทันกับความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นภายในจิตได้ และจะสามารถประคับประคองจิตให้ดำเนินไปสู่ภูมิจิต ภูมิธรรมได้ เมื่อจิตรู้เท่าทันอารมณ์ คือ ความคิดที่เกิดขึ้นในจิต มันก็กลายเป็นตัวสติ ปัญญาในขั้น **สมาธิปัญญา** หรือ **ภาวนามยปัญญา**

เพราะฉะนั้นการทำสมาธิมีความมุ่งหมายเพื่อทำจิตให้เป็นสมาธิ ให้มีสติปัญญา ให้รู้จริงเห็นจริงในสภาวธรรม แล้วก็เป็นอุบายให้จิตปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งต่าง ๆ ไม่ให้เกิดมีอาการของกิเลสขึ้น หรือให้หมดกิเลสในที่สุด สมาธิของเราจะทำให้จิตของเราเกิดมีพลัง พลังจิตของเราสามารถจะนำไปใช้ประโยชน์กับผู้ป่วยทางจิต หรือทางร่างกายได้เป็นอย่างดี เพราะพลังจิตของเราขณะมีสมาธิ เพียงใช้คำพูดให้กำลังใจกับผู้ป่วยให้ทำใจดี ๆ ทำจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่ต้องตระหนกตกใจ

“ฉันจะช่วยคุณให้หาย คุณต้องหายแน่ ๆ”

คำพูดเพียงเท่านี้ ผู้ป่วยก็มีอาการดีขึ้น เพราะปากหรือคำพูดของคนทำสมาธิเป็นปากที่มีสัตย์มีศีล ในเมื่อพูดอะไรแล้ว มักจะเป็นอย่างนั้นเพราะสติที่เด่นชัดขึ้นจากสมาธิมันเป็นสติพละ เป็นสติมีกำลังเป็น **สตินทรีย์** คือความเป็นใหญ่ในธรรมทั้งปวง ในเมื่อเรามีสตินทรีย์เป็นใหญ่ในจิตของเราจิตของเราก็สามารถปฏิวัติตัวไปสู่ภูมิรู้ภูมิธรรมได้ตั้งแต่ขั้นต่ำ ขั้นกลาง ขั้นละเอียด ในที่สุดก็สำเร็จ มรรคผล นิพพาน ตามต้องการ

เพราะฉะนั้นการทำสติให้เป็นใหญ่ในจิต ในใจ ในกายของเรา โดยการทำสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอ จะส่งผลให้ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยไม่วุ่นวาย สิ่งที่เป็นใหญ่ในโลกนี้ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่าความมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์หรือมีสติเป็นใหญ่ ความสงบสุขก็บังเกิดขึ้นได้ในที่สุด อำนาจปัญญาจะช่วยขจัดกิเลสอย่างละเอียด ซึ่งเป็นกิเลสประเภทอนุสัยนอนสงบนิ่งอยู่ในจิตใจเหมือนตะกอนที่นอนก้นอยู่ในน้ำ ถ้านอนก้นอยู่ก็เป็นน้ำที่สะอาดดื่มหรือใช้ประโยชน์ได้ อนุสัยกิเลสที่นอนสงบนิ่งอยู่ก็เช่นกัน เป็นจิตที่สะอาดผ่องใสใช้งานได้ดี

แต่ถ้าอนุสัยพุ่งขึ้นมา จิตก็เศร้าหมองสกปรก ใช้การงานไม่ได้ดี ต้องปราบกิเลสนี้ด้วยอำนาจปัญญา เปรียบเสมือนการใช้จอบไปขุดหญ้าขึ้นมาทั้งโคนทั้งราก เอาไปตากแดดให้แห้งและนำไปเผาไฟ แล้วนำขี้เถ้าไปโปรยในอากาศ หญ้านั้นไม่อาจจะงอกขึ้นได้อีก เพราะถูกถอนรากถอนโคนทำลายหมดแล้ว เพราะฉะนั้นการทำลายกิเลสด้วยอำนาจปัญญาจึงถือว่าเป็นการทำลายอย่างสมบูรณ์และโดยตรง

ผู้ใดมี **ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา** ครบถ้วน กิเลสอันเป็นโรคร้ายซึ่งเป็นตัวก่อความเดือดร้อนวุ่นวายก็หมดไป จะทำให้ตนเองมีความสงบสุขร่มเย็นและสามารถนำความสงบสุขร่มเย็นนั้นแผ่ไปถึงผู้อื่นและผู้ใกล้ชิดได้ด้วย

จึงขอเชิญชวนให้ผู้สนใจใฝ่ความสงบสุข ปฏิบัติตนให้ถึงพร้อมด้วย **ทาน ศีล สมาธิ** และ**ปัญญา** ตามวิธีการที่ได้กล่าวมาแล้วโดยลำดับ ท่านก็จะเป็นผู้หนึ่งที่มีพลังจิตที่เข้มแข็ง มีอำนาจในดวงจิตที่มีสติที่จะคิด พูดและการกระทำในสิ่งใดให้เกิดมรรคผลกับตนเองและผู้อื่นได้ในที่สุด

เมื่อทราบถึงวิธีทำให้เกิดพลังจิต ซึ่งจะทำให้ชีวิตเกิดสุขแล้ว ก็มาเริ่มเรื่องราวที่ดิฉันประสบมาหลังจากได้ปลดปล่อยวิญญาณที่ภูหินร่องกล้าได้ดังต่อไปนี้

ครั้งนั้นสหายกาญจนารับปากกับดิฉันทางจิตที่สัมผัสได้ขณะนั้นว่า "ถ้าสามารถช่วยวิญญาณเขาให้ไปเกิดได้สำเร็จ โดยการบวชพระให้ ๑ รูป แล้วละก็จะตอบแทนให้โชคให้ลาภดิฉันอย่างงดงาม" ดิฉันเองก็มิได้ติดใจในสิ่งเหล่านี้ห่วงเพียงช่วยเหลือวิญญาณให้สำเร็จ ถ้าโชคดีได้โชคได้ลาภมาจริงก็จะนำเงินที่ได้มาไปสร้างบุญกุศลเป็นทุนไว้ในอนาคตเสมอ เช่น ทำสังฆทาน ปล่อยชีวิตสัตว์ ช่วยเหลือเด็กนักเรียนยากจน ทอดกฐิน ผ้าป่า บวชพระ สร้างพระประธาน เป็นต้น

พอดิฉันกลับจากภูหินร่องกล้าในวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๓๑ วันรุ่งขึ้นคุณแม่ได้ยกมรดกเป็นที่ดิน ๑ แปลงให้ โดยที่ที่ดินแปลงนั้นได้ตกทอดไปเป็นมรดกของพี่สาวคนโต ตั้ง ๑๒ ปีแล้ว อยู่ ๆ คุณแม่ก็เห็นว่าที่ดินแปลงนี้น่าจะยกกลับคืนให้ดิฉันตามเดิม จึงได้เจรจากับพี่สาว พี่สาวดิฉันก็ไม่ขัดข้อง ดิฉันจึงได้ที่ดินแปลงนั้นกลับคืนมาโดยไม่นึกไม่ฝัน

นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่ดิฉันคิดว่าได้รับผลตอบแทน

หลังจากที่ดิฉันช่วยเขาสำเร็จแล้ว ดิฉันได้พบเขาทางนิมิตอีกครั้งหนึ่ง เขามาหาดิฉัน และได้ให้ของขวัญที่มีค่ายิ่งแก่ดิฉัน นั่นก็คือ **หอยสังข์สีขาวขนาดใหญ่ ๑ สังข์**

เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม และวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๓๒ ดิฉันได้รับจดหมายจากบุคคลท่านหนึ่งอยู่สหรัฐอเมริกา ชื่อ **นายแพทย์สบสันต์**

วงษ์ภักดี อายุ ๕๔ ปี ท่านได้อ่านเรื่อง **พลังจิต.....ปลดปล่อยวิญญาณ** โดยเพื่อนจากเมืองไทยจัดส่งนิตยสารโลกลี้ลับฉบับที่ ๔๘ ไปให้ จึงมีโอกาสได้อ่านเรื่องราวของดิฉัน

นายแพทย์สบสันต์ เป็นผู้หนึ่งที่ศึกษาเรื่องการทำสมาธิด้วยตนเอง และมีอาจารย์ดีเป็นท่านเทพ ชื่อ **"ท่านแม่พรรณวดี ศรีโสภาค"** ซึ่งท่านเขียนเล่ามาว่า ในอดีตชาติชาติหนึ่ง เคยเป็นแม่ของท่านในสมัยสุโขทัย เวลามีปัญหาสงสัยทางธรรมะ ท่านจะนั่งสมาธิ และติดต่อไปยังท่านเทพองค์นี้ และอีกท่านหนึ่งก็คือ **หลวงพ่อตื้อ** ก็จะได้คำตอบในสมาธิจากท่านเทพทั้งสองเป็นที่พึงพอใจทุกครั้ง

ครั้งล่าสุดคุณหมอได้ถามขึ้นไปด้วยเรื่องของดิฉันกับสหายกาญจนา โดยเฉพาะว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างไร และทำไมจึงต้องได้พบกันและช่วยเหลือกันจนสำเร็จ ก็ได้คำตอบซึ่งคุณหมอได้เล่ามาให้ฟังดังนี้

"ขอโทษนะครับ ผมอ่านหนังสือที่คุณกฤติยาเขียนลงโลกลี้ลับ ผมดีใจและปลื้มใจมากที่คุณทำทุกอย่างเพื่อคุณกาญจนาที่ตายในป่า และคุณกาญจนาก็รู้เสียด้วยว่าคุณจะต้องช่วยเขาได้ ผมอ่านแล้วปลื้มปิติในการตอบแทนบุญคุณของคุณกาญจนาที่มีต่อคุณ ผมก็เลยนั่งสมาธิและถามท่านเทพองค์หนึ่ง ซึ่งผมรักและเคารพมาก ท่านก็บอกผมมาว่า ทำไมคุณกาญจนาจะต้องมาขอร้องคุณกฤติยาเท่านั้น และคุณกฤติยาก็ตอบสนองทำทุกอย่างเพื่อคุณกาญจนา แต่สมาธิก็ไม่มีฤทธิ์พิเศษมากที่จะเห็นอดีตชาติของตนเองได้ จึงเลยไม่ได้บอกคุณว่าเป็นอะไรกันเพียงแต่บอกว่าเป็นญาติ

ท่านเทพของผมบอกว่า "คุณกาญจนาอดีตชาติชาติหนึ่งเคยเป็นแม่

ของคุณนั่นเอง” ผมทราบแล้วน้ำตาคลอ เพราะการทำบุญได้สูงสุด ก็คือทำบุญให้แม่และพ่อ ซึ่งคุณก็รู้อยู่แล้ว

ดิฉันลืมบอกท่านผู้อ่านไปว่า คุณหมอสบสันต์ได้เขียนจดหมายมาถามดิฉันผ่านทางสำนักพิมพ์โลกลี้ลับในฉบับแรก เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๒ ทั้ง ๆ ที่เราทั้งสองไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย แต่ท่านมีความสนใจในเรื่องที่ดิฉันเขียนโดยถามมาว่า

“ดิฉันทำไมต้องไปช่วยคุณกาญจนา มีความเกี่ยวพันกันอย่างไร”

ดิฉันได้นั่งสมาธิถามไปทางจิตก่อนที่จะตอบจดหมายไป ดิฉันได้คำตอบในสมาธิว่า “เรา ๒ คน คือคุณกาญจนาและดิฉัน อดีตชาติชาติหนึ่งเคยเป็นญาติกัน” ก็รู้มาอย่างนั้น จึงตอบจดหมายไปเช่นนั้น แต่คุณหมอสบสันต์ยังไม่คลายความสงสัย อยากจะรู้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก จึงได้นั่งสมาธิถามท่านเทพดังกล่าวไปก็ได้คำตอบมาดังที่ดิฉันคัดลอกมาให้ท่านได้อ่านนั่นแหละ

ก็แปลกดีนะคะ การทำสมาธิจนถึงระดับหนึ่งตามที่ดิฉันได้เขียนไว้แต่ต้นเรื่อง อันเป็นขั้นพื้นฐานของการฝึกสติให้เกิดมีพลังในปัจจุบัน แต่ถ้าเราเคยสะสมบารมีในด้านนี้ไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ ก็จะแสดงปรากฏชัดขึ้นในปัจจุบันให้เห็นได้

ดิฉันเองมีความเชื่ออย่างยิ่ง เพราะเรื่องพิเศษต่าง ๆ ที่มนุษย์ธรรมดาจะรู้เห็นได้ ดิฉันก็มีโอกาสได้รู้ได้เห็นและสัมผัสด้วยตัวเองบ่อยครั้งเหลือเกิน ซึ่งเรื่องที่จะเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้ ดิฉันได้รับทราบในสมาธิก่อนหน้านี้เป็นเวลาถึง ๔ ปีผ่านมาแล้ว ทั้งนี้ก็ได้มีคุณหมอสบสันต์ได้เขียนจดหมายมาเล่าให้ฟังอีก นั่นก็คือดิฉันทราบในสมาธิว่า

อดีตชาติชาติหนึ่งของดิฉันเคยเป็นทหารเอกของพระเจ้าตากสินมหาราช และร่วมทำศึกฆ่าฟันทหารพม่าจนสามารถกอบกู้อิสรภาพกลับคืนมาได้

และอีกชาติหนึ่งในสมัยต้น ๆ ราชวงศ์จักรี ดิฉันก็เคยเป็นโหราจารย์ในราชสำนัก เพราะฉะนั้นในชาติปัจจุบันดิฉันจึงมีลักษณะนิสัยเป็นคนอารมณ์ร้อน ทำอะไรจริงจัง เด็ดขาดเชื่อมั่นในตัวเอง ไม่เกรงกลัวใคร ตรงต่อเวลา รักษาระเบียบวินัย ซื่อสัตย์ ยุติธรรม คล้ายลักษณะของทหาร ไม่ชอบการเอารัดเอาเปรียบกัน และมีพลังจิตพิเศษในการทำนายทายทักดวงชะตาผู้คนที่มาพบได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งสัมผัสได้นอกเหนือจากการดูดวงชะตา ตามวันเดือนปีเกิด คือสามารถรู้โดยสมาธิจิตเสียเป็นส่วนใหญ่

ดังเช่นวันหนึ่ง วันนั้นเป็นวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. ณ กรมประชาสงเคราะห์ ดิฉันได้เดินไปพบท่านผู้ใหญ่ท่านหนึ่งโดยบังเอิญ เพราะท่านกำลังเดินลงบันไดจากห้องทำงาน ซึ่งอยู่ชั้น ๒ ของตึกกรมฯ จึงพบท่านกำลังเดินลงมาจะไปขึ้นรถประจำตำแหน่ง ซึ่งจอดคอยอยู่ด้านหน้าของกรมฯ

ขณะที่สายตาดิฉันสัมผัสการเดินและสีหน้าของท่านนั้น จิตตอบว่า "ท่านดวงกำลังไม่ดี จะเจ็บป่วยต้องเข้าโรงพยาบาลโดยด่วน"

เมื่อจิตสัมผัสได้เช่นนี้ ใจขณะนั้นอยากจะวิ่งเข้าไปบอกท่าน อีกใจหนึ่งก็เกรงว่าท่านจะไม่เชื่อ หรือตกใจกับสิ่งที่ดิฉันจะบอก จึงชะงักและหยุดมองดูท่านก้าวขึ้นรถ แล้วรถก็แล่นออกไปจากกรมฯ จนลับตา ดิฉันก็ได้แต่ตั้งจิตอธิษฐานว่า "ขออย่าให้ท่านเป็นอะไรหนักหนาเลย" แล้วจึงเดินกลับมานั่ง

ทำงานตามปกติ

เวลาผ่านไป ๒ วัน บ่ายของวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ดิฉันได้เดินสวนกับท่านผู้ใหญ่ที่ทำงานอีกท่านหนึ่ง ตรงบันไดชั้น ๒ ซึ่งท่านกำลังจะเดินไปชั้น ๓ เพื่อไปทำงาน ดิฉันจึงเอ่ยปากทักทายท่านด้วยความคุ้นเคยกัน โดยถามท่านว่า

"ท่านไปไหนมาเหรอคะ"

ท่านตอบมาว่า "เพิ่งกลับจากโรงพยาบาล"

ดิฉันจึงถามไปว่า "ใครเป็นอะไรไปคะ"

ก็ได้คำตอบมาว่า "ท่านผู้ใหญ่ (ที่ดิฉันมีจิตสัมผัสถึง) จะต้องผ่าตัดเนื้องอกในสมอง กำหนดจะผ่าวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๒" หลังจากนั้นท่านก็บอกกับดิฉันว่า "คุณช่วยทำสมาธิช่วยท่านบ้างนะ อย่าให้ท่านต้องเป็นอะไรร้ายแรงเลย" ดิฉันรับปากด้วยความเต็มใจที่จะสวดมนต์และทำสมาธิส่งพลังจิตไปช่วย

เพียงแวบเดียวของจิตที่เราสัมผัสได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อเพราะท่านผู้ใหญ่ท่านนี้ต้องป่วยและเข้าโรงพยาบาลจริง ๆ และนี่ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง

ดิฉันบอกกับบุคคลผู้หนึ่งเขาศรัทธาดิฉันมาก ลงทุนนั่งรถทัวร์จากหาดใหญ่มาพบด้วยตนเอง ก็ได้เตือนเขาไปว่า ให้ระวังญาติผู้หญิงจะป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล และมีเกณฑ์ผ่าตัดด้วย ปรากฏว่าอีกไม่กี่วันต่อมาท่านผู้นั้นโทรทางไกลมาแจ้งให้ทราบว่า พี่สาวของเขาเข้าโรงพยาบาล เป็นมะเร็งที่รังไข่ และตัดไปเรียบร้อยแล้ว

ขอย้อนไปถึงเรื่องราวในอดีตชาติของดิฉัน ซึ่งยังไม่เคยได้เปิดเผยที่ใด และสิ่งนี้เป็นสิ่งลี้ลับที่ดิฉันทราบได้จากการทำสมาธิ จนกระทั่งวันหนึ่ง **คุณหมอสบสันต์ วงษ์ภักดี** ซึ่งอยู่ที่ 1011 South Main Street Couder-sport ,PA 16915 ได้เขียนจดหมายมาเล่าให้ฟังว่า

"อดีตชาติชาติหนึ่ง ผมเป็นทหารคนหนึ่งในกองทัพกู้ชาติของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช แต่ผมอยู่ในกองโจร คือ ผมอยู่ในแผนกค่ายบางระจัน ผมไม่จัดเจนในสนามรบ ก็เลยต้องเสียชีวิตที่ค่ายบางระจันนั่นเอง สมองคิดอย่างเดียวเพื่อจะกู้ชาติเท่านั้น ไม่นึกอะไรเลย ผมก็เลยมาพบสมาชิกของกองทัพพระเจ้าตากสินฯ อีกคน รวมเป็น ๕ คน รวมทั้งคุณด้วย **ขณะนี้ที่ทราบก็คือ เกิดมาเป็นผู้หญิง ๓ ผู้ชาย ๒ ผู้ชายคนหนึ่งอยู่เมืองไทย ขณะนั้นเขาเป็นควาย ตอนศึกบางระจัน ส่วนผู้หญิงอีก ๒ คน ขณะนี้อยู่เมืองนอก เป็นหมอ ๑ คน ทำทางธุรกิจ ๑ คน** เรื่องราวทั้งหลายผมออกจากสมาธิแล้วก็อัดลงเทปไว้เลย ท่านผู้หนึ่งที่คุณควรจะกราบไหว้บูชาคือ **กรมหลวงชุมพรเขตต์อุดมศักดิ์** ท่านช่วยเหลือผมมาก และท่านช่วยทุกคนไม่ช่วยเปล่ายังแสดงอภินิหารให้ดูด้วย เพื่อจะได้รู้ว่าท่านมาแล้วหรือช่วยแล้ว ท่านเล่าว่า **หลวงพ่อโง่น โสรโย** จังหวัดพิจิตร เก่งมาก อดีตชาติหลวงพ่อโง่นเคยเป็นพระอาจารย์ของท่าน ท่านบอกว่า พระองค์นี้เก่งมาก หายตัวได้ ผมก็ไม่เคยถามหลวงพ่อโง่นสักที

พวกเรา ๕ คนนั้น ๓ คนอายุพอ ๆ กับคุณ ผมอายุมากที่สุด คือ ๕๔ ปีแล้วครับ อีกไม่นานจะปลดเกษียณแล้ว ตั้งใจจะบวช และทำวิปัสสนาให้มากกว่านี้ เพราะชีวิตของผมมันสั้นเหลือเกิน อีกไม่กี่ปีก็ตายแล้ว ก็เลยต้องรีบทำบุญทำทานให้มากหน่อย และทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ **"เพราะ**

ไม่อยากเกิดอีก”

นี่เป็นข้อความบางตอนที่อนุญาตคัดลอกออกมาจากจดหมายของคุณหมอสบสันต์ ที่เขียนมาเล่าให้ดิฉันฟังเกี่ยวกับอดีตชาติ ซึ่งท่านสามารถทราบได้จากการทำสมาธิ ท่านเองเป็นหมอ เป็นนักวิทยาศาสตร์ แต่ท่านก็สนใจเรื่องของศาสนาพุทธ เรื่องการทำสมาธิวิปัสสนา

ครั้งแรกคุณหมอสบสันต์ฝึกมโนมยิทธิจาก **หลวงพ่อฤาษีลิงดำ** ก็เลยรู้เรื่องอะไรต่าง ๆ เหนือธรรมดา ท่านเล่าว่า ท่านเป็นแพทย์ แต่เดิมไม่ค่อยเชื่อเรื่องลี้ลับเหล่านี้ แต่เมื่อได้มาพิสูจน์ด้วยตัวเอง รู้เอง และสัมผัสเอง จึงได้รู้เรื่องตัวเอง และเรื่องอื่น ๆ ที่ต้องการถามจากท่านแม่พรรณวดี ศรีโสภาค ในสมัยสุโขทัย

การทำสมาธิมีประโยชน์มากมายมหาศาล ดิฉันเองเคยทดสอบสมาธิจิตของตนเองหลายครั้งว่าใช้การได้เพียงใด ปรากฏว่าใช้ได้ผลทุกครั้ง ดิฉันจะเล่าให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นใกล้ตัวดิฉันมากที่สุด เป็นเรื่องผลจากการทำสมาธิและรักษาศีล และได้สะสมบุญกุศล เช่น การเป็นเจ้าภาพบวชพระ และ สร้างพระประธาน เป็นต้น

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับคุณแม่ในชาติปัจจุบันของดิฉันเอง ท่านได้จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๒

ก่อนหน้านี้ คือ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๓๒ ดิฉันได้ไปเยี่ยมคุณแม่ที่บ้านแถว ๆ คลองสาน เพราะดิฉันไม่ค่อยมีเวลาว่าง วันจันทร์-ศุกร์ รับราชการประจำ วันเสาร์เปิดรับปรึกษาปัญหาชีวิตและพยากรณ์ดวงชะตาให้บุคคลทั่วไปที่บ้านพัก จึงมีเวลาว่างวันอาทิตย์เพียงวันเดียวที่จะไป

อยู่ใกล้ชิดคุณแม่ได้

วันนั้นดิฉันได้พบคุณแม่กับพี่สาวคนโตที่บ้านท่าน เผอิญพี่สาวคนโตมีเรื่องไม่ค่อยสบายใจก็เลยให้ดิฉันตรวจดวงชะตาให้ จำได้ว่ามีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งได้เตือนพี่สาวไป ให้ระวังระยะนี้ ดวงของพี่สาวกับของคุณแม่เป็นวิญญาณต่อกัน ต้องแยกบ้านกันเสียชั่วคราว" แต่ขณะนั้นก็ยังมิได้สังหรณ์ใจถึงขั้นว่า "จะต้องมีการตายเกิดขึ้น เพราะคุณแม่ยังแข็งแรงดีไม่เจ็บไม่ไข้เลย"

และแล้วพอวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๒ เวลา ๐๘.๒๐ น. ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากพี่สาวที่ทำงานอยู่กรมบัญชีกลางโทรมาหาดิฉันที่ทำงานว่า

"คุณแม่หมดสติ ไม่รู้สึกตัวแล้วให้รีบกลับบ้านด่วน"

ดิฉันตกใจมาก แต่ก็พยายามระงับใจ ตั้งสติให้มั่น แล้วรีบกลับไปบ้านคุณแม่ทันที

ดิฉันเป็นคนแรกที่ไปถึงบ้าน พอพบหน้าคุณแม่ จิตบอกทันทีว่า "คุณแม่ได้จากลูก ๆ ไปแล้ว และไปอย่างสงบ วิญญาณออกจากร่างคุณแม่ไปแล้ว ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ น. ช่วงเวลาที่ดิฉันได้พบคุณแม่เป็นครั้งสุดท้ายพอดี

ดิฉันไม่ลดละ ได้พยายามปั๊มหัวใจคุณแม่พอประทังให้ท่านหายใจขึ้นมาอีก และอีก ๕ นาทีต่อมาหลานสาวดิฉันซึ่งเป็นแพทย์ ชื่อ แพทย์หญิงกิ่งกาญจน์ สมแก้ว ซึ่งเป็นลูกสาวคนกลางของพี่สาวก็มาถึง และได้ช่วยปั๊มหัวใจคุณแม่จนสามารถวัดชีพจรได้อีก

ขณะนั้นดิฉันได้ผละจากคุณแม่มาโทรศัพท์เรียกรถพยาบาลจากโรงพยาบาลตากสิน กว่าจะได้รถและเปลพาคุณแม่มาถึงโรงพยาบาลตากสิน หัวใจคุณแม่ก็หยุดเต้นไปไม่ต่ำกว่า ๔-๕ ครั้ง โชคดีที่ได้หมอกิ่งกาญจน์ช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ

คุณแม่อยู่โรงพยาบาลตากสิน เป็นเวลา ๒ วันเต็มก็จากลูก ๆ ไปอย่างสงบเหมือนคนนอนหลับ จริง ๆ แล้วคุณแม่หมดลมไปตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐น. ของวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันครบรอบอายุ ๘๔ ปีพอดี

เรื่องแปลกที่จะเล่าสู่กันฟัง ก็คือดิฉันได้มาพบคุณแม่เป็นคนแรกในบรรดาลูก ๓ คนของคุณแม่ และได้เฝ้าดูอาการของท่านอย่างใกล้ชิดเมื่อหัวใจท่านหยุดเต้นในครั้งแรก ริมฝีปากท่านเขียวช้ำ ตาทั้ง ๒ ข้างหลับสนิท แขนทั้ง ๒ ข้างเหยียดยาวขนานกับลำตัว นิ้วทั้ง ๕ นิ้วแนบสนิทชิดกันทั้ง ๒ ข้าง ท่านอยู่ในท่านอนหงาย ปลายเท้าเหยียดตรง ดิฉันรู้ด้วยจิตขณะนั้นทันทีว่า

"วิญญาณของท่านออกจากสังขารไปเรียบร้อยแล้ว และจิตก่อนดับของท่านไปสู่ภพภูมิที่ดีมาก เพราะจิตของท่านก่อนดับจดจ่ออยู่ที่พระบูชาองค์เล็ก ๆ ของท่าน ซึ่งอยู่บนหัวนอน"

พระบูชาองค์นั้นก็คือ **"พระปิดทวาร"** สร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๗ ของหลวงปู่เอี่ยม มีพระนามเต็มว่า พระภาวนาโกศลเถระ (เอี่ยม) สุวรรณสโร (หลวงปู่เฒ่า วัดหนัง) บางขุนเทียน กรุงเทพฯ ซึ่งขณะที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ท่านศรัทธากราบไหว้บูชาพระองค์นี้ตลอดเวลา พระปิดทวารองค์นี้จึงเป็นสื่อพาวิญญาณของคุณแม่ไปสู่ภพภูมิที่ดีมาก เพราะสังเกตจากสังขารร่าง

ที่นอนสงบนิ่งคล้ายคนนอนหลับ จึงเชื่อได้ว่าคุณแม่ได้จากลูก ๆ ไปอย่างไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๒ เป็นครั้งแรกของการจากไป

การจากไปครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๒ ของคุณแม่เป็นการจากไปอย่างเป็นทางการ ท่านก็จากไปด้วยอาการสงบเช่นเคย เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเป็นเวลา ๒ วันเต็มท่านไม่เคยฟื้นคืนสติขึ้นมาเลย ท่านนอนหลับอย่างสบายเป็นเวลา ๒ วันตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ดิฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อส่งวิญญาณคุณแม่ให้ไปสงบ ในที่ที่ดีที่สุด

คือ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ดิฉันต้องไปราชการที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แต่ก็ตัดสินใจไม่ไป เพราะจะได้อยู่ใกล้ชิดคุณแม่เป็นครั้งสุดท้าย จิตดิฉันบอกเช่นนั้น ดิฉันจึงฝากปัจจัยจำนวน ๕๐๐ บาท กับเพื่อนไปทำบุญกับท่านเจ้าอาวาสวัดกระสังข์ อำเภออุทัย จังหวัดอยุธยา โดยอุทิศส่วนกุศลทั้งหมดให้คุณแม่แต่ผู้เดียว

ดิฉันก็เดินทางไปโรงพยาบาลตากสินทันที ถึงโรงพยาบาลตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ น. จะเข้าไปเยี่ยมคุณแม่ก็ไม่ได้ เพราะท่านอยู่ในห้อง CCU จึงนั่งสมาธิส่งจิตถึงคุณแม่อยู่นอกห้องแทน อยู่กับคุณแม่ที่โรงพยาบาลจนถึง ๑๘.๐๐น. จึงกลับบ้าน

ครั้งสุดท้ายได้เข้าไปจับมือคุณแม่ และส่งพลังจิตถึงท่านให้ท่านรับทราบ **ปรากฏว่า นิ้วโป้งของคุณแม่ข้างขวาที่ดิฉันจับท่านอยู่กระดุกกระดิกได้ และงอเข้ามาจนถึงมือของดิฉัน**

ขณะนั้นดิฉันโล่งใจเป็นที่สุด เพราะรู้ว่าท่านสัมผัสจิตเราได้ เป็นการสั่งลาของท่านเป็นครั้งสุดท้าย ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๒ เวลา ๑๓.๐๐ น.

คืนวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๒ เวลา ๐๔.๐๐ น. ดิฉันได้เกิดนิมิตที่สามารถล่วงรู้ได้ทันทีว่า เหลือเวลาอีกไม่นานแล้วที่คุณแม่จะจากดิฉันไปเป็นครั้งที่ ๒ และแน่นอน คือไม่หวนกลับคืนมาอีกต่อไป

นิมิตที่เห็นก็คือ เห็นภาพต้นโพธิ์ขนาดใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขากว้างมาก บนต้นโพธิ์ระหว่างง่ามกิ่ง ๒ กิ่ง มีพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่ามองค์ใหญ่ ขนาด ๒ วา ประทับนอนพาดอยู่ระหว่าง ๒ กิ่ง พระพุทธรูปองค์นั้นเป็น **ปางพุทธไสยาสน์** ซึ่งเป็นพระประจำวันเกิดของคุณแม่ ภาพนั้นปรากฏให้ดิฉันเห็นชัดเจนมาก เป็นเวลาประมาณ ๒ นาทีเห็นจะได้ ต้นโพธิ์ต้นนั้น ซึ่งตรงกลางของลำต้นมีช่องโหว่จนเห็นลำต้นกลวงเป็นสีดำ ๆ ก็ได้หักกลางลำต้นล้มครืนลงมา สักครู่ภาพที่ปรากฏให้เห็นก็จางหายไป

ดิฉันรีบลุกขึ้นมาสวดมนต์ทันที จิตขณะนั้นประหวั่นเหลือเกินว่า คุณแม่คงจะจากพวกเราไปแน่แท้แล้ว (ปรากฏว่าวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๒ ดิฉันได้พบต้นโพธิ์ต้นนั้นที่วัดทองนพคุณนี้เอง ซึ่งปลูกอยู่บนเรือสำเภา)

พอเช้าวันรุ่งขึ้น ดิฉันรีบจุดธูปเทียนบูชาพระ และสวดมนต์อัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดิฉันนับถือทุก ๆ พระองค์และนำรูปของคุณแม่มาวางตรงหน้าแทนตัวท่านที่นอนอยู่โรงพยาบาล จนกระทั่งเวลา ๐๙.๐๐ น. ดิฉันก็เริ่มทำน้ำมนต์หยดเทียนที่หยดลงไปในขันน้ำมนต์ แต่ละหยดเทียนสวยเหลือเกินคล้ายดอกพิกุล แล้วดิฉันก็ค่อย ๆ ตั้งจิตอธิษฐาน และประพรมน้ำมนต์ที่ทำลงไปบนรูปคุณแม่ และได้นั่งสมาธิต่อไปจนถึงเวลา ๑๐.๔๐ น. จึงถอนออกจากสมาธิโดยจิตใจที่แจ่มใส และรีบแต่งตัวจะไปโรงพยาบาลเพราะนัดกับพี่สาวไว้ในเวลา ๑๐.๐๐ น.

ครั้นเมื่อแต่งตัวเสร็จกลับเปลี่ยนใจ กลับเดินทางไปทำธุระบางอย่างที่กรม ฯ และไปแวะซื้อพวงมาลัยสวย ๆ ที่บางลำพูถึง ๑๔ พวง รวมทั้งธูปเทียนอีกด้วย จึงเดินทางไปโรงพยาบาล ในเวลาต่อมาก็ได้พบพี่ ๆ และหลาน ๆ แต่งชุดดำนั่งอยู่บริเวณห้องผู้ป่วยนอก ก็รู้ได้ทันทีว่าคุณแม่จากไปแล้วได้สอบถามพี่สาวว่า "คุณแม่จากไปตั้งแต่เมื่อไหร่"

ได้คำตอบว่า "ท่านจากไปตั้งแต่เวลา ๑๐.๕๐ น." ก็เป็นเวลาไล่เลี่ยกับที่ดิฉันได้ทำสมาธิส่งพลังจิตไปถึงคุณแม่ ต่อมาอีก ๑๐ นาทีคุณแม่ก็ถึงวาระที่ต้องจากโลกนี้ไปอย่างสงบ หลังจากเคลื่อนศพของคุณแม่ไปที่วัดทองนพคุณ และพระได้กระทำพิธีสวดศพผ่านไป ๑ คืนแล้ว คืนวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๒ คุณแม่ก็ได้มาหาดิฉันเป็นคนแรก โดยมาเข้าฝันว่าท่านมาขอดิฉันอาบน้ำ ท่านบอกว่า ท่านสกปรก ที่โรงพยาบาลอาบน้ำให้ท่านยังไม่สะอาด

ดิฉันมิได้ขัดใจท่าน จัดที่ให้ท่านอาบน้ำอย่างสบายใจ เมื่อท่านอาบน้ำเสร็จแล้ว ท่านขอผ้าไหมสีทองไปนุ่งและใส่เสื้อสีขาว และบอกให้ดิฉันเดินไปส่งท่านด้วย ดิฉันก็เดินตามท่านไป ท่านพาดิฉันไปในที่เป็นลานกว้าง ๆ คล้ายวัดในสมัยอยุธยา พอไปถึงเจดีย์ซึ่งมองเห็นแต่อิฐสีแดง ๆ ท่านก็บอกว่า ให้ดิฉันกลับไปได้แล้ว ท่านจะปีนขึ้นไปอยู่บนเจดีย์ชั้นที่ ๒ ให้ส่งท่านแค่นี้พอจากนั้นท่านก็ปีนขึ้นไปอยู่บนเจดีย์นั้นจริง ๆ แล้วดิฉันก็ตกใจตื่นความรู้สึกขณะนั้นดีใจที่คุณแม่มาส่งข่าวให้ทราบว่าท่านไปดี

ต่อมาในคืนวันพฤหัสบดีที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๓๒ ดิฉันได้ฝันถึงคุณแม่อีกเป็นครั้งที่ ๒ โดยฝันไปว่า วันนี้เป็นวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันที่จะเผาศพท่าน ซึ่งกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ดิฉันเป็นคนชักศพคุณ

แม่ออกมาจากซองที่สุสาน และเปิดฝาโลงศพ อุ้มคุณแม่พร้อมผ้าขาวที่มัดร่างท่านไว้ออกมาจากโลงและนำไปใส่ไว้ในอ่างอาบน้ำ และทำการแบ่งร่างของท่านเป็น ๓ ท่อน คือ ท่อนหัว ท่อนกลาง และท่อนล่าง แบ่งให้ลูก ๓ คนของท่านไปทำการเผา

ดิฉันเป็นลูกคนเล็ก ได้เผาส่วนล่าง ปรากฏว่าขาของคุณแม่ทั้ง ๒ ข้างไปพาดอยู่บนอ่างอาบน้ำ ดิฉันจึงจับขาท่านวางลงไปในอ่างตามเดิม ส่วนบริเวณแขนข้างขวาของท่านโผล่ออกมาจนเห็นมือ ซึ่งแยกจากกันเป็นลักษณะนิ้วก้อย-นิ้วนางและนิ้วกลางส่วนหนึ่ง นิ้วชี้และนิ้วโป้งอีกส่วนหนึ่ง ดิฉันจึงสั่งพี่สาวว่าให้พยายามให้คุณแม่หยิบถั่ว ๑ เมล็ดด้วยนิ้วชี้และนิ้วโป้ง นำเข้าปากให้ได้ แล้วคุณแม่จะไปสบายพี่สาวเขาก็ทำตามที่สั่งได้สำเร็จ จึงได้ตกใจตื่นขึ้น

นี่เป็นประสบการณ์อีกเรื่องหนึ่งที่ดิฉันอยากเล่าให้ท่านทั้งหลายทราบอันเนื่องมาจากสมาธิจิต

พลังจิต.....
หยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

ความทุกข์กังวลใจและความกระวนกระวายใจต่าง ๆ เป็นผลสืบเนื่องมาจากอารมณ์รุนแรงของคน หรือความทะยานอยากของคนที่ขาดสติ สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้คนเราไม่มีความสงบสุข และพยายามดิ้นรนหาสิ่งยึดเหนี่ยวกัน

น้อยคนนักที่จะทำจิตใจให้สงบลงได้เอง ในท่ามกลางสถานการณ์ที่ไม่เกื้อกูล แต่ถ้าบุคคลนั้นสามารถควบคุมสติและทำใจให้สงบลงได้ ก็นับว่าบุคคลนั้นมีความเข้มแข็งทางจิตใจ ซึ่งมีเพียงทางเดียวในโลกที่จะสามารถฝึกจิตใจให้สงบเงียบได้สำเร็จภายใต้สถานการณ์ที่ไม่เกื้อกูล ก็โดยการ "ฝึกสมาธิ" ให้สงบเท่านั้น สมาธิจิตที่สงบจะเป็นพลังสำคัญอยู่เบื้องหลังความสำเร็จที่แท้จริง

บางครั้งถ้าเราฝึกตนเองให้เกิดความสันโดษ ในขณะที่สภาพแวดล้อมภายนอกไม่เอื้ออำนวย และสามารถกระทำได้สำเร็จในความสงบเงียบนั้น เราจะพบและได้สัมผัสกับพลังที่อยู่ภายใน ก็จะสามารถเอาชนะอารมณ์ตนเองได้ ซึ่งถ้าเรายังไม่เคยฝึกสมาธิเลยก็อย่าเพิ่งปฏิเสธว่าทำไม่ได้ หรือท้อแท้ใจเสียก่อน ให้ใช้ความเพียรพยายามและตั้งใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ในที่สุดเราก็จะพบความสำเร็จได้

จากคำกล่าวข้างต้น มีอุทาหรณ์เตือนใจท่านผู้อ่านอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเข้ากับเรื่องจิตใจที่ขาดสติจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนได้ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่ง มีเศรษฐีนีม่ายคนหนึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นคนดีและไม่ถือตัว เธอมีสาวใช้ที่ขยันและฉลาดคนหนึ่ง วันหนึ่งสาวใช้ของเธอรำพึงกับตนเองว่า "นายของเราได้รับการกล่าวขวัญชมเชยว่า เป็นคนดีมาก เราอยากรู้เหลือเกินว่าเธอเป็นคนดีโดยธาตุแท้หรือดีเพราะอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ดีกันแน่ ดีละ....เราจะลองทดสอบหาความจริงให้ได้"

วันรุ่งขึ้นสาวใช้จึงไม่ตื่นขึ้นไปรายงานตัวกับนาย จนกระทั่งเกือบเที่ยง ทำให้นายโกรธมาก จึงดุว่า "ทำไมเจ้าจึงตื่นสายเช่นนี้" สาวใช้ก็ย้อนว่า "ถึงข้าจะเกียจคร้านการงานไปสักวันสองวันก็จะเป็นไรไปเล่า ข้าไม่เห็นสาเหตุที่นายจะต้องโมโหโกรธาถึงเพียงนี้เลย"

เมื่อได้ฟังคำของสาวใช้ ผู้เป็นนายก็ยิ่งโกรธมากขึ้น วันต่อมาสาวใช้ก็ทำเช่นเดียวกันอีก เศรษฐีนีโกรธมากจนระงับอารมณ์ไม่อยู่ จึงหันไปคว้าไม้มาไล่ตีสาวใช้ เรื่องนี้เป็นที่เล่าลือรู้กันไปทั่ว และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาชื่อเสียงของเธอก็เสื่อมเสียไป

มีคนส่วนมากที่เหมือนกับเศรษฐีนีในเรื่องนี้ เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ตนพึงพอใจก็จะมีจิตใจอารมณ์ดี ไม่ถือตัวและรักสงบ แต่เมื่อสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปในทางตรงข้ามแล้วยังคงรักษาความสงบ สุภาพได้เหมือนเดิมหรือไม่นั้นเป็นปัญหา

มีหลายคนเหมือนกันที่ได้ใช้ความเพียรพยายามตั้งใจปฏิบัติธรรมฝึกสมาธิเพื่อความสงบสุข แต่ก็ยังฟุ้งซ่านภายในจิตใจ ไม่สามารถใช้สมาธิ

แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบอยู่ได้ เพราะขาดความอดทน ขาดความมั่นใจในตนเองหรืออาจจะเป็นเพราะบารมีเดิมที่เคยสะสมมายังไม่ส่งผล มีแต่วิบากกรรมจากอดีตกำลังแสดงอยู่ในปัจจุบันจึงทำให้จิตใจว้าวุ่นไม่อาจสงบลงได้

ดิฉันเองก็ได้พยายามจัดหาเวลาว่างจากการทำงานประจำ คือได้กำหนดให้ วันเสาร์เป็นวันเปิดบริการรับปรึกษาปัญหาชีวิตที่บ้าน โดยทำนายทายทักดวงชะตาและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมะ ตามแนวทางที่ได้ปฏิบัติมาแล้วเกิดผลดี

เมื่อประมาณปลายเดือนเมษายน ๒๕๓๒ ดิฉันได้พบสตรีท่านหนึ่ง อายุประมาณ ๔๐ ปี มาพบดิฉันพร้อมกับเพื่อนอีก ๒ คน เธอเป็นพนักงานของธนาคารแห่งหนึ่ง เหตุที่ต้องมาพบเพราะมีปัญหาที่ต้องครุ่นคิดเกี่ยวกับการงานบางประการที่จะต้องรีบตัดสินใจโดยด่วน แต่เธอเองยังขาดความมั่นใจจึงไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเองในขณะนั้นได้

หลังจากที่เราได้พบกันแล้ว ดิฉันเองได้ชี้แนะแนวทางแก้ไขปัญหาไปให้เป็นที่เรียบร้อยด้วยความพอใจ ทันใดนั้นเอง จิตขณะนั้นของดิฉันได้สัมผัสเหตุการณ์ล่วงหน้าบางเรื่องที่ค่อนข้างอันตรายเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ของคนใกล้ชิดในครอบครัวของเธอ ซึ่งคนในครอบครัวในที่นี้ ดิฉันหมายถึงสามีและบุตรของเธอ ซึ่งไม่ได้อยู่ ณ ที่นี้เสียด้วย คือเธอยังไม่ได้พามาพบดิฉันด้วยซ้ำ แล้วจะทำอย่างไรดี เพราะดิฉันได้บอกเธอไปแล้ว เธอแสดงกิริยาตกใจมากเสียด้วย

ในที่สุดก็ต้องเป็นภาระของดิฉันที่จะต้องแก้ไขเหตุการณ์นี้ให้ จึงนั่งสงบจิตครู่หนึ่ง และถามจิตขณะนั้นว่า "จะมีทางแก้ไขได้บ้างไหม" จึงตอบ

มาว่า "ได้! แต่ต้องบอกเธอไปว่าให้เธอรีบกลับไปทำสังฆทานโดยด่วนและปล่อยชีวิตสัตว์ให้เป็นทานเสีย แล้วรีบอุทิศส่วนกุศลผลบุญนี้ให้กับเจ้ากรรมนายเวรของสามีและบุตรไป ทั้งนี้อุบัติเหตุยังต้องเกิดขึ้นแน่นอน แต่จะเบาบางลง"

เธอเองสบายใจขึ้นมากเมื่อรู้วิธีการแก้ไขได้ จึงรีบลากลับบ้าน ซึ่งก่อนกลับเธอได้มอบปัจจัยไว้กับดิฉันเป็นเงิน ๗๙๒ บาท เพื่อให้ดิฉันรวบรวมนำส่งไปถวายกับ **พระธวัชชัย ญาณทีโป** เจ้าอาวาสวัดลานพัฒนาราม อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย ซึ่งท่านบอกบุญมา ดิฉันก็ได้รวบรวมเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท จากเงินที่ได้จากการรับดูดวงและจากการบริจาคไว้ส่งไปช่วยค่าภัตตาหารพระภิกษุสามเณร ๖๐ รูป ตามโครงการอบรมจริยธรรมของวัดวังลานพัฒนารามดังกล่าว เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ผลบุญที่เธอได้เป็นผู้รวบรวมเงินจากผู้มีจิตศรัทธาที่ธนาคารของเธอร่วมทำกุศลกับดิฉันครั้งนี้ก็ได้คุ้มครองเธอและครอบครัวไปครั้งหนึ่งแล้ว

สองสัปดาห์ต่อมา คือเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๒ เพื่อนของเธอได้พาคุณแม่และน้องชายมาพบดิฉันที่บ้านเพื่อให้ช่วยชี้แนะแนวทางการแก้ไขปัญหาบางประการให้ ก่อนกลับเพื่อนของเธอได้เล่าให้ดิฉันฟังว่า "สิ่งที่พี่ทักไว้เกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุทางรถยนต์ของสามีพร้อมลูกของเพื่อนหนูคนนั้น เกิดขึ้นจริง ๆ ด้วย เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง แต่ไม่เป็นอะไรมากเพียงแต่รถพังเฉย ๆ ตัวคนในรถไม่บาดเจ็บอะไรเลย"

ดิฉันถามเพิ่มเติมไปว่า "สามีและลูกของเพื่อนน้องไปประสบอุบัติเหตุที่ไหนและเพราะเหตุใด" ก็ได้รับคำตอบมาว่า "อุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งนี้เกิดขึ้นขณะที่จอดรถอยู่ใกล้ตลาดแถวบ้านเพราะคอยภรรยาซื้อของ สามี

พร้อมลูกก็นั่งคอยอยู่ในรถ ทันใดนั้นเองมีรถเมล์คันหนึ่งเกิดเบรกแตกใช้การไม่ได้ จึงมาใช้รถยนต์คันที่จอดอยู่นี้เป็นเบรกชั่วคราว ผลก็คือรถยนต์พังไปแถบหนึ่ง แต่คนที่อยู่ในรถคือ สามีและลูกของเพื่อนไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด”

เพื่อนของเธอก็ได้กล่าวทิ้งท้ายก่อนลากลับว่า “สิ่งที่พี่ทักไว้แม่นจริง ๆ นี่เป็นเพราะเพื่อนของหนูเขาเชื่อจึงรีบไปทำสังฆทานและปล่อยปลาไปให้เจ้ากรรมนายเวรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงสามารถช่วยบรรเทาเบาบางอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ให้ลดน้อยลงได้ จึงขอขอบคุณพี่มาก ๆ ค่ะ”

ดิฉันเองรู้สึกสบายใจที่เรามีส่วนช่วยเขาได้บ้าง เพราะเขาเชื่อถือเราจริง ๆ จึงไม่ค่อยกล้าทักทายอะไรล่วงหน้า เพราะถ้าทักไปแล้วผู้ถูกทักไม่เชื่อเราก็ไม่รู้ว่าจะตามไปช่วยเขาได้อย่างไร แต่ถ้าเขาเชื่อถือและทำตามที่แนะนำเหตุการณ์ร้าย ๆ ก็จะเบาบางลงได้ ที่ร้ายคือ คนที่เราไม่คุ้นเคยกันแต่เราได้เห็นเขาเป็นศพไปแล้วอย่างนี้ เราก็ไม่มีโอกาสได้พบและเตือนเขาเลย ซึ่งเหตุการณ์ทำนองนี้ได้เกิดขึ้นแล้วเช่นกัน แต่ถ้าทักทายไปแล้วจะไม่ให้เหตุเกิดขึ้นเลยนั้นมีน้อยราย แม้แต่ตัวของดิฉันเอง กุศลกรรมและอกุศลกรรมที่เคยกระทำไว้ในอดีตก็มิได้รับการยกเว้น ติดตามกันมาให้ได้ชดใช้กันอยู่ร่ำไปทั้ง ๆ ที่รู้ล่วงหน้าอยู่ว่าเหตุจะต้องเกิดก็ยังมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ มันขึ้นอยู่กับว่าเราจะทำใจของเราให้ยอมรับได้แค่ไหนเพียงใด

ดังนั้น **ในปัจจุบันขณะที่ร่างกายของเรายังแข็งแรงอยู่ ยังมีชีวิตยืนยาวอยู่ เราควรจะได้เร่งสร้างบุญกุศลสะสมกันไว้ ในขณะที่ใจของเรามีศรัทธามีเจตนาจะกระทำความดี เพียงแต่คิดจิตของเราก็มีพลังแล้ว และถ้าทำได้จริง ๆ บุญกุศลก็จะโน้มนำจิตใจของเราให้เกิดปีติสุข เกิดความสงบเย็น เบา**

สบายใจ ก็จะเป็นบุญกุศลที่เราได้รับโดยทันที

ดิฉันเองขณะนี้มีความมุ่งมั่นปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ ๆ สักองค์หนึ่ง เพื่อถวายให้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดิฉันสักการบูชาอยู่และได้พึ่งพิงพลังบารมีจากท่านมากมายมหาศาลสุดจะคณานับ ในขณะที่ดิฉันทำนายทายทักดวงชะตาของผู้คนที่มาพบได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และยังได้หาหนทางแก้ไขปัญหาผ่อนคลายความเดือดร้อนกังวลใจต่าง ๆ จนสามารถสุขสบายใจขึ้นได้คนแล้วคนเล่า พระบารมีของพระองค์ท่านดิฉันยังมิได้ตอบแทนอย่างจริงจังเลย

ถ้าดิฉันมีบุญบารมีถึง จนกระทั่งความมุ่งมั่นปรารถนานั้นสัมฤทธิผลสำเร็จลงได้ ก็จะนำพระพุทธรูปดังกล่าวไปประดิษฐาน ณ สถานที่แห่งหนึ่งที่ดิฉันมีความมั่นใจว่าเป็นสถานที่ที่ทรงไว้ซึ่งความสงบเงียบ เป็นศูนย์รวมแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์และลี้ลับที่ต้องการมาสร้างบารมีช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ทุกข์ยากเดือดร้อนอยู่ขณะนี้

เพราะว่าครั้งหนึ่งดิฉันได้มีโอกาสไปปฏิบัติสมาธิที่นั่น เมื่อประมาณต้นเดือนเมษายน ๒๕๓๒ บ่ายวันที่ ๘ เมษายน ดิฉันกับเพื่อน ๆ ที่มาถือศีลบวชชีพราหมณ์อยู่ที่นี่ ได้นำผลไม้ เช่น สับปะรด กล้วย และมะม่วง พร้อมด้วยพวงมาลัยดอกไม้ธูปเทียน ออกเดินทางจากที่พัก ขึ้นไปบนเขาเพื่อเข้าไปในถ้ำซึ่งอยู่บนเขา พวกเราตั้งใจว่าจะนำข้าวของที่ตระเตรียมมาขึ้นไปบูชาถวายท่านทุก ๆ พระองค์ที่สถิตอยู่ ณ ที่แห่งนี้ หลังจากนั้นก็ได้นั่งสมาธิกันอยู่ในถ้ำแห่งนี้

ดิฉันเองนั่งสมาธิชั่วครู่จิตก็สงบนิ่งดิ่งลงไป ก็ได้พบนิมิตบางอย่างนั้น

ก็คือ ได้เห็นแสงสว่างสีทองเป็นประกายระยิบระยับจับบนยอดพระปรางค์ ซึ่งลอยมาปรากฏให้เห็นตรงหน้า ความสว่างนั้นมีมากจนเห็นภาพนั้นได้ชัดเจน ซึ่งทำให้ดิฉันมั่นใจในความเชื่อแต่เดิมว่าสถานที่แห่งนี้ศักดิ์สิทธิ์

เมื่อรู้แน่แก่ใจเช่นนี้แล้ว จึงกำหนดจิตรู้ และภาพที่ปรากฏนั้นก็ค่อย ๆ จางหายไป ดิฉันก็ได้นั่งสมาธิต่อไปสักพักหนึ่งจึงถอนจิตจากสมาธิ และลากลับลงมาจากถ้ำ กลับที่พักตามเดิม เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นกับดิฉัน ณ สถานที่แห่งนี้หลายครั้ง จนกระทั่งดิฉันเกิดแรงบันดาลใจปรารถนาที่จะสร้างพระพุทธรูปดังกล่าวเพื่อถวายแด่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่บนสถานที่นี้

ในวันเดียวกันนั้นเอง ดิฉันได้พบสองแม่ลูกคู่หนึ่ง ซึ่งทราบว่าดิฉันจะมาปฏิบัติธรรมที่นี่ จึงเดินทางจากกรุงเทพฯ มาพบกับดิฉัน ก่อนหน้าที่จะมาพบหน้ารู้จักกันผู้เป็นแม่ได้มาพบดิฉันครั้งหนึ่งแล้วที่บ้าน เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๒ นี้เอง โดยมาขอปรึกษาหารือกับดิฉันเกี่ยวกับเรื่องของลูกสาว ซึ่งดิฉันได้เคยทำนายทายทักไว้ล่วงหน้าทางโทรศัพท์ โดยทำนายไปว่า ท่านจะพบปัญหายุ่งยากใจมากเกี่ยวกับเรื่องลูกสาวที่กำลังมีชายหนุ่มซึ่งไม่โสดมาติดต่อทาบทามอยู่ ให้พยายามหาทางตัดไฟเสียแต่ต้นลม มิฉะนั้นจะต้องเสียใจ ผู้เป็นแม่จึงร้อนใจรีบพาลูกสาวของท่านมาพบดิฉันด้วยตนเอง

ลูกสาวของท่านเพิ่งมีอายุเพียง ๒๒ ปีเศษ ๆ เท่านั้น ทำงานอยู่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เธอเป็นคนสวยมีเสน่ห์ ผิวขาว ผมยาว หน้าตาดี หลังจากที่คุณแม่ของเธอแนะนำเธอให้ดิฉันได้รู้จักแล้ว เราก็เริ่มสนทนากันด้วยความเป็นกันเองเพื่อสร้างบรรยากาศสักระยะหนึ่งเป็นการเตรียมใจของเธอให้พร้อมที่จะรับฟังเรื่องที่ค่อนข้างรุนแรงสำหรับตัวเธอเอง

ดิฉันสังเกตดูว่าเธอมีความไว้เนื้อเชื่อใจและศรัทธาดิฉันพอประมาณแล้ว ดิฉันจึงเริ่มทำนายดวงชะตาอย่างเอาจริงเอาจัง โดยกำหนดจิตขอพลังบารมีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ถ้าเคยมีบารมีร่วมกันมา ขอให้ดิฉันช่วยหญิงสาวผู้นี้ได้สำเร็จ ให้เธอพยายามหักห้ามใจเสียจากสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ และได้ชี้แจงแสดงเหตุผลให้เห็นถึงความทุกข์ ความเดือดร้อน ความเสื่อมเสียที่จะติดตามมาจนเธอเข้าใจและได้รับปากให้สัจจะต่อหน้าคุณแม่ของเธอว่าเธอจะพยายามหักห้ามใจตนเองเลิกติดต่อยุ่งเกี่ยวกับชายหนุ่มคนนั้นให้ได้และจะรีบกลับไปสวดมนต์ รักษาศีล บำเพ็ญสมาธิภาวนา เอาชนะอารมณ์ตนเองให้ได้

ดิฉันรู้สึกโล่งใจที่หญิงสาวผู้นี้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่ดิฉันให้ไว้ได้จริง ๆ นี่เป็นเพราะหญิงสาวผู้นี้มีสัจจะและบำเพ็ญกุศลด้วยการรักษาศีล ทำสมาธิจนตนเองเกิดปัญญาในสมาธิรู้ผิดรู้ชอบ รู้เหตุรู้ผล รู้อะไรควรอะไรไม่ควร แม้เพียงเพิ่งเริ่มปฏิบัติสมาธิในระยะเวลาอันสั้น แต่เธอมีความตั้งใจจริง มีความเพียรพยายามที่จะเอาชนะอารมณ์ตนเองให้ได้ด้วยสติปัญญาของเธอเอง ผลสำเร็จจึงเกิดขึ้นได้โดยฉับพลัน รอดพ้นจากวิบากกรรมได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า **ทุกสิ่งสำเร็จได้ที่จิตใจที่เข้มแข็งมีสติพิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบ ชีวิตก็จะพ้นภัยพาให้เกิดสุขได้ในที่สุด**

คุณแม่ของเธอเองก็มีความมั่นใจและศรัทธาเชื่อมั่นในตัวดิฉันมาก ถึงกับส่งปัจจัยมาร่วมทำกุศลผ่านทางดิฉันเป็นจำนวนเงินถึง ๑,๕๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๓๒ ดิฉันจึงนำเงินจำนวนนี้ไปสมทบทุนเป็นเจ้าภาพบวชพระภิกษุสงฆ์ จำนวน ๑ รูป ซึ่งได้จัดพิธีอุปสมบทไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๒ ณ พัทธสีมา วัดเจ้ามูล ถนนจรัญสนิทวงศ์ กรุงเทพฯ

ในโอกาสนี้ขอเล่าเรื่องเบา ๆ สบาย ๆ ให้ทุกท่านได้ผ่อนคลายอารมณ์สักเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ท่านผู้อ่านสบายใจบ้างว่าบุคคลที่มาพบดิฉันก็มิใช่จะโชคร้ายไปหมดทุกคน โชคดีอย่างรายนี้ก็มีเหมือนกัน

บุคคลท่านนี้สนใจและมาพบดิฉัน เพราะอ่านเรื่องพลังจิตปลดปล่อยวิญญาณที่ภูหินร่องกล้า เธอเป็นผู้หญิงสาวสวย ผิวขาว น่ารัก มีชื่อว่า **คุณวิชาดา จันทรการ** สังเกตจากการแต่งกายจัดว่าเป็นคนมีบุคลิกดีและมาจากครอบครัวที่มีฐานะทีเดียว เธอมาพบดิฉันที่บ้านเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๑ เหตุที่มาพบเพราะเธอต้องการรู้จักดิฉันและปรารถนาจะให้ดิฉันใช้พลังจิตดูว่าเธอเป็นใครและมีสิ่งพิเศษอะไรบ้างในตัวของเธอ จริง ๆ แล้วเธอเองก็มิได้มาถามดิฉันตรง ๆ อย่างนี้หรอกค่ะ แต่ดิฉันมองดูเธอและอ่านจิตดูแล้วได้คำตอบเช่นนั้น ถ้าอยากรู้เรื่องลี้ลับอย่างนี้แล้วตัวของเธอเองนั่นแหละจะต้องเป็นผู้ศึกษาตนเองและหาคำตอบเอง แต่เพราะความใจร้อนของเธอ จึงทำให้เธอต้องมาพบดิฉันในวันนั้น

ความศรัทธา ความเชื่อถือของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่งไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ด้วยกันหรือเป็นพระ หรือเทพเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ตามทีต่อให้สิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือคน หรือเทพองค์นั้น ๆ อยู่ไกลแค่ไหนเพียงใดก็ตามผู้ที่มีความเชื่อถือศรัทธาก็พยายามดั้นด้นไปหาจนพบกันได้ คุณวิชาดาผู้นี้ก็เช่นเดียวกัน ซึ่งเธอมีความเชื่อและศรัทธาดิฉันว่าจะเป็นผู้ที่สามารถจะบอกสิ่งที่เธอมีความสงสัยตัวเธอเองในขณะนี้ ดิฉันก็มิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อเธออยากรู้อดีตและความเป็นไปของเธอ ดิฉันจึงได้ขอเวลาทำสมาธิและกำหนดจิตดูสักครู่ จึงได้บอกเธอไปตามที่จิตตอบมาว่าเธอเป็นใคร และมีความเกี่ยวกันกับเทพองค์ใดอยู่

หลังจากนั้นก็ได้แนะนำวิธีปฏิบัติตนที่ถูกต้องเหมาะสมคู่ควรกับสิ่งลี้ลับที่มาอาศัยร่างของเธอสร้างบารมีในเมืองมนุษย์อยู่ในขณะนี้ แต่ดิฉันเองก็มิได้สามารถจะดูให้ได้ทุกคน ถ้าไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกันด้วยแล้วก็ไม่สามารถจะบ่งบอกให้ได้ ขณะที่กำลังนั่งสนทนากันอยู่ จิตวูบหนึ่งสัมผัสได้ว่าเธอกำลังจะได้แต่งงาน จึงบอกเธอไปว่า ภายในสองเดือนต่อจากนั้นไปจะได้พบเนื้อคู่ คือประมาณเดือนกุมภาพันธ์และเดือนมีนาคม ๒๕๓๒ และเมื่อพบกันแล้วก็จะได้แต่งงานภายในเดือน ๗

เธอหัวเราะชอบใจและก็เถียงคอเป็นเอ็นว่า "เป็นไปไม่ได้เพราะหนูยังไม่มีหนุ่มคนใดมาจีบเลย" ดิฉันตอบไปอย่างหนักแน่นว่า "ต้องเป็นไปได้สิ เพราะองค์ท่านกำหนดลงมาแล้วที่จะให้คนคนหนึ่งที่เหมาะสมมาเป็นคู่ครองของเธอ" เธอเองยิ่งงงมากขึ้นและพยายามจะซักถามดิฉันเพิ่มเติมและคาดคั้นให้ได้ว่าหนุ่มผู้นั้นเป็นใคร แต่ดิฉันเพียงแต่ตอบไปว่า "แล้วก็จะพบกันเองนั่นแหละ"

๒ เดือนต่อมา ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากพี่สาวของเธอโทรศัพท์มาบอกว่า "ขณะนี้สิ่งที่พี่ทำนายน้องสาวไว้นั้นเป็นจริงแล้ว เขาได้พบชายหนุ่มคนนั้นแล้ว และกำลังจะมาพบพี่อีกครั้ง เพื่อขอให้ช่วยหาฤกษ์แต่งงานให้" พี่สาวของเธอบอกมาว่า "หนุ่มคนนั้นรับราชการอยู่กรมศุลกากรขณะนี้ประจำอยู่ที่ด่านหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และน้องสาวของเธอก็เดินทางลงไปเที่ยวสงขลาอยู่ขณะนี้ ใจร้อนอยากจะให้พี่รู้จึงรีบโทรศัพท์มาบอกก่อน"

วันเสาร์ที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๒ **คุณวิชาดา จันทรการ** ก็ได้มาพบดิฉันที่บ้านอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้พาชายหนุ่มรูปงาม รูปร่างสูงโปร่งมาด้วยคนหนึ่งมาแนะนำให้ดิฉันรู้จัก

“คนนี้แหละค่ะแฟนของหนูที่พี่บอกไว้เมื่อมาพบพี่ครั้งก่อน เราพบกันโดยบังเอิญ และก็รักกันเลย จนกระทั่งตัดสินใจจะแต่งงานกันเร็ว ๆ นี้แหละค่ะ”

ดิฉันคิดอยู่แล้วว่าจะต้องพบเหตุการณ์เช่นนี้ จึงไม่รู้สึกแปลกใจอะไรนักและยังรู้สึกว่ามีความคุ้นเคยกับคนรักของเธอ คล้ายกับเคยรู้จักกันมาก่อนในอดีตที่ไม่ใช่ชาตินี้ คนรักของคุณวิชาดาเองก็มีความรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่ในปัจจุบันเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย แต่จะมีความเกี่ยวข้องกันมาอย่างไรในอดีตคงจะไม่สำคัญเท่าไรนัก รู้แต่เพียงว่าในปัจจุบันเขาได้ถูกส่งมาให้เป็นคู่กับคุณวิชาดาและจะต้องแต่งงานกัน เธอทั้งสองคนดีใจกับสิ่งที่ดิฉันบอกไป ก่อนกลับเธอบอกกับดิฉันว่า “ถ้าหนู ๒ คนกำหนดพิธีแต่งงานเมื่อใดแล้ว จะมาเชิญพี่ไปเป็นเกียรติในงานแต่งงานของเราค่ะ” ความสุขของเธอทั้งสองสุกงอม ในวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๓๒ ซึ่งดิฉันก็ได้รับการ์ดเชิญไปร่วมเป็นเกียรติในงานพิธีมงคลสมรส ณ ห้องหมิงพาเลซ โรงแรมอินทรา ประตูน้ำ ในวันอังคารที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๓๒

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งพบรักและรักกันอย่างฉับพลัน และเป็นความรักซึ่งอยู่บนพื้นฐานแห่งความจงใจของสิ่งลี้ลับที่เธอทั้งสองมีอยู่ ซึ่งเธอเองประจักษ์และรู้อยู่แก่ใจดี ดิฉันเองเป็นเพียงไปรษณีย์สื่อรักให้กับคนทั้งสองได้พบกัน และเป็นผู้แนะนำวิธีการปฏิบัติตนอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสิ่งลี้ลับที่เราสัมผัสได้และเธอทั้งสองก็เชื่อฟังและทำตาม ผลสำเร็จในชีวิตความสมหวังของความรักจึงบังเกิดขึ้น

พลังจิต.....
ช่วยปรับชีวิต

ในทุกขณะจิตของใจที่ไม่สงบจะมีความทุกข์เกิดขึ้น เพราะความปรารถนาแล้วไม่สมความปรารถนา จึงเกิดความทุกข์ความเดือดร้อนวิตกกังวลใจขึ้น

ความทุกข์ของคนเราเกิดขึ้นเพราะผลต่างระหว่างความเป็นจริงในชีวิตกับความปรารถนาที่ต้องการมีระดับความแตกต่างกันมาก เพราะฉะนั้นคนเราจะต้องมีสติไหวทัน และพยายามแก้ที่ใจของเรา ให้ความยึดและความมุ่งมั่นปรารถนาของเราสอดคล้องกับความเป็นจริงของชีวิตในขณะนั้นจนมีผลต่างเหลือศูนย์ คือไม่มีความแตกต่างกันก็จะไม่เกิดทุกข์

พระพุทธองค์ท่านทรงตรัสไว้ว่า “เราไปเปลี่ยนคนอื่นไม่ได้ เปลี่ยนโลกนี้ก็เปลี่ยนไม่ได้ แต่เราเปลี่ยนใจของเราได้” **เพราะการเอาชนะตนเองเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่าการเอาชนะข้าศึกเป็นล้านในสนามรบ** การฝึกฝนตนเองให้ถึงพร้อมด้วยความอดทนนั้นเป็นการฝึกที่ยากที่สุด แต่ผู้ที่มีความอดทนเท่านั้นที่จะได้รับชัยชนะ

ดังนั้น เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นมา ทำอย่างไรเราถึงจะทำใจให้รับปัญหานั้นแล้วปรับใจเราด้วยสติปัญญาความสามารถ แก้ไขเหตุสุดวิสัยนั้นให้

สอดคล้องกับสิ่งที่เราอยากให้เป็นไปได้มากที่สุดเท่าที่เราจะปรับได้ จนเราสามารถยอมรับตามสภาพความเป็นจริงขณะนั้นได้ ก็จะสามารถผ่อนคลายความทุกข์ความกังวลใจไปได้ เมื่อเรามีความทุกข์เกิดขึ้นต้องทำใจให้สงบ

ใจจะสงบได้ต้องทำสมาธิภาวนาเท่านั้น โดยฝึกใจให้รู้จักการหลีก ละ ลด และเลิก ความปรารถนาที่เป็นไปของการเวียนว่ายตายเกิดที่มาจากทาง รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสเป็นสังสารวัฏ ซึ่งเป็นวงจรของกิเลสให้เบาบางลงไป ตัดกิเลสให้มันเบา ให้มันน้อยลงไป เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่อย่างเป็นสุข คนเราถ้าได้มีการปรับปรุงตนเอง โดยการฝึกใจให้ยอมรับความเป็นจริงได้ และรู้วิธีการเตรียมจิตใจไว้ให้พร้อมต่อความเป็นจริงของชีวิตที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือ ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความสูญเสีย พลัดพรากจากสิ่งที่เรารักหวงแหน ถ้าคนทุกคนเตรียมใจไว้พร้อมและยอมรับสิ่งเหล่านี้ได้ ชีวิตก็จะเกิดสุขดังเช่นชีวิตของบุคคลท่านหนึ่งที่ขออนุญาตยกเป็นตัวอย่าง ณ ที่นี้

เธอผู้นี้เป็นผู้หนึ่งที่ได้มาหาดิฉันให้ตรวจดวงชะตาให้ ครั้งแรกที่เห็นก็มิได้เฉลียวใจเลยว่าเธอไม่ปกติเหมือนคนธรรมดา จิตขณะนั้นของดิฉันกลับไปจับที่สามีของเธอซึ่งยืนคอยเธออยู่หน้าบ้าน ยังไม่ทันได้สำรวจตรวจดวงชะตาของเธอก็พูดเตือนเธอไปว่าให้เธอระวังสุขภาพของคุณพ่อสามีจะเจ็บป่วย ให้รีบบอกสามีของเธอให้ไปทำบุญให้คุณพ่อเสีย ความเจ็บป่วยนั้นจะได้เบาบางลง

สังเกตว่าเธอก็มิได้สนใจสิ่งที่ดิฉันกล่าวเท่าใดนัก แต่ก็รับปากว่าจะทำตามที่แนะนำทุกประการ ทั้งนี้ก็เพราะว่าสุขภาพของคุณพ่อสามีเธอขณะนั้นดีมาก เป็นคนแข็งแรงไม่เคยเจ็บป่วยหนักถึงต้องเข้ารับการรักษาตัวในโรง

พยาบาลเลย หลังจากนั้นชั่วระยะ ๒ เดือนต่อมา ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากเธอว่า สิ่งที่ดิฉันทำนายไว้นั้นถูกต้อง เพราะขณะนี้คุณพ่อของสามีเธอกำลังป่วยหนักและนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

สำหรับเธอเองนั้น ดิฉันนึกไม่ถึงเลยว่าจะป่วย เพราะมองจากภายนอกแล้วไม่มีสิ่งใดบอกเหตุเลยว่าเธอประสบเคราะห์กรรมด้วยโรคภัยไข้เจ็บที่เรื้อรังมานานถึง ๕ ปีแล้ว จนกระทั่งต้องกำหนดจิตถามไปถึงได้พบว่าเธอกำลังได้รับผลของวิบากกรรมจากอดีตชาติ ทำให้เธอต้องทุกข์ทรมานกายด้วยโรคภัยไข้เจ็บอยู่ขณะนี้ ด้วยเหตุที่เธอไม่แสดงอาการปรากฏให้เห็นเพราะเธอปรับจิตใจเธอให้ยอมรับสภาพของความเจ็บป่วยขณะนั้นว่าเป็นธรรมดาเช่นนี้เอง และได้พยายามประพฤติปฏิบัติตนเป็นผู้ป่วยที่ดีคนหนึ่งคือเชื่อฟังและทำตามคำแนะนำของแพทย์ผู้ทำการรักษาอย่างสม่ำเสมอ

ขณะรอรับการตรวจรักษาจากแพทย์ที่โรงพยาบาล เธอก็พยายามปรับตัวเองให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่โรงพยาบาล โดยทำตัวเป็นผู้ประสานงานที่ดีระหว่างแพทย์ พยาบาลและคนไข้รายอื่น ๆ เช่น ช่วยแนะนำวิธีปฏิบัติตนที่เหมาะสมให้ผู้ป่วยมาใหม่ขณะนั่งรอ โดยทำตัวเป็นเพื่อนคุยบ้าง แนะนำหนังสือธรรมะ ให้อ่านฆ่าเวลาบ้าง พูดให้กำลังใจไม่ให้ผู้ป่วยเกิดความท้อแท้หมดหวัง เพิ่มพลังจิตให้คนไข้ด้วยวิธีการต่าง ๆ จนคนไข้เหล่านั้นคลายความวิตกกังวลและกลับมีแต่ความสดชื่นเกิดขึ้นแทน

สำหรับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของเธอ เธอทำหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยเอาใจใส่ดูแลความเป็นอยู่ภายในบ้าน ให้สามีและลูกเล็ก ๆ ได้รับความอบอุ่นและสบายใจเป็นที่เรียบร้อย ไม่มีข้อบกพร่อง ยามว่างจากการงานภายในบ้าน เธอก็อุทิศเวลาส่วนใหญ่ด้วยการอ่านหนังสือธรรมะ ไป

ทำบุญที่วัด สวดมนต์ ทำสมาธิภาวนา จนกระทั่งเธอมีจิตใจสงบ สามารถลดความเจ็บป่วยทางกายที่กำลังรุมเร้าเธออยู่อย่างหนักลงได้

หลังจากที่เธอหาความสงบสุขให้ตนเอง โดยยึดหลักธรรมตามแนวทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **คือไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่คร่ำครวญถึงทุกข์ในอดีต ไม่กังวลกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ไม่ย่อท้อต่อวิบากกรรมที่มาในรูปความเจ็บป่วย แต่ได้พยายามใช้ชีวิตในปัจจุบันอย่างมีความหมายด้วยความเข้มแข็ง เผชิญหน้าเหตุการณ์ในปัจจุบันด้วยใจสงบ จนเธอเป็นผู้ชนะ คือ ชนะใจตนเอง ซึ่งส่งผลให้เธอมีสุขภาพดีขึ้นทั้งใจและกาย**

ดังนั้นเธอจึงพยายามแนะนำผู้ป่วยรายอื่น ๆ ที่เธอรู้จักให้ปฏิบัติในแนวทางดังกล่าว ซึ่งเธอเองพิสูจน์แล้วว่าได้ผลช่วยชีวิตเธอให้เกิดสุขได้อีกวิถีทางหนึ่งที่นับว่าเธอเป็นผู้มีความเสียสละความสุขส่วนตัว บำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม นั่นก็คือ ในแต่ละเดือนเธอจะแบ่งปันรายได้ไว้ทำบุญสร้างกุศลออกเป็น ๓ ทาง

ทางแรกเธอรู้ตัวเธอเองว่ายังไม่มีโอกาสได้เขียนหนังสือเผยแพร่ธรรมะด้วยตัวเองได้ เธอจึงคิดหาวิธีการเผยแพร่ธรรมในแนวของเธอ คือ ได้ซื้อหนังสือธรรมะ เช่น หนังสือนิตยสารโลกทิพย์ โลกลี้ลับ ฯลฯ แล้วนำมาห่อเป็นของขวัญเพื่อนำไปถวายพระบ้าง ไปมอบให้ผู้คนที่ไปทำบุญที่วัดบ้าง ส่งไปตามสถานที่ต่าง ๆ บ้าง เพียงเพื่อปรารถนาให้บุคคลเหล่านั้นมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องธรรมะ

ดิฉันถามเธอว่า “ทำไมต้องห่อเป็นของขวัญด้วย เพราะหนังสือเหล่านั้นก็มีคุณค่าในตัวเองอยู่แล้ว” กลับได้คำตอบว่า “ไม่จริงหรอกพี่ เพราะหนู

เคยทำอย่างนั้นแล้ว บางคนพอเห็นเป็นหนังสือธรรมะก็ทำเป็นลืมหยิบกลับไปบ้าน และวางไว้อยู่ที่วัดตามเดิม หนูเลยมาคิดว่าต้องห่อเป็นของขวัญเพื่อให้เขานำกลับไปแกะที่บ้าน อย่างน้อยเขาไม่อ่าน คนในบ้านเขาอาจจะอ่านบ้าง หนังสือนั้นก็จะให้ประโยชน์กับคนในบ้านเขาด้วย” ก็นับว่าเป็นวิธีการที่ดีวิธีหนึ่ง

อีกทางหนึ่ง เธอนำรายได้ไปจัดซื้ออาหารและผลไม้ตามฤดูกาลนำไปจัดเลี้ยงแก่เด็กกำพร้าอนาถาตามสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐบาลและเอกชน เธอบอกกับดิฉันด้วยน้ำตาคลอว่า

“เมื่อเห็นเด็กกำพร้าเหล่านั้นแล้ว ทำให้สะท้อนนึกถึงลูกของตัวเองซึ่งขณะนี้ยังมีพร้อมทั้งพ่อและแม่คอยให้ความรักความอบอุ่นอุปการะเลี้ยงดูด้วยความใจใส่อย่างดี แต่เด็กกำพร้าเหล่านั้นเขาไม่มีทั้งพ่อและแม่ ทั้ง ๆ ที่เขาก็เป็นเด็กเหมือนกับลูกของเราเช่นกัน ที่ยังต้องการความรักความอบอุ่น ความห่วงอาทรจากสังคม”

เพราะฉะนั้นทางหนึ่งที่เธอจะช่วยเด็กเหล่านั้นได้ เธอจึงต้องรีบกระทำในขณะที่เธอยังมีความพร้อมอยู่ นอกเหนือจากนั้นเธอยังอุปการะให้ทุนการศึกษาแก่ครอบครัวยากจนครอบครัวหนึ่งที่อยู่ในละแวกใกล้บ้านของเธอ จนกระทั่งเขามีงานทำเลี้ยงชีวิตตัวเขาเองและครอบครัวได้

สิ่งเหล่านี้เป็นความดีงามที่เธอกระทำต่อสังคมโดยมิได้หวังผลตอบแทน แต่เธอได้รับผลความดีนี้จากตัวของเธอเอง นั่นคือเธอได้รับความสุขกายสบายใจที่เธอได้ช่วยสังคม

เธออาจจะไม่รู้ว่าสิ่งที่เธอกระทำตามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ช่วยยับยั้งผล

ของวิบากกรรมจากอดีตของเธอได้ ถ้าจะเปรียบเทียบก็เหมือนกับความดีคือน้ำ ความชั่วคือเกลือ ที่มีอยู่ในโอ่งใบหนึ่ง ซึ่งมีน้ำอยู่ส่วนหนึ่งและเกลืออยู่ส่วนหนึ่ง ขณะที่เธอสร้างความดีปริมาณน้ำในโอ่งก็เพิ่มทวีสูงขึ้นจนเต็มหรือล้นปากโอ่ง แต่เธอมิได้สร้างความชั่วเลย เพราะฉะนั้นปริมาณของเกลือคือความเค็มก็คงที่ ทำให้ความเจือจางของความเค็มในน้ำโอ่งนั้นเบาบางลง จึงทำให้วิบากกรรมในอดีตเบาบางลงด้วย และตามเธอไม่ทัน ในที่สุดก็จะเป็นอโหสิกรรมต่อกัน

นั่นก็คือสักวันหนึ่งซึ่งไม่นานนัก เธอจะต้องหายจากความป่วยไข้ที่รุมเร้าเธออยู่อย่างแน่นอน เพราะเธอเป็นคนหนึ่งที่เดินตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัด ที่จะหมั่นกระทำแต่ความดี ละเว้นจากการกระทำชั่ว และรักษาจิตใจให้บริสุทธิ์อยู่เสมอ

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนเราขจัดความแค้น...เมื่อเกิดความแค้น ขจัดความเศร้าโศก...ในยามที่ต้องตกอยู่ในความเศร้าโศก ขจัดความโลภ...เมื่อเกิดความโลภ พึงใช้ชีวิตอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ ไม่ยึดถือสิ่งใดเป็นของตนแม้แต่สิ่งเดียว แต่คนเราจะบรรลุถึงจุดนี้ได้ต้องอาศัยเวลาพัฒนาปรับปรุงจิตใจด้วยการรักษาศีล ทำสมาธิ

ชีวิตของคนเราถูกลิขิตมาแล้วจากวิถีแห่งกรรมในอดีต จึงเลือกเกิดกันไม่ได้ เพราะมีผลกรรมที่ทำไว้ตามติดตัวมาด้วย ถ้าเราไม่ได้ฝึกใจของเราให้เข้มแข็งแล้ว ต่อให้หลีกลี้หนีปัญหาไปให้ไกลแสนไกลเพียงใด ปัญหานั้นก็จะตามไปเผาผลาญใจเราให้ทุกข์ระทมหมองไหม้ได้

ดังเช่นชีวิตของชายหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งต้องจากบ้านเกิดเมืองไทย ทิ้ง

ลูกและภรรยาไปใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างโดดเดี่ยวที่สหรัฐอเมริกา เพื่อหารายได้เลี้ยงตัวเองและครอบครัวทางกรุงเทพฯ เพราะมีความมุ่งหวังว่าสักวันหนึ่งภายในระยะเวลา ๑-๒ ปี จะสามารถเก็บหอมรอมริบได้เงินสักก้อนหนึ่ง พอที่จะกลับมาสร้างบ้านให้ภรรยาและลูกอยู่กันฉันครอบครัวในบั้นปลายของชีวิตอย่างมีความสุขอีกครั้งหนึ่ง

ความรักที่ชายผู้นี้มอบให้ครอบครัวทางกรุงเทพฯ มีมากเหลือคณาทำให้เขาเกิดความไม่มั่นใจ ระแวงสงสัยว่าภรรยาของเขาจะซื่อตรงต่อเขาเพียงคนเดียวหรือเปล่า แม้เพียงแค่คิดก็มีความทุกข์ทรมานใจจนแทบจะทนไม่ได้ เขาพยายามระงับดับทุกข์ด้วยการสวดมนต์ไหว้พระ ทำสมาธิทำบุญตักบาตร โดยวิธีการหยอดเหรียญดอลลาร์ไว้ในบาตรหน้าที่บูชาพระเป็นประจำทุกเช้า พอครบเดือนหนึ่ง ๆ ก็จะส่งปัจจัยเหล่านั้นไปร่วมทำบุญตามที่ต่าง ๆ อีกวิธีหนึ่งก็คือ หาหนังสือธรรมะมาอ่านเพื่อกล่อมเกลาจิตใจให้เย็นลง แต่สิ่งเหล่านี้ก็ยังมิอาจจะแก้ไขสภาวะจิตใจที่กำลังมีความทุกข์เรื่องครอบครัวให้ทุเลาเบาบางลงได้ทั้งหมด

ครั้งหนึ่งเขารู้จักดิฉันจากการอ่านหนังสือโลกลี้ลับ จึงได้โทรศัพท์ทางไกลมาคุยกับดิฉันที่บ้าน ระบายความคับข้องใจต่าง ๆ เกี่ยวกับชะตาชีวิตให้ฟังพร้อมทั้งขอให้ตรวจดวงชะตาให้ ดิฉันมิได้ขัดศรัทธา จึงพยายามตั้งจิตให้เป็นสมาธิและสำรวจตรวจดวงชะตาให้ทางโทรศัพท์ทันที พูดคุยกันนานเกือบ ๑ ชั่วโมง จึงสามารถช่วยปรับสภาพจิตที่ล้มเหลวสิ้นหวังให้กลับมีความเข้มแข็ง ต่อสู้ อดทนต่ออุปสรรคและปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ขณะนี้ได้ ตลอดระยะเวลา ๓ เดือนที่ผ่านมายามใดที่เขามีทุกข์กังวลใจเขาก็จะโทรศัพท์ทางไกลมาคุยกับดิฉันบ้างเขียนจดหมายมาบ้าง สลับกันไป

ดิฉันเข้าใจถึงสภาพจิตใจของเขาผู้นี้ดี เพราะจริง ๆ แล้วปัญหาของเขาไม่มีอะไรมากเลยทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะสภาพจิตใจที่ไม่สามารถปรับให้ยอมรับความเป็นจริงขณะนั้นได้ ถ้าสามารถยอมรับได้ พยายามปรับความต้องการที่ตนเองปรารถนาสอดคล้องกับความเป็นจริงในขณะนั้น ก็จะสามารถลดความทุกข์กังวลใจลงได้ในที่สุด

พลังจิต.....
ช่วยลดกรรมเก่า

เหตุการณ์ของวิญญาณรายนี้ มีมานานเท่าใดไม่ปรากฏชัด เพราะสถานที่ที่จะกล่าวถึงนี้ ดิฉันเพิ่งจะได้มีโอกาสเข้าไปสัมผัส เมื่อตอนมาดำเนินการจัดการฝึกอบรมผู้นำเยาวชน กรมประชาสงเคราะห์ เมื่อปลายเดือนมีนาคม ๒๕๓๓

สถานที่แห่งนี้เป็นค่ายลูกเสือแห่งหนึ่ง มีพื้นที่กว้างขวาง มีทั้งห้องประชุม ที่พักอาศัยสำหรับเจ้าหน้าที่และที่พักของผู้อบรมซึ่งจัดให้อยู่ในบ้านเป็นหลัง ๆ จึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมต่อการจัดฝึกอบรมแบบตั้งค่ายพักแรม

การฝึกอบรมครั้งนี้ก็เช่นกันเป็นการฝึกอบรมแบบให้ผู้อบรมพักค้างคืนอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้มีเวลาเรียนรู้นิสัยใจคอซึ่งกันและกัน ให้รู้จักการทำงานเป็นทีม ให้มีความสำนึกรับผิดชอบ เน้นถึงความรักความสามัคคี ความมีระเบียบวินัย ตลอดจนการพัฒนาจิตใจให้เป็นคนมีจิตใจเยือกเย็น สุขุมอดทน อดกลั้น รู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกัน

การฝึกอบรมหลักสูตรนี้ ดิฉันได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่บรรยายธรรมะ และฝึกปฏิบัติการพัฒนาจิตใจให้แก่ผู้นำเยาวชน จำนวน ๕๐ คนเป็นประจำทุกเช้า คุณสมบัติของผู้เข้าอบรม ต้องเป็นเยาวชนชาย-หญิงที่

มีอายุระหว่าง ๑๘-๒๕ ปี ที่ได้รับการคัดเลือกมาจากศูนย์บริการชุมชนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เมื่อผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรนี้ไปแล้วจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับกลับไปเผยแพร่ สร้างผู้นำเยาวชนขึ้นในชุมชมของตนต่อไป

ก่อนการบรรยายธรรมะสำหรับเยาวชนที่ดิฉันรับผิดชอบนี้ ได้มีการทำการทดสอบพื้นความรู้ของผู้เข้าอบรมว่า มีความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งในเรื่องของการฝึกสมาธิและประโยชน์ที่ได้รับมากน้อยเพียงใด ตลอดจนความเชื่อเรื่องกรรมมีมากน้อยเพียงใด พบว่าผู้เข้าอบรมมีพื้นฐานทางสมาธิมาบ้างแล้ว มองเห็นประโยชน์ของการฝึกสมาธิและเชื่อว่ากรรมมีจริง ผู้ใดทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน ผู้ใดทำชั่วก็ได้รับผลตอบแทนเช่นเดียวกัน เมื่อรู้พื้นฐานด้านธรรมะของผู้อบรมจึงทำให้การเตรียมแผนการสอนง่ายขึ้น

หลังจากการฝึกอบรมผ่านไปได้ ๒ วัน ผู้อบรมคนหนึ่งซึ่งมาจากศูนย์บริการชุมชนวัดเชิงท่า จังหวัดลพบุรี ก็เดินเข้ามาพบดิฉันด้วยท่าทางร้อนรน เหตุผลที่มาพบทราบว่าเพราะมีความทุกข์กังวลใจเกี่ยวกับนิมิตที่พบในฝันเมื่อคืนนี้ ซึ่งผู้อบรมคนนั้นเล่าให้ดิฉันฟังว่า

"ท่านอาจารย์ครับ เมื่อคืนผมฝันแปลกมาเลยครับ อาจารย์ช่วยทำนายฝันให้ผมด้วยนะครับ ผมตกใจกลัวไปหมดเลยเมื่อตื่นขึ้นมา"

ในฝันผมไปเที่ยวในสถานที่แห่งหนึ่งเป็นที่โล่ง ๆ มีบริเวณกว้างขวางมากคล้ายกับที่ฝึกอบรมที่นี่แหละครับ ระหว่างทางเดินก็ได้พบกับผู้หญิงสาวสวย ๒ คน ออกมาต้อนรับและพูดคุยด้วยอย่างเป็นกันเอง ต่อมาหญิงสาวสวย ๒ คนนั้นก็ลุกขึ้นและเดินไปในห้อง ผมนั่งคอยอยู่ครู่หนึ่ง หญิงสาว ๒ คนนั้นก็เดินออกมาจากห้อง พร้อมด้วยในมือถือมีดอีโต้ ๒ เล่ม (คนละ

๑ เล่ม) และส่งมีดนั้นให้กับผมขณะนั้นผมเหมือนคนถูกสะกดจิตให้กระทำอย่างหนึ่งอย่างใดตามคำสั่ง เขาสั่งให้ผมยกมีดขึ้นฟันคอเขาทั้ง ๒ คน จนคอขาดกระเด็น แล้วผมก็ก้มลงหยิบศีรษะของเธอทั้ง ๒ คนเดินลงจากบ้านนั้นมา

จากนั้นผมก็ตกใจตื่นขึ้นด้วยความหวาดกลัวสุดขีด นอนหลับต่อไปไม่ได้เลยครับ เช้าขึ้นผมจึงต้องนำเรื่องนี้มาขอคำแนะนำจากท่านอาจารย์ครับ

ขณะที่ฟังเรื่องราว จิตดิฉันก็คิดไกลถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่เกิดขึ้นระหว่างการฝึกอบรม เช่น ได้รับรายงานจากครูฝึกด้านกิจกรรมว่ามีผู้อบรมรายหนึ่งเกิดอุบัติเหตุศีรษะแตกขณะฝึกกิจกรรมกลางแจ้ง ผู้อบรมหลายคนเจ็บป่วยก็มี สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งบอกเหตุอะไรสักอย่างว่า สถานที่แห่งนี้ต้องมีวิญญาณบางดวงที่ยังได้รับความทุกข์ทรมานอยู่เป็นแน่

นอกจากนี้ยังได้รับรายงานจากฝ่ายรักษาความปลอดภัยที่ตรวจเวรยามรอบอาณาบริเวณสถานที่ฝึกอบรมในเวลาหลังเที่ยงคืนไปแล้วว่า ขณะที่ขี่จักรยานดูแลความเรียบร้อยรอบบริเวณว่ามีผู้อบรมหนีเที่ยวบ้างหรือเปล่า ก็มองเห็นคนเดินตามทางถนนอยู่ข้างหน้า จึงขี่จักรยานตามไปดู พอไปใกล้ก็ไม่เห็นมีคนดังที่เห็นเลย จึงนึกว่าตนเองตาฝาดหรือถูกผีหลอกกันแน่ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึง ๒ วันซ้อน ทำให้คิดได้ว่าถูกผีหลอกแน่ ๆ

ดิฉันจึงฉุกคิดได้ว่า ดิฉันพลาดไป เพราะเมื่อเข้ามาดำเนินการจัดฝึกอบรมมิได้เซ่นไหว้เจ้าของที่เจ้าของทางเลย เพียงแต่จุดธูปเทียนสวดมนต์ไหว้พระเท่านั้น จึงทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่ดีงามเกิดขึ้น แต่ยังโชคดีที่ยัง

ไม่มีผู้ใดเป็นอันตรายร้ายแรง ดังนั้นเมื่อฟังเรื่องความฝันของผู้อบรมรายนี้จบ จึงรู้ว่าดิฉันต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ให้หมดไป เนื่องจากการฝึกอบรมยังต้องดำเนินต่อไปอีก ๓ วัน ถ้ายังมีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นอีก ทุกคนอาจจะหวาดผวากันไปหมด

ประการแรกที่ดิฉันดำเนินการก็คือ บอกผู้อบรมรายนี้ไปว่าไม่ต้องตกใจในความฝันนั้น ตัวเขาเท่านั้นที่จะช่วยวิญญาณของหญิงสาว ๒ คนนั้นได้ให้ไปเดินดูรอบบริเวณพื้นที่ในค่ายลูกเสือแห่งนี้ และมองหาต้นไม้แฝดต้นหนึ่ง ซึ่งจะมีลักษณะลำต้นตั้งตรงเท่ากัน ความสูงและความกว้างเท่ากันทุกส่วน ถ้าหาพบที่ไหนเมื่อไหร่ให้นำมาบอกโดยด่วน

ปรากฏว่าหลังจากเที่ยงวันผ่านไป ผู้อบรมรายนี้ก็มารายงานว่าได้พบต้นไม้ดังที่บอกมาทุกประการอยู่บริเวณหน้าบ้านพักที่เขาพักอยู่นั่นเอง

“ผมก็ไม่ทันได้สังเกตมาก่อนขณะทำความสะอาดรอบบริเวณบ้านพักอาศัย ยังกวาดเศษไม้และใบไม้ไปกองไว้บริเวณใต้ต้นไม้นี้เลยสงสัยคงจะโกรธผมเป็นแน่ แล้วท่านอาจารย์จะให้ผมทำอย่างไรต่อไปครับ”

จิตขณะนั้นรู้ว่าผู้อบรมรายนี้กำลังมีเคราะห์ ซึ่งดิฉันทราบว่าจะต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เร็วที่สุด เพื่อแก้สถานการณ์ที่เลวร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้น

ดิฉันได้ตั้งจิตบอกไปยังสิ่งศักดิ์สิทธิ์และวิญญาณในสถานที่นั้นทันที และได้ชี้แนะกับผู้อบรมคนนั้นว่าควรจะต้องนำดอกไม้ธูปเทียนไปจุดบอกที่ต้นไม้นั้นเสีย ขอขมาลาโทษที่เคยล่วงเกิน หรือเคยกระทำอันใดที่ผิดพลาดมาแต่ครั้งไหนก็ตาม ทั้งที่ระลึกรู้ได้และระลึกรู้ไม่ได้ ขอให้อโหสิกรรมกันเถิด แล้วจะทำบุญแผ่ส่วนกุศลไปให้เร็ววันนี้ อย่าได้มารบกวน หรือทำให้

หวาดกลัวเลย

หลังจากที่ผู้อบรมคนนั้นได้ทำตามที่ดิฉันแนะนำแล้ว ผลปรากฏว่าสิ่งร้ายกลับกลายเป็นดี คือเขาได้รับการคัดเลือกเป็นผู้นำเยาวชนดีเด่นประจำรุ่นและเมื่อเสร็จสิ้นการฝึกอบรม เดินทางกลับไปบ้านแล้วก็ยังนำโชคลาภไปบอกทางบ้านให้คุณแม่และญาติพี่น้องของเขาถูกรางวัลได้เงินมากมาย จึงได้นำเงินที่ได้รับส่วนหนึ่งไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้หญิงสาว ๒ คนดังกล่าวด้วย

จะเห็นได้ว่า ทั้ง ๆ ที่ดิฉันได้ตรวจดวงชะตาของผู้นำคนนั้นแล้ว กำลังจะมีเคราะห์ด้านอุบัติเหตุทางรถยนต์แต่เมื่อจิตของเขาเป็นกุศล มีศรัทธาเชื่อถือปฏิบัติตามคำแนะนำอย่างเคร่งครัด แม้แต่วิญญาณของหญิงสาว ๒ คนนั้นก็ยังให้อภัย ยอมยกโทษอโหสิกรรมให้ ไม่กลั่นแกล้งหรือทำร้ายคนดีให้ได้รับความทุกข์ทรมานเหมือนดังที่ตั้งใจไว้แต่เดิม

ดังนั้น โปรดอย่าลังเลใจที่จะกระทำความดีนับแต่บัดนี้

พลังจิต.....
หยั่งรู้อันตราย

ผู้ที่แสวงหาทางหลุดพ้นก็เหมือนกับโคที่บรรทุกสัมภาระหนักเดินข้ามหนองน้ำที่มีโคลนตมด้วยความยากลำบาก ถึงแม้ว่าจะเหนื่อยเพียงไรก็พยายามก้าวเดินต่อไปจนพ้นแล้วจึงพักเอาแรงเช่นเดียวกัน หนองโคลนแห่งกิเลสตัณหานั้นลึกมากกว่าหลายเท่า แต่ถ้าสามารถควบคุมใจให้ได้แล้ว ก็จะสามารถข้ามพ้นเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงได้

ดังนั้นจึงไม่ควรปล่อยใจของตนให้ตกเป็นทาสของกิเลสทั้ง ๓ อย่าง คือ **โลภะ โทสะ** และ **โมหะ** จะต้องรู้จักควบคุมจิตใจของตนให้มั่นคงสงบสุข เร่งสะสมผลบุญด้วยการทำความดี เพราะบุญกุศลจะเกิดจากคุณความดี ปัญญาเกิดจากจิตใจที่บริสุทธิ์สงบ

หนทางแห่งชีวิตของคนเราเปรียบเสมือนทุ่งกว้างใหญ่ไพศาล การเดินไปโดยไม่หลงทางต้องอาศัยแสงสว่างแห่งปัญญาช่วยส่องทางและอาศัยคุณความดีเป็นผู้นำทาง การกระทำความดีในขณะที่จิตใจมีความเข้มแข็งมั่นคง จะทำให้จิตมีพลังในอันที่จะสามารถหันเหเคราะห์กรรมต่าง ๆ ให้เบาบางลงได้ เพราะฉะนั้นจงอย่ารีรอให้เคราะห์กรรมมาถึงแล้วค่อยทำความดีแก้ไขกัน ซึ่งถ้าไม่ทันกาลก็มิอาจจะหันเหเคราะห์กรรมนั้น ๆ ได้เลย

ในขณะที่ยังมีลมหายใจและมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงก็จงเร่งกระทำความดีกันเสียตั้งแต่บัดนี้ เพราะเรามิอาจล่วงรู้อดีตชาติได้เลยว่าเราเคยสร้าง บาป บุญ คุณ โทษไว้อย่างไรบ้าง และในปัจจุบันเราจะได้รับเคราะห์กรรมนั้น ๆ ตอบสนองเมื่อไหร่ เพราะผู้เขียนเชื่อว่า

กรรมมีจริง เพราะการกระทำมีจริง

กรรมเก่ามีจริง เพราะคนเกิดมาไม่เหมือนกัน เนื่องจากกรรมเก่าจากปางก่อนจัดสรรมา

ผลในปัจจุบัน ย่อมแสดงเหตุในอดีต การกระทำในปัจจุบัน เรียกว่า *กรรมในปัจจุบัน*

ใจ เป็นผู้สัมผัสรับรู้ สถานที่อยู่ สถานที่เกิดแห่งบาปและบุญ

สติปัญญา คือสิ่งที่จะพิสูจน์เรื่องบุญและบาป เรื่องคุณและโทษ โดยใช้หลักจิตภาวนา สามารถแก้กิเลสทุกประการ

สติและปัญญา เป็นตัวที่จะทำลาย *"กรรม"* คือตัวกิเลส ตัวอวิชชา ความหลง คือหลงรัก หลงสมมติ หลงภพ หลงชาติ หลงตน หลงตัว เป็นเหตุให้เกิด *สังขาร* ความปรุงแต่งเป็นบ่อเกิดแห่ง *อายตนะ* ที่เกิดขึ้นทาง ตา หู จมูก ลิ้น กายและใจ ซึ่งทำให้เกิด *สัมผัส* คือความกระทบถูกต้อง เกิด *เวทนา* ทั้งที่เป็น สุข และ ทุกข์ เกิด ตัณหา ความอยาก เกิดอุปาทาน การยึดถือ ก็วนเวียนหลงกันอยู่อย่างนี้คือ ตัวกิเลส ตัวอวิชชา

สติที่มีพลังจะต้องประกอบด้วยศรัทธา หิริ โอตตัปปะ พาหุสัจจะ วิริยะ และปัญญา

๑. ศรัทธา คือความเลื่อมใสในศีลธรรม ยึดหลัก **ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** ซึ่งจะต้องกระทำความดีให้ครบองค์ประกอบ ๗ ประการ จึงจะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ คือ สัปปุริสธรรม ๗ (รู้เหตุ รู้ผล รู้ตน รู้ประมาณ รู้กาล รู้ชุมชน รู้บุคคล)

การรักษาตนเป็นคนดี คือ จะต้อง

รู้ดี ต้องทำแต่ความดี

ขยันดี ต้องนำความชั่วออกจากชีวิตจิตใจ

สำรวมดี ทั้งทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ โดยไม่ตามใจกิเลสตัณหา

เสียสละดี สละความชั่วทั้งปวง โดยมุ่งกระทำแต่ความดี

๒. **หิริ** คือ ความละอายที่จะกระทำผิด

๓. **โอตตัปปะ** คือ ความเกรงกลัว ต่อผลร้ายที่จะเกิดขึ้น

๔. **พาหุสัจจะ** คือ การได้ยินได้ฟังคำสอนที่ดี ๆ

๕. **วิริยะ** คือ ความเพียรพยายามละเว้นความชั่ว

๖. **ปัญญา** คือ การขบคิดพิจารณาสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง แล้วโน้มนำมาปฏิบัติให้อยู่ในคุณงามความดี ให้เกิดเห็นใน อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้ ทุกขัง มีทุกข์อยู่ทุกขณะ และ อนัตตา ความไม่ยึดมั่นสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ปัญญา ทำหน้าที่ถากถางสิ่งปกคลุมภายนอกและภายใน

ภายนอก คือ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส

ภายใน คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

เมื่ออธิบายถึงจุดนี้แล้ว ก็ขออนุญาตเล่าถึงเหตุการณ์หวาดเสียวเศร้าสลดและสะเทือนใจเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง หลายท่านคงจะพอจำได้ เพราะเรื่องนี้เป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่ร้ายแรง เป็นข่าวลงพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ

ก่อนเหตุการณ์ครั้งนี้จะเกิดขึ้น ที่เป็นเหตุให้มีการสูญเสียชีวิตถึง ๑๒ รายในครั้งนั้น ดิฉันได้มีโอกาสรู้จักกับคณะของผู้ตายรายนี้เพียง ๔ ชั่วโมงเท่านั้นเอง คือ ได้รู้จักกับคณะการแสดงมหกรรมโปงลางการกุศล ซึ่งเป็นศิลปวัฒนธรรมทางดนตรีของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้เดินทางจากจังหวัดกาฬสินธุ์ มาแวะพักที่กรุงเทพฯ ๑ คืนก่อนที่จะไปเปิดการแสดงนาฏศิลป์ที่จังหวัดสงขลา ในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ขณะที่มาถึงกรุงเทพฯ แล้ว เพื่อไม่ให้เป็นการเปล่าประโยชน์ จึงได้มีการเปิดการแสดงมหกรรมโปงลางการกุศลขึ้น เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อนำเงินรายได้ไปจัดสร้างโรงพยาบาลในเขตนิคมสร้างตนเองที่จังหวัดอุดรธานี

ก่อนการแสดงจะเริ่มขึ้นในเวลา ๑๙.๐๐ น. ประธานจัดงาน คือ อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ขณะนั้น ได้มอบของที่ระลึกแก่ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ ของที่ระลึก คือ นาฬิกาซึ่งประดับอยู่บนกรอบรูปภาพ ซึ่งวาดด้วย*ฝีมือเป็นรูปดอกกุหลาบบนพื้นสีน้ำตาลเข้มขนาดใหญ่* ขณะที่ท่านผู้อำนวยการเดินขึ้นเวทีมารับมอบของที่ระลึกจากท่านอธิบดี เพื่อนของดิฉันที่นั่งชมการแสดงอยู่ข้างดิฉัน ได้กระซิบบอกดิฉันว่า “คุณดูผู้อำนวยการคนนี้ซิ หน้าหมอง ๆ เหมือนเดินออกมารับหรีดให้ตัวเอง”

ดิฉันเองก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน แต่ขณะนี้ ในสภาวะเช่นนี้ จะทำอย่างไรถึงจะบอกเขาได้ ไม่มีทางเลย เพราะยังไม่คุ้นเคยกันมาก่อน ถ้าไปพูดอะไรที่ไม่ดีไม่งาม เขาเชื่อก็ดีไป ถ้าเขาไม่เชื่อเราก็มีแต่จะเสียหาย จึงทำเป็นเฉยเสีย

เมื่อการแสดงเริ่มขึ้นดิฉันจึงหันเหอารมณ์ไปสนุกเพลิดเพลินกับการแสดงตามปกติ จนกระทั่งถึงการแสดงชุดกินรี ซึ่งเป็นการแสดงที่นำศิลปวัฒนธรรมทางภาคใต้มาประยุกต์ผสมผสานให้เข้ากับเครื่องดนตรีโปงลางนี้ ผู้แสดงชุดนี้มีทั้งผู้หญิงและผู้ชายประมาณ ๑๒ คน นับว่าเป็นชุดที่สวยงามประทับใจมาก ก่อนจบการแสดงชุดนี้ได้เกิดเหตุบังเอิญ คือ เล็บทองเหลืองที่ใส่นิ้วผู้แสดงฟ้อนเล็บได้หลุดจากนิ้วหล่นลงที่พื้นเวทีประมาณ ๗ เล็บ โดยที่ผู้แสดงชุดนี้ก็มิได้เก็บคืนไป ซึ่งอาจจะไม่สะดวก เพราะอยู่ในขณะกำลังร่ายรำ

ขณะนั้นดิฉันเกิดความรู้สึกใจหาย จิตบอกทันทีว่าลางไม่ดีได้เกิดขึ้นแล้วกับคณะการแสดงชุดนี้ ซึ่งค่อนข้างน่ากลัว ดิฉันจึงหยุดความคิดนี้ทันที

เมื่อจบการแสดงชุดนี้ นักแสดงดีดไหซึ่งเป็นผู้หญิงได้ร่ายรำออกมาเก็บเล็บทองเหลืองบนพื้นเวทีไปได้ ๔ เล็บ ก็ยังคงเหลือไว้บนเวทีอีก ๓ เล็บ ซึ่งดิฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า นักแสดงท่านอื่น ๆ ทำไมถึงไม่สนใจที่จะเก็บเล็บที่เหลือเสียให้เรียบร้อย ยังคงทิ้งไว้ให้เป็นปริศนาแก่ผู้ชมเล่นหรืออย่างไร

คืนวันนั้นดิฉันกลับถึงบ้านสองยามพอดี พอวันรุ่งขึ้นก็ไปทำงานตามปกติ จนกระทั่งเวลา ๑๑.๐๐ น. ก็ได้รับโทรศัพท์แจ้งข่าวอุบัติเหตุของคณะ

การแสดงนาฏศิลป์ชุดนี้ ซึ่งเดินทางโดยรถยนต์จะไปหาดใหญ่ ขณะรถแล่นถึงอำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร ได้เกิดประสานงากับรถพ่วง เป็นเหตุให้เกิดการตายหมู่อย่างสยดสยองเกิดขึ้น ๑๒ ราย และ ๑ ใน ๑๒ รายเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ จังหวัดกาฬสินธุ์ นอกนั้นเป็นนักแสดงชุดกินรีเป็นส่วนใหญ่

ส่วนผู้แสดงดีดไหที่ร่ายรำมาเก็บเล็บทองเหลือง ซึ่งจะต้องเดินทางมากับรถคันนั้นด้วยเกิดเปลี่ยนใจกะทันหันขอเดินทางกลับจังหวัดกาฬสินธุ์ไปก่อนหน้านี้ จึงรอดพ้นจากความตายในครั้งนี้อย่างปาฏิหาริย์จริง ๆ

หลังจากจัดงานศพที่วัดตรีทศเทพให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดิฉันได้นำวันเดือนปีเกิดของผู้อำนวยการท่านนี้มาศึกษาอย่างละเอียด พบว่าหมดอายุพอดี และการตายครั้งนี้เป็นการตายพร้อมบริวารด้วย ซึ่งตรงตามดวงชะตาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว เพราะในอดีตชาติได้สร้างวิบากกรรมไว้ร่วมกันอย่างนั้นจึงต้องมาชดใช้กรรมกันไป ทั้ง ๆ ที่ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ท่านนี้ในปัจจุบันได้กระทำแต่สิ่งที่เป็นความดีความเจริญงอกงาม ความมีชื่อเสียงให้ไว้กับสถาบันวิทยาลัยนาฏศิลป์ จังหวัดกาฬสินธุ์ตลอดมาก็ตาม แต่กรรมเก่าในอดีตชาติก็ยังตามมาส่งผลถึงในภพภูมิปัจจุบัน

เหตุการณ์ทำนองนี้อาจจะพอมีทางป้องกันได้บ้าง ถ้าผู้ที่กำลังจะมีเคราะห์กรรมได้มีการป้องกันไว้ก่อนเช่น ไม่เดินทางไปในจุดนั้นในช่วงที่เรามีเคราะห์ หลีกเลี่ยงเสีย และสะสมเพิ่มพูนความดีโดยการทำทาน รักษาศีล ทำสมาธิวิปัสสนา

แต่ใครเล่าจะล่วงรู้ถึงผลกรรมล่วงหน้าได้ ถ้ารู้ก็สามารถป้องกันกัน

ได้ทุกคน ให้หนักเป็นเบาก็พอทุเลาเบาบางลงได้

สิ่งที่ควรตระหนักประการหนึ่ง คือ คนเราทุกวันนี้เต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ค่อยรู้จักความพอดี ผู้มีอิทธิพลหลาย ๆ ฝ่ายก็พยายามกอบโกยแสวงหาผลประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยากเดือดร้อนของผู้อื่น หารู้ไม่ว่าตายแล้วก็ไม่สามารถเอาอะไรไปได้เลย ถ้าผู้เป็นใหญ่ทุก ๆ ฝ่ายมัวแต่หาผลประโยชน์เข้าตัวเองมากขึ้นเช่นนี้ สังคมส่วนรวมก็จะไปไม่รอด แล้วประเทศชาติล่ะจะเป็นอย่างไร

กรรมนั้นมีจริง ควรจะช่วยกันคิดถึงเรื่องนี้บ้าง ผู้มีหน้าที่ใดก็จงทำหน้าที่ของตนให้ครบถ้วนสมบูรณ์เถอะ ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมโดยตรง แล้วสังคมก็จะร่มเย็นเป็นสุขและตัวท่านก็เป็นสุขด้วย

ผู้ที่ทำสมาธิจนมีสติที่เข้มแข็งจะไม่หวั่นไหวต่อความทุกข์ยาก หรือปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางชีวิต จะมีความอดทน อดกลั้น ประคับประคองชีวิตของตนให้ไปสู่จุดหมายปลายทาง พบความสำเร็จของชีวิตโดยไม่ย่อท้อได้ แม้แต่จะต้องเผชิญกับความตายที่มองเห็นคืบคลานเข้ามาเบื้องหน้าเขาแล้ว ก็ยังมีสติที่เข้มแข็งมั่นคงพิจารณาไตร่ตรองหาหนทางชะลอความตายให้เนิ่นนานออกไปได้สำเร็จ

ดังเช่น เหตุการณ์ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ สามารถเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้ที่มีสติ เมื่อเผชิญกับความตายที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า และสามารถใช้ปฏิภาณไหวพริบแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าให้รอดพ้นจากความตายได้

เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อเช้าของวันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ คณะนักศึกษาของสถาบัน International Institute of Rural Reconstruc-

tion ซึ่งเป็นสถาบันด้านการพัฒนาชนบทของประเทศฟิลิปปินส์ ได้เดินทางจากกรุงมะนิลา ออกไปฝึกงานด้านการพัฒนาชนบทที่รัฐปาราวัล ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ โดยเดินทางไปทางเรือ เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นเกาะ

เช้าวันนั้น คณะนักศึกษาซึ่งเป็นคนไทยจำนวน ๑๖ คน ได้เดินทางโดยทางเรือจะไปศึกษาดูงานที่เกาะอีกฝั่งหนึ่ง ขณะที่เรือแล่นออกไปในทะเลจีนใต้ได้เพียง ๒๐ นาที ก็ได้พบกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นโดยฉับพลัน คลื่นลูกใหญ่ซัดเรือจนคว่ำ ทุกคนถูกคลื่นซัดกันไปคนละทิศคนละทาง

ดิฉันอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วยโดยโผล่หัวพ้นน้ำเป็นคนแรก ความรู้สึกครั้งแรกตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็พยายามเรียกสติกลับคืนมาโดยเร็วที่สุด ขณะที่โผล่หัวพ้นน้ำแล้ว ได้กวาดสายตามองดูรอบ ๆ ที่เกิดเหตุมองเห็นเพื่อน ๆ ค่อย ๆ โผล่หัวขึ้นมาทีละคนสองคน มองเห็นเรือที่คว่ำอยู่ก็ยังลอยอยู่ได้ปริ่ม ๆ น้ำ ก่อนที่จะสั่งการอะไรขอความมั่นใจจากพระประจำตัว ๒ องค์แรกเสียก่อน

องค์แรกคือ **พระใบมะขามแห่งวัดอนงคาราม** ที่แขวนคออยู่ จึงใช้มือซ้ายจับขึ้นมาเหนือน้ำ อธิษฐานจิตระลึกถึงบุญกุศลที่เคยกระทำไว้ขอจงมาช่วยค้ำจุนให้รอดพ้นจากอันตรายครั้งนี้

พระองค์ที่สอง คือ พระคุณของแม่ ซึ่งท่านอยู่ที่เมืองไทย ได้ส่งจิตไประลึกนึกถึงท่าน ขอจงช่วยโน้มนำให้ลูกมีชีวิตรอดปลอดภัย แล้วลูกจะมุ่งหน้ากระทำแต่ความดี โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

เมื่อมีสติมั่นคงดีแล้ว จึงรีบว่ายน้ำไปเกาะเรือที่คว่ำอยู่ แล้วหันไปสบตากับพี่ผู้ชายที่มาจากกรมเดียวกันซึ่งเขามีความชำนาญเรื่องของทะเล เพราะเป็นชาวสุราษฎร์ธานี ก็ส่งสัญญาณกันเป็นที่เข้าใจว่าถ้าพวกเรามีสติไม่เสียขวัญ ก็สามารถรอดตายได้

เรา ๒ คน ช่วยกันสั่งการ ตะโกนบอกให้ทุกคนว่ายน้ำมารวมกันอยู่ที่เรือเพื่อถนอมกำลังไว้ ก็จะสามารถเข้าฝั่งได้ ทั้ง ๆ ที่เรายังมองไม่เห็นฝั่งและยังไม่ทราบว่าจะเข้าฝั่งได้อย่างไร เพราะทิศทางของคลื่นขณะนี้เท่าที่สังเกตเห็น จะซัดเข้าหาฝั่ง ๓ ลูก และซัดออกจากฝั่งเพียงลูกเดียว เพราะฉะนั้นถ้าพวกเราพยุงเกาะเรือไว้ก็จะเข้าฝั่งได้ ดิฉันตะโกนบอกเพื่อน ๆ ทำให้ทุกคนดูหน้าตาแจ่มใสมีความหวังขึ้นมามาก เพราะลักษณะคลื่นเป็นอย่างที่ดิฉันพูดจริง ๆ

ขณะนั้นเป็นเวลา ๐๙.๑๕ น. มีฝนตกลงมาปรอย ๆ จนความหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ สิ่งที่ดิฉันกลัวมากที่สุดคือ ตะคริวจะจับที่ขา กับ ปลาฉลาม ดิฉันต้องข่มความกลัวด้วยการสวดมนต์ระลึกนึกถึง **พระพุทธ พระธรรม** และ**พระสงฆ์** เป็นที่พึ่ง พวกเราลอยคออยู่นานเป็นชั่วโมง จนบางคนจะหมดความหวัง เพราะใกล้จะหมดแรงกันแล้ว

แต่ทันใดนั้นเราก็มองเห็นเรือของชาวประมงซึ่งเขาเห็นเราลอยคอกันอยู่ และมีธงสีแดงชูโบกอยู่ (ใช้เสื้อผ้าร่มผูกติดกับไม้ไผ่) รู้ว่าเราต้องการความช่วยเหลือ จึงได้ขับเรือมาช่วย พาพวกเราทั้ง ๑๖ ชีวิต กลับขึ้นฝั่งรอดพ้นจากความตายได้สำเร็จ

จะเห็นว่าถึงแม้จะอยู่ในเหตุการณ์ที่คับขัน มีภัยอันตราย แต่ถ้าเรามี

สติพิจารณาไตร่ตรองแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าด้วยความไม่ประมาทแล้ว ก็สามารถรอดพ้นจากภัยอันตรายได้

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ดิฉันก็ได้พยายามสร้างแต่สิ่งที่ดีงาม ไม่เบียดเบียนชีวิตใครให้ได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อน มีแต่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่เดือดร้อนให้ผ่อนคลายมาตลอด ถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยก็มิได้ย่อท้อ ตั้งใจทำความดีต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อจะหนีวิบากกรรมในอดีตให้สำเร็จให้จงได้

การกระทำความดีนั้นต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ ทำอย่างตั้งใจ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคความเหนื่อยยาก ถึงแม้จะไม่มีผลตอบแทนก็ต้องทำอย่างจริงใจและจริงจัง แม้คนด้วยกันจะไม่เห็นคุณค่าที่เราพยายามกระทำสิ่งที่เป็นความดีงาม และความเจริญให้กับสังคมก็ตาม อย่าได้ตกใจหรือลังเลใจที่จะหยุดกระทำความดี เพราะการทำความดีนั้นเห็นผลช้ากว่าการทำความชั่ว

ความมหัศจรรย์
ของพลังจิต

เมื่อพูดถึงเรื่องของความสุข ทุกคนมีความปรารถนาจะมีความสุขด้วยกันทั้งนั้น ความสุขที่ทุกคนต้องการมักจะเป็นเพียงความสุขทางโลก ก็คือ การมีทรัพย์สินเงินทอง ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ซึ่งมักจะยึดถือและหลงติดจนเป็นกิเลสตัณหาไม่มีที่สิ้นสุด และถ้าไม่ได้รับการสนองตอบมักจะก่อให้เกิดความทุกข์ได้ง่าย

การมีชีวิตที่ยืนยาวจะเป็นเครื่องรองรับความสุข ลาภ ยศ สรรเสริญ ทรัพย์สินเงินทอง แต่ถ้าอายุสั้น พิกลพิการหรือมีโรคภัยไข้เจ็บคอยเบียดเบียนแล้ว ก็ไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย

สิ่งสำคัญของชีวิต คือ ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ เราจึงควรที่จะรู้วิธีรักษาสุขภาพกาย และสุขภาพจิตให้สมบูรณ์แข็งแรง ถึงจะสามารถบรรลุถึงความสุขที่มนุษย์ทุกคนต้องการได้ แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเพียงความสุขทางโลก ซึ่งไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน

พระพุทธองค์ ทรงแสดงปัจฉิมเทศนาแก่สาวกของท่านในเรื่องหลักสำคัญของพระธรรมไว้ว่า

“การทำจิตใจให้บริสุทธิ์ด้วยการมีขันติ เอาชนะใจตนเองด้วยการขจัด ราคะ โทสะ โมหะ ให้หมดสิ้นไป ให้ประพฤติชอบไม่เบียดเบียนใครทั้งทาง กาย วาจา ใจ รู้จักบังคับใจตนไม่ให้หลงงมงายในกิเลสตัณหาทั้งปวง จะต้องไม่ลืมว่าสรรพสิ่งในโลกเป็น “อนิจจัง” ขอให้สาวกทั้งหลายยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด อย่าละเว้นเพิกเฉย แล้วท่านจะประสบแต่ความสุขตลอดไป”

ปัจฉิมเทศนาอันเป็นพระธรรมที่ล้ำค่า ย่อมเป็นสัจธรรมยืนยันได้อย่างล้ำนำสมัยกว่า **การเอาชนะใจตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่สุด** เพราะมูลเหตุแห่งความทุกข์ทั้งมวลเกิดจากจิตใจที่ผูกพันยึดมั่นนั่นเอง ถ้าเราสามารถทำใจไม่ให้ผูกพันกับความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของชีวิตได้ ก็จะไม่ต้องทุกข์ทรมานกันอีกต่อไป

การที่จะชนะใจตนเองหรือชนะอารมณ์ตนเองได้นั้น จำเป็นต้องผ่านขั้นตอนการฝึกจิตมาแล้วอย่างดี เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า จิตนั้นสามารถฝึกกันได้ โดยฝึกการทำสมาธิภาวนาทุกวัน ทำบ่อย ๆ ให้จิตมีสมาธิแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว จะทำให้จิตมีพลัง การที่จะคิดจะทำอะไรก็สำเร็จและสำเร็จชนิดถูกต้องแม่นยำใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงได้มากที่สุด

เรื่องนี้ในทัศนะของดิฉันเห็นว่าสามารถทำได้จริง ๆ โดยฝึกจิตให้มีความสันทัดจัดเจนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ฝึก อย่างเช่น เวลาที่ดิฉันรับดูดวงชะตาในวันเสาร์ จะกำหนดจิตให้แน่วแน่อยู่แต่เรื่องนี้เพียงเรื่องเดียวจึงมีพลัง และมีความถูกต้องแม่นยำ

เช่นในการกำหนดวันเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้ที่มาพบระวังตัวหรือคอยสังเกตไว้ บางรายที่มีเคราะห์ก็จะให้ระวังช่วงวันที่จะเกิดอุบัติเหตุก็เกิด

ขึ้นจริง หรือแม้แต่ช่วงเวลาที่จะได้งานทำซึ่งค่อนข้างจะทำได้ยากสำหรับเหตุการณ์ที่เป็นไปในทางที่ดี เพราะต้องมีองค์ประกอบหลายประการที่จะมาเกื้อกูลกัน คือผู้ถูกกำหนดจะต้องมีเกณฑ์ชะตาที่จะได้งานใหม่ด้วย

เรื่องนี้ดิฉันได้ทำการบันทึกประวัติผู้ที่มีพบไว้รายหนึ่ง เธอเป็นผู้หญิงอายุเพียง ๒๘ ปี มาพบดิฉันเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๒ เธอมีความประสงค์อยากมีงานทำภายในเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ ก็เลยมาถามดิฉันว่าจะได้หรือไม่ ดิฉันตรวจดูแล้วพบว่ามีทางเป็นไปได้ จึงแนะนำวิธีการต่าง ๆ ให้เธอกลับไปเตรียมพร้อมไว้ ถ้าทำตามที่แนะนำแล้วจะได้งานทำภายในปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๓๒ นี้แน่นอน

เธอผู้นี้มาพบดิฉันอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๒ เธอมาขอบคุณดิฉันที่บ้านด้วยตนเอง เพราะเธอได้งานทำจริง ๆ ช่วงปลายเดือนสิงหาคม ตามที่บอกไว้

นี่คือความมหัศจรรย์ของจิตที่ฝึกฝนไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะก็จะได้ผลและแม่นยำในเรื่องนั้น ๆ เป็นพิเศษ

เรื่องทำนองนี้ก็เคยมีมาแล้วแต่ในอดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของนโปเลียนเป็นจักรพรรดิปกครองฝรั่งเศส อดีตของนโปเลียนก็เป็นคนสามัญธรรมดา แต่ทำไมท่านจึงมีความสามารถนำกองทัพเข้ายึดครองประเทศต่าง ๆ ได้เกือบทั่วยุโรป

นโปเลียนได้เผยเคล็ดลับไว้ว่า **ในสมองของพระองค์นั้นเปรียบเสมือนลิ้นชักที่สามารถชักได้เป็นชั้น ๆ ชั้นใดไม่ต้องการใช้ก็ปิดเสียก่อน เช่นเวลาทำการรบก็เปิดลิ้นชักรบและปิดลิ้นชักอื่น ๆ เวลาทำงานฝ่ายปกครองก็เปิด**

ลิ้นชักฝ่ายปกครองออกมา และปิดลิ้นชักอื่น ๆ เวลาเขียนแผนการรบก็เปิดลิ้นชักนี้ เวลาจะพักผ่อนก็ทำการปิดทุกลิ้นชักใส่กุญแจไว้ แล้วก็สามารถหลับได้ทันที

นั่นเป็นเพราะท่านนโปเลียนทรงสามารถทำจิตให้อยู่ในสภาวะที่เป็นหนึ่งแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว จึงเป็นจิตที่มีพลังจิตสูงสุด จะคิดจะทำอะไรก็สำเร็จ

จากเทคนิคทางสมาธินี้สามารถทำให้พระองค์ท่านมีความสามารถในการกำหนดตัวบุคคลทุกตำแหน่งที่สำคัญในกองทัพได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยใช้ประโยชน์จากสมาธิจิตที่แน่วแน่เลือกเฟ้นตัวบุคคลที่มีผลงานปรากฏเด่นชัดเป็นที่เชื่อถือได้ มิใช่เลือกกันเฉพาะที่เป็นคนใกล้ชิดประจบสอพลอแต่ด้อยความรู้ความสามารถ

ดังนั้นเวลาที่กองทัพอันเกรียงไกรของพระองค์ท่านอันมีชื่อเสียงโด่งดังน่าเกรงขาม เผชิญหน้ากับข้าศึกศัตรู ศัตรูก็จะเสียขวัญไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะฉะนั้นชัยชนะย่อมเกิดขึ้นโดยง่าย

ข้อนี้น่าคิดสำหรับผู้เป็นใหญ่ในสังคมไทยเรา น่าจะได้นำมาเป็นอุทาหรณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในการบริหารราชการ เช่น ในการเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง การพิจารณาความดีความชอบ ถ้าจะให้ถูกต้องก็ต้องใช้หลักคุณธรรมความดี ความรู้ความสามารถที่มีประวัติผลงานอย่างต่อเนื่องเป็นหลักฐานปรากฏชัดเจน มิใช่เลือกแต่คนใกล้ชิดสนิทตัวที่ขาดคุณสมบัติดังกล่าว

ที่ดิฉันหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาเขียนก็เพราะว่าดิฉันมีผู้ที่มาพบและให้ดู

ดวงชะตา ในวันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงต้นเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ ซึ่งเปิดทำการที่บ้านเป็นสัปดาห์สุดท้าย มีผู้ที่มาพบทั้งสิ้น ๖๖ราย และที่เขียนจดหมายมาปรึกษาปัญหาอีก ๖๒ ราย รวมทั้งสิ้น ๑๒๘ ราย สรุปปัญหาทุกข์ยากเดือดร้อนสำคัญ ๆ ได้ ๔ ประการคือ

๑. *ประสบปัญหาชีวิต เรื่องครอบครัวแตกแยกบ้าง บางท่านอยากได้พบคู่ครองดี ๆ บ้าง*

๒. *ประสบปัญหาด้านหน้าที่การงานไม่ก้าวหน้า เกิดความท้อแท้สิ้นหวังหมดกำลังใจ*

๓. *ประสบปัญหาด้านธุรกิจ ขาดทุนมีหนี้สินมากจนหาทางออกไม่ได้*

๔. *ประสบปัญหาด้านสุขภาพร่างกายเจ็บป่วยรุนแรงรักษาไม่หาย*

ปัญหาทั้ง ๔ ประการนี้ นับว่าเป็นความทุกข์หนัก ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นสภาวะจิตที่มิอาจจะทนทานต่อสภาพปัญหาเหล่านี้ได้ง่ายนัก ทำให้บางรายเกิดความท้อแท้สิ้นหวัง เบื่อหน่ายชีวิต บางรายก็เกิดความตึงเครียดในอารมณ์ฟุ้งซ่าน สับสน วุ่นวายใจ

ความทุกข์ความกังวลเหล่านี้เกิดขึ้นที่ใจที่ปล่อยไปตามอารมณ์ที่มากระทบ จนขาดสติควบคุมความรู้สึกนึกคิดของตนเอง จนหาความสงบสุขร่มเย็นไม่ได้ ใจที่ถูกฉุดลากไปด้วยความอยากที่ยังไม่สัมฤทธิผล ทำให้เกิดเป็นความทุกข์ความเศร้าหมองทับถมใจ

แต่ถ้าเรารู้จักหยุดมองเข้าไปข้างในใจของเราด้วยสติ ด้วยปัญญา ไม่ว่าจะถูกกระทบจากลมพายุโหมกระหน่ำซ้ำเติมให้เราหวั่นไหวสั่นคลอนรุนแรงสักปานใด ถ้ามีสติปัญญามาระวังรักษาใจ ไตร่ตรองทุกอย่างให้

รอบคอบก่อนที่จะกระทำลงไป ให้เป็นสัมมาทิฐิ ชีวิตก็จะดำเนินไปอย่างเป็นมรรคเป็นผล ก็จะพบความสงบความผาสุกใจได้ เราก็จะอยู่ด้วยตัวของเรา ด้วยใจของเราได้

แต่ถ้าท่านยังทำใจไม่ได้ เมื่อปัญหาเกิดขึ้นที่ใจเช่นนี้ ดิฉันมีวิธีการง่าย ๆ วิธีหนึ่งที่จะช่วยท่านให้สามารถทำใจได้ นั่นคือ **การแผ่เมตตา**

โปรดอย่าลืมว่า ทุกอย่างเกิดแต่เหตุ ทุกอย่างเป็นผลของการกระทำของเราเอง เราจะสุขก็เพราะเราทำให้ตัวเราเอง เราจะทุกข์ก็เพราะเราทำให้ตัวเราเอง ซึ่งเป็นกฎแห่งกรรม

การแผ่เมตตา ควรทำหลังจากการสวดมนต์ ควรทำบ่อย ๆ ทุกครั้งทั้งก่อนและหลังจากการนั่งสมาธิ จะเป็นผลดีทั้งต่อตนเองและผู้อื่น รวมถึงสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงทั้งในโลกมนุษย์และปรโลก

คำแผ่เมตตา จะใช้ดังนี้ก็ได้

"อิทัง ปุญญะผะลัง อานิสงส์อันใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้บำเพ็ญไปแล้วนี้ ขอผลบุญนี้จงแผ่ไปถึงเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินมาแล้วแต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายได้มาอนุโมทนา เมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอให้อโหสิกรรมกันตั้งแต่บัดนี้ เวลานี้เป็นต้นไป

ขอแผ่บุญกุศลนี้ไปถึงเทพเจ้าทั้งหลายที่รักษาตัวข้าพเจ้าอยู่ก็ดีนอกจากนี้ก็ดี ทั่วสากลพิภพ จงมีความสุขโดยเฉพาะอย่างยิ่งเทพพรหมทั้งหลาย ภูตผีปีศาจทั้งหลาย ที่อยู่ในที่นี้ก็ดี อยู่บ้านของข้าพเจ้าก็ดี ขอให้ทุก

ท่านจงมีความสุข

และขอแผ่บุญกุศลนี้ ไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย มีบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ญาติพี่น้องมิตรสหายของข้าพเจ้าทั้งหลาย ที่เสวยความสุขอยู่ก็ดี เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี ขอให้ทุกท่านจงมีความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระสยามเทวาธิราช ขอช่วยดลบันดาลให้ทุกท่านมีความสุข

ขอผลานิสงส์นี้ จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้อยู่ดีกินดี มีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป และได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน ในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญฯ”

หรือจะใช้บท พรหมวิหารภาวนา คือการเจริญพรหมวิหาร โดยการแผ่ทั้ง **เมตตา กรุณา มุทิตา** และ **อุเบกขา** ไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย ดังนี้

การเจริญเมตตา เพื่อกำจัดความโกรธและความพยาบาท โดยการแผ่ไมตรีจิตไปยังสัตว์ทั้งหลายว่า

“สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีเวรเถิด จงเป็นผู้ไม่เบียดเบียนกันเถิด จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์กายทุกข์ใจเถิด จงเป็นผู้มีสุขรักษาตนเถิด”

การเจริญกรุณา เพื่อกำจัดวิหิงสาความเบียดเบียน โดยมีความสงสารปรารถนาให้สัตว์ทั้งหลายที่มีความทุกข์เดือดร้อน ได้พ้นจากความทุกข์เดือดร้อนว่า

“สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงพ้นจากทุกข์เถิด”

การเจริญมุทิตา เพื่อกำจัดความริษยา โดยทำจิตให้พลอยยินดีต่อความสุขความเจริญของสัตว์ทั้งหลายว่า

“สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงอย่าได้พลัดพรากจากสมบัติอันได้แล้วเถิด”

การเจริญอุเบกขา เพื่อกำจัดความยินดียินร้ายและความเศร้าโศกเสียใจในเมื่อเห็นคนอื่น สัตว์อื่นประสบทุกข์เพราะกรรมของตน อันเราไม่อาจช่วยได้ โดยพิจารณาความที่สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตนว่า *"สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง เป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน เป็นผู้รับผลของกรรม เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย จักทำกรรมอันใดไว้ดีหรือชั่ว จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น"*

ผลดีของการแผ่เมตตาหรือเจริญพรหมวิหารจะมีผลดีต่อตนเอง ดังนี้

๑. ทำให้ใจสงบ คลายความทุกข์ ความกังวลใจ

๒. รักษาอารมณ์ให้สดใส ไม่โกรธง่าย รู้จักให้อภัย

๓. มีความสุขกาย สบายใจ

๔. เป็นที่พอใจรักใคร่ของคนทั่วไป

ครั้งหนึ่งดิฉันอยากทานแกงจืดตำลึงหมูสับ จึงเดินไปเก็บผักตำลึงในสวนใต้โคนต้นทองหลาง

ขณะที่เก็บยอดตำลึงอยู่นั้น สายตาก็มองไปตรงหน้า ซึ่งห่างจาก **ตัวดิฉันประมาณ ๑ เมตร เห็นงูเห่าตัวหนึ่งกำลังแผ่แม่เบี้ยตรงมายังดิฉัน ดิฉันตกใจมากแต่พอได้สติจึงรวบรวมสมาธิจิตให้แน่วแน่จนมีพลังส่งออกไปและแผ่เมตตาให้งูเห่าตัวนั้นทันที แม้ว่าจะเป็นสัตว์เลื้อยคลาน ก็สามารถเข้าใจความรู้สึกของเราขณะนั้นได้ดี ว่าเราไม่คิดที่จะเบียดเบียนชีวิตเขาเลย เขาจึงค่อย ๆ ลดการแผ่แม่เบี้ยลง แล้วเลื้อยถอยห่างไปทางอื่นจนลับสายตาของดิฉันขณะนั้น**

การแผ่เมตตานี้ แม้แต่สัตว์เลื้อยคลานยังได้ผลถึงขนาดนี้ แล้วกับ

มนุษย์ ซึ่งมีชีวิตจิตใจ สัญชาตญาณ ความรู้สึกนึกคิดที่ละเอียดอ่อนกว่าสิ่งมีชีวิตชนิดอื่นมากมายนัก จะไม่ได้ผลย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ขอเพียงให้ท่านหมั่นกระทำบ่อย ๆ ตามวิธีการที่แนะนำไว้ข้างต้นก็จะประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

นอกเหนือจากสัตว์เลื้อยคลาน ดิฉันเคยใช้วิธีการทำนองนี้กับต้นไม้ก็ยังได้ผลดี ดิฉันปลูกต้นพริกขี้หนูไว้ ๒ ต้น ต้นหนึ่งปลูกไว้หน้าบ้าน อีกต้นหนึ่งปลูกไว้หลังบ้าน จากผลการทดลองระหว่างต้นพริกขี้หนู ๒ ต้น ซึ่งปลูกพร้อม ๆ กัน

ต้นพริกขี้หนูที่ปลูกไว้หน้าบ้านนั้น พอดิฉันเดินผ่านก็ทักทายหยุดพูดคุยด้วย ขอให้เขาออกดอกผลมาก ๆ โตเร็วๆ ดิฉันทำเช่นนี้บ่อย ๆ ทุกวัน ปรากฏผลว่า พริกขี้หนูต้นหน้าบ้านนี้ ออกผลดกงามเต็มต้น

ส่วนต้นพริกขี้หนูที่ปลูกไว้หลังบ้าน นาน ๆ ถึงจะไปดูสักทีหนึ่ง ไปดูแล้วก็เฉย ๆ ไม่พูดไม่คุยกับเขาเลย ปรากฏผลว่า พริกขี้หนูต้นนี้ไม่ค่อยเจริญงอกงาม ออกดอกผลน้อยมาก ซึ่งต่างกับต้นหน้าบ้านซึ่งมีพริกดกเต็มต้น

จึงสามารถสรุปได้ว่า การแผ่เมตตา ถ้าทำบ่อย ๆ และทำอย่างจริงจังด้วยพลังจิตที่แน่วแน่มั่นคง ก็จะได้ผลดีต่อตนเองและผู้อื่น ไม่เฉพาะต่อมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น แม้สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ก็ได้ผลดีด้วย รวมถึงดวงวิญญาณที่ล่วงลับไปแล้ว ก็สามารถแผ่เมตตาไปถึงได้เช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้น ถ้าท่านประสบปัญหาต่าง ๆ จนทำให้รู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เบื่อหน่ายท้อแท้ ซึมเศร้า หงอยเหงา หดหู่สิ้นหวัง ทางหนึ่งที่จะช่วย

ท่านได้ก็คือ **การทำใจให้ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเสีย และลองฝึกวิธีการแผ่เมตตาตามแนวทางที่กล่าวไว้ข้างต้น ก็จะสามารถช่วยขจัดมลภาวะทางจิตอันไม่พึงปรารถนาออกไปได้ และยังช่วยเสริมสร้างพลังจิตให้เข้มแข็งพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์ต่าง ๆ ในยามคับขันได้**

อานุภาพของ
พลังจิต

อานุภาพของพลังจิตเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในการดำรงชีวิตให้มีความสงบสุข บุคคลที่มีพลังจิตอันเข้มแข็งและมั่นคง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีจิตใจอันบริสุทธิ์สะอาด และมีสัจธรรมเป็นหลักยึดเหนี่ยวประจำใจ

สัจธรรม นั้นก็คือ การรักษาศีลอย่างเคร่งครัด ไม่เบียดเบียนล่วงเกินผู้ใดทั้งทางกาย วาจา และใจ ถึงแม้ผู้นั้นจะทำให้เราเจ็บช้ำสะเทือนใจ ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรือการกระทำก็ตาม เราจะไม่โต้ตอบ *แต่ใช้หลักการแผ่เมตตาไปให้เขา เป็นการกำจัดความโกรธและความพยาบาท รวมทั้งอโหสิกรรมให้เขา วางจิตเป็นอุเบกขา ไม่โกรธตอบ ใจเราก็จะสงบ ปราศจากความทุกข์ความกังวลใจ*

ข้อสำคัญเราจะต้องยึดคติประจำใจไว้เสมอว่า

“โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า”

สิ่งที่ดิฉันแนะนำให้ท่านผู้อ่านพยายามกระทำนั้น ไม่ใช่เรื่องที่จะกระทำกันได้ง่าย ๆ แต่ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องยาก จนเราทำไม่ได้ ข้อสำคัญก็คือจะต้องฝึกทำบ่อย ๆ ให้ติดเป็นนิสัยก็จะเคยชินไปเอง

สำหรับตัวดิฉันเองก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากท่านผู้อ่าน คือเป็นมนุษย์

ปุถุชนธรรมดาเหมือนอย่างท่านนั่นแหละ ซึ่งบางครั้งก็ยังมีความพลั้งเผลอควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ในบางเรื่องที่ต้องเข้าไปข้องเกี่ยวพบปะกับบุคคลหลาย ๆ ประเภทที่ยังหย่อนระบบระเบียบในการดำเนินชีวิต ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานและไม่ตรงต่อเวลาในเรื่องการนัดหมาย ทำให้มีผลกระทบต่อคน ต่องานอื่น ๆ เสียหายไปหมด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ดิฉันทนไม่ค่อยได้ ก็มีอารมณ์ออกไปบ้าง

เมื่อมีอารมณ์โกรธหรือโมโหฉุนเฉียวเกิดขึ้น ผู้ที่ใกล้ชิดและรองรับอารมณ์ของเราก็จะโกรธตอบอาฆาตผูกพยาบาท คิดแก้แค้นเรา เป็นวิบากกรรมผูกพันกันไปไม่มีที่สิ้นสุด อาจจะมาประทุษร้ายเราทั้งต่อหน้าและลับหลังทำให้เราต้องมีศัตรูโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เมื่อมีศัตรูขึ้นมาแล้ว ชีวิตความเป็นอยู่ก็ไม่สงบสุข เพราะจะต้องมาคอยระวังตัว หาหนทางป้องกันแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดผลร้ายขึ้นกับเราในภายภาคหน้า ทำให้เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ไม่เป็นผลดีแก่เราเลย

เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลาย **ต้องพยายามรักษาอารมณ์ให้อยู่ในอาการสงบ** ไม่ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหาใดก็ตาม **พยายามเอาสติคุมใจให้ได้** ไม่ให้วู่วามไร้เหตุผลจนเป็นคนขาดสติ ไม่เช่นนั้นก็จะก่อให้เกิดภัยพิบัติคืบคลานเข้ามาสู่ตนเองได้โดยง่าย

จิตใจที่บริสุทธิ์สะอาดจะเป็นจิตที่มีพลัง แต่จิตใจของมนุษย์นั้นมีความผันแปรที่ไม่มีขอบเขตจำกัดและไม่มีที่สิ้นสุด จิตใจที่มีมลทินก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่สกปรก จิตใจที่บริสุทธิ์ก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่สะอาด จิตใจ

ของมนุษย์ถูกครอบงำด้วยความกลัว ความเศร้าโศก ความวิตกกังวล กลัวแม้กระทั่งสิ่งที่ผ่านไปแล้ว และสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ทำให้จิตใจเศร้าหมองทุกข์ทรมาน เหมือนมีโรคร้ายเกาะกินใจอยู่ตลอดเวลา

วิธีทำจิตใจให้บริสุทธิ์ หรือวิธีกำจัดความเศร้าหมองทุกข์ทรมานให้หมดไปจากจิตใจได้นั้นมีอยู่ ๕ ประการด้วยกัน คือ

๑. **ความเห็นชอบ** คือการมองในทางที่ถูก รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้ว่าความทุกข์ทรมานมาจากสาเหตุเพราะมีกิเลสในใจ ถ้ากำจัดกิเลสให้หมดสิ้นไปได้ความทุกข์ทรมานก็จะไม่เกิดขึ้น

๒. **ความรู้สึกชอบ** คือ การหลีกเลี่ยงการเห็นผิดด้วยการควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้เป็นปกติ เมื่อจิตใจมีความบริสุทธิ์แล้ว ก็จะสามารถตัดความอยากในรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดกิเล่ส ตัณหาให้หมดสิ้นไปได้

๓. **ความดำริชอบ** คือ การมีความคิดที่ถูกต้องต่อปัจจัยที่จำเป็นในการดำรงชีวิต คือ อาหาร และ เครื่องนุ่งห่มในเรื่องการบริโภคก็คือ การกินอาหารแต่พอสมควร เพียงเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงพอที่จะบำเพ็ญเพียรเร่งปฏิบัติธรรม ไม่ใช่อยู่เพื่อกิน แต่กินเพื่ออยู่ สำหรับเครื่องนุ่งห่มก็มีไว้เพื่อป้องกันความร้อนหนาวและปกปิดร่างกายให้มิดชิด จึงไม่ควรฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ถ้าคิดได้เช่นนี้ก็ไม่เกิดกิเลส

๔. **มีความอดทน** ต่อความร้อน หนาว หิว กระหาย รู้จักอดกลั้นต่อการด่าทอ ว่าร้าย การดูถูกเหยียดหยาม ถ้าทำได้เช่นนี้ ก็ไม่เกิดกิเลสเผาไหม้ในอารมณ์

๕. **รู้จักหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะเป็นเหตุให้เกิดภยันตรายทั้งปวง** เช่น ไม่คบคนพาล ไม่เข้าไปในแหล่งมั่วสุมอบายมุข ถ้าหลีกเลี่ยงได้ ไฟกิเลส ก็จะสงบลงได้

เมื่อท่านสามารถกำจัดความเศร้าหมองทุกข์ทรมานใจให้หมดไปได้แล้ว จิตใจท่านก็จะเป็นสุข เป็นจิตใจที่บริสุทธิ์สงบ ก่อให้เกิดสติปัญญารู้แจ้งเห็นจริงว่า "ของทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่ตัวของเราเอง ก็คือสิ่งสมมติขึ้นทั้งสิ้น จึงควรยอมรับสภาพความเป็นจริงแห่งชีวิตว่าของทุกอย่างมีความเสมอเหมือนกันหมด ไม่มีความแตกต่างกัน เราก็จะไม่หวั่นไหวไปกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเลย แล้วเราก็จะสามารถมีชีวิตอยู่บนความสมมติได้อย่างมีความสุขใจไม่หวั่นไหวและกระทบกระเทือนน้อยที่สุด"

บนเส้นทางชีวิตของเรานั้น ถ้าจะเปรียบก็เหมือนทุ่งกว้างใหญ่ไพศาล การที่จะเดินไปโดยไม่หลงทางต้องอาศัยแสงสว่างแห่งปัญญาช่วยส่องทางและอาศัยคุณงามความดีที่เกิดจากบุญกุศลที่สร้างสมมาเป็นผู้นำทางให้

ขอให้ทุกท่านจงเร่งประกอบกรรมดีไว้เถิด พยายามซักฟอกชีวิตที่ผิดพลาดมาจากอดีต จนเป็นผ้าขาวที่บริสุทธิ์ดังเดิมที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ถ้าเรามัวหลงในความอยากที่เป็นความสุขส่วนตัวเช่น อยากได้ลาภยศ สรรเสริญ ก็เหมือนกับธูปหอมที่จุดไว้และมอดไหม้หมดไปในที่สุด ไม่มีแก่นแท้แน่นอน ยึดถือไว้ไม่ได้ เพราะไม่ใช่หนทางแห่งความจริง มีแต่ผลร้ายที่เต็มไปด้วยอันตรายที่จะต้องเสียใจภายหลัง เปรียบเสมือนกวางติดบ่วงที่นายพรานดักล่อไว้

ตัณหาทั้ง ๕ ซึ่งมาจากสิ่งที่ตาเห็น เสียงที่ได้ยิน กลิ่นหอมที่มากระทบจมูก รสที่ลิ้นได้ชิม สัมผัสทางกายและอารมณ์ คือบ่วงกิเลสที่ล่อให้คนมาติด ให้ตกอยู่ใต้อำนาจของตัณหาเหล่านี้ ถ้าอำนาจใดมีพลังมากที่สุดเราก็ตกเป็นทาสของอำนาจนั้น ทำให้ได้รับความทุกข์ทรมาน ดังนั้น เราจึงควรรู้จักวิธีหลีกเลี่ยงไม่ให้ติดอยู่ในบ่วงตัณหาเหล่านี้

วิธีที่จะหลีกเลี่ยงบ่วงตัณหานี้ก็คือ

เราจักต้องรู้จักสำรวมใจ บำเพ็ญเพียรทางจิต ไม่ให้ใจตกเป็นทาสของกิเลสทั้ง ๓ ประการ คือ โลภะ โทสะ และ โมหะ โดยการฝึกให้รู้จักควบคุมจิตใจให้เข้มแข็งมั่นคง ตัณหาที่ผ่านมาทางประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ก็จะไม่มีอิทธิพลเหนือจิตใจ เราก็จะสามารถประสบความสุขในชีวิตทั้งปัจจุบันและอนาคตได้ในที่สุด

เมื่อกล่าวมาถึงจุดนี้แล้ว ขอหยิบยกชีวิตจริงที่น่าศึกษาของนักธุรกิจท่านหนึ่ง ซึ่งเผอิญดิฉันได้มีโอกาสรู้จักและสนทนากันในเรื่องของดวงชะตาเมื่อปลายเดือน ตุลาคม ๒๕๓๒

เมื่อแลกเปลี่ยนทัศนะในการดำเนินชีวิตซึ่งกันและกันแล้ว ดิฉันเกิดความประทับใจมาก จึงขออนุญาตนำเกร็ดชีวิตบางตอนของนักธุรกิจท่านนี้มาเป็นตัวอย่างเล่าสู่กันฟังเพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจในเรื่องกฎแห่งกรรม ในเรื่องอานุภาพของความกตัญญูรู้คุณผู้มีพระคุณ รวมถึงการทำใจให้ยอมรับความเป็นไปของวิถีชีวิต มีใจรู้สำนึกผิด ไม่ทำบาปกรรมซ้ำเติมขึ้นอีก ก็สามารถพาชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างเป็นสุข

ระหว่างการสนทนา นักธุรกิจท่านนี้ได้เล่าถึงอดีตเมื่อสมัยที่ยังเป็น

เด็กวัย ๑๐ กว่าขวบว่า *"ผมชอบเล่นจิ้งหรีดมาก จะจับจิ้งหรีดมาใส่กรงไว้ แล้วก็ให้มันต่อสู้กัน ตัวใดชนะก็เก็บขังไว้ในกรง ตัวใดกัดแพ้ก็คัดแยกออกมา นำไปฆ่าทิ้งโดยการตัดหัวให้ขาด ผมก็ไม่รู้ว่าผมทำสิ่งเหล่านี้ไปได้อย่างไร อาจจะเป็นเพราะว่าขณะนั้นผมยังเป็นเด็กอยู่ก็ได้ เลยไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ แต่กลับเป็นเป็นเรื่องสนุกสนาน ผมมารู้สึกตัวเมื่อผมโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จึงได้คิดว่า* **กรรมมีจริง** *ผู้ใดทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลของกรรมนั้นตอบสนองในชาติปัจจุบันอย่างแน่นอน เพราะผลของกรรมที่ผมรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในสมัยที่ยังเป็นเด็ก ได้ฆ่าจิ้งหรีดนับเป็นสิบ ๆ ตัว ทำให้ผมต้องมาชดใช้กรรมนี้เมื่อผมมีอายุถึง ๔๔ ปีแล้ว"*

เมื่อท่านผู้นี้ได้เล่าอดีตเมื่อเยาว์วัยให้ฟังแล้ว ก็ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อช่วงกลางปี พ.ศ.๒๕๓๐ ให้ฟังอีกว่า "บ่ายวันหนึ่งขณะที่ผมขับรถกลับบ้านที่อยู่ลาดพร้าว เมื่อเลี้ยวรถเข้ามาจอดหน้าประตูบ้าน ก็ก้าวลงจากรถเพื่อไปเปิดประตูรั้ว ก็ได้พบนักเลงกลุ่มหนึ่งประมาณ ๒-๓ คน วิ่งเข้ามาประชิดตัวผม แล้วยกไม้คมแฝกฟาดลงมาที่ศีรษะผมดัง **เปรี้ยง** แล้วกลุ่มนักเลงเหล่านั้นก็วิ่งหนีหายไป ผลก็คือผมศีรษะแตกเลือดอาบหน้า

ผมงงเป็นไก่ตาแตก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี เผอิญลูกชายออกจากบ้านมาเห็นผมเข้าพอดี จึงรีบพาผมส่งโรงพยาบาลสยาม ให้แพทย์ทำการรักษาเย็บแผลให้ผม ๙ เข็ม

เชื่อไหมครับ ใจผมขณะนั้นไม่คิดโกรธอาฆาตพยาบาทนักเลงกลุ่มนั้นเลย ไม่ได้ไปแจ้งความต่อตำรวจด้วย แต่กลับคิดนึกย้อนไปถึงเรื่องราวในสมัยที่ผมเป็นเด็กและฆ่าจิ้งหรีดไว้มาก มาเจ็บได้เสียเลือดคราวนี้คงเป็นเพราะผลของกรรมที่ฆ่าจิ้งหรีดนั่นเอง ผมจึงรีบอโหสิกรรมให้เจ้ากรรม

นายเวรทันที และหยุดการอาฆาตพยาบาทจองเวรตอบ จึงทำให้จิตใจในขณะนั้นของผมไม่มีอารมณ์คุมแค้น มีแต่ความสงบร่มเย็นที่ได้มีโอกาสชดใช้กรรมกันเสียตั้งแต่ชาตินี้ จนบัดนี้ผมยังไม่ทราบเลยว่ากลุ่มนักเลงพวกนั้นเป็นใคร และมาตีศีรษะผมเพราะเหตุใด

หลังจากนั้นไม่นาน ผมมีความฝันแปลกมาก ฝันได้ติด ๆกันทุกคืน ผมถูกจับตัวไปฝังไว้ใต้ดิน ที่มีช่องทางแสงสว่างลอดผ่านเข้ามาได้นิดเดียว ผมถูกฝังอยู่ในที่แคบ ๆ นั้นเป็นเวลาถึง ๑๐ ปี ทำให้ผมทุกข์ทรมาน อึดอัดหายใจไม่ออกเลย ผมตื่นจากความฝันทีไร ผมจะรู้สึกหงุดหงิดไม่สบายใจ เพราะผมเกรงว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับผมอีก

ต่อมาผมเริ่มวิเคราะห์ตนเองว่าผมทำอะไรผิดที่เป็นบาปกรรมไว้แต่อดีตมีอีกหรือไม่ ก็พบว่าผมเคยทารุณสัตว์อีกนั่นแหละ

คราวนี้เป็น **ปลากัด** ผมทำผิดในขณะที่ผมยังเป็นเด็กอยู่ ผมชอบดูปลากัดมันกัดกัน ปลากัดตัวไหนถูกกัดจนสีถลอกไม่สวยแล้วผมก็นำปลากัดตัวนั้นไปฝังดิน หรือหมกดินจนมันตาย

เมื่อมีความฝันมาเตือนภัยให้ผมได้คิดแก้ไขกับกรรมชั่วที่ผมได้ก่อไว้เช่นนี้ ผมจึงไม่รอช้า รีบสร้างบารมีด้วยการ **ให้ทาน รักษาศีล ทำสมาธิภาวนา** ติดต่อกันเรื่อยมา และอุทิศผลบุญทั้งหมดนี้ แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร โดยเฉพาะให้แก่ปลากัดและจิ้งหรีดทันที

ผมทำสมาธิรักษาศีลติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ผลก็คือ ขณะนี้ผมไม่ฝันร้ายอีกต่อไปแล้ว ทำอะไรก็ก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ

การฝึกจิตใจให้ยึดมั่นในความเมตตา เพื่อจะได้ขจัดความโลภให้หมดไปจากจิตใจ การฝึกจิตใจให้ยึดมั่นในความกรุณา เพื่อดับความโกรธให้สูญสิ้น การกำจัดความทุกข์ด้วยการยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นมีความสุข และการมีใจยึดมั่นในความยุติธรรมไม่ลำเอียงเลือกที่รักมักที่ชังว่านี่เป็นมิตร นั่นเป็นศัตรู ถ้าท่านสามารถฝึกจิตให้ถึงพร้อมด้วย เมตตา กรุณา มุทิตาและอุเบกขา นี้จะช่วยกำจัดความโลภ โกรธ ทุกข์ ความรักและชังให้หมดไปจากจิตใจได้ ก็จะพบกับความสงบสุขได้ในที่สุด

เพื่อให้ท่านผู้อ่านเห็นว่าถ้าท่านฝึกจิตใจให้ถึงขั้นนี้ได้แล้ว ผลดีจะเกิดขึ้นกับท่านอย่างไร ก็จะขอยกตัวอย่างวิถีชีวิตของนักธุรกิจท่านเดิมนี้ในเรื่องของการฝึกใจให้ยอมรับความเป็นจริงของชีวิต รู้สำนึกผิด ไม่ทำบาปกรรมซ้ำเติม มีความกตัญญูรู้คุณต่อผู้มีพระคุณ ทำจิตใจให้สงบด้วยการรักษาศีลทำสมาธิทุกวันไม่มีความโลภ ไม่คิดอยากได้ของของใครทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่เป็นนักธุรกิจ เชื่อแต่เพียงว่า **ทำดีต้องได้ดี** ก็ปรากฏผลที่ทำใจได้อย่างนี้กันแล้ว

เมื่อปี ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นปีที่ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง มีความเพียรพยายามที่จะประกอบกุศลธรรมอย่างไม่ย่อท้อ ลดความโลภ ความเห็นแก่ตัว มีความกตัญญูรู้คุณบิดามารดาเป็นพิเศษ มีความเมตตากรุณาต่อผู้ทุกข์ยากเดือดร้อนโดยไม่หวังผลตอบแทน ปรากฏว่ามีผลดีเกิดขึ้นกับนักธุรกิจท่านนี้อย่างท่วมท้นหลายประการด้วยกัน เช่น

๑. ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น หนึ่งในร้อยนักการตลาด จากหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ

๒. เป็นปีที่มีรายได้มากเป็นประวัติการณ์ มีรายได้สุทธิถึง ๖๐๐,๐๐๐

บาทต่อปี เพราะได้รับความไว้วางใจจากบริษัทต่าง ๆ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาของบริษัทต่างๆ หลายแห่ง ได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการตลาดให้หน่วยงานและบริษัทต่าง ๆ ตลอดปี รวมถึงการแต่งตำราขายก็ได้รับความเชื่อถือจากคนทั่วไป นับเป็นปีที่มีงานเข้ามามากเกินความคาดหมาย ซึ่งขณะนั้นมีตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นเพียงผู้จัดการบริษัทในเครือโอสถสภา มีเงินเดือนประจำเพียงเดือนละสองหมื่นเศษ ๆ เท่านั้น

นักธุรกิจท่านนี้ได้สรุปในตอนท้ายว่า

"คนเราถ้ามีจิตใจดี คิดดี ก็จะเกิดสิ่งที่ดี ๆ ตอบแทน ดังเช่นชีวิตของผม ในช่วงปี ๒๕๒๙ ที่ประสบแต่สิ่งที่ดีงามตอบแทน ทั้ง ๆ ที่ผมไม่ได้คาดหวังไว้ก่อนเลย **ซึ่งผิดกับอดีตที่ผ่านมา ผมมีความหวัง มีความต้องการอยากได้ลาภยศ สรรเสริญ สุข มากเหลือเกินแต่แล้วก็กลับผิดหวัง เกิดความทุกข์เศร้าหมองระทมใจ ในช่วงนั้น ผมได้พยายามปรับใจให้ยอมรับสภาพความเป็นจริงของชีวิตว่า สิ่งใดที่ถึงคราวจะได้มันก็จะต้องได้ ถึงคราวจะดีก็ต้องได้ดี ต่อให้มีช้างมาฉุดกระชากไปก็ต้องได้กลับคืนมา แต่ถ้าถึงคราวจะเสีย ก็จะต้องมีเหตุมีเรื่องวกมาถึงเราให้ต้องเสียจนได้**

ผมจึงหันมารักษาแผลใจด้วยการฝึกจิตใจให้เข้มแข็งตามแนวทางแห่งธรรมะ รู้จักความละอายแก่ใจไม่กล้าประพฤติชั่ว มีความเกรงกลัวต่อบาปที่จะเกิดขึ้น มีความเพียรพยายามเร่งปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม เช่น ผมมีความระลึกนึกถึงพระคุณของคุณพ่อคุณแม่เพิ่มมากขึ้นเป็นพิเศษด้วยการกลับบ้านแต่วัน มารับประทานอาหารกับคุณพ่อคุณแม่ทุกวัน ได้รับเงินมามากเท่าใดก็นำไปหาซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่ท่านชอบไปให้ท่านเป็นประจำ

ถึงวันครบรอบวันเกิดของท่านผมก็ได้จัดงานฉลองวันเกิดให้ท่านที่โรงแรมชั้นหนึ่ง และซื้อประกันชีวิตมอบให้ท่านเป็นของขวัญวันเกิดสำหรับท่านทั้งสอง ผมสังเกตว่า การทำความดีมีความกตัญญูรู้คุณพ่อคุณแม่มากเท่าใด ผมก็กลับได้รับผลดีตอบแทน ทำให้ชีวิตของผมมีความเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นเพียงนั้น นั่นเป็นผลตอบแทนที่ผมได้รับทันที โดยที่ไม่ได้คาดหวังไว้ก่อนเลย”

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นตัวอย่างชีวิตจริงของนักธุรกิจผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่งของเมืองไทย ซึ่งมีแนวทางการดำเนินชีวิตอย่างฉลาดบนพื้นฐานของความเป็นจริงแห่งชีวิต ที่สามารถประคับประคองชีวิตไปสู่แนวทางตามคำสอนที่ถูกต้องขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เชื่อในกฎแห่งกรรมว่า “ทำดีย่อมได้ผลดีตอบแทน ทำชั่วย่อมได้รับผลชั่วตอบแทน” ยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นอย่างเต็มใจ และหันมาฝึกจิตใจให้บริสุทธิ์สะอาด ปราศจากมลทินความชั่วร้าย ก็สามารถดำเนินชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่ตนปรารถนาอย่างเป็นสุขได้

ชีวิตของคนเราก็ใช่ว่าจะโชคดีเหมือนอย่างนักธุรกิจท่านนี้เสมอไป จะมีสักเพียงหนึ่งในร้อยก็คงจะหาดูได้ยากที่จะประสบความสำเร็จไปเสียทุกเรื่อง เมื่อได้อย่างหนึ่งก็จะต้องเสียไปอย่างหนึ่ง คนส่วนใหญ่มักจะมีความไม่สมหวังมากกว่าความสมหวัง จึงไม่ควรจะหวังอะไรกันมาก เรามีหน้าที่ที่ต้องทำอะไรก็ทำหน้าที่นั้น ๆ ไปอย่าให้บกพร่อง ถ้าเราหวังมากความผิดหวังก็มีสูง ถ้าไม่หวังเลยก็จะไม่พบกับความผิดหวังเลย

จึงขอให้คติเป็นสติเตือนใจสำหรับคนที่ผิดหวังบ่อย ๆ ว่า *“เราอย่าไปอยากได้ในสิ่งที่เขาให้เราไม่ได้ แต่ต้องพอใจในสิ่งที่เขาสามารถให้เรา*

ได้เท่านั้น"

ถ้าท่านปรับใจยอมรับได้เช่นนี้ก็จะไม่พบกับความผิดหวัง แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะห้ามใจของเราไม่ให้คิดอยากได้โน่นอยากได้นี่ เพราะคนเรายังต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยปัจจัย ๔ ต้องกินต้องใช้ จะทำจิตให้ว่างไม่ผูกพันยึดมั่นในสิ่งใดก็ทำได้ยาก แต่ทั้งนี้ถ้าท่านฝึกจิตให้มีความอดทน อดกลั้นเปิดใจให้กว้าง ฝึกให้ใจอยู่กับเหตุกับผล ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเรา ความขัดแย้งความไม่พึงพอใจก็จะไม่เกิดขึ้น ความขัดแย้งนี้ถ้ามีมาก เราก็เป็นทุกข์ บางครั้งเราไม่ได้มองเข้าไปในจิตใจของตัวเราว่าเรามีธาตุแท้เป็นอย่างไร เราอาจจะทำงานไม่ตรงกับจริตนิสัยของเรา เช่น

ธาตุแท้ของเราเป็นคนช่างพูดช่างเจรจา ชอบการติดต่อประสานงานกับคน แต่กลับไปทำงานเป็นพนักงานเก็บเงินค่าผ่านทางบนทางด่วนวันๆ ไม่มีโอกาสได้พูดกับใครเลย หรือเราเป็นคนขี้อายไม่ชอบพบปะผู้คน ก็กลับไปรับตำแหน่งเป็นประชาสัมพันธ์ที่ต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้คนมากมายอย่างนี้เราจะหาความสุขความสมหวังในชีวิตกันได้อย่างไร เพราะมันมีความขัดแย้งกันมาก เหมือนเอานกกับปลามาอยู่ด้วยกัน แล้วจะเอานกไปให้ว่ายน้ำ มันก็ต้องสำลักน้ำตาย เอาปลาขึ้นไปไว้บนต้นไม้ ปลามันก็ต้องแห้งตาย

แต่ถ้าเราไม่สามารถเลือกได้เอง เป็นเพราะนายเขาไม่ได้ศึกษาจริตนิสัยของเรา แต่งตั้งให้เราทำหน้าที่ที่ไม่ตรงกับบุคลิกลักษณะนิสัยของเราอย่างนี้ เราก็ต้องปรับใจให้ยอมรับโดยเร็วที่สุด อย่าไปมัวเศร้าโศกเสียใจผิดหวังให้นานนัก ให้*พยายามปรับและแก้ที่ใจของเรา ให้ความต้องการของเราขณะนั้นสามารถไปสอดคล้องกับความเป็นจริงของชีวิตที่เป็นไป เราก็จะไม่มีความทุกข์ และพบกับความสุขในชีวิตการทำงานขณะนั้นได้*

ดิฉันเองก็มีความหงุดหงิดคับข้องใจ ที่ทำสิ่งที่ตนปรารถนาได้ไม่เต็มที่ สิ่งนี้ก็คือ การรับปรึกษาปัญหาชีวิตให้ผู้ประสบปัญหาต่าง ๆ ในวันเสาร์ที่บ้าน ซึ่งเป็นการช่วยผ่อนคลายความทุกข์ให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพราะนับตั้งแต่ดิฉันอาสาเป็นผู้ประสานงาน พาผู้ใหญ่ท่านหนึ่งไปทำพิธีปลดปล่อยวิญญาณหญิงผู้หนึ่งที่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๒ นี้ก็เป็นเหตุให้ดิฉันป่วยจนไม่สามารถจะรับดูดวงได้เต็มที่นัก

บางครั้งเรื่องบางเรื่องก็ต้องรับทำไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผลที่ได้รับเราจะเป็นอย่างไร การที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องทางวิญญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ลี้ลับมีเงื่อนงำที่เป็นวิบากกรรมผูกพันกันมาหลายภพหลายชาติ ถ้าไม่ได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบว่า เหลือวิสัยที่เราจะทำได้หรือไม่ แล้วเราตัดสินใจช่วยวิญญาณนั้นไป ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงเวลาที่วิญญาณนั้นจะพ้นวิบากกรรม เราผู้ช่วยนั้นก็จะต้องได้รับผลกระทบจากสิ่งลี้ลับที่คาดไม่ถึง ที่มีความเกี่ยวพันผูกพยาบาทอาฆาตแค้นกันอยู่กับดวงวิญญาณนั้น

ดังเช่น กรณีการไปปลดปล่อยวิญญาณของหญิงผู้ตายด้วยอุบัติเหตุรายนี้ขนาดดิฉันมิได้ลงมือกระทำเอง แต่ได้ให้อาจารย์ที่เคารพนับถือท่านหนึ่งเป็นผู้กระทำให้ เมื่อต้นเดือนกันยายนที่ผ่านมา ดิฉันยังได้รับผลกระทบจนตัวเองต้องเจ็บป่วยยาวนานถึงขนาดนี้

เพราะฉะนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า ถ้าวิญญาณรายใดที่มิได้มาดลจิตดลใจขอความช่วยเหลือจากเราโดยตรง เพราะความที่ไม่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เราก็ควรจะปล่อยวาง ไม่เข้าไปก้าวก่ายเป็นธุระในเรื่องของเขา เราก็จะไม่เจ็บตัวหรือได้รับความทุกข์ทรมานตอบแทนเหมือนอย่างที่ประสบอยู่ทุก

วันนี้ ทำให้เราต้องมาเสียเวลาแก้ไขความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ วิธีการที่พอจะช่วยผ่อนปรนไปได้

และในโอกาสนี้ ดิฉันขอมอบข้อคิดสะกิดใจให้ท่านผู้อ่านทุกท่านพึงระลึกไว้เสมอว่า **ไม่มีผู้ใดที่จะกระทำในสิ่ง ๕ ประการนี้ได้สำเร็จ คือ**

๑. หยุดยั้งความชราในขณะที่ร่างกายย่างเข้าสู่วัยชรา

๒. หยุดยั้งความเจ็บป่วยในขณะที่กำลังป่วย

๓. หลีกหนีความตายในขณะที่กำลังจะตาย

๔. ปฏิเสธความดับสูญแห่งสังขาร

๕. ปฏิเสธความสิ้นสุดแห่งจิต

สิ่งเหล่านี้ทุกท่านมิอาจหลีกหนีได้พ้น ทุกท่านจะต้องเผชิญ เพราะเป็นกฎธรรมชาติที่เที่ยงแท้ แน่นอน เป็นความจริงแห่งสังขาร ที่ต้องมีเสื่อมมีการสิ้นสลายไปเป็นธรรมดา

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสไว้ว่า "ขอให้ทุกคนจงยังกิจทั้งปวงด้วยความไม่ประมาทเถิด"

พลังจิต.....
ช่วยชีวิตให้เกิดสุข

ท่านผู้อ่านคงพอจะจำเรื่องราวของ **องคุลีมาล** ในสมัยพุทธกาลได้ เมื่ออยู่ในวัยเยาว์ก็มีนามว่า **อหิงสะกะ** แปลว่า *ผู้ไม่เบียดเบียน หรือ ผู้ไม่มีภัย* ก่อนที่จะได้พบพระพุทธเจ้า องคุลีมาล ได้ชื่อว่าเป็นมหาโจรชั่วร้าย ฆ่าฟันชีวิตมนุษย์เป็นจำนวนมาก เพียงเพื่อหวังจะตัดนิ้วมือคนที่ตายแล้ว ศพละนิ้วมาร้อยเป็นพวงมาลัย แขวนคอให้รอบ จำนวน ๑,๐๐๐ นิ้ว ซึ่งช่วงที่ได้พบกับพระพุทธเจ้านั้น มีนิ้วแขวนคออยู่แล้ว ๙๙๙ นิ้ว ยังขาดอยู่เพียง ๑ นิ้วเท่านั้น และองคุลีมาลก็กำลังจะพบและจะฆ่ามารดาของตนเอง เพื่อให้ได้นิ้วครบ ๑,๐๐๐ นิ้ว

พระพุทธเจ้าได้ทรงพิจารณาดูแล้ว ทรงเห็นว่า องคุลีมาลไม่ได้เป็นโจรโดยสันดาน แต่ถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนและพระอาจารย์ จึงได้เสด็จมาโปรด ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระพุทธเจ้า องคุลีมาลจึงกลับตัวได้และกลายมาเป็นสาวกที่เลื่อมใสในพระพุทธองค์

แต่เนื่องจากองคุลีมาลได้กระทำกรรมชั่วไว้มาก ทำให้ต้องได้รับการแก้แค้นจากชาวบ้านในขณะที่ออกเดินบิณฑบาตในเมือง ผู้คนที่เกลียดชังมีความแค้นเคืองก็เข้ามารุมทำร้ายร่างกายจนเลือดโชกทั้งตัว

เมื่อองคุลีมาลกลับไปถึงที่พักสงฆ์ก็กราบแทบพระบาทของพระพุทธเจ้าแล้วกล่าวคำขอบพระทัยที่พระองค์ทรงช่วยให้มีโอกาสได้ชดใช้ผลของกรรมที่ได้กระทำไว้ในอดีต องคุลีมาลได้ กล่าวว่า *"วันที่ข้าต้องทนทรมานรับกรรมที่ได้เคยก่อไว้ แต่ข้าก็มิได้วิตกถึงความเป็นหรือความตาย ข้าจะคอยวินาทีสุดท้ายด้วยความสงบ"* ในที่สุดเมื่อองคุลีมาลชดใช้กรรมในอดีตจนหมดแล้ว ก็สามารถมีดวงตาเห็นธรรม สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในเวลาต่อมา

ในปัจจุบันอาจจะมีผู้ขัดแย้งว่าจะมีใครสักกี่คนที่จะทำได้ เพราะไม่มีโอกาสได้พบพระพุทธเจ้าซึ่งเข้าสู่ปรินิพพานไปตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว ด้วยเหตุที่พระพุทธเจ้าทรงล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ล่วงหน้า จึงได้ทรงตรัสไว้เป็นปัจฉิมโอวาท ว่า

"สาวกทั้งหลาย เราใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแล้ว แต่อย่าลืมว่าความตายเป็นเพียงการสูญสลายทางสรีระซึ่งบิดามารดาเป็นผู้ให้กำเนิด ได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยโภชนาหารให้เจริญเติบโต จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงความเจ็บป่วยและความตายได้

ความเป็นอรหันต์ไม่ใช่สรีรภาพ ซึ่งมีอันต้องสูญสลาย แต่เป็นการตรัสรู้เห็นแล้วทางจิตวิญญาณ จะดำรงอยู่คู่กับหลักธรรมและหนทางแห่งธรรมชั่วนิรันดร ดังนั้นผู้ที่มองเห็นแต่ตัวเราไม่ใช่ผู้ที่เห็นเราอย่างแท้จริง ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมเท่านั้นจึงจะเป็นผู้เห็นเราอย่างแท้จริง เมื่อสิ้นเราแล้ว พระธรรมจะเป็นครูของท่านต่อไป จงปฏิบัติตามธรรมเหมือนเช่นที่ปฏิบัติต่อเรา"

พระพุทธองค์ทรงมีพระเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์เต็มเปี่ยม ทรง

แสดงธรรมเทศนาสั่งสอนเพื่อประโยชน์สุขของสาธุชนหมู่มาก และในที่สุด ก็ทรงชี้ให้เห็นความไม่จีรังยั่งยืนของสังขาร ด้วยการเสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน ทรงทิ้งไว้แต่พระธรรมที่ทรงเทศนาสั่งสอนเป็นธรรมพิเศษ เป็นนิรันดรไม่มีวันดับสูญไปตราบเท่าที่ปัญญารู้แจ้ง จึงเป็นการปลุกให้ผู้ที่ยังหลงงมงายในกิเลสตัณหา ลืมตาขึ้นมองความจริง และพร้อมที่จะเริ่มลงมือปฏิบัติธรรมด้วยความเพียรพยายาม ก็สามารถพัฒนาปัญญา เพื่อชำระล้างภายในดวงจิตให้มีความสว่าง สะอาด สงบ บริสุทธิ์ ทั้งทางกายกรรม วจีกรรมและมโนกรรม กำจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่จะทำให้จิตมุ่งสู่อำนาจฝ่ายต่ำที่ปกคลุมด้วยกิเลสตัณหาให้หมดไป

เมื่อเรามีธรรมอยู่ในใจเราจะไม่มีความประมาทพลั้งเผลอ เราจะครองชีวิตด้วยความระมัดระวัง รักษาใจด้วย สติ ป้องกันไม่ให้กระทำความชั่ว คอยยับยั้งเตือนไม่ให้เพลิดเพลินมัวเมาลุ่มหลง คอยกระตุ้นเร่งเร้าให้เดินไปข้างหน้าด้วยความสำนึกต่อหน้าที่ ตระหนักถึงสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ

เพราะฉะนั้น **สติ** จึงเป็นหัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา เป็นจอมทัพฝ่ายกุศล

ตามความหมาย สติ คือการระลึกรู้สึกตัว เป็นเครื่องช่วยให้ระลึกรู้ในกิจทั้งปวง ทั้งทางโลกและทางธรรม เมื่อมีสติเกิดขึ้นย่อมเป็นการเปิดประตูให้ปัญญาได้เข้ามามีส่วนช่วยให้การกระทำของเราไม่เกิดความประมาท

ลักษณะการทำงานของสตินั้น คือ การไม่ปล่อยใจให้เลื่อนลอย ไม่ปล่อยอารมณ์ให้ผ่านไปเรื่อยเปื่อย หรือ ฟุ้งซ่านไปตามอารมณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามา ไม่ยอมให้ความชั่วเกิดขึ้นในจิตใจและไม่ยอมให้ใช้ความคิดผิดทาง

สติ เป็นตัวควบคุมตรวจตรากระแสการรับรู้ ความนึกคิด คอยกำกับจิตไว้กับอารมณ์ที่ต้องการ จึงเป็นเครื่องมือสำหรับควบคุม รักษาสภาพจิตให้อยู่ในภาวะที่ต้องการ และกันสิ่งที่ไม่ต้องการออกไป

เพราะฉะนั้น จึงเป็นโอกาสดีสำหรับผู้ที่กำลังหลงผิด ทั้งที่จงใจกระทำและที่ไม่ได้ตั้งใจกระทำผิด ให้พยายาม ลด ละ และเลิกประพฤติปฏิบัติไปในทางที่เป็นอกุศลกรรม หรือผู้ที่กำลังได้รับผลของวิบากกรรม จากการกระทำในอดีตส่งผลให้ได้รับความทุกข์ในรูปแบบต่าง ๆ อยู่ในปัจจุบัน จึงควรมีสติอยู่เฉพาะปัจจุบัน ด้วยการฝึกจิต เพื่อให้สติมีกำลัง จะต้องทำบ่อย ๆ พัฒนาให้เกิดความชำนิชำนาญ

สติมีอำนาจมหาศาล ช่วยในกิจทั้งปวง สามารถที่จะนำและควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ภายใต้อำนาจของสติได้ จงพยายามกระทำทุกขณะให้มีสติอยู่ด้วย พัฒนาบ่อย ๆ แล้วจะเกิดความเคยชิน

เริ่มต้นฝึกฝนจิตใจของตนเองให้มีความเข้มแข็ง เพราะจิตเป็นประธานที่จะคิดจะพูดจะทำอะไร ก็เพราะจิตเป็นผู้สั่งการให้กระทำ ถ้าจิตที่ถูกฝึกไว้ดีแล้ว การกระทำของเราก็เป็นฝ่ายกุศล แต่ถ้าจิตไม่เคยฝักใฝ่ให้มีสติอยู่ด้วย การกระทำของเราอาจจะพลั้งเผลอไปในทางฝ่ายอกุศล ดังนั้น ก่อนเข้านอนทุกคืน ควรปฏิบัติ ดังนี้

สวดมนต์ ไหว้พระ รักษาศีล ทำสมาธิ แล้วตั้งจิตอธิษฐานให้ตัวเราตั้งมั่นอยู่ในความดีทั้งทางกาย วาจา และใจ ขอกำลังใจให้ตัวเอง ให้พรตัวเอง ให้มีจิตตั้งมั่น นึกถึงคุณงามความดีที่เราได้กระทำไปแล้วในวันนี้ และให้ความดีงามเหล่านั้นคงอยู่กับเราตลอดไป คือให้มีชีวิตอยู่ถึงพรุ่งนี้เพื่อ

สร้างความดีต่อไป

การที่เราจะฝึกจิตให้มีสติอยู่กับการกระทำของเราทุกขณะนั้น ก็คือ เมื่อเราจำเป็นจะต้องทำสิ่งใด ให้สงบนิ่งคิดไตร่ตรองชั่วขณะ เพื่อให้สติมีกำลังมากขึ้น ควบคุมความปรารถนา หรือความต้องการเอาไว้ในใจ และนำสติใส่ลงไปในการกระทำทุกงาน ด้วยความรอบคอบ เพื่อป้องกันการถูกฉุดกระชากของอำนาจฝ่ายต่ำที่ใจเราปรารถนาไปในทางกิเลส ตัณหา มิให้หลงผิดไปตามโลภะ โทสะ โมหะ

แต่ถ้าเรามีสติคอยระวังรักษาใจในการกระทำทุกอิริยาบถ เราจะเป็นผู้มีความสง่าผ่าเผยในทุก ๆ สถานที่ที่เราปรากฏ จึงควรเริ่มฝึกด้วยความเพียรพยายาม ให้การกระทำทุกขณะมีสติอยู่ด้วย

จงปฏิบัติทันที จะได้ไม่เสียเวลาเพราะมีบางคนที่คิดได้ช้า ปฏิบัติไม่ทัน จึงได้รับผลของกรรมที่ผ่านมาในอดีต ส่งผลให้ปัจจุบันได้รับความทุกข์ทรมานจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตก็มีตัวอย่างให้เห็นอยู่บ่อย ๆ

ดังเช่นตัวอย่างวิถีชีวิตของหญิงชาวนาชาวนครปฐม ในสมัยที่ยังแข็งแรงก็เป็นคนขยันขันแข็งทำการงาน จนร่ำรวยมีเงินเลี้ยงลูกให้ได้รับการศึกษาดีทุกคน ที่บ้านของชาวนาผู้นี้ก็เช่นกัน หลังจากที่แกเก็บเกี่ยวข้าวเรียบร้อยแล้ว ก็นำฟางข้าวมากองสุม ๆ ไว้เป็นรูปคล้ายภูเขาเตี้ย ๆ เพื่อเป็นเสบียงอาหารสำหรับวัวควายได้แทะเล็ม และเมื่อไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้วก็จะเผาทิ้งไป

ครั้งหนึ่งหญิงชาวนาผู้นี้ได้จุดไฟเผากองฟางนั้น โดยมิทันได้ดูว่าภายในกองฟางมีสิ่งมีชีวิตอะไรมาอาศัยอยู่บ้าง แสดงว่าแกได้จุดไฟเผาโดย

ความเคยชิน และประมาทขาดสติพิจารณาให้รอบคอบ โดยหารู้ไม่ว่าแกกำลังทำบาปอย่างมหันต์ เพราะในกองฟางนั้นมีแม่งูเห่านอนกกไข่ของมันอยู่ แม่งูเห่าพร้อมลูกของมันต้องจบชีวิตลง เพราะความประมาทเลินเล่อของชาวนาผู้นี้

ทั้ง ๆ ที่ชาวนาผู้นี้มิได้มีเจตนาจะฆ่างูเห่าพร้อมลูกน้อยในครั้งนั้นเลย แต่ด้วยแรงอาฆาตพยาบาทของงูเห่าที่ตายในกองฟาง ท่านทราบหรือไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นกับหญิงชาวนาผู้นี้

ในบั้นปลายชีวิตของหญิงชาวนาผู้นี้ ก่อนที่จะสิ้นชีวิตเพราะโรคชรา ได้ป่วยเป็นโรคแปลกประหลาดโรคหนึ่ง นั่นก็คือ *ตามผิวหนังตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ามีลักษณะแตกระแหงและผิวหนังลอก* จนเห็นผิวหน้าชั้นในมีสีชมพูแดง ๆ คล้ายกับถูกไฟลวก แกป่วยเป็นโรคลักษณะนี้อยู่หลายปี จนใกล้ที่จะถึงอายุขัย ก็ได้ระลึกว่า ในสมัยที่ยังอยู่ในวัยทำงานแกเคยทำให้งูเห่าพร้อมลูก ๆ ของมันถูกไฟไหม้ตายที่กองฟาง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แกต้องได้รับความทุกข์อย่างแสนสาหัส เพราะทั้งระบมและปวดแสบปวดร้อนมาก ก่อนที่แกจะสิ้นใจตายในที่สุด

จะเห็นได้ว่า วิบากกรรมที่ได้กระทำไปทั้ง ๆ ที่ไม่มีเจตนาจะฆ่าชีวิตงูเห่าตัวนั้นเลย ได้ส่งผลให้หญิงชาวนาชราผู้นี้ต้องจบชีวิตลงคล้ายงูเห่าตัวนี้ เขาเรียกว่า *กรรมสนองกรรมจริง ๆ*

อีกตัวอย่างหนึ่งก็เป็นเรื่องที่กรรมตามทันในปัจจุบันเช่นเดียวกันแต่มิได้ส่งผลต่อตนเอง ไปส่งผลต่อลูกสาวซึ่งเป็นดวงใจของคุณพ่อ เรื่องนี้มีเหตุปัจจัยดังต่อไปนี้

มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง ผู้เป็นสามีมีอาชีพขับรถรับจ้าง ภรรยาค้าขาย ทั้งคู่อยู่กันอย่างมีความสุขกาลเวลาได้ผ่านไปจนระยะหนึ่งฝ่ายภรรยาก็ตั้งท้อง เมื่อภรรยาตั้งท้องอ่อน ๆ อยู่นั้น สามีเกิดมีจิตวิปลาส คือ เห็นจิ้งจกไม่ได้ จะมีความอยากที่จะฆ่าจิ้งจกในบ้านของแกให้ตายไป

กรรมวิธีในการล่าเหยื่อของผู้เป็นสามี ก็คือ ได้นำเข็มเย็บผ้าเล่มเล็ก ๆ มาผูกกับยางหนังสติ๊ก แล้วยิงไปที่หัวใจจิ้งจก ที่เกาะอยู่บนเพดานบ้าน เข็มเล่มนั้นก็จะปักอยู่บนหัวใจจิ้งจก แล้วจิ้งจกตัวนั้นก็จะตกลงมาดิ้นตายอยู่บนพื้นบ้านตัวแล้วตัวเล่า ทำเช่นนี้เป็นประจำทุกวันด้วยกรรมวิธีดังกล่าว

จนกระทั่งฝ่ายภรรยาได้คลอดลูกคนโตออกมา เป็นผู้หญิง อนิจจา ลูกสาวของเขาคลอดออกมาไม่สมประกอบ การฆ่าจิ้งจกด้วยวิธีดังกล่าว ทำให้ลูกสาวที่เกิดมาสุขภาพไม่สมบูรณ์ หมอได้ตรวจเช็คพบว่า มีความผิดปกติเกิดขึ้นที่หัวใจ ตรวจอย่างละเอียดแล้วก็ทราบว่าหัวใจมีรูรั่วเล็ก ๆ ทำให้ระบบการทำงานของหัวใจไม่ปกติ การสูบฉีดเลือดของหัวใจที่จะส่งเลือดไปเลี้ยงสมองทำได้ไม่ดี ซึ่งเป็นปัญหาต่อการเจริญเติบโต และพัฒนาการทางร่างกายของเด็กเป็นอย่างมาก หมอที่ดูแลเด็กอยู่ก็ไม่กล้าเสี่ยงด้วยการผ่าตัดหัวใจ เพราะยังเป็นเด็กเล็กอยู่ ความต้านทานมีน้อย เกรงว่าจะเป็นอันตราย เพราะฉะนั้นก็ได้แต่ให้การรักษาด้วยยาเท่านั้น

ดูตามอาการแล้ว ถ้าเป็นโรคหัวใจรั่วมาแต่กำเนิด โอกาสที่จะมีความสมบูรณ์แข็งแรงเป็นปกติเหมือนอย่างเด็กคนอื่น ๆ คงลำบาก และจะมีอายุยืนยาวแค่ไหน จะอยู่อย่างสุขสบายได้อย่างไร ผู้เป็นพ่อเป็นแม่ของเด็กคนนี้คงจะมีความทุกข์ความกังวลเป็นที่สุด

จะเห็นได้ว่า **กรรมมีจริง** และเห็นผลเร็วเสียด้วย ตามทันกันในชาติปัจจุบันนี้แหละ และมีความรุนแรงโหดร้ายเกินไปเสียด้วย ที่มีผลกระทบไปเกิดขึ้นกับชีวิตของเด็ก ซึ่งมิได้กระทำกรรมนั้นโดยตรง

อีกตัวอย่างหนึ่ง เป็นวิบากกรรมที่ติดตัวมาแต่อดีตชาติ มาส่งผลให้เห็นในปัจจุบัน ใครจะเป็นผู้ยืนยันได้ว่าคนเราจะมีกรรมผูกพันพัวพันกันมาจนถึงปัจจุบัน

แต่จากประสบการณ์บางอย่างที่ดิฉันได้ทำการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมสถิติไว้ จนสามารถเขียนถ่ายทอดประสบการณ์นี้ออกมาเป็นสูตรสำเร็จเกี่ยวกับเรื่องชีวิตคู่ ซึ่งสามารถค้นหาหลักฐานบางประการมายืนยันได้ว่า ถ้าพบสิ่งนี้ปรากฏบนร่างกายของคนเราโดยเฉพาะเจาะจงบางตำแหน่งแห่งที่แล้วละก็ สามารถพูดได้เลยว่านั่นเป็นตราบาปที่ติดตัวมาจากอดีตในเรื่องคู่ครอง ซึ่งจะส่งผลให้ได้รับความทุกข์ระทมขมขื่นในชีวิตการครองเรือน

เมื่อหลายปีผ่านมาแล้ว ดิฉันได้มีโอกาสดูดวงชะตาให้กับผู้หญิงรายหนึ่ง เธอเป็นคนมีเสน่ห์และมีความงาม ทั้งบุคลิกลักษณะที่แสดงออกภายนอก และ กิริยามารยาทที่นุ่มนวลสมเป็นกุลสตรีไทย ทำให้เธอมีความสง่างามไปทุกอิริยาบถ ดิฉันไม่ทราบเลยว่าเธอมีความทุกข์เรื่องคู่ครอง ถ้าไม่ได้ดูดวงชะตากัน

ดวงลักษณะอย่างที่เห็นนี้ถูกกำหนดบ่งชี้ชัดให้เห็นว่าจะต้องมาชดใช้วิบากกรรมเรื่องคู่ครองโดยเฉพาะ เพราะเธอมีไฝเม็ดหนึ่งปรากฏอยู่ในตำแหน่งที่สามารถระบุชัดว่า *ไฝเม็ดนั้นเป็นตราบาปที่ถูกประทับตราไว้ ในอดีตชาติ* ให้ต้องมาพบความทุกข์ร้อนใจเรื่องคู่ครอง สิ่งนี้เป็นหลักฐาน

ยืนยันแน่ชัด เพราะมันติดมากับรูปพรรณสัณฐานของเธอ ซึ่งเธอสามารถพิสูจน์และค้นพบมันได้ด้วยตนเอง

ดิฉันเพียงแต่ถามเพื่อเป็นการยืนยันตามลักษณะพื้นดวงกำเนิดเท่านั้น ก็พบความจริงว่าเธอมีไฝปรากฏอยู่ในตำแหน่งที่ดิฉันระบุไว้ว่า ดวงลักษณะนี้จะต้องมีตราบาปปรากฏเป็นไฝให้เห็นได้ชัด ๆ เท่านั้นเอง

เธอผู้นี้มาพบดิฉันช้าไป ไม่ทันเวลาที่จะแก้ไขได้แล้ว สิ่งเหล่านี้จะแก้ไขผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ต้องแก้ไขกันก่อนที่จะเข้าพิธีแต่งงาน รับรองว่าได้ผลเกิน ๘๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าแต่งงานจนมีลูกแล้วอย่างนี้ แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว จึงมีวิธีแนะนำว่า ให้ทำใจยอมรับกรรมนี้เสีย เหมือนดังเช่นวิถีชีวิตขององคุลีมาลที่มีโอกาสชดใช้ผลของกรรมที่ได้กระทำไว้ในอดีต จึงขอยืมคำพูดขององคุลีมาลมากล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า

“วันนี้ข้าต้องทนทรมานรับกรรมที่ได้เคยก่อไว้ แต่ข้ามิได้วิตกถึงความเป็นหรือความตาย ข้าจะคอยวินาทีสุดท้ายด้วยความสงบ”

สำหรับแนวทางชีวิตของผู้หญิงคนนี้ เธอคงจะต้องพูดว่า

“วันนี้ดิฉันต้องทนทุกข์ทรมานรับกรรมที่ได้เคยก่อไว้ แต่ดิฉันมิได้วิตกถึงความเจ็บปวด ทุกข์ระทมที่ได้รับเพราะสามีไม่ซื่อสัตย์ ดิฉันจะคอยวินาทีสุดท้ายด้วยความสงบ”

ที่เธอกล่าวไว้เช่นนี้ได้ เพราะขณะนี้เธอผ่านเหตุการณ์วิกฤติของชีวิตที่ทุกข์ระทมขมขื่นเรื่องคู่ครองมาไม่ต่ำกว่า ๑๕ ปีแล้ว ที่เธออดทนต่อสู้ชีวิตฟันฝ่าอุปสรรคนานัปการ ทั้งปัญหาด้านเศรษฐกิจที่เธอต้องเฝ้าถนอมกล่อม

เกลี้ยงเลี้ยงดูบุตรธิดาที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จนเรียนจบระดับอุดมศึกษา มีงานทำเลี้ยงตนเอง และเป็นที่พึ่งสำหรับเธอได้แล้ว

ก็นับว่าเธอผู้นี้ทำหน้าที่เป็นแม่ที่ดีของลูก ๆ ที่ให้ทั้งความรัก ความอบอุ่น ให้การศึกษาและอาชีพกับลูก ๆ ของเธอได้ด้วยลำแข้งของเธอเอง ทั้ง ๆ ที่น่าจะเป็นหน้าที่ของผู้เป็นพ่อซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงส่ง มียศถาบรรดาศักดิ์ที่สังคมจะต้องให้การยกย่อง แต่ผู้เป็นพ่อคนนี้หาทำตัวให้สมกับที่สังคมยกย่องไม่ กลับใช้ความรูปหล่อและหน้าที่การงานไปประพฤติมิชอบ ทำลายพรหมจรรย์ของหญิงสาวคนแล้วคนเล่า เพื่อบำบัดความใคร่ในอารมณ์กามตัณหา จนลืมบทบาทหน้าที่ของความเป็นพ่อที่ดีไป ดีที่ผู้เป็นแม่รับบทบาททำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ของลูก ๆ จึงสามารถประคับประคองชีวิตภายในครอบครัวให้ฟันฝ่าอุปสรรคคลื่นลมแห่งชีวิตได้สำเร็จ

พลังจิต.....
สื่อถึงกันได้

การตาย คือ การสิ้นสุดของชีวิต เมื่อสิ่งมีชีวิตนั้นหมดลมหายใจ จิตหรือวิญญาณจะออกจากร่างกาย ละทิ้งสังขารได้ เพราะการตายนั้นเป็นการตายเฉพาะร่างกายเท่านั้น แต่จิตวิญญาณจะไปเกิดในภพใหม่ ชาติใหม่ ตามแรงเหวี่ยงของกรรมที่เราได้สร้างไว้

เหตุที่เราได้สร้างไว้ ย่อมทำให้เราต้องได้รับผลแน่นอน คือ ทำให้เราต้องเวียนว่ายตายเกิดในแหล่งกำเนิดต่าง ๆ ๔ อย่างคือ

๑. เกิดในครรภ์มารดา

๒. เกิดในฟองไข่

๓. เกิดในของโสโครก

๔. เกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาทันทีเรียกว่า โอปปาติกะ

ถ้าเราทำกรรมดีไว้มาก ๆ คือ พัฒนาอบรมจิตตนเองไว้มากแล้ว ก็ย่อมไปเกิดในที่ดี มีความสุข ถ้าเราทำความดีไว้น้อย แต่ทำความชั่วไว้มาก คือยังด้อยในด้านการพัฒนาจิตใจของตนเอง ก็ย่อมไปเกิดในที่ที่มีความทุกข์ตามผลแห่งกรรมของตน

เมื่อมีชีวิตเกิดขึ้นมาแล้ว เราไม่สามารถจะปฏิเสธความทุกข์ที่ต้อง

ติดตามเรามาจากผลของกรรมในอดีตชาติได้ **เพราะชีวิตนั้นคือสิ่งที่ดิ้นรนอยู่ตามอำนาจของกิเลสตัณหาตลอดเวลาถูกปรุงแต่งมาจากอวิชชา ตัณหา อุปาทาน และจากกรรม**

จิตเป็นตัวสั่งสมกรรมและกิเลสเอาไว้ จิตทำหน้าที่รู้อารมณ์ที่มากระทบ จึงเก็บอารมณ์ทุกอย่างไว้หมด ทั้งที่เป็นบุญและบาปก็จะนำติดตัวไปในชาติใหม่ ก็จะแสดงผลออกมาเป็นระยะ ๆ ตามพลังแห่งกรรมคือ บุญและบาปที่ได้ทำสั่งสมไว้ เพราะบุญและบาปมิได้สูญหายไปพร้อมกับความตายทางร่างกาย แต่ได้ถ่ายทอดสืบเนื่องไปในภพภูมิใหม่ด้วย ตามวิถีแห่งกรรมชักนำไป ทางพุทธศาสนาเชื่อว่า ถ้ามนุษย์มีกิเลสอยู่ ตายไปแล้วย่อมชักนำไปเกิดอีก ถ้าไม่มีกิเลสย่อมไม่เกิดอีก

ต่อไปนี้จะเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันได้ว่า **ตายแล้วต้องเกิดใหม่แน่นอน ถ้าไม่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ หรือนิพพาน คือการดับสูญ** ซึ่งเป็นภาวะที่กิเลสธุลีและตัณหาในมนุษย์ทุกคนถูกขจัดให้หมดไป ผู้ที่เพียรพยายามมาถึงขั้นนี้เรียกว่าเข้าสู่นิพพาน

ข้อพิสูจน์เรื่องตายแล้วเกิดใหม่มีปรากฏในหนังสือ ตายแล้วไปไหน ของ ฐิตวัณฺโณ ภิกฺขุ แห่งวัดโสมนัสวิหาร ท่านเขียนไว้ว่า เท่าที่ค้นพบและมีหลักฐานยืนยันให้เชื่อถือได้ในปัจจุบันมีอยู่ ๗ อย่าง คือ

๑. *คนระลึกชาติได้*

๒. *คนผีเข้า ถ้าวิญญาณไม่มีแล้ว ผีจะมาเข้าคนได้อย่างไร*

๓. *เทวดาเข้าทรง มีเรื่องเทวดาที่มาปรากฏแก่คนอยู่มากในปัจจุบัน และที่เข้าทรงในมนุษย์ก็มีอยู่มาก อันเป็นเครื่องยืนยันว่าโอปปา-*

ติกะกำเนิดที่อยู่ในภพภูมิสวรรค์นั้นมีอยู่จริง

๔. การสะกดจิต ถ้าจิตหรือวิญญาณไม่มีแล้ว จะมีการสะกดจิตไม่ได้

๕. การสะกดจิตย้อนภาพ ทำให้สืบประวัติย้อนหลังไปถึงชาติก่อนได้

๖. เด็กอัจฉริยะ เช่นเด็กที่อายุยังน้อย สามารถคำนวณเลขที่ยาก ๆ ได้อย่างอัศจรรย์ สามารถแต่งกาพย์กลอนได้

๗. เด็กฝาแฝด มีอุปนิสัยใจคอเฉลียวฉลาด ชะตาชีวิตแตกต่างกัน เพราะสร้างกรรมไว้ไม่เหมือนกัน

สำหรับในทรรศนะของดิฉันที่ได้ประจักษ์ในสิ่งลี้ลับเหล่านี้มาด้วยตนเองจนต้องยอมรับและ

เชื่อว่าจิตวิญญาณมีจริง เพราะพบเห็นอยู่บ่อย ๆ ซึ่งพอจะมีข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์ที่ประสบด้วยตนเองมาเล่าสู่กันฟังให้ได้คิดพิจารณาไตร่ตรองดูบ้าง

หลังจากปี พ.ศ.๒๕๒๙ ที่ดิฉันเริ่มหันเหวิถีชีวิตมุ่งมาทางธรรมะ ด้วยการประพฤติปฏิบัติ ด้วยการให้ทาน รักษาศีล ทำสมาธิภาวนา เพื่อค้นหาความจริงของชีวิตตัวเอง เพราะชีวิตที่ผ่านมายังไม่เคยพบและสัมผัสกับความสุขที่แท้จริง เมื่อมีความสุขสักพักหนึ่งไม่นานความสุขนั้นจะค่อย ๆ เลือนหายจากเราไป และจะมีความทุกข์เข้ามาแทนที่ทันที ซึ่งแท้จริงแล้วตัวความสุขที่แท้จริงมันเป็นเพียงความพึงพอใจในอารมณ์ที่ต้องการเท่านั้น

ดิฉันได้หันมาศึกษาธรรมะเพื่อค้นหาสัจธรรม และพัฒนาปัญญาตนเองในอันที่จะนำธรรมะไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตที่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนหลาย ๆ ประเภท โดยการปรับปรุงตนเอง เพื่อการอยู่ร่วม

กันในสังคมจะได้ราบรื่น และนำไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จของงานได้ในที่สุด ผลที่สืบเนื่องตามมาหลังจากที่ฝึกพัฒนาตนเองตามแนวธรรมะแล้วไม่นานนัก สิ่งที่ไม่คาดคิดว่าจะได้พบ ได้เห็น ได้สัมผัสด้วยตนเองก็เกิดขึ้นจนตนเองตั้งสติรับแทนไม่ทัน

สิ่งเหล่านี้ประมวลได้ว่า เป็นพลังอำนาจลี้ลับ บวกกับพลังแห่งความเมตตาบารมีอันสูงส่งที่ได้รับมาจากสิ่งที่มองไม่เห็น ซึ่งอาจจะเป็นเพราะบุญกรรมที่เคยสร้างสมไว้แต่อดีตชาติ มาปรากฏชัดให้เห็นเมื่อเริ่มปฏิบัติธรรมะ ได้ชักนำพาดิฉันให้ต้องหันเหวิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงไปในระยะเวลาเพียงปีเศษ ๆ ที่ผ่านมา จะเรียกว่าเป็นบุญหนุนนำ หรือชะตากรรมชักพาไปก็ยากแท้ที่จะสรุปออกมาให้เห็นชัดเจนได้

แต่สิ่งที่เป็นไปขณะนี้ ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันจนหันเหเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของดิฉันในช่วงปีเศษ ๆ ที่ผ่านมามีเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. *มีจิตสัมผัสวิญญาณที่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาแต่อดีตชาติ*

๒. *ได้พบบุคคลสำคัญ ๆ ที่อดีตและปัจจุบันไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่เมื่อมาพบกันแล้ว จะต้องมีกิจกรรมทางศาสนาร่วมกันทันที*

๓. *ถูกกำหนดให้มาทำหน้าที่พยากรณ์ดวงชะตาบุคคลทั่วไป โดยที่มิได้เคยศึกษาวิชาโหราศาสตร์จากสำนักใด ๆ มาก่อนเลย*

๔. *มีจิตใจใฝ่ในงานบุญงานกุศล และเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมว่ามีจริง*

หลักฐานยืนยันสิ่งที่ประสบในข้อที่ ๑ นั้น ก็มีตัวอย่างปรากฏอยู่ใน**เรื่องพลังจิตปลดปล่อยวิญญาณที่ภูหินร่องกล้า** แล้ว

หลักฐานยืนยัน ในข้อ ๒ ก็จะได้พบความกระจ่างแจ้งในหนังสือฉบับนี้แหละ ซึ่งตอนท้ายเรื่องจะนำเสนอให้ทราบ และจะแจ้งชื่อจริงและที่อยู่ให้

ทราบด้วย

หลักฐานยืนยัน ในข้อ ๓ ที่ดิฉันเริ่มรับพยากรณ์ที่บ้านอย่างจริงจัง ทุกวันเสาร์ ที่ได้ทำหลักฐานข้อมูลบันทึกไว้มีบุคคลทั่วไปมาให้ช่วยพยากรณ์ ดวงชะตามีจำนวน ๓๖๒ ราย เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๒ จนถึง วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ และที่ไม่ได้บันทึกไว้ก็ยังมีอีกมากเช่นกัน

เพื่อเป็นการสนับสนุนข้อเท็จจริงทั้ง ๔ ประการดังกล่าวนี้ ดิฉันขอหยิบยกเหตุการณ์บางตอนที่ได้ประสบด้วยตนเองมาเสนอท่านผู้อ่าน ได้ร่วมกันพิจารณาถึงอำนาจทางพลังจิตที่มีความเร้นลับมหัศจรรย์ ของเรื่องราวที่ค่อย ๆ เกี่ยวเนื่องระหว่างบุคคลที่เคยผูกพันกันมาแต่อดีต และได้มาพบกันในปัจจุบัน จนกระทั่งเป็นมูลเหตุที่มาแห่งการสร้างพระประธานปางมารวิชัย สมัยเชียงแสน ขนาด ๙๙ นิ้ว ที่กำลังดำเนินการอยู่ ณ ที่นี้

เริ่มตั้งแต่ดิฉันและเพื่อน ๆ ได้มีโอกาสไปร่วมในพิธีไหว้ครูของ **พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ แห่งสำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี** ซึ่งดิฉันก็เพิ่งจะรู้จักท่านเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ นี้เอง ท่านได้จัดพิธีไหว้ครูบาอาจารย์ขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ในการไหว้ครูครั้งนี้ก็มีลูกศิษย์ที่เคารพและศรัทธาในตัวท่านไปร่วมงานเป็นจำนวนมาก เพราะท่านเป็นพระที่มีเมตตาบารมีสูง ดิฉันก็เป็นลูกศิษย์คนหนึ่งที่มาช่วยงานไหว้ครูในครั้งนี้ด้วย

หลังจากพิธีไหว้ครูเสร็จสิ้นแล้ว ดิฉันและเพื่อน ๆ ได้มีโอกาสเข้าไปกราบนมัสการพระอาจารย์ใหม่และสนทนาธรรมะกับท่าน

ตอนหนึ่งของการสนทนาได้นมัสการกราบเรียนถามท่านถึงความเป็น

มาของสำนักสงฆ์ถ้ำแจง ก็ได้ทราบว่าแต่ก่อนนี้ยังไม่มีความเจริญมากนัก เป็นสำนักสงฆ์เล็ก ๆ ไม่ค่อยมีผู้ใดรู้จัก ท่านเองก็มิใช่คนเก่าคนแก่ของที่นี่ ก่อนที่จะมาจำพรรษา ณ ที่นี้ ท่านได้มีนิมิตเห็นสถานที่แห่งนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ขณะนั้นท่านเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดจันทร์ประดิษฐาราม กรุงเทพฯ ท่านก็ได้พยายามสืบเสาะหาสถานที่แห่งนี้เป็นเวลาถึง ๓ ปี จึงได้พบ ในขณะที่เดินทางไปทอดผ้าป่าที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดชุมพร ได้เดินทางผ่านสถานที่แห่งนี้ จึงแวะเข้ามาดูก็สามารถรู้โดยจิต สถานที่ที่เคยเห็นในนิมิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ นั้นคือสถานที่แห่งนี้เอง ที่ท่านจะต้องมาพัฒนาให้มีความเจริญรุ่งเรืองทางพุทธศาสนา

ดังนั้น ในปี พ.ศ.๒๕๒๙ ท่านจึงได้ย้ายจากวัดจันทร์ประดิษฐาราม กรุงเทพฯ มาจำพรรษา ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๙ และพยายามสร้างความเจริญรุ่งเรืองมาโดยตลอด ขณะนี้ พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ เป็นเจ้าอาวาสอยู่ ณ ที่นี้

พวกเราทั้งหลายเห็นว่าพระอาจารย์ใหม่ เป็นพระนักพัฒนาที่มีเจตนามุ่งหมายที่จะทำนุบำรุง

พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง และในวันนั้นก็เป็นวันดีที่ท่านประกอบพิธีไหว้ครูบาอาจารย์ที่ท่านเคารพสักการะและได้มาสร้างบารมีร่วมกับท่านหลายองค์ด้วยกัน เช่น **สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช หลวงปู่โต วัดระฆัง หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า หลวงปู่วงษ์ วัดปริวาท สมเด็จพระปิยมหาราช ท้าวมหาพรหม** รวมถึง **พญายม** และ **เจ้าพ่อเขาใหญ่แห่งถ้ำแจง** เป็นต้น ดังนั้น คณะศิษยานุศิษย์ทั้งหลายจึงพร้อมใจกันตั้งจิตศรัทธารวบรวมพลังจิตที่แน่วแน่ กำหนดชัดที่จะจัดสร้างพระประธานปาง

สมาธิขนาด ๙๙ นิ้ว น้อมถวายแด่ดวงพระวิญญาณบรรดาครูบาอาจารย์ของท่านดังที่กล่าวพระนามไปแล้ว

เมื่อใดก็ตามที่สามารถสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะนำมาประดิษฐาน ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรีแห่งนี้ เพื่อให้เป็นศูนย์รวมแห่งจิตใจของพวกเราทุกคน เพื่อการประกอบคุณงามความดีในบวรพุทธศาสนาของสาธุชนต่อไป

ดิฉันมีความเชื่อว่า จิตเป็นตัวสั่งสมบุญและบาปกรรมและกิเลสเอาไว้อย่างละเอียดหมดสิ้น และสามารถนำติดตัวข้ามภพข้ามชาติไปด้วย เพราะฉะนั้น บุคคลใดที่เคยพัฒนาตนไว้อย่างดีเมื่อชาติก่อน ๆ เมื่อมาเกิดในชาตินี้จิตก็ยังมีคุณภาพสูงอยู่ เป็นจิตที่เข้มแข็ง มีพลังบารมีแห่งความเมตตากรุณา แต่ถ้าผู้นั้นไม่ได้เสริมเพิ่มเติมคุณงามความดี พัฒนาตนเองในปัจจุบัน รอรับผลบุญของบุญเก่าแต่เพียงอย่างเดียว พลังของบุญบารมี หรือพลังแห่งการพัฒนาตนเองไว้เมื่อชาติก่อนนั้น ย่อมอ่อนลงและสูญสิ้นไปได้ จึงต้องมุ่งเพียรพยายามที่จะสร้างคุณงามความดีเป็นการเพิ่มบุญใหม่ ด้วยการพัฒนาตนเอง ให้มีจิตใจใฝ่ในการบุญกุศลในปัจจุบันด้วย

ถ้าจะให้ท่านผู้อ่านเข้าใจในเรื่องของบุญและบาปตามหลักพระพุทธศาสนา ที่กล่าวไว้ว่าจิตของคนที่สั่งสมบุญไว้มาก ๆ เป็นจิตที่มีคุณภาพสูงมีพลัง เพราะเป็นจิตที่ได้รับการอบรมและพัฒนามาแล้ว ส่วนจิตของคนที่สั่งสมบาป หรือ ทำความชั่วไว้มาก ๆ ก็จะเป็นจิตที่มีคุณภาพต่ำ ไม่มีพลังส่งผลให้ได้รับความทุกข์เศร้าหมอง จึงสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะของบุญมีลักษณะ ๓ ประการ คือ

๑. เหตุของบุญ ได้แก่ การทำความดีทุกอย่าง

๒. ผลของบุญ ได้แก่ ความสุขกายสุขใจทั้งในชาตินี้และในชาติต่อ ๆ ไป

๓. สภาพของจิต ได้แก่ จิตใจสะอาดผ่องใส

เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า **บุญ** คือ **ความสุข** ความสุขที่ได้กระทำความดี อันเป็นเหตุทำ

ให้จิตใจของตนมีความสงบเยือกเย็น ผ่องใสสะอาด ส่งผลให้เกิดความสุขความเจริญ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ลักษณะของ บาป มีลักษณะ ๓ ประการ คือ

๑. เหตุของบาป ได้แก่ ความชั่วทุกอย่าง

๒. ผลของบาป ได้แก่ ความทุกข์กายทุกข์ใจ ทั้งในชาตินี้และในชาติหน้า

๓. สภาพของจิตใจ ได้แก่ ความสกปรก เศร้าหมองของจิตใจ

เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า **บาป** คือ **ความทุกข์** ความทุกข์ที่ได้กระทำความชั่ว อันเป็นเหตุทำให้จิตใจของตนมีความสกปรก เศร้าหมอง ส่งผลเป็นความทุกข์ความเดือดร้อน เผาผลาญจิตใจให้เศร้าหมอง

การทำความดี ถ้ามีช่องทางและโอกาสเปิดทางให้ทำต้องรีบกระทำทันที ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ ยังแข็งแรงอยู่ แต่ถ้าเป็นการทำความชั่วแม้เห็นโอกาสและมีช่องทางก็ควรจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำ

สำหรับการสร้างพระประธานขนาด ๙๙ นิ้ว องค์นี้ ดิฉันเห็นช่อง

ทางที่จะทำได้สำเร็จ เพราะเป็นการทำในสิ่งที่เป็นความดี จึงไม่ละทิ้งโอกาสทองในครั้งนี้ จึงเป็นผู้เริ่มต้นขึ้นก่อน เรียกว่า เป็นแม่หัวเรือใหญ่ในเรื่องนี้ การจะทำการใหญ่ทุกครั้งเราเป็นศิษย์มีครูบาอาจารย์ จะดำเนินการโดยพลการคงจะไม่เป็นการดีนัก ฉะนั้น จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานของพลังบารมีจากเทพพรหมเบื้องบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบารมีของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ในการทำการใหญ่ครั้งนี้

ดิฉันกำหนดการดำเนินงานจัดหาทุนทรัพย์ ด้วยวิธีการขอบารมีจากครูบาอาจารย์ และเปิดรับพยากรณ์ดวงชะตาสำหรับบุคคลทั่วไป ที่บ้านเฉพาะวันเสาร์ ตั้งแต่เวลา ๘.๓๐-๑๘.๐๐ น. เพื่อรวบรวมปัจจัยที่ได้จากการพยากรณ์ดวงชะตาในแต่ละเสาร์ สมทบทุนไว้สร้างพระองค์ดังกล่าว

วิธีการขั้นต่อไปที่ได้กระทำควบคู่กันไป ก็คือ ในขณะที่จิตเป็นสมาธิมีพลัง จะขอพลังบารมีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพสักการะให้เปิดทาง และดลจิตดลใจให้ญาติสนิทมิตรสหายที่เคยมีการสร้างบุญกุศลร่วมกัน และแม้แต่สร้างกรรมร่วมกันมาในอดีตชาติใด ๆ ก็ตาม ได้ล่วงรู้มีจิตสัมผัสถึงกันจนคิดศรัทธาที่จะนำทุนทรัพย์มาร่วมกันสร้างบุญกุศลในครั้งนี้

ดิฉันเรียนท่านตามตรงว่า ดิฉันมีวิธีการเพียงเท่านี้ โดยได้เริ่มงานนี้มาตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๓๒ จนถึงขณะนี้ดิฉันได้รับปัจจัยจากผู้มีจิตศรัทธาบริจาคร่วมสมทบทุนสร้างพระประธานขนาด ๙๙ นิ้วองค์นี้ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๓๐๙,๙๗๗.๕๐ บาท จากยอดผู้บริจาคเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๓๖๒ คน ซึ่งค่าใช้จ่ายจะต้องใช้ถึง ๕๗๐,๐๐๐ บาท ขณะนี้ยังขาดทุนทรัพย์จำนวน ๒๖๐,๐๒๓.๕๐ บาท แต่ดิฉันก็มิได้ย่อท้อที่จะกระทำต่อไป

การกระทำความดี ย่อมเห็นผลช้า แต่ถ้าผู้นั้นมีความมุ่งมั่นปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกระทำความดีงามด้วยความเพียรพยายามมีวิริยะอุตสาหะ มีจิตใจที่มีพลังมั่นคงไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคนานัปการที่จะก้าวเข้ามาขัดขวาง ถ้าเห็นว่าเรามีสติตั้งรับอย่างไม่หวั่นไหว ก็ต้องล่าถอยพ่ายแพ้กลับไป

เพราะฉะนั้น จึงขอฝากเป็นอุทาหรณ์สอนใจทุกท่านว่า **การทำความดีแล้ว ไม่ได้รับผลดีตอบแทนนั้นไม่มี แต่ผลที่ได้รับอาจจะล่าช้าสักนิด ทั้งนี้เพราะทุกคนเกิดมาย่อมมีกรรมเก่าติดตัวมาด้วย วิบากกรรมตัวนี้ยังส่งผลกรรมอยู่ ความดีที่เรากระทำในปัจจุบันจึงยังไม่ปรากฏ** เมื่อผลของกรรมในอดีตอ่อนลงแล้ว เราก็จะได้รับผลของความดีตอบแทนให้เรามีความสุขกายสุขใจ จึงขอมอบโคลงบทหนึ่งซึ่ง **ท่านพระคุณเจ้าพระเทพสิทธิมุนี แห่งวัดมหาธาตุฯ** เขียนไว้ว่า

“เตรียมสร้างทางชอบไว้ หวังกุศล
ตัวสุขส่งผลเสริม เพิ่มให้
ก่อนแต่มฤตยูดล เผด็จชีพ เทียวนา
ตายพรากจากโลกได้ สถิตด้าว แดนเกษม”

นั่นก็คือ ให้ทุกท่านสร้างเสริมคุณงามความดีไว้มาก ๆ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะเวลาที่เราจากไป เราก็ไม่สามารถจะผ่อนผันขอชีวิตไว้ได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการเตรียมตัวก่อนตายไว้ให้มากที่สุดด้วยความไม่ประมาท

หมั่นฝึกจิตพัฒนาตนเองให้มีสติอยู่กับใจของเรา เพื่อให้เกิดปัญญา

เวลามีปัญหาเกิดขึ้นจะได้พิจารณาปัญหาด้วยเหตุด้วยผล ใช้ปัญญาพิจารณา จิตจะได้ไม่หวั่นไหวไปตามอารมณ์แต่จะสงบหนักแน่นและมีหลักในการที่จะคิด จะพูด จะทำอะไรก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ไม่หวั่นไหวซัดส่ายไปตามอารมณ์ ก็จะสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้คลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นได้ ผู้มีดวงจิตเป็นสมาธิย่อมทำกิจทุกอย่างได้สำเร็จเสมอ แม้แต่สิ่งนี้เป็นอำนาจทางพลังจิตที่ประกอบไปด้วยบุญบารมีฝ่ายกุศล ถ้ารู้จักใช้พลังจิตอันนี้จะเป็นบารมีที่พรั่งพรูออกมาประดุจแสงสว่างแห่งปัญญาที่จะไปช่วยคลี่คลายปัญหาร้ายต่าง ๆ ให้กลายเป็นดี และสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างมหัศจรรย์

ในเรื่องทำนองนี้ สำหรับดิฉันเองเพิ่งประสบเหตุการณ์ที่เรียกได้ว่าเกิดจากพลังจิตหรืออำนาจลี้ลับที่มีพลังบารมีมหาศาลบันดาลให้บุคคลหนึ่งที่ไม่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในชาติปัจจุบัน แต่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาแต่อดีตชาติ ต้องมาได้พบกันและดำเนินงานร่วมกันทางศาสนาทันที

เหตุการณ์ทางพลังจิตที่ลี้ลับ ได้มีเค้าให้รู้ล่วงหน้าประมาณ ๑ เดือน โดยได้รับการติดต่อมาทางจิตจากท่านเทพองค์หนึ่งว่า *"ภายในเดือน ๓ คือเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ จะมีบุคคลสนิทคนหนึ่งที่เคยเกี่ยวข้องกันมาแต่อดีตชาติจะมาช่วยดำเนินการเป็นธุระเกี่ยวกับการสร้างพระประธานสมาธิขนาด ๙๙ นิ้วที่กำลังดำเนินการอยู่ขณะนี้ให้สำเร็จลุล่วงลงได้ บุคคลคนนี้เป็นคนมาจากทางใต้รูปร่างสันทัด ผิวขาว"*

ท่านเทพองค์นี้ได้บอกมาชัดเจนถึงขนาดนี้ เมื่อประมาณปลายเดือนธันวาคม ๒๕๓๒ ดิฉันเองไม่แน่ใจเลยว่าจะเป็นไปได้ แต่ก็คอยเฝ้าจับตามองเหตุการณ์ต่าง ๆ มาโดยตลอดจนกระทั่งวันเสาร์ที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ดิฉันมีความฝันที่ค่อนข้างจะแปลกและหวาดเสียวเกิดขึ้นขณะนอน

หลับไป

ในคืนวันเสาร์ ดิฉันได้ฝันไปว่าตนเองได้เดินทางไปโดยการเหาะลอยไปและไปหยุดยืนอยู่บนหน้าผาแห่งหนึ่ง เมื่อมองลงไปเบื้องล่างก็เห็นน้ำทะเลที่เชี่ยวกราก มีอาณาเขตเวิ้งว้างกว้างใหญ่มาก ในจิตขณะนั้นเหมือนได้รับคำสั่งมาว่าให้กระโดดลงไปเบื้องล่างที่เป็นทะเลนั้น และไปนำสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในท้องทะเลนั้นกลับมาให้ฉันด้วย

"ฉัน" ในความรู้สึกขณะนั้นยังไม่รู้เลยว่า "ฉัน" นั้นเป็นใครกัน และตัวเราขณะนั้นจะกระโดดลงไปได้อย่างไร สูงและลึกออกอย่างนั้น ก็ตายน่ะซิ จึงเกิดความลังเลขึ้นมาเพราะกลัวตาย แต่แล้วในที่สุดก็ต้องกระทำตามคำสั่งที่ได้ยินมานั้น ดิฉันกระโดดลงไปในน้ำทะเลที่น่าสะพรึงกลัวนั้นแต่โดยดี มีความรู้สึกว่าน้ำทะเลที่ลึกค่อย ๆ ตื้นขึ้นและกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว มีคลื่นลม ค่อยสงบราบเรียบลง จนสามารถมองเห็นดอกบัวเป็นสีเงิน จำนวน ๕ ดอก ลอยอยู่ในน้ำทะเลตรงหน้าของดิฉันพอดี ดิฉันรีบว่ายน้ำไปหยิบดอกบัวทั้ง ๕ ดอก มาถือไว้ในมือด้วยความรู้สึกปิติยินดี และรีบลอยตัวขึ้นมาบนฝั่งตรงหน้าผาที่เดิม และรีบนำดอกบัวนั้นกลับมาที่บ้านทันที ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก็ใกล้รุ่งพอดี

ดิฉันรีบตื่นนอน ลุกขึ้นมานั่งที่หน้าพระ คิดทบทวนเหตุการณ์ที่ฝันทันทีว่า เมื่อคืนนี้จิตของเราไปไหนมา ก็คิดได้ว่าสถานที่ที่ไปมา คือ บริเวณแหลมพรหมเทพ จังหวัดภูเก็ตแน่นอน เพราะเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๐ เคยไปที่แห่งนี้มาแล้ว จึงมองเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ยังมิทันได้เล่าความฝันนี้ให้ใครฟัง พอเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ขณะที่ดิฉันกำลังจะออกจากบ้านไปทำบุญตามปกติที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

และวัดอินทาราม ตลาดพลู ก็ได้รับโทรศัพท์จากชายผู้หนึ่งบอกมาตามสายว่า "ผมชื่อ **ไมตรี บุญสูง** มาจากภูเก็ตมีเรื่องบางอย่างใคร่จะขอปรึกษาโดยด่วน"

ดิฉันรู้สึกตกใจนิดหน่อยเมื่อทราบว่ามาจากจังหวัดภูเก็ต แต่ก็สามารถควบคุมความรู้สึกได้ และตอบคุณไมตรีไปว่า *"วันนี้ไม่ว่างเพราะกำลังจะไปวัด ถ้าคุณไมตรีต้องการพบดิฉันจริง ๆ ขอความกรุณาไปพบดิฉันที่ทำงานในวันจันทร์ เวลา ๑๐.๐๐ น. นะคะ"*

พอวันจันทร์ **คุณไมตรี บุญสูง** ก็ได้ไปพบกับดิฉันตามนัด และได้สนทนากันหลายเรื่องจนเป็นที่พอใจ คุณไมตรีได้บอกถึงจุดมุ่งหมายว่าการมาพบดิฉันครั้งนี้ จุดประสงค์หนึ่งปรารถนาจะมาร่วมสร้างบุญกุศลโดยการร่วมสร้างพระปางมารวิชัยขนาด ๙๙ นิ้ว ที่ดิฉันกำลังดำเนินการอยู่ โดยขอบริจาคสมทบทุนดำเนินการจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และขอรับเป็นผู้สนับสนุนการสร้างบุญกุศลในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ทันตามกำหนดเวลา จากนั้นคุณไมตรีก็ลากลับไปเมื่อประมาณ ๑๐.๓๐ น.

พอเวลา ๑๑.๐๐ น. ดิฉันได้รับการติดต่อจากเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่ร่วมสร้างพระด้วยกัน เธอบอกมาว่า **"ท่านเทพที่พวกเราสร้างพระถวายให้นั้นต้องการพบเจรจากับคุณไมตรี บุญสูง ภายในวันนี้ ให้ดิฉันติดต่อตามตัวคุณไมตรีมาให้ได้และพบกันเย็นนี้"**

ดิฉันมีทางเดียวที่จะพบคุณไมตรี คือ ต้องโทรศัพท์ไปที่สำนักพิมพ์โลกลี้ลับ ได้พยายามโทร.ไปหลายครั้งก็ไม่มีท่านผู้ใดมารับสาย ก็ได้ทราบภายหลังว่า สำนักพิมพ์ปิดเนื่องจากตรุษจีนก็รู้สึกผิดหวัง เพราะ**ไม่มีหนทาง**

ที่ใดเลยที่จะติดต่อกลับไปหาคุณไมตรีได้ เพราะดิฉันลืมขอเบอร์โทรศัพท์ที่กรุงเทพฯ ไว้ วิธีธรรมดาติดต่อกันไม่ได้ ก็ต้องกำหนดจิตขอบารมีเบื้องบนให้ส่งพลังจิตร่วมกันไปถึงคุณไมตรี ให้เป็นผู้ติดต่อกลับมาหาดิฉันภายในวันนี้

ท่านเชื่อไหมคะ คุณไมตรีได้เดินทางย้อนกลับมาหาดิฉันที่ทำงานอีกครั้งหนึ่ง ในเวลา ๑๓.๔๕ น. โดยย้อนกลับมาพร้อมรูปเหมือนของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช มามอบให้ดิฉันเก็บไว้บูชา ดิฉันดีใจและภูมิใจที่ได้พบคุณไมตรีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นเพราะอานุภาพของกระแสพลังจิตที่ถูกส่งออกไปอย่างจงใจ และคุณไมตรีเองก็สามารถรับรู้กระแสพลังจิตนั้นได้ จึงมีเหตุต้องให้ย้อนกลับมาพบดิฉันอีกครั้งหนึ่ง

พลังจิตเหล่านี้ จะเรียกว่าเป็นกระแสคลื่นคล้ายคลื่นวิทยุที่แผ่กระจายรัศมีที่กว้างขวางออกไปได้ แต่ก็ไม่สามารถวัดเป็นปริมาณได้ เพราะมันเป็นนามธรรม ไม่ใช่รูปธรรม แต่ถ้ารู้จักใช้ก็จะให้ประโยชน์มหาศาลกับกิจการงานทุกอย่าง

การฝึกจิต ถ้าจะเปรียบไปแล้วก็มีลักษณะคล้าย ๆ กับการฝึกออกกำลังกาย ผู้ฝึกจะต้องกระทำซ้ำ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำเป็นประจำอย่างสม่ำเสมออย่างน้อยวันละ ๒๐-๓๐ นาที ร่างกายถึงจะอยู่ตัว สุขภาพก็สมบูรณ์แข็งแรง มีอายุที่ยืนยาว

การฝึกจิตด้วยแนวทางสมาธิกระทำอย่างสม่ำเสมอทุกวันเหมือนกับการออกกำลังกายก็จะได้ผลมาก คือ ทำให้จิตมีพลัง มีสติปัญญาดี ความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำสิ่งใดก็สัมฤทธิผลได้โดยง่าย อย่างที่ได้กล่าวเป็นตัวอย่าง

ให้เห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับการติดต่อกับคุณไมตรี บุญสูง ที่ได้พบกันอีกครั้งหนึ่งในวันเดียวกันนั้นได้

คุณไมตรีได้ถามดิฉันว่า "คุณกฤติยาครับ คำว่าบังเอิญมีในศาสนาพุทธหรือไม่ครับ" ดิฉันตอบไปว่า "บังเอิญ เป็นคำที่มีความหมายในภาษาไทยว่า เป็นเหตุการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ไม่มีกำหนดการล่วงหน้ากะทันหัน ไม่รู้ตัวอะไรทำนองนั้น ซึ่งมาจากคำว่าเผอิญ แต่ในพุทธศาสนาจะไม่ใช้คำนี้ เพราะทุกอย่างถูกกำหนดเจาะจงติดตัวเรามาด้วยผลของกุศลกรรม และอกุศลกรรมที่ชักนำส่งผลให้เราต้องเป็นไปตามนั้น จะแก้ไขหรือเบี่ยงเบนวิบากกรรมต่าง ๆ ได้ก็ด้วยการประพฤติปฏิบัติด้วย ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เท่านั้น"

คุณไมตรีถามดิฉันต่อไปอีกว่า "และในวันนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะนี้เป็นความบังเอิญหรือเปล่าครับ" ดิฉันตอบไปอย่างมั่นใจว่า "ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่เป็นเจตนาจงใจที่จะให้คุณไมตรีได้มาพบดิฉัน ซึ่งครึ่งหนึ่งในอดีตชาติเคยเป็นสหายร่วมรบด้วยกันมา และถึงเวลาแล้วที่คุณไมตรีจะต้องได้รับมอบหมายภารกิจทางศาสนาจากท่านเทพที่มีพระนามว่าสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ให้ทำงานชิ้นนี้ให้สำเร็จด้วย"

ในค่ำคืนวันจันทร์นี้เอง คุณไมตรี บุญสูง ผู้เคยดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองภูเก็ต ปัจจุบันเป็นประธานกรรมการบริษัทเรือขุดแร่จุติ จำกัด และบริษัท เจ.บี.โฮเต็ล (หาดใหญ่) จำกัด ก็ได้มีโอกาสย้อนชีวิตสู่อดีตชาติของตนเอง ล่วงรู้ว่าตนเองเป็นใครมีความสัมพันธ์กับมหาราชที่กล่าวพระนามอย่างไร ซึ่งก็ต้องขออภัยที่มิอาจนำรายละเอียดในจุดนี้มาเปิดเผย ณ ที่นี้ได้

แต่อย่างไรก็ตามอดีต ก็คือ อดีตจะมิหวนกลับคืนมาสู่ปัจจุบันได้ เพราะฉะนั้นทุกท่านต้องทำปัจจุบันให้ดีที่สุดด้วยการฝึกจิตทำสมาธิ ให้ระดับจิตใจมีพื้นฐานที่มั่นคง ก็จะสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้มีคุณภาพขึ้น ก็จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองสังคม และประเทศชาติได้ในที่สุด

ในตอนท้ายของการสนทนา ดิฉันได้เล่าความฝันเกี่ยวกับเรื่องที่แหลมพรหมเทพให้คุณไมตรี บุญสูง ฟังและถามคุณไมตรีไปว่า “ที่แหลมพรหมเทพมีอะไรที่เกี่ยวข้องกับคุณไมตรีบ้างไหมคะ”

ได้รับคำตอบว่า “มีความเกี่ยวข้องกันมาก เพราะผมเคยสมทบทุนสร้างศาลพระพรหม ไว้บนที่นั้น จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ชื่อของผมก็จารึกไว้บริเวณฐานของพระพรหมแห่งนี้ด้วยครับ”

ดิฉันจึงเข้าใจเรื่องราวโดยตลอดว่าเหตุใดดิฉันถึงได้ฝันถึงสถานที่แห่งนั้น และทำไมดิฉันกับคุณไมตรี จึงได้โคจรมาพบกันในวันนี้

TADAN

การบริหารจิต

มนุษย์ที่เกิดมาทุกคนล้วนปรารถนาความสุขด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความสุขทางกาย หรือความสุขทางใจก็ตาม ความสุขทั้ง ๒ ประการนี้ ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ถ้ากายเป็นสุขแล้ว ก็จะทำให้ใจเป็นสุขไปด้วย หรือถ้าใจเป็นสุขแล้ว ก็จะทำให้กายเป็นสุขไปด้วย

ทางพระพุทธศาสนายกย่องความสุขทางใจว่า เหนือกว่าความสุขทางอื่น ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่า *"ความสุขอย่างอื่นที่จะยิ่งกว่าความสงบไม่มี"* แสดงให้เห็นว่าพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญแก่การบริหารจิต หรือ การพัฒนาจิตใจมากทีเดียว

เป็นที่น่าสังเกตว่า ทั้ง ๆ ที่จิตใจสำคัญกว่ากาย แต่มนุษย์ก็เอาใจใส่กายและบำรุงรักษาร่างกายมากกว่าการเอาใจใส่จิต หรือ การพัฒนาจิตของตนเอง เช่น สนใจบำรุงร่างกายด้วยการรับประทานอาหารวันละ ๓ เวลา อาบน้ำชำระล้างสิ่งสกปรกออกจากร่างกายวันละ ๒ ครั้ง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเครื่องประดับต่าง ๆ นอกจากนั้นยังออกกำลังกายด้วยการบริหารกาย เช่น การเดิน การวิ่ง การกีฬา ประเภทต่าง ๆ เป็นต้น แม้แต่ยารักษาโรค เราก็มุ่งรักษาโรคทางกายเป็นส่วนใหญ่แต่สำหรับจิตใจแล้ว เราก็มักจะหลงลืม

ปล่อยจิตใจให้เศร้าหมองสกปรกขุ่นมัว ไม่ค่อยได้รับการบริหารและฝึกอบรมพัฒนาจิตใจเท่าที่ควร

โดยเหตุที่เราปล่อยปละละเลยจิตของตน ไม่ได้ให้ความสำคัญในการฝึกฝนบริหารจิตของตน จึงทำให้จิตใจอ่อนแอ ไร้สมรรถภาพ ไม่อาจพบความสุขที่สมบูรณ์ได้ แม้จะมีเงินทองทรัพย์สิน เกียรติยศชื่อเสียงก็ตาม เพราะจิตไม่ได้รับการบริหาร ทำให้เกิดโรค คือ **กิเลสจับได้ง่าย**

โดยเฉพาะกิเลสประเภทนิวรณ์ ซึ่งเป็นกิเลสที่กีดกั้นใจมิให้มีความสงบสุขได้ จึงตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา คือ ความอยากของตนที่ไม่รู้จักอิ่ม ไม่มีเวลาเบื่อ พร่องอยู่เป็นนิจ ทำให้จิตใจของคนในปัจจุบันมีโรคร้ายเกาะกิน เช่น โรคจิต โรคประสาท เพิ่มมากขึ้นทุกปี จึงทำให้เกิดสังคมพิการมากขึ้น เช่น เกิดปัญหาการฆ่าตัวตาย ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาครอบครัว ปัญหาการครองชีพ ปัญหาสุขภาพ เป็นต้น

ฉะนั้น เราจึงควรหันมาสนใจการพัฒนาทางด้านจิตใจ โดยการฝึกจิตของตนตามหลักศาสนา ซึ่งถือว่าเป็นการแก้ปัญหาชีวิตที่ตรงจุดและเป็นการแสวงหาความสงบสุขที่เยือกเย็น ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร เป็นความสุขที่ไม่ต้องอาศัยกามคุณทั้ง ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสทางกาย จึงถือว่าเป็นความสุขที่แท้จริง ซึ่งเราจะหาได้จากจิตอันอยู่ภายในตัวเรานั่นเอง

คนที่จะได้รับความสุขชนิดนี้ได้ ก็ต้องฝึกจิตของตนตามหลักของพระพุทธศาสนา โดยการทำสมาธิ เพราะสมาธิจะสามารถขัดเกลาข้อบกพร่องของตนเองให้ดีขึ้น เมื่อจิตของเราเข้าสู่ความสงบ เข้าไปอยู่ในภวังค์ อยู่ในภพของจิตเท่ากับเป็นการให้อาหารชั้นเลิศแก่จิต จะได้กำลัง

เปรียบเสมือนกับการอัดไฟเข้าแบตเตอรี่นั่นเอง

จิตที่ได้รับการฝึกฝนโดยสม่ำเสมอเป็นประจำวัน จะช่วยสร้างเสริมสมรรถภาพและประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างไม่น่าเชื่อ ท่านจะสามารถทำงานโดยเฉพาะงานที่ใช้สมองและความคิดได้เป็นระยะเวลายาวนาน ความล้าของสมองจะช้ากว่าธรรมดาสามารถตัดสินใจหรือแก้ปัญหาที่มีมาในงานแต่ละเรื่องได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งนับเป็นการเพิ่มสมรรถภาพในงานของท่านเป็นอย่างดี

เมื่อคนเราสามารถทำจิตให้อยู่ในสภาวะเป็นหนึ่ง คือจิตมีสมาธิแน่วแน่ในอารมณ์เดียว จิตจะมีพลังสูงสุด จะคิดจะทำอะไรก็สำเร็จ และสำเร็จชนิดที่ถูกต้องใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงได้มากที่สุด

ดังนั้น จึงควรบริหารจิตด้วยการฝึกฝนอบรมจิต หรือทำจิตให้สงบ ให้สะอาด ปราศจากความวุ่นวายเดือดร้อน ให้เข้มแข็ง ให้มีสุขภาพจิตดี จิตใจจะหายจากความเศร้าหมอง ท้อแท้ เบื่อหน่ายและมีความสุขุมเยือกเย็นยิ่งขึ้น

จิตที่ฝึกดีแล้ว จะเกิดประโยชน์ ๓ ประการคือ

๑. **คุณภาพจิต** คือ จิตที่มีเมตตา มีมุทิตา มีกรุณา

๒. **สมรรถภาพจิต** คือ จิตที่มีสมรรถนะ มีความอดทน มีความเพียรวิริยะ

๓. **สุขภาพจิต และ เสรีภาพจิต** คือ มีจิตใจที่แจ่มใส ร่าเริง

การฝึกจิตจึงเท่ากับเป็นการบริหารและพัฒนาจิตให้มีพลังในการทำงานและเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพแก่ตัวเราในการปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี

ในเรื่องของพลังจิตนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าเรารู้จักระวังรักษาใจด้วยการฝึกฝนอบรมจิต ให้จิตสงบ แจ่มใส มีสมรรถภาพแล้วเวลาที่มีปัญหาเข้ามากระทบใจ ก็จะสามารถปรับใจให้ยอมรับปัญหานั้นได้ แก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้ ถ้าเราไม่เคยฝึกจิตไว้เลย การทำใจยอมรับในปัญหาต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นยากมาก เพราะการยอมรับ ไม่ว่าจะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ยอมรับการกระทำของผู้อื่นนั้น จะเกิดขึ้นในจิตใจของเรานั้นเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง โดยเฉพาะกับคนใกล้ชิดกัน

แต่ถ้าได้ฝึกจิตไว้อย่างดีแล้ว เมื่อเรามีปัญหาเกิดขึ้นเราจะไม่โทษผู้อื่น เราจะหมุนกลับมามองที่ใจของเรา แล้วค้นหาสาเหตุของปัญหา เพื่อคิดพิจารณาไตร่ตรอง แก้ไขปัญหาที่ก่อให้เกิดความทุกข์นั้น ซึ่งมันอยู่ที่ใจของเราเอง ถ้าสามารถทำเช่นนี้ได้ ก็จะเป็นประโยชน์และมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะวิธีการอย่างนี้เป็นพื้นฐานของการพัฒนาคุณภาพชีวิต

วิธีการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ถูกต้องและได้ผลดี ต้องเริ่มต้นที่การพัฒนาจิตใจ ฉะนั้นในตอนต้นของเรื่อง จึงขอแนะนำวิธีการพัฒนาจิตใจตนเองเพื่อตอบจดหมายท่านผู้อ่านที่เขียนจดหมายมาถามดิฉันมากมายจนไม่สามารถจัดสรรเวลาตอบปัญหาเป็นการเฉพาะให้ทุกท่านได้ ปัญหาส่วนใหญ่ที่ถาม ๆ กันมาโดยให้ดิฉันช่วยแก้ไข ได้แก่ *ให้ช่วยหาแนวทางปลดเปลื้องความทุกข์ของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ที่เกิดจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมบีบคั้น ทำให้เกิดความยากจน มีหนี้สินล้นพ้นตัว ผลกระทบจากความเจ็บไข้ได้ป่วยที่ตนเองได้รับ หรือญาติพี่น้องใกล้ชิดที่ต้องดูแลเอาใจใส่หรือแม้แต่ปัญหาชีวิตที่ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วต้องประสบหลายต่อหลายคู่ ก็คือ สามีนอกใจ ไม่มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว*

ทุก ๆ ปัญหาที่ท่านผู้อ่านเขียนระบายความทุกข์เล่ามาให้ดิฉันฟัง ดิฉันยินดีเป็นที่รับฟังปัญหาความทุกข์ยาก เดือดร้อนของทุก ๆ ท่าน และจะขอตั้งจิตอธิษฐานขอบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์เวลาทำสมาธิภาวนา จะแผ่เมตตาไปให้ทุกท่านให้ท่านมีพลังจิต และสติปัญญาที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ทุเลาเบาบางลง และพบทางสงบที่จะเป็นหนทางพาชีวิตของทุกท่านไปสู่จุดหมายปลายทางความสำเร็จของชีวิตที่เป็นสุขได้

อย่างไรก็ตาม ปัญหาทุก ๆ ปัญหาที่เกิดกับทุก ๆ ท่านที่เขียนมาถามและต้องการให้ดิฉันแก้กรรมให้บ้าง ตรวจดวงชะตาให้บ้าง หรือขอวิธีการปฏิบัติที่จะทำให้ชีวิตของตนมีความสุขสมหวังนั้น ดิฉันขอเรียนว่า

ทุก ๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับทุกท่านนั้น ไม่มีผู้ใดจะแก้ไขปัญหาหรือวิบากกรรมที่ติดตัวท่านมาแต่อดีต และส่งผลให้ชีวิตในปัจจุบันของท่านนั้นมีความทุกข์เศร้าหมองลงได้ ท่านต้องเป็นผู้แก้ไขปัญหานั้น ๆ ด้วยตนเอง โดยแก้ที่ใจของตนเอง ด้วยการเปิดใจให้กว้าง ยอมรับกับสภาพปัญหานั้น ๆ และหาทางแก้ไขด้วยสติปัญญา ด้วยวิธีการพัฒนาจิตใจตามแนวทางธรรมะดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

การพัฒนาจิตใจ คำว่า **"พัฒนา"** หมายถึง การทำให้เจริญขึ้น ทำให้รุ่งเรืองขึ้น การพัฒนาจิตใจทางพุทธศาสนาใช้คำว่า **"ภาวนา"** ซึ่งหมายถึงการทำให้มี การทำให้เกิดขึ้น ทำให้เจริญ การอบรม การบำเพ็ญ เช่นคำว่า **"สมาธิภาวนา"** คือ การเจริญ การอบรม หรือการบำเพ็ญสมาธิ และคำว่า **"วิปัสสนาภาวนา"** คือ การเจริญ การอบรม หรือ การบำเพ็ญวิปัสสนา การพัฒนาจิตใจ ก็คือ การรักษาคุ้มครองจิต การฝึกฝนอบรมจิต หรือการทำจิตให้สงบ ให้สะอาด ปราศจากความวุ่นวายเดือดร้อน ให้เข้มแข็ง ให้มี

สุขภาพจิตดี และให้นำมาใช้ประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันให้เป็นสุข เป็นการแก้ปัญหาชีวิตที่ตรงจุด และเป็นการเดินไปสู่ความสงบสุขของชีวิตที่แท้จริง

การฝึกจิตในพระพุทธศาสนา มี ๒ ระบบ คือ

๑. **ระบบสมถะ** เรียกว่า สมถกรรมฐาน หรือ สมถภาวนา คือ การทำสมาธิ เพื่อทำให้จิตสงบ มีพลัง มีความสุข ปราศจากนิวรณ์ที่รบกวนจิตใจ

๒. **ระบบวิปัสสนา** เรียกว่า วิปัสสนากรรมฐาน หรือ วิปัสสนาภาวนา ก็เพื่อให้เกิดปัญญา เพื่อกำจัดอวิชชาอันเป็นต้นตอของกิเลสทั้งปวง

พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า

“บำเพ็ญสมถะ เพื่ออบรมจิต
อบรมจิต เพื่อลดราคะ
บำเพ็ญวิปัสสนา เพื่ออบรมปัญญา
อบรมปัญญา เพื่อละอวิชชาได้”

สำหรับการฝึกจิตด้วยวิธีง่าย ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน มี ๓ วิธี คือ

๑. การกำหนดลมหายใจเข้าออก
๒. การเดินจงกรม
๓. การพิจารณาความจริงของชีวิตทุก ๆ วัน

การฝึกจิต ด้วยการกำหนดลมหายใจเข้า-ออก เรียกว่า *“อานาปานสติ”* คือ สติกำหนดลม หายใจเข้า-ออกเป็นวิธีปฏิบัติเพื่อพัฒนาจิตใจของ

ตนให้สูงขึ้นตามลำดับ โดยให้รู้ว่า

- เมื่อหายใจเข้า-ออกยาว ก็รู้ว่าเราหายใจเข้า-ออกยาว
- เมื่อหายใจเข้า-ออกสั้น ก็รู้ว่าเราหายใจเข้า-ออกสั้น
- ให้เรากำหนดรู้กองลมหายใจเข้า-ออกทั้งหมดทุกระยะ
- ให้เราทำลมหายใจเข้า-ออกให้สงบ

การฝึกจิตด้วยการกำหนดลมหายใจเข้า-ออกนั้นนิยมใช้บทภาวนากำกับด้วยคำว่า **"พุทโธ"** และสามารถปฏิบัติได้ในอิริยาบถทั้ง ๔ คือ ยืน เดิน นั่ง และนอน แต่ที่นิยมกันมาก คือ อิริยาบถนั่ง คือ นั่งสมาธิ จะนั่งบนพื้นหรือบนเก้าอี้ก็ได้ตามแต่ถนัด ถ้าฝึกได้ทุกวันอย่างสม่ำเสมออย่างน้อย วันละ ๒๐-๓๐ นาที ก็จะช่วยให้มีสุขภาพจิตดี จะเพิ่มความสุขและพลังจิตให้แก่ตนเองได้มากทีเดียว

คำว่า **"พุทโธ"** หมายถึง ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ผู้รู้ คือ รู้จักตัวเองว่า เราคือใคร มีหน้าที่อะไร ต้องปฏิบัติตนอย่างไร สภาพจิตใจเป็นอย่างไร มีความรู้ความสามารถแค่ไหน และวางเป้าหมายชีวิตว่าอยากจะเป็นอะไร

ผู้ตื่น คือ เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะทำหน้าที่และการงานให้ดีที่สุด คือจะต้องมีการวางแผนงาน และดำเนินงานตามแผนด้วยความขยันด้วยความอดทน ด้วยความวิริยะบากบั่น ด้วยการใช้สติปัญญา ความรู้ความสามารถของตนอย่างเต็มที่

ผู้เบิกบาน คือ ต้องปฏิบัติภารกิจหน้าที่การงานด้วยจิตใจที่เบิกบานแจ่มใส

การฝึกจิตด้วยการเดินจงกรม เป็นวิธีฝึกจิตอย่างหนึ่งซึ่งนิยมกันมากในหมู่นักปฏิบัติภาวนา เพราะให้คุณประโยชน์มากทั้งในการบริหารกายและพัฒนาจิต

จงกรม แปลว่า *"เดินก้าวไป"* คือ เดินก้าวไปโดยมีสติกำกับ มีสติกำหนดรับรู้การก้าวไปของขาทุก ๆ ย่างก้าว ก้าวเท้าขวาไปก็ให้รู้ ก้าวเท้าซ้ายไปก็ให้รู้ ไม่ส่งใจไปที่อื่น โดยเดินกลับไปกลับมาตามระยะทางและเวลาที่กำหนดไว้

การเดินจงกรม อย่างสั้นไม่ควรน้อยกว่า ๒๕ ก้าว อย่างยาวไม่ควรเกินกว่า ๕๐ ก้าว ขณะเดินมีสายตาทอดลงไปข้างหน้าประมาณ ๑ วา เดินด้วยอาการอันสงบ ก้าวไปแต่พอดี อย่าให้ไวนัก อย่าให้ช้านัก ก้าวไปแต่ละก้าว ไม่สั้นเกินไป และไม่ยาวเกินไป จะกำหนดเดินสักกี่นาทีก็ได้ เช่น ๒๐-๓๐ นาที หรือมากกว่านี้ตามต้องการ หากเดินจงกรมแล้วมานั่งสมาธิ จิตจะสงบได้ไวกว่าปกติ ซึ่งผู้ปฏิบัติย่อมพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง

วิธีเดินจงกรม ซึ่งดิฉันเคยเข้ารับการฝึกอบรมจาก **อาจารย์เจริญศรี ชื่นประสิทธิ์** อาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐาน ณ บ้านเลขที่ ๕๘๘/๑ ซอยสงวนสุข สี่แยกราชวัตร กรุงเทพฯ หลักสูตรฝึกอบรม ๙ วัน วันละประมาณ ๓ ชั่วโมง โดยเริ่มจากการสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย แผ่เมตตา เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิอีก ๑ ชั่วโมง และสุดท้ายจะมีการแผ่เมตตาอีกครั้งหนึ่ง และทำการสอบทานอารมณ์ตามสภาวจิตที่เกิดขึ้นขณะฝึกของแต่ละคนให้ด้วย นี่คือสิ่งที่ต้องฝึกกันในแต่ละวันจนครบ ๙ วัน ซึ่งมีวิธีเดินจงกรม ๖ ระยะคือ

ระยะที่ ๑ จะฝึกเดินในวันที่ ๑ ขวาย่างหนอ...ซ้ายย่างหนอ

ระยะที่ ๒ จะฝึกเดินในวันที่ ๒ โดยทบทวนระยะที่ ๑ ก่อน แล้วเริ่มระยะที่ ๒ ยกหนอ ๑...เหยียบหนอ ๒

ระยะที่ ๓ จะฝึกเดินในวันที่ ๓ โดยทบทวนระยะที่ ๑ และ ที่ ๒ ก่อน แล้วเริ่มระยะที่ ๓ ยกหนอ ๑...ย่างหนอ ๒....เหยียบหนอ ๓

ระยะที่ ๔ จะฝึกเดินในวันที่ ๔ โดยทบทวนระยะที่ ๑ , ๒ และที่ ๓ ก่อน แล้วเริ่มระยะที่ ๔ ยกส้นหนอ ๑....ยกหนอ ๒...ย่างหนอ ๓ ....เหยียบหนอ ๔

ระยะที่ ๕ จะฝึกเดินในวันที่ ๕ โดยทบทวนระยะที่ ๑, ๒, ๓ และที่ ๔ ก่อน แล้วเริ่มระยะที่ ๕ ยกส้นหนอ ๑...ยกหนอ ๒....ย่างหนอ ๓...ลงหนอ ๔....ถูกหนอ ๕

ระยะที่ ๖ จะฝึกเดินในวันที่ ๖ โดยทบทวนระยะที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และที่ ๕ ก่อน แล้วเริ่มระยะที่ ๖ ยกส้นหนอ ๑...ยกหนอ ๒...ย่างหนอ ๓...ลงหนอ ๔...ถูกหนอ ๕...กดหนอ ๖

ประโยชน์ของการเดินจงกรมมี ๕ ประการ คือ

๑. เป็นผู้อดทนต่อการเดินทางไกล คือ ทำให้เดินทางได้ทนและเดินได้ไว

๒. เป็นผู้อดทนต่อการทำความเพียร คือ ทำให้ฝึกจิตอยู่ได้นาน ไม่เมื่อยง่าย ดีกว่านั่งทำสมาธิเพียงอย่างเดียว

๓. เป็นผู้มีโรคน้อย คือ ทำให้เป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ไม่

ค่อยเจ็บป่วย เพราะเหตุที่ได้ฝึกเดินเป็นประจำ

๔. อาหารที่บริโภคเข้าไปย่อยได้ดี คือ ทำให้ไม่มีอาการท้องอืดท้องเฟ้อ ทำให้รับประทานอาหารได้ดี เป็นผลดีต่อสุขภาพ

๕. สมาธิที่ได้ในขณะเดินจงกรมอยู่ได้นาน คือ เดินจงกรมทำให้จิตเกิดสมาธิได้ และสมาธิที่ได้ในขณะเดินจงกรมอยู่ได้นานไม่เสื่อมง่าย

การฝึกจิตด้วยการพิจารณาความจริงของชีวิตทุก ๆ วัน

ชีวิตของคนเราต้องตกอยู่ภายใต้กฎของธรรมชาติ คือ การเกิด แก่ เจ็บ และตาย ต้องมีการพลัดพรากจากกัน และต้องเป็นไปตามกฎแห่งกรรมอันเป็นความจริงของชีวิต ซึ่งทุกคนไม่อาจหลีกหนีพ้นได้ ผลในปัจจุบันย่อมแสดงเหตุในอดีต และการกระทำในปัจจุบัน เรียกว่า เป็นกรรมในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น ทุกคนจึงมิอาจหลีกหนีพ้นจากกฎแห่งกรรมได้ พระพุทธเจ้าจึงสอนให้ฝึกฝนอบรมจิตของตนเอง ด้วยการพิจารณาความจริงของชีวิต ๕ ประการ ทุก ๆ วันว่า

๑. *เรามีความแก่เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้*

๒. *เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปได้*

๓. *เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้*

๔. *เราจำต้องพลัดพรากจากบุคคลและสิ่งของที่เรารักเราชอบใจทั้งสิ้น*

๕. *เรามีกรรมเป็นของของตัวเรา ทำดีจักได้ดี เราทำชั่วจักได้ชั่ว*

หลักการฝึกจิตทั้ง ๕ ประการนี้ เพื่อให้ทุกคนกล้าเผชิญความจริงแห่งชีวิต ยอมรับความจริงของชีวิตจะช่วยให้จิตใจเข้มแข็ง และไม่ให้ต้องเศร้า

โศกเสียใจจนเกินเหตุ ในเมื่อตนต้องพลัดพรากจากบุคคลและสิ่งของที่รักที่ชอบ และเพื่อให้ยึดมั่นในกฎแห่งกรรม ยอมรับผลกรรมที่ตนได้ทำมาก็จะทำให้เลิกละความชั่ว แล้วประพฤติปฏิบัติแต่ความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

หลักการพัฒนาจิตใจ ด้วยการฝึกจิตทั้ง ๓ ประการที่ได้กล่าวมานี้ เป็นส่วนหนึ่งในหลักจิตภาวนา การอบรมจิตใจในพุทธศาสนา หากทุกท่านที่ประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตนานาประการ และหันมาหาทางแก้ไขที่ตนเองตามแนวทางพัฒนาจิตใจ ฝึกจิตให้เป็นประจำตามวิธีการนี้แล้ว ปัญหาที่ก่อให้เกิดความทุกข์ร้อนใจอย่างมหันต์ ก็จะคลายความทุกข์เศร้าหมองลงได้ และจะมีความสงบสุขในชีวิตเพิ่มขึ้น มีสุขภาพจิตสูงขึ้น จิตมีพลังแข็งแรงขึ้น

พระธรรมคำสอนในพุทธศาสนานั้น ต้องพิสูจน์ด้วยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง จึงจะเห็นผลและเข้าใจอย่างถ่องแท้ ได้รับผลสำเร็จแห่งการปฏิบัติอย่างแน่นอน เพราะพระธรรมที่ประพฤติดีแล้ว ย่อมจะรักษาคุ้มครองผู้ปฏิบัติธรรมให้มีความสุขความเจริญโดยทั่วหน้ากัน

ในเรื่องนี้ ดิฉันมีตัวอย่างเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องราวของผู้หญิงอาภัพในความรักคนหนึ่ง เธอมาพบดิฉันเมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ ด้วยท่าทางที่เศร้าหมอง จิตใจเลื่อนลอย เหมือนคนหมดอาลัยตายอยากในชีวิต เธอมานั่งร้องไห้และระบายความทุกข์ที่หมักหมมอยู่ในใจ เกี่ยวกับปัญหาชีวิตที่มีสามีนอกใจ ปันใจไปอยู่กับผู้หญิงอื่น จนลืมลูกลืมเมีย

ดิฉันปล่อยให้เธอร้องไห้และระบายความทุกข์ออกมาจนสบายใจ โดยทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดี และบอกเธอไปว่า *"เมื่อมาถึงที่นี่แล้ว อนุญาตให้เธอ*

ร้องไห้ให้เต็มที่ เมื่อออกจากที่นี่ไปแล้ว จะมัวเศร้าโศกเสียใจอีกไม่ได้แล้ว” เธอใช้ความคิดไตร่ตรองชั่วครู่ก็ได้ติดในคำพูดที่ดิฉันสะกิดใจเธอ เธอหยุดร้องไห้ และพยายามระงับอารมณ์เศร้าหมองลงได้บ้าง ดิฉันจึงเริ่มพูดบ้างค่อย ๆ ใส่ธรรมะเข้าไปในหัวใจของเธอ และให้เวลาเธอได้ใช้สติทบทวนชีวิตของเธอเองที่ผ่านมา ว่าเธอได้ทำอะไรลงไปบ้าง

เธอเริ่มได้คิดว่า เธอสูญเสียเวลาและสูญเสียเงินทองโดยเปล่าประโยชน์กับการเสาะแสวงหาอาจารย์ดี ๆ ให้ทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อแก้ดวงและดลจิตดลใจให้ได้สามีกลับคืนมา ในที่สุดเธอก็ผิดหวังทุกครั้ง ความทุกข์ยิ่งทับถมกันเข้ามา การงานอาชีพไม่เป็นอันทำ มัวแต่หาหนทางให้สามีกลับคืนมา แต่ก็ไม่ได้ผล ที่เป็นเช่นนี้เพราะเธอแก้ปัญหาไม่ตรงจุด ไม่ได้แก้กันที่สาเหตุ

ดิฉันจึงเริ่มให้เธอยอมรับความจริงประการหนึ่งว่า *“เหตุที่สามีของเธอต้องมีภรรยาน้อยนั้น เพราะมันเป็นกรรมแต่อดีตผูกพันกันมา ชีวิตของเธอจะต้องผิดหวังในเรื่องคู่ครอง ให้ยอมรับความจริงนี้เสียเพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม”*

ดิฉันได้พยายามพูดให้เธอตระหนังในความเป็นจริงแห่งชีวิตของเธอและเลิกคิดที่จะไปทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่จะให้ได้ตัวสามีกลับคืนมา เพราะจะเสียเวลาเปล่า เพราะตามเกณฑ์ชะตาจะต้องแยกจากกันระยะหนึ่ง ยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะกลับมา

เมื่อเธอเข้าใจถึงสภาพความเป็นจริงของชีวิตขณะนี้ ดิฉันจึงแนะนำวิธีการแก้ปัญหานี้ โดยให้เธอหันกลับมาปรับปรุงจิตใจของเธอเองให้มีสติเข้ม

แข็งขึ้น โดยการฝึกจิตพัฒนาจิตใจตามแนวทางที่ได้เขียนไว้ในตอนต้นคือ ให้สวดมนต์ ไหว้พระ รักษาศีล ทำสมาธิภาวนา และแผ่เมตตาให้สามีของเธอและผู้หญิงคนที่เป็นภรรยาไปทุกวัน ๆ คือ ให้ลดการผูกพยาบาทอาฆาตจองเวรกัน ให้อโหสิกรรมต่อกันเสีย เธอได้ให้สัจจะกับดิฉันว่าจะปฏิบัติตามคำแนะนำทุกประการ

หลังจากนั้นประมาณ ๑ เดือนผ่านไป เธอย้อนมาพบดิฉันที่บ้านอีกครั้งด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส หน้าตาไม่เศร้าหมองเหมือนครั้งแรก มีความสดชื่นขึ้น เธอบอกจุดมุ่งหมายในการมาพบครั้งนี้ว่า เธอจะมารายงานผลการปฏิบัติธรรมตามที่ดิฉันแนะนำให้ทราบว่า เดี๋ยวนี้เธอไม่มีความทุกข์เศร้าหมองจิตใจต่อไปแล้ว จิตใจเธอสงบเยือกเย็นขึ้น มีความสุขอยู่กับการปฏิบัติธรรม มีสติมองเห็นทุกข์ที่เคยมีจิตใจซัดส่ายออกไปข้างนอก ที่คอยแต่พะวงหึงหวงสามีของเธอด้วยใจที่เร่าร้อนเฝ้าคอยว่าเมื่อไรเขาจะกลับมาหาเธออีกครั้ง

มาเดี๋ยวนี้ เมื่อเธอหันมาปฏิบัติธรรมได้เพียง ๑ เดือน จิตใจก็เบาสบายขึ้น มีความหนักแน่นเยือกเย็นมากขึ้นในการมาพบดิฉันในวันนี้ จึงมาขอบคุณที่ช่วยให้เธอมีตาสว่างขึ้น เข้าใจชีวิตมากขึ้น และสามารถดำรงชีวิตในปัจจุบันได้เป็นสุขขึ้นด้วยจะเห็นได้ว่าแม้จะมีความทุกข์เศร้าหมองเกิดขึ้นที่ใจ เพราะต้องพลัดพรากจากคนที่เรารัก แต่ถ้าเราได้ฝึกจิตให้มีพลังเข้มแข็ง ก็จะสามารถยอมรับทุกข์นั้นได้ว่า **เป็นธรรมดาเป็นเรื่องปกติของชีวิต** ก็จะไม่เกิดทุกข์ จิตใจก็จะสงบ ปราศจากความทุกข์เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมก็เพื่อให้ดูที่จิตของตนเอง ฝึกปฏิบัติที่จิต เมื่อเข้าใจจิตแล้ว ทุกอย่างก็เข้าใจได้หมด

ความจริงของชีวิตอีกประการหนึ่งที่มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้นั้น ก็คือ **ความตาย** ไม่ช้าก็เร็ว ทุกคนจะต้องเผชิญต่อความจริงในข้อนี้ แต่ทั้งนี้ ถ้าเราได้รู้ทางเดินแห่งชีวิต โดยการเตรียมตัวก่อนตายไว้ให้พร้อมเสียก่อน ก็จะเป็นการดี เพราะเราสามารถรู้ได้ว่าเมื่อเราถึงวาระต้องตายลง เราจะเดินทางไป ณ ที่แห่งใด

เมื่อสิ้นสุดชีวิตโดยการตายแล้ว ร่างกายแตกดับทำลายขันธ์แล้ว มีทางเดินไปสู่ชีวิตใหม่อยู่ ๗ สายเท่านั้น คือ

๑. **ทางไปนิพพาน** สายนี้ไปเพราะเจริญสติปัฏฐาน ๔ หรือเจริญวิปัสสนากรรมฐาน พระพุทธเจ้าและเหล่าพระสาวกไปสู่พระนิพพานด้วยทางสายนี้ เป็นทางสายเดียวเท่านั้นที่จะนำสรรพสัตว์ไปสู่พระนิพพาน

๒. **ทางไปพรหมโลก** สายนี้ไปเพราะอำนาจฌาน ผู้ประสงค์จะไปจะต้องเจริญสมถกรรมฐาน จนได้บรรลุปฐมฌาน เป็นต้น จึงจะไปได้

๓. **ทางไปสวรรค์ ๖ ชั้น** สายนี้ไปได้เพราะทำมหากุศล เช่น ให้ทาน ฟังธรรม เรียนธรรม สร้างโบสถ์วิหาร วัดวาอาราม ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างสะพาน เป็นต้น

๔. **ทางไปมนุษย์** สายนี้ไปเพราะศีล ๕ กุศลกรรมบถ ๑๐

๕. **ทางไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน** สายนี้ไปเพราะโมหะ คือ ความหลง

๖. **ทางไปเป็นเปรตอสุรกาย** สายนี้ไปเพราะโลภะ คือ ความห่วงสมบัติ

๗. **ทางไปนรก** สายนี้ไปเพราะโทสะ คือ ความโกรธ

วิธีเตรียมตัวก่อนตายย่อ ๆ คือ **ก่อนนอน** ควรทำสิ่งต่อไปนี้

๑. ให้ไหว้พระ สวดมนต์ทุกคืน

๒. ให้ระลึกถึงบุญกุศลที่ตนได้ทำไว้ตั้งแต่เล็กจนโตเท่าที่จำได้ทุกคืน

๓. ให้เจริญสมถกรรมฐาน หรือ เจริญวิปัสสนากรรมฐานทุกคืน

๔. เวลานอนก็ให้ใจระลึกอยู่กับบุญกุศล และอยู่กับพระกรรมฐานจนหลับไป

ตื่นนอน ควรปฏิบัติทำนองเดียวกัน และเมื่อมีโอกาสก็ควรจะได้สละเวลาไปเข้ากรรมฐานประมาณ ๗-๑๕ วัน โดยติดต่อกัน เพื่อให้รู้แนวทางและนำมาทำประจำที่บ้านให้ติดต่อไปทุก ๆ วันจึงจะดี

ที่นำเรื่องการเตรียมตัวตายมากล่าวถึง ณ ที่นี้ ก็เพราะว่าเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ มีผู้มาพบ ๒ ราย เป็นผู้หญิง เคยมาพบดิฉันให้ดูดวงชะตาแล้วทั้ง ๒ ราย

รายแรกที่มา เคยมาให้ดูดวงเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๓๒ เพราะเธอกำลังถูกโรคร้ายคุกคามอยู่ หลังจากดูดวงชะตาให้แล้ว ก็บอกเธอไปว่ายังมีชีวิตอยู่ได้อีกยาวนานมาก ไม่ต้องกลัวหรอกให้ทำบุญทำทานและปฏิบัติมาก ๆ ก็จะดีเอง แต่ก็น่าห่วงก็คือ สุขภาพของคุณพ่อสามีจะป่วยหนัก ให้รีบไปปล่อยชีวิตสัตว์ใหญ่ และทำสังฆทานให้เสียไม่เช่นนั้นจะแย่ ซึ่งตอนนี้เธอไม่ค่อยมั่นใจกับสิ่งที่ดิฉันเตือนไป เพราะขณะนั้นคุณพ่อของสามีเธอยังแข็งแรงดีทุกประการ อีก ๒ เดือนต่อมาดิฉันได้รับโทรศัพท์จากเธอว่า คุณพ่อสามีป่วยหนัก เข้าโรงพยาบาลอยู่ห้อง I.C.U. ไปแล้ว จะทำอย่างไรดี

รู้สึกว่าดิฉันก็ให้คำแนะนำไปหลายอย่าง เธอก็ทำตามทุกอย่าง ซึ่ง

เรื่องของเธอผู้นี้ได้เคยเล่าไว้แล้ว แต่จะเพิ่มเติมก็คือ เธอได้มาหาดิฉันที่บ้านอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ตรวจดวงชะตาในรอบปี ๒๕๓๓ นี้ และมาแจ้งข่าวว่าคุณพ่อของสามีเธอได้เสียชีวิตลงแล้วเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ เธอมีความรู้สึกเศร้าสลดเสียใจต่อการจากไปของคุณพ่อสามีมาก แต่เธอก็ยังภูมิใจที่ได้ทำหนทางไปสู่ชีวิตใหม่ของคุณพ่อสามีไว้ดีแล้ว เพราะเธอมีโอกาสได้รู้ล่วงหน้าเป็นเวลาเกือบปี ในวันที่เธอมาให้ดิฉันตรวจดวงชะตาชีวิตให้นั้น เธอได้ร่วมทำบุญสร้างพระกับดิฉันมา ๕๐๐ บาท เพื่ออุทิศผลบุญกุศลทั้งหมดให้กับคุณพ่อของสามีเธอ

สำหรับผู้หญิงอีกรายหนึ่งที่มาในวันเดียวกันนั้น ก็เคยมาพบดิฉันครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ เพื่อให้ดิฉันช่วยตรวจดวงของคุณแม่ของเธอที่นอนป่วยเป็นมะเร็งในสมองอยู่โรงพยาบาลศิริราชขณะนั้น หลังจากดิฉันได้ตรวจดวงชะตาให้แล้ว ก็บอกเธอไปว่า *"ให้เธอเตรียมทำใจไว้ ชีวิตเราคงจะหลีกหนีจากความตายไม่พ้น ให้รีบกลับไปบอกคุณแม่ให้สวดมนต์ไหว้พระและปฏิบัติสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ถ้ามีโอกาสทำบุญอะไรได้ให้รีบทำ เช่น ทำสังฆทาน ปล่อยชีวิตนก ปลา เป็นต้น"*

เธอได้รับคำแนะนำจากดิฉัน แล้วนำไปปฏิบัติตามคำแนะนำของดิฉันทุกประการ และยังได้

นำปัจจัยมาร่วมสร้างพระกับดิฉันอีกด้วย ในที่สุดเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๒ คุณแม่ของเธอก็จากโลกนี้ไปด้วยอาการสงบ เพราะได้มีโอกาสเตรียมตัวตาย สร้างหนทางไปสู่ชีวิตใหม่ที่ดีที่สุดสำหรับคุณแม่ของเธอแล้ว เธอจึงหวนกลับมาแจ้งข่าวให้ดิฉันทราบเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ ที่เพิ่งผ่านมาไม่นานนี้เอง

แต่สำหรับคนบางคน ก็ไม่มีโอกาสล่วงรู้ถึงชะตาชีวิตของตนเองเลย เพราะได้ตายจากโลกนี้ไปอย่างกะทันหัน เนื่องจากเขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทันทีทันใด ประเภทตายด้วยอุบัติเหตุ จิตก่อนดับ ไม่รู้ตัว วิญญาณของเขาจะไม่ค่อยเป็นสุขนัก ยังต้องวนเวียนอยู่ ณ จุดที่เสียชีวิตนั้น ไปไหนไม่ได้จนกว่าจะมีวิญญาณผู้เคราะห์ร้ายรายใหม่มาแทนที่ หรือมีการทำพิธีทางศาสนา ณ จุดที่เสียชีวิต

เมื่อต้นปีนี้เอง มีผู้หญิงคนหนึ่งมาหาดิฉันให้ช่วยดูดวงชะตาให้ หลังจากดูดวงให้สักระยะหนึ่ง ดิฉันมีความรู้สึกทันทีว่า ขณะนั้นมีวิญญาณของเด็กติดตามมาที่บ้านดิฉันด้วย โดยแปลงร่างเป็นผีเสื้อบินวนเวียนอยู่รอบตัวของดิฉันแล้วก็เกาะลงตรงหัวใจของดิฉันพอดี ดิฉันรีบแผ่เมตตาให้ทันทีและถามเขาไปว่า *“ต้องการอะไรให้รีบบอกมา จะจัดการทำไปให้”*

เมื่อทราบความประสงค์ของเขาแล้ว จึงรีบถามความเป็นมาจากผู้หญิงคนนั้นว่า *“เธอมีญาติเสียชีวิตไปเมื่อไม่นานนี้บ้างไหม”* เธอน้ำตาคลอและตอบมาว่า *“มีค่ะ คือลูกสาวได้ถูกรถชนตายที่ถนนปิ่นเกล้า-นครชัยศรีช่วงพุทธมณฑลนี่เอง”*

ดิฉันจึงรีบบอกไปว่า *“ให้รีบไปทำสังฆทานและบังสุกุลที่จุดที่เด็กเสียชีวิตโดยด่วน เพราะเขากำลังเดือดร้อน”* เธอรับปากกับดิฉันว่าจะไปทำตามที่แนะนำ ซึ่งก็คิดว่าเธอคงจะทำไปเรียบร้อยแล้ว

เหตุการณ์ทำนองนี้ได้เกิดขึ้นในระยะต้นปีนี้บ่อยเหมือนกัน แต่ละคนที่มาพบ มีแต่เรื่องหนัก ๆ ให้แก้ไข อย่างไรก็ตามขอให้ทุกท่านฝึกจิตของตนเอง ไปตามแนวทางที่แจ้งไว้แล้วก็จะช่วยให้ท่านพบความสงบสุขในชีวิตตลอดไป

การปฏิบัติธรรม

อาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ท่านได้เทศนาไว้ว่า

ปฏิบัติธรรม ก็เพื่อห้ำหั่นกิเลส
จิตไม่เคยสงบ ก็เพราะกิเลส
จิตจะสงบได้ เมื่อกิเลสสงบตัว

ธรรมะทำให้กิเลสสงบตัว สงบทำให้เกิดสุข
สุขมากหรือสุขน้อยแล้วแต่ธรรมะ จิตไม่อยู่เหนือสติปัญญา
จิตที่ฝึกให้สงบเป็นประจำ เป็นจิตที่มีพลัง
ดวงจิตที่มีสมาธิ ช่วยความฉลาดให้ปรากฏสูงขึ้น
การทำจิตให้เป็นสมาธิ ทำให้กวาดล้างสิ่งเปรอะเปื้อนออกจากสมอง

จากเทศนาข้างต้น ยืนยันได้ว่าจิตไม่อยู่เหนือสติปัญญา และสติปัญญาเราเองคือ ตัวเราผู้ปฏิบัติธรรมก็สามารถฝึกจิตให้เกิดสติปัญญาขึ้นได้

ต่อไปนี้จะเป็นลำดับขั้นตอนของการเกิดขึ้นของสติและปัญญา อันเป็นแนวทางแก้กรรมหรือตัดกรรมได้อย่างแน่นอนด้วยตนเอง โดยที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยผู้ใดเลย เพราะไม่มีผู้ใดรู้เรื่องของเราได้ดีไปกว่าตัวเราเอง

เราเห็นการกระทำของเราทุกวินาที แม้กระทั่งเวลาหลับ เมื่อเราฝันไป เราก็รู้ของเราคนเดียว เราเป็นผู้รับผลของการกระทำของเราเองทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะจิตของเราเป็นตัวสั่งสมกรรมและกิเลสเอาไว้

จิต มีคุณสมบัติพิเศษที่สามารถเก็บอารมณ์ทุกอย่างที่มากระทบไว้ได้หมด ไม่ว่าจะเป็นบุญและบาป และถ่ายทอดสืบเนื่องส่งผลไปสู่อนาคตทั้งชาตินี้และชาติหน้า ตามวิถีแห่งกรรมหนักและกรรมเบาที่ชักนำไป

ถ้า **กรรมหนัก** ก็จะได้รับผลของกรรมให้ได้เห็นในชาติปัจจุบัน ดังตัวอย่างที่ดิฉันเคยอ่านพบในหนังสือ **พุทธศาสนากับความเชื่อทางวิทยา-ศาสตร์** ของ **แพทย์หญิงอมรา มลิลา** ท่านพูดถึง เด็กไทยหลาย ๆ คนที่เกิดมาพร้อมกับความพิการแต่กำเนิด ทั้งนี้มีมูลเหตุมาจากกรรม ซึ่งเป็นเหตุเก่าก่อนมา

คุณหมอที่ดูแลคนไข้พิการแต่กำเนิด เล่าให้ฟังว่า แม่คนหนึ่งพาลูกมาตรวจ ลูกมีใบหูเป็นรอยผ่ากลางเหมือนถูกของทื่อ ๆ ถากเอาไว้ เป็นมาตั้งแต่คลอด แต่ไม่ถึงกับขาดออกจากกัน ครั้นเด็กอายุมากขึ้น อยู่ๆ ก็เกิดอาการชักขึ้นมาโดยหาสาเหตุไม่ได้ แม่ทุกข์และเสียใจมาก คุณหมอตรวจเด็กแล้วก็ทราบว่าเป็นความพิการทางสมองมาแต่กำเนิด ซึ่งเป็นโรคที่พบได้ไม่บ่อยนัก หาใช่สิ่งผิดประหลาดมหัศจรรย์อันใดไม่

แต่แม่เล่าให้คุณหมอฟังว่า นี่เป็นกรรมของเธอเอง ปกติเธอเป็นคนโมโหร้าย เวลาโกรธใครขึ้นมา จะจับหูคนนั้นบิด เธอทำอย่างนี้อยู่เป็นประจำจนไม่รู้สึกว่าสิ่งที่ทำเป็นของผิดปกติ บังเอิญระหว่างตั้งท้องลูกคนนี้เกิดโมโหเด็กรับใช้ จับหูเด็กบิดและกระชากด้วยความโกรธ จนเด็กร้องและ

พยายามดิ้นให้หลุด เพราะปวดร้าวในแก้วหู หลังจากเธอรู้ตัวปล่อยเด็กไปแล้ว เด็กก็ยังดิ้นร้องครวญครางว่าปวดในหัวไปหมดแล้ว คล้ายกับถูกอะไรมาทุบ มาระเบิดหัวออกเป็นเสี่ยง ๆ

เหตุการณ์นี้คงฝังใจ...จำได้ พอคลอดลูกออกมา เห็นรอยที่ใบหูเป็นคล้ายถูกจับบิดอย่างนั้น ก็คงสะกิดใจเธอ แต่ยังไม่คิดอะไรมาก ครั้นเด็กโตขึ้นมามีอาการชัก ทำให้นึกถึงเด็กรับใช้ นึกว่าเป็นผลกรรมของตัวเอง ก็เสียใจคร่ำครวญว่า ถ้าเราไม่ไปทำเขาอย่างนั้น ลูกคงไม่เป็นอย่างนี้

ถ้าเราเห็นเรื่องอย่างนี้เหลวไหลเราก็ปล่อยใจให้กระด้าง และทำอะไรโดยไม่ระมัดระวัง แต่ถ้าศึกษาหลักของกรรมให้ดี ๆ อย่างที่พระพุทธเจ้าสอน เราจะเห็นว่าทุกสิ่งมาแต่เหตุอะไรก็ตามที่เราทำเอาไว้ ไม่มีใครมาจดมาจำหรอก ใจของเราเองที่เป็นตัวจดบัญชีเอาไว้

จิตเป็นตัวสั่งสมบุญและบาปหรือกรรม และกิเลส เอาไว้อย่างละเอียดหมดจด จากตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นประจักษ์แน่ชัดแล้วว่า กรรมมีจริง กรรมตามความหมาย คือ การกระทำ

ทำดี คือ กุศลกรรม หรือ บุญ หรือ ความสุขใจ

ทำชั่ว คือ อกุศลกรรม หรือ บาป หรือ ความทุกข์ ความไม่สบายใจ

ที่ว่ากรรมมีจริง เพราะการกระทำมีจริง ซึ่งแบ่งการกระทำออกได้เป็น ๓ ทางคือ

๑. **การกระทำทางกาย** เช่น การเขียนหนังสือ ผลของการเขียน ก็คือ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ

๒. **การกระทำทางวาจา** เช่น การพูด ผลของการพูด ก็คือ ทำให้

ผู้ฟังเข้าใจ

๓. **การกระทำทางใจ** เช่น การคิด จิตที่ฝึกฝนอบรมไว้ดีแล้ว ก็จะคิดแต่สิ่งที่ดี ๆ ก็เป็นจิต ที่มีคุณค่า จิตที่สงบร่มเย็น ผู้ใดอยู่ใกล้ก็เกิดสุข แต่ถ้าเป็นจิตที่ไม่เคยฝึกฝนอบรมจิตให้มีสติปัญญา มีแต่กิเลสสะสมอยู่ อย่างนี้ก็เป็นพิษเป็นภัย ผู้ใดอยู่ใกล้ก็เกิดทุกข์

เมื่อเราพิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่า **กรรมมีจริง** เพราะฉะนั้น **กรรมเก่าก็มีจริง** เพราะคนเราเกิดมาไม่เหมือนกัน บางคนเกิดมาสวย รูปร่างหน้าตางดงาม มีสุขภาพดี แต่บางคนเกิดมาอาภัพ มีรูปร่างหน้าตาไม่ดี และยังมากด้วยโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ทั้งนี้เพราะกรรมเก่าจากปางก่อนจัดสรรมา ผลในปัจจุบันย่อมแสดงเหตุในอดีต การกระทำในปัจจุบัน เรียกว่า เป็นกรรมในปัจจุบัน เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ซึ่งสรุปไว้ดังนี้

ผู้รักษาศีล ๕ - ทำดีย่อมได้ดี	**ผู้ละเมิดศีล ๕ - ทำชั่วย่อมได้ชั่ว**
ข้อที่ ๑ อายุยืน สุขภาพดี	ข้อที่ ๑ อายุสั้น มากด้วยโรค
ข้อที่ ๒ มีฐานะดี	ข้อที่ ๒ มีฐานะยากจน
ข้อที่ ๓ เกิดเป็นชายจริง หญิงแท้	ข้อที่ ๓ เกิดเป็นกะเทย วิปริตผิดเพศ
ข้อที่ ๔ พูดจามีคนเชื่อถือ	ข้อที่ ๔ พูดจาไม่มีคนเชื่อถือ
ข้อที่ ๕ ฉลาด สติปัญญาดี	ข้อที่ ๕ โง่เขลา เสียสติ

สาเหตุที่ทำให้เกิดกรรมหรือวงจรแห่งกรรม คือ *ตัวกิเลส*

"กรรม" หรือ **"อวิชชา"** คือ ความหลง เช่น หลงรัก หลงสมมติ หลง

ภพ หลงชาติ หลงตน เป็นต้น จึงเป็นเหตุปัจจัยให้เกิด **สังขาร** คือความปรุงแต่ง ซึ่งเป็นบ่อเกิดของ **อายตนะ** คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ ไปสู่ **สัมผัส** ความกระทบถูกต้องเกิด **เวทนา** ถ้าพึงพอใจก็เป็นสุข เวทนา ถ้าไม่พึงพอใจก็เป็นทุกขเวทนา ก่อให้เกิด **ตัณหา** คือความอยากเป็นกิเลสนำไปสู่ **อุปาทาน** คือ การยึดถือ ทำให้เกิด ภพ ชาติ มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เวียนว่ายตายเกิดอยู่เช่นนี้ เมื่อเกิดเป็นชีวิตขึ้นมาอีก ปัญหาก็มีติดตัวมาทันที เพราะทุกคนต่างมีความรักใคร่ ห่วงใย หวงแหนชีวิตของตนยิ่งนัก จึงพยายามช่วงชิงผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน เพื่อจุดมุ่งหมายที่ทุกคนปรารถนา คือ ความสุขกาย สุขใจ พ้นจากความทุกข์เดือดร้อนด้วยกันทั้งสิ้น

จึงกล่าวได้ว่า จิต หรือ ใจ เป็นผู้สัมผัสรับรู้ รู้สถานที่อยู่ สถานที่เกิดแห่งบาปและบุญ

สติปัญญา คือ ผู้ที่จะพิสูจน์เรื่องบุญและบาป เรื่องคุณและโทษ โดยใช้หลักจิตภาวนา สามารถแก้กิเลสทุกประการ ซึ่งจะสามารถหยุดยั้งกรรมได้

การเกิดขึ้นของตัวสติและปัญญาซึ่งจะเป็นตัวหยุดยั้งกรรมนั้น มาจากการทำสมาธิภาวนานั่นเอง สมาธิทำให้เกิดสติที่เข้มแข็ง ที่จะผูกมัดไว้กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ดีงาม

สิ่งที่ดีงามนั้นก็คือ

๑. **จะต้องมีศรัทธา** คือ ความเลื่อมใสในศีลธรรม ยึดหลักทำดีได้ดี ทำชั่วได้รับผลชั่ว

การทำความดีควรทำให้ครบองค์ประกอบ ๗ ประการ คือ **สัปปุริสธรรม**

๑. รู้เหตุ

๒. รู้ผล

๓. รู้ตน

๔. รู้ประมาณ

๕. รู้กาล

๖. รู้ชุมชม

๗. รู้บุคคล

เป็นคนดีสมบูรณ์แบบ เช่น

รู้รักษาตนเป็นคนดี โดยทำตนเป็นผู้รู้ดี คือประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดีงาม

ทำตนเป็นผู้ขยันดี คือ ขยันนำความชั่วออกจากชีวิตจิตใจ

และทำตนเป็นผู้สำรวมดี ทั้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ตามใจกิเลสตัณหา

๒. **จะต้องมีหิริ** ความละอายที่จะทำความผิด

๓. **จะต้องมีโอตตัปปะ** ความเกรงกลัวต่อผลร้ายที่จะเกิดขึ้นจากการทำบาป

๔. **พาหุสัจจะ** คือ การได้ยิน ได้ฟังคำสอนที่มีประโยชน์จากผู้ทรงศีล

๕. **วิริยะ** คือ ความเพียรพยายามกระทำความดี ละเว้นความชั่ว

๖. **ปัญญา** คือ การขบคิดพิจารณาจากสิ่งที่ดีงาม ที่ได้ยินได้ฟังมาแล้วน้อมนำมาปฏิบัติให้อยู่ในคุณงามความดี ให้เห็น **อนิจจัง** คือความไม่เที่ยงแท้ **ทุกขัง** มีทุกข์อยู่ทุกขณะ และ **อนัตตา** ไม่ยึดมั่นในสิ่งหนึ่งสิ่งใด

การทำงานของใจที่ถูกกิเลสห่อหุ้ม

เพราะใจของเราไม่บริสุทธิ์สะอาด มีเครื่องเศร้าหมองที่เรียกว่า **“กิเลส”** มาห่อหุ้มเอาไว้ ซึ่งเกิดจาก *ความโลภ* *ความโกรธ* และ *ความหลง* ถ้าทำให้กิเลสทั้ง ๓ ตัวนี้หมดไปได้ ใจจะวางเฉยเพราะประกอบด้วยปัญญา

วิธีการฝึกสติให้มี ศีล สมาธิ ปัญญา จะสามารถขจัดกิเลสทั้ง ๓ ตัวนี้ได้ผล เป็นแนวทางการดับทุกข์ภายในจิตใจของเรา ให้ใช้ สัจธรรม อันเป็นหลักสำคัญทางพุทธศาสนา คือ อริยสัจ ๔ ได้แก่

ทุกข์ สอนให้เข้าใจว่า พอเกิดก็เป็นทุกข์เสียแล้ว

สมุทัย สาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ คือ ตัวตัณหา คือ ความอยากทั้งปวง

นิโรธ ให้รู้จักดับทุกข์ คือ ดับตัณหา ลดความทะยานอยาก

มรรค ให้รู้จักแนวทางดับทุกข์ ประกอบด้วย ๘ แนวทาง เรียกว่า *“ไตรสิกขา”* คือ

ศีล สอนให้สงบกาย วาจา และใจ

สมาธิ ให้เกิดสันติสุขทางใจด้วยสมาธิ ขจัดกิเลส

ปัญญา สอนให้คิดด้วยปัญญา คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อันเป็นสมาธิขั้นสูงสุด เรียกว่า *ภาวนามยปัญญา*

เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๓๓ ดิฉันได้รับจดหมายจากผู้ต้องขังรายหนึ่ง (ขอสงวนนาม) เขียนมาจากเรือนจำกลางนครราชสีมา จึงขออนุญาตคัดข้อความบางตอนมาลง ดังนี้

เรือนจำกลางนครราชสีมา

๑๓ มีนาคม ๒๕๓๓

เรียน คุณกฤติยา ที่นับถือยิ่ง

คุณคงจำได้ว่า ผมเคยเขียนมาให้คุณกฤติยาใช้พลังจิตทำนายเคราะห์กรรมชีวิตของผม และผมก็ได้รับแล้วด้วยความคารวะอย่างยิ่ง แล้วถือปฏิบัติตาม เชื่อในคำทำนาย จนไม่ได้ขอประกันตัวต่อศาลในคดีฆ่า....ที่นครราชสีมา มาเท่าทุกวันนี้ เพราะอยู่ในเรือนจำปลอดภัยดี และมีเวลาปฏิบัติธรรมทำสมาธิได้มาก

ผมเองยังใช้เวลาส่วนใหญ่ในการศึกษาธรรมะและทำสมาธิตลอด จนสามารถไม่ยึดมั่นถือมั่น สร้างสภาวะปล่อยวาง ให้เกิดสุญตาได้ ซึ่งทำให้จิตผ่องใส ไร้กังวล ทั้งยังติดตามผลงานของคุณด้วยความกระตือรือร้นตลอดมา จึงอยากจะเรียนถามและปรึกษา

คือว่า คืนวันหนึ่ง ผมเข้าสมาธิใช้เวลาพอสมควร ใจสงบนิ่งดิ่งทันที ปรากฏว่าเกิดลำแสงสว่างจ้ามาในสายตา ผมก็เพ่งจิต รู้สึกว่ากายเบา ใจสบาย สดใสไปชั่วขณะ หลังจากนั้นก็ถอนสมาธิ ครั้นต่อมาก็เพียรพยายามให้มีสภาวะจิตเช่นนี้อีก ปรากฏว่าทำสมาธิเท่าไรก็ไม่ปรากฏเลย อันนี้ขอให้คุณแนะนำด้วยว่าควรจะปฏิบัติอย่างไรดี ? จึงจะเกิดภาวะเช่นกล่าวนี้อีก เพราะทำให้สุขใจดีครับ

คนทุกวันนี้ ห่างวัด ห่างธรรมกันเหลือเกิน หลงใหลแต่อำนาจวัตถุ เขาช่างลืม **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** กันจริง ๆ

ในเรือนจำนี้ มีคนติดตามผลงานของคุณงอมแงมไปเลย แทบทุกคนที่อ่านโลกลี้ลับ ชื่อของคุณติดตาติดใจจำได้ตลอดเลยครับ นับว่าเป็นบุญของคุณอย่างยิ่ง

สุดท้ายขออำนวยพรให้คุณโชคดี มีพลังจิตสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

ด้วยความนับถืออย่างยิ่ง

ผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่แห่งใด ธรรมะก็สามารถเข้าไปถึงใจเขาได้ ถึงแม้เขาจะต้องถูกจำกัดเสรีภาพทางกาย แต่เขาก็สามารถทำใจให้ยอมรับสภาพที่เขาเป็นอยู่ เพราะผลแห่งกรรมในอดีต จนเขาสามารถมีเสรีภาพทางใจ ในขณะที่ถูกจำกัดเสรีภาพทางกาย เขาผู้นี้มีเวลาศึกษาธรรมะได้อย่างอิสระเสรี จนทำให้เขาได้พบทางสว่าง สงบ และน้อมนำไปปฏิบัติได้ผลดี

เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๓๓ ดิฉันได้รับจดหมายจากผู้มีจิตศรัทธาท่านหนึ่งชื่อว่า **คุณวิไล ศุขธัญญา** เขียนมาจากจังหวัดกำแพงเพชร ได้ส่งธนาณัติมาร่วมทำบุญสร้างพระเป็นจำนวน ๕๐๐ บาท ในตอนท้ายของจดหมายเขียนมาว่า

"ปล.บทความธรรมะของคุณกฤติยา ผมอ่านแล้วอ่านอีก ยังจดที่จุดสำคัญย่อตัดไว้เตือนตัวเอง ข้อเขียนได้เปิดนัยน์ตาของมนุษย์ให้สว่างกระจ่างกับผู้ที่ยังมีจิตมืดมิดหมองหม่น ให้ได้รับรู้และซึ้งแจ้งมหาศาล ลึกลงไปในธรรมะทั้งหลายที่คุณกฤติยามีจิตใจดีกับพวกเรา โดยไม่เห็นแก่เหนื่อย

ยาก และกล้าหาญยิ่งนักในความเป็นจริงทั้งหลาย”

และอีกหลาย ๆ ท่านที่เขียนมาท่านองนี้ ว่าอ่านข้อเขียนแนวธรรมะนี้แล้วได้ประโยชน์ พบทางสว่าง จนสามารถนำไปพิจารณาไตร่ตรองสภาวะจิตใจของตนเอง และน้อมนำแนวธรรมะนี้ไปเป็นหลักปฏิบัติ จนสามารถคลายความทุกข์เศร้าหมองในปัญหาชีวิตต่าง ๆที่ประสบอยู่ ให้ทุเลาเบาบางลงได้

จากมติความต้องการของผู้อ่านที่ต้องการให้ดิฉันเขียนบทความตามแนวธรรมะนี้เอง จึงเกิดแรงบันดาลใจให้ดิฉันอธิษฐานจิตบอกครูบาอาจารย์ เพื่อที่จะเขียนเป็นบทสรุปเรื่องธรรมะแนวทางแก้กรรมในเรื่อง **“ธรรมล้ำสมัย.....ใจเหนือโลก”** อันเป็นธรรมะล้วน ๆ มาสู่สายตาท่านผู้อ่าน

ในวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๓๓ ที่จะเขียนเรื่องธรรมะ ใจก็คิดต่อไปว่าน่าจะได้มีตัวอย่างของจริงที่เขาปฏิบัติกันอยู่ให้เราได้มีโอกาสได้เข้าไปศึกษาสำนักปฏิบัติธรรมะดี ๆ จะได้มีข้อมูลในการเขียนที่น่าสนใจมากขึ้น

สิ่งที่เรียกว่าเป็น ความมหัศจรรย์ทางจิต เกิดขึ้นในคืนนั้นเอง ขณะที่ดิฉันนอนหลับไปแล้ว เกิดความฝัน หรือจะเรียกว่าเป็นนิมิตก็ได้ ในนิมิตนั้นได้มองเห็นสถานที่แห่งหนึ่ง มีลักษณะคล้ายเกาะที่มีแม่น้ำล้อมรอบ เป็นสถานที่มีความสงบ ร่มเย็น เต็มไปด้วยต้นไม้นานาชนิดปกคลุม พอตัวเองไปถึงสถานที่แห่งนี้ ก็ได้แต่มองดูเพราะไม่สามารถเข้าไปได้ เนื่องจากมีน้ำขวางกั้นอยู่

ขณะที่จิตนึกไปว่าจะทำอย่างไรหนอถึงจะไปให้ถึงที่แห่งนี้ได้ เพียงแต่คิดชั่วครู่ตาก็มองเห็นเรือลำหนึ่งแล่นมาจอดอยู่เบื้องหน้าพร้อมนายท้ายเรือ

และรับอาสาพาดิฉันไปถึงสถานที่แห่งนั้นได้ในที่สุด แต่ก็ตกใจตื่นเสียก่อน ก็เลยยังไม่ได้เข้าไปศึกษาว่าสถานที่แห่งนี้อยู่ที่ใดและเขาทำอะไรกัน

รุ่งเช้าวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๓ เป็นวันเสาร์ก็มีผู้คนมาพบปะที่บ้านเช่นเคย เริ่มตั้งแต่ ๐๘.๐๐ น. จนกระทั่งถึง ๑๗.๐๐ น. หมดคนมาหาพอพีจึงเข้ามานั่งพักเหนื่อยดื่มน้ำ และดูโทรทัศน์อยู่สักพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น จึงเดินไปรับสาย

ปรากฏว่าเป็นโทรศัพท์จากญาติคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม เธอโทรศัพท์มาชวนดิฉันไปดินแดนแห่งการปฏิบัติธรรมที่มีชื่อว่า **เกาะมหามงคล ซึ่งตั้งอยู่ที่ ตำบลช่องแคบ อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี**

เหตุที่เธอโทรศัพท์มาชวนนั้น เพราะเธอเห็นว่าดิฉันเป็นผู้หนึ่งที่ใฝ่ในธรรมะ และในวันรุ่งขึ้น

คือวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓ ก็ตรงกับวันพระ ซึ่งควรจะได้ไป เพราะจะได้มีโอกาสพบและฟังธรรมะจากผู้บริสุทธิ ผู้ทรงศีล ที่มีบุญบารมีมหาศาล เป็นผู้บุกเบิกดินแดนแห่งนี้ให้เป็นดินแดนแห่งธรรมะ ซึ่งเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง ส่วนรายละเอียดจะเป็นอย่างใดนั้น เธอผู้นี้บอกกับดิฉันว่า พรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันอาทิตย์จะพาดิฉันไปให้ได้พบเห็นด้วยตาตนเอง

และแล้วในเช้าวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓ ดิฉันพร้อมด้วยคณะผู้ติดตามจำนวนทั้งหมด ๕ คน ก็ได้เดินทางไปสู่เกาะมหามงคลแห่งนี้ พอย่างก้าวเขาไปถึงอาณาบริเวณ ซึ่งเป็นเกาะที่มีลำน้ำไทรโยค ล้อมรอบ จึงต้องนั่งเรือข้ามฝั่งไปเหมือนกับที่ได้พบในนิมิตจริง ๆ ขึ้นจากเรือก็เดินขึ้นไปสู่ดินแดนแห่งนี้ เมื่อเวลา ๑๓.๓๐ น. พอเข้าไปนั่งในศาลาฟังธรรม มีความรู้สึกว่า

ใจของเราร่มเย็น สงบ และสบายสุดที่จะพรรณนา

นับเป็นโชคดีจริง ๆ ที่ดิฉันได้มีโอกาสมาสู่ดินแดนแห่งหนึ่งอันประเสริฐสูงสุดลงมาโปรด ผู้บริสุทธิท่านนี้ ดิฉันขออนุญาตเปิดเผยนามท่าน

"ท่านแม่บงกช สิทธิผล"

คณะของดิฉัน ได้พบและสนทนาธรรมะกับท่านแม่บงกชเป็นเวลานานเกือบ ๑ ชั่วโมง ด้วยเมตตาบารมีซึ่งมีอยู่ในตัวท่านแม่อย่างเปี่ยมล้นขณะที่พูดสนทนาธรรมกับลูก ๆ อย่างเป็นกันเอง ทำให้ดิฉันรู้สึกอิ่มเอิบใจปลื้มปิติเป็นที่สุด

ตอนหนึ่งที่ประทับใจมากก็คือ ท่านแม่ได้แนะนำสายตรง อันเป็นทางสายเอกที่จะนำผู้ปฏิบัติธรรมไปสู่มรรคผลนิพพาน ก็คือให้เดินตามรอยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งท่านทรงสละราชสมบัติและความสุขสำราญของชีวิต เพราะทรงมีพระทัยเบื่อหน่ายชีวิต ทรงเล็งเห็นโทษภัยและทุกข์ต่าง ๆ ในโลก ความสุขสำราญที่ได้รับ สักวันหนึ่งก็จะต้องพบกับความเจ็บแก่ และตาย อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความหนุ่มแน่น และการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เป็นสิ่งไม่จีรัง ไม่ควรที่มนุษย์เราจะยึดมั่นไว้ จึงเสด็จออกบรรพชา ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้พ้นจากความทุกข์และความผูกพันในทางโลกได้ และท่านก็ทรงตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงค้นพบความจริงอันประเสริฐ ๔ ประการ หรือ อริยสัจ ๔ ผู้ที่เข้าใจอริยสัจ ๔ จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่สามารถมองเห็นหนทางแห่งการตรัสรู้

ท่านแม่บงกช ท่านนี้ก็ได้นำแนวทางสายนี้มาประพฤติปฏิบัติจนรู้แจ้งและพัฒนาดินแดนแห่งนี้ ด้วยมหากุศลบารมี จนเป็นดินแดนธรรมมหา

มงคลพร้อมที่จะอบรมเทศนาสั่งสอนให้ลูก ๆ ของท่านแม่ทุก ๆ คน ได้เข้ามาปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนา ตามแนวทางพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นทางสายเอกสายตรงที่สุด ที่จะนำผู้ปฏิบัติจริงปฏิบัติชอบ ไปสู่มรรคผลนิพพาน

ขณะที่ท่านแม่แสดงธรรมอยู่นั้น ดิฉันก็คิดในใจว่า สถานที่แห่งนี้เหมาะสำหรับบุคคลที่ไม่มีห่วง แต่สำหรับเราเองคงยากที่จะมา เพราะมีหน้าที่การงานที่ต้องทำ มีภาระที่ต้องเลี้ยงดูบุตร ท่านแม่ก็ตอบคำถามนี้ได้อย่างตรงใจว่า *"ลูกต้องรู้จักแบ่งเวลาให้กับการปฏิบัติธรรม ตามแนวทางสายตรง ซึ่งเป็นหัวกะทิชั้นดี แนวทางอื่นที่ทำอยู่จะหลงทาง ทำให้ล่าช้าไปนะลูก"* ขณะที่ฟังท่านแม่พูดใจดิฉันก็คิดไปว่า *"เราเองก็หลงทางอยู่กับการเสียเวลาที่เป็นหมอดูจริง ๆ เสียด้วย"*

ท่านแม่ก็พูดตรงขึ้นมาทันทีว่า *"เคยมีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่ง เป็นผู้ชายมาพบและปฏิบัติธรรมที่นี่เมื่อ ๓ ปีผ่านมาแล้ว เขามีอาชีพเป็นหมอดู แม่ก็บอกลูกศิษย์คนนั้นไปว่า ควรจะเลิกเสียเพราะมันเป็นเพียงหางกะทิ ไม่ใช่หัวกะทิ เขาก็ให้สัจจะว่าจะเลิก แต่ขอเวลาบอกลูกศิษย์ลูกหาของเขาก่อน"*

คำพูดของท่านแม่ช่างตรงกับความรู้สึกนึกคิดของดิฉันเสียจริง ๆ และการที่ดิฉันมาที่แห่งนี้ในวันนี้ ก็มีความตั้งใจมาจากบ้านว่า จะหาแนวทางปฏิบัติธรรมะที่ได้ผลดีกว่าที่ดิฉันกำลังทำอยู่เสียด้วย ดิฉันจึงได้พยายามเขียนเรื่องของธรรมะตามแนวพุทธศาสนาเพื่อให้ท่านผู้อ่านได้น้อมนำไปปฏิบัติอย่างจริง ๆ แล้วชีวิตท่านจะเกิดสุขโดยที่ท่านไม่จำเป็นต้องพึ่งหมอดูเลย เพียงยึดมั่นในพระธรรมก็จะสามารถครองชีวิตอยู่ในโลกอย่างเป็นสุข

หลังจากพบท่านแม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากนั้นท่านแม่ก็ได้มอบ

หมายให้แม่ชีท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรอบรู้เรื่องภายในเกาะมหามงคลแห่งนี้เป็นอย่างดี เป็นผู้นำชมรอบ ๆ อาณาบริเวณ ซึ่งมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก ใช้เวลานำชมเพียงบางส่วนกินเวลาตั้ง ๒ ชั่วโมงกว่า

สิ่งแรกที่ได้ชมก็คือ **บนศาลที่ประดิษฐานพระพุทธชินราช พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร และรูปเหมือนหลวงปู่มั่น** ได้เห็นผู้คนผู้ใฝ่ในทางธรรมทั้งเด็ก ผู้หญิง ผู้ชาย ผู้สูงอายุ ร่วมแรงร่วมใจช่วยกันทำงานพัฒนาสถานที่แห่งนี้อย่างขะมักเขม้นโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ทุกคนอยู่กันอย่างเกื้อกูลกัน ดูแล้วน่าเลื่อมใส

สถานที่ต่อไปที่ได้ชมคือ สถานที่ธุดงค์ กลางแจ้ง โคนต้นไม้ ป่าช้า ได้เห็นแม่ชีแต่งชุดสีกรัก กำลังสร้างที่พัก เพื่อไว้เป็นที่พักและฝึกเจริญวิปัสสนากรรมฐานของตนเอง

เมื่อดิฉันเดินสวนทางพบผู้เดินจงกรม ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มาถือศีลที่นี่เป็นจำนวนมาก เมื่อเขาเห็นคนแปลกหน้าอย่างดิฉันเข้าไปใหม่ เขาก็ยิ้มด้วยและยกมือไหว้ทำความเคารพ มองดูแล้วเห็นความมีระเบียบวินัย ความมีสัมมาคารวะ ความสง่างาม และความมีเสน่ห์ ของทุกสิ่งที่มีคุณค่าอยู่ในตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่มาปฏิบัติธรรม สภาพธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่เรียบง่าย สบาย ๆ ทำให้ดิฉันประทับใจมาก

หลังจากที่แม่ชีได้นำชมสิ่งต่าง ๆ เป็นเวลาพอสมควรแล้ว ก็ได้พาลงไปชม **แพมหามงคล** ซึ่งแพนั้นเป็นที่เดินจงกรมและนั่งทำสมาธิ ถ้าผู้ใดไม่ได้รับอนุญาตให้ลงไปก็ลงไปไม่ได้ จึงนับเป็นโชคดีของพวกเราเสียเหลือเกินที่ได้มีโอกาสลงไป สัมผัสและได้รับความสงบใจ บนแพมหามงคลนี้ จึง

ขอถือโอกาสขอบพระคุณ **ท่านแม่บงกช แม่ชีผู้นำทางและแนะนำสถานที่** ตลอดจนญาติที่เป็นผู้แนะนำให้ไปสถานที่แห่งเกาะมหามงคลนี้ นับว่าเป็นผู้ชี้นำและบอกทางสวรรค์ให้อย่างแท้จริง จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ก่อนกลับ **ท่านแม่บงกช** ได้เชิญให้พวกเรามาร่วมงาน **"ฉลองแดนมหามงคล"** ซึ่งกำหนดจัดให้มีขึ้นในวันที่ ๗-๘-๙ พฤษภาคม ๒๕๓๓ โดยจะมีพิธีสวดมนต์ฉลองแดนธรรม ฉลองทอดผ้าป่ามหากุศล ประมาณ ๕๐๐ วัด ถวายมหาทาน ไทยทานแด่พระสงฆ์ประมาณ ๖๐๐ รูป และฉลองอุปกรณ์มหามงคลต่าง ๆ มากมาย

แต่เป็นที่น่าเสียดาย ที่ดิฉันและคณะทั้งหมดที่ไป ติดงานสำคัญทางกรุงเทพฯ คือ **กำหนดพิธีเททองพระขนาด ๙๙ นิ้ว ในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓** ซึ่งจัดตรงกันพอดี จึงไม่สามารถไปร่วมงานมหามงคลนี้ได้

แต่อย่างไรก็ตาม ในเมื่อดิฉันได้มีโอกาสไปเยือนเกาะมหามงคลแห่งนี้ครั้งหนึ่งแล้ว ก็นับได้ว่า เป็น*ทายาททางธรรม ใฝ่งานกุศล* เช่นเดียวกัน จึงขออนุญาตท่านแม่บงกช ณ ที่นี้ว่า ขอเปิดทางบอกบุญไปยังทายาทธรรมทั้งหลายที่อ่านหนังสือฉบับนี้พบ ถ้าท่านมีจิตศรัทธาในดินแดนการปฏิบัติธรรมอันล้ำเลิศของเกาะมหามงคลแห่งนี้ ซึ่งเมื่อย่างก้าวเข้าไปแล้วมีแต่ความจริงใจต่อกัน มีแต่รอยยิ้มที่เป็นมิตร มีแต่ความแจ่มใสในอารมณ์ที่สงบ ไม่มีความโลภ ความโกรธ และความหลง ไม่มีการเรียกร้องสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ของทุกสิ่งมาเพราะแรงศรัทธาจากมหาชน ทุกอย่างมีแต่มหาบารมีของผู้ทรงศีล คือ *ท่านแม่บงกช* ท่านนี้ เพียงได้พบก็สงบเย็นและสุขใจยิ่งนัก

ธรรมะกับ
การดำรงชีวิต

ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เราทั่ว ๆ ไปนั้นต้องผจญกับการต่อสู้ดิ้นรนตามอำนาจของกิเลสตัณหาอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมักจะยุ่งวุ่นวายเกี่ยวข้องกับเรื่องของการกินอยู่หลับนอน การงาน เกียรติยศชื่อเสียง ซึ่งเป็นชีวิตที่อยู่ด้วยอุปาทาน มีการดิ้นรนต่อสู้ทนทุกข์ทรมาน เหมือนตกอยู่ในนรกทั้งเป็น ไม่มีความสงบสุขเลย เป็นชีวิตที่มีแต่ความทุกข์ มีแต่การแข่งขันชิงดีชิงเด่นซึ่งกันและกัน ถ้าไม่ได้ตามที่ต้องการก็ผิดหวังเศร้าหมอง มีความเซ็งเกิดขึ้นในอารมณ์ มีจิตใจที่หดหู่ท้อแท้ เฉื่อยชา หมดความกระตือรือร้น บางครั้งก็เกิดความเครียดคิดมาก เพราะความไม่สำเร็จในการงานที่ปรารถนา ทำให้เกิดความเหนื่อยหน่าย ซึ่งถ้าไม่หาทางแก้ไขก็จะเป็นผลเสียต่อการงาน กำลังกาย กำลังสมองเสื่อมโทรม และทำให้ชีวิตปราศจากความสดชื่นเหมือนต้นไม้ที่แคระแกร็น เพราะขาดการทำนุบำรุง ชีวิตเช่นนี้เป็นชีวิตที่มีความทุกข์ เพราะเรายังหลงอยู่ในอวิชชา ตัณหา อุปาทาน และกรรมอยู่

แต่ถ้าเราใช้สติปัญญาพินิจพิจารณาแยกสิ่งที่เรียกว่า ชีวิต ออกจากจิตใจได้ ก็จะไม่เกี่ยวข้องกัน ร่างกายก็เป็นร่างกาย จิตใจก็เป็นจิตใจ ชีวิตก็เป็นชีวิต ความทุกข์ก็เป็นความทุกข์ เป็นต้น

สิ่งที่จะช่วยให้เราสามารถแยกจิตใจออกจากความทุกข์ได้ก็คือ ปัญญาในสมาธิ ที่ทำให้เราสามารถพิจารณาสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เราเคยหลงรัก หลงโลภ หลงโกรธ หลงเกลียด หลงกลัว ความหลงทั้งหลายเหล่านี้เป็นเหตุแห่งทุกข์ทั้งปวง เมื่อเราใช้สติปัญญาคิดไตร่ตรองได้เช่นนี้ ก็พยายามหยุดเสีย คือ หยุดรัก หยุดโลภ หยุดโกรธ หยุดเกลียด หยุดกลัว ความรู้สึกว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เราเคยยึดมั่นว่า เป็นของฉัน สลายไป

เพราะฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า จิตที่เป็นสมาธิดีแล้ว จะทำให้เห็นความจริงของสิ่งทั้งปวง ถ้าเราฝึกจิตของเราให้มีสมาธิถึงขั้นสูงสุดจนเกิดปัญญารู้ปรัชญาธรรมะประจำใจ มีสติตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท อบรมตนอยู่เสมอให้มีใจหนักแน่นและปล่อยวางเอาชนะอารมณ์ใฝ่ต่ำให้ได้ หักห้ามใจให้ได้ ข่มใจให้เป็น อย่าให้กิเลสอยู่เหนือจิตใจ ให้เฝ้าดูรู้และเห็นความเป็นไปแห่งทุกข์ จนแจ่มแจ้งรู้เฉย คืออย่าไปหลงใหลกับมัน อย่ารักมัน อย่าเกลียดมัน จิตใจก็ปกติ

เมื่อจิตใจเราปกติก็รู้เองว่า ควรจะทำอะไรหรือทำอย่างไร อะไรควรทำก็ทำไป อะไรไม่ควรทำก็อย่ากระทำ เราก็จะได้รับประโยชน์สูงสุดในสิ่งที่มนุษย์ควรจะได้รับ ผลก็คือทำให้เราสามารถครองชีวิตอย่างเป็นสุขได้

เมื่อเรามีสติรู้อยู่ในปัจจุบัน คือมีความรู้เท่าทันสภาวะทุกอย่างที่เกิดขึ้น หมั่นรักษาอารมณ์ให้มั่นคง ด้วยศีล สมาธิ ไม่ยินดียินร้ายในเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นธรรมดาของชีวิตที่ปรากฏขึ้น คือ สิ่งใดไม่เที่ยงสิ่งนั้นเป็นทุกข์ ให้รู้เท่าทันทุกข์นั้น แล้วปล่อยวาง ความทุกข์ก็จะไม่เกิด ความเจ็บปวดก็จะน้อยลง เพราะเกิดทุกข์ทีไรต้องร่ำร้องไห้ไปทุกที มีใครบ้างที่เกิดทุกข์แล้วไม่เสียใจ ทุกคนพยายามดิ้นรนให้พ้นจากทุกข์ แต่ยิ่งดิ้นก็เหมือน

ยิ่งถูกพันธนาการ เพราะยิ่งวิ่งไปหาทุกข์ ไปหาสิ่งอันมาปลดเปลื้องไปถูกทางก็ดีไป ถ้าไปผิดทางหรือหลงทาง ความทุกข์ก็ยิ่งทวีทับถมไปอีก ดังเช่นตัวอย่างที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

เมื่อประมาณปลายเดือนธันวาคม ปี ๒๕๓๑ ได้มีผู้หญิงรายหนึ่ง อายุประมาณยี่สิบกว่า ๆ มาพบดิฉันที่บ้านเพื่อให้ตรวจดวงชะตาให้ ดิฉันได้พูดบางสิ่งบางอย่างที่ตรงใจเธอ เธอจึงได้ระบายความทุกข์ให้ฟังว่า

ขณะนั้นเธอมีความทุกข์ใจมากเพราะเธอเกิดไปหลงรักเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง เธอได้พยายามทำทุกวิถีทางที่จะให้เพื่อนผู้หญิงคนนั้นมาอยู่กับเธอ เช่นหาบ้านเช่าให้อยู่ หาเงินให้ใช้ ปฏิบัติเอาอกเอาใจทุกอย่างจนเพื่อนหญิงคนนั้นยอมมาอยู่บ้านเดียวกับเธอเป็นเวลาเกือบ ๒ ปี ทำให้เธอมีความสุขสมหวัง และได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่เธอรัก แต่แล้วความรักของเธอก็ได้พบอุปสรรค เมื่อเพื่อนหญิงคนนั้นของเธอได้พบชายคนรักและหนีหายจากเธอไป

เธอได้พยายามติดตามหาข่าวจนรู้ว่า เพื่อนหญิงของเธอกลับบ้านไปอยู่ต่างจังหวัดแล้ว เธอมีความทุกข์ทรมาน เศร้าโศก เสียใจมาก จิตใจที่เคยมั่นคงเข้มแข็งอดทน ขณะนี้สิ่งเหล่านั้นหมดไป มีแต่ความอ่อนแอเข้ามาแทนที่ จนเธอต้องพึ่งหมอดู และได้ตระเวนไปพบหมอดูหลายแห่ง บางแห่งก็ดูธรรมดา บางแห่งถึงขั้นใช้เวทมนตร์คาถา เพื่อเรียกเพื่อนหญิงของเธอกลับคืนมา แต่ก็ไม่เป็นผล

ครั้งสุดท้ายก่อนที่จะมาพบดิฉันเธอได้ไปหาหมอทำเสน่ห์รายหนึ่งให้ทำเสน่ห์ให้ หมอรายนั้นเรียกเงินเธอไปหลายร้อย และยังใช้กรรมวิธีที่

ไม่งามเลย เธอเกือบเสียรู้หมอทำเสน่ห์รายนั้น แต่เธอไหวทันเสียก่อน จึงรอดพ้นอันตรายออกมาได้สำเร็จ

เมื่อเธอได้สนทนากับดิฉันแล้ว เธอเริ่มได้คิดว่า การวิ่งไปหาผู้อื่นให้ช่วยปลดเปลื้องความ ทุกข์ของเธอนั้นทำได้ยาก เธอต้องเสียทั้งเงิน เสียทั้งเวลา และเสียความรู้สึกอะไรต่าง ๆ อีกหลายอย่าง มันยิ่งซ้ำเติมทุกข์เพิ่มขึ้นไปอีกไม่ได้ประโยชน์จริง ๆ

ดิฉันได้พยายามแนะนำชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิตตามแนวธรรมะต่อเธอ โดยให้เธอเริ่มต้นหันกลับมาดูที่ใจของเธอเองก่อน รักษาที่ใจของเธอ ข่มใจให้ได้ หักห้ามใจให้เป็น ของทุกอย่างไม่มีสิ่งใดจีรังยั่งยืนเลย ผ่านมาแล้วก็ผ่านไปเหมือนกระแสน้ำ เพราะฉะนั้นผู้มีปัญญา ควรจะหยุดพักใจให้สงบหยุดนิ่ง หยุดเพื่อนำพละกำลังภายในไว้ต่อสู้กับอุปสรรคข้างหน้าที่ต้องผจญต่อไป

เมื่อใจของเราหยุดแล้ว ถึงแม้ข้างนอกจะเกิดทุกข์บ้างก็อย่าให้ใจเป็นทุกข์ เช่นเดียวกับเทียนที่ถูกดับ พอจุดก็ติดใหม่ นอกจากเอาไส้เทียนออกเสียก็ไม่สามารถจะจุดได้ เหมือนกับใจนี่แหละ มันทุกข์ข้างนอก ถ้ามันดับทุกข์ข้างนอกไม่ได้ ก็เอาไส้เทียนออกเสีย คือเอาใจพ้นจากความทุกข์ มันก็เหมือนกับเทียนที่ไม่มีไส้ จุดอย่างไรก็ไม่ติด เพราะฉะนั้นต้องทำใจให้ได้ด้วยการมีสติรู้เท่าทันสภาวะทุกอย่างที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

เธอเริ่มมีจิตที่สว่างแจ่มใสขึ้น และสบายใจขึ้น และลากลับไปด้วยความหวังใหม่ คือ เธอมีความเข้มแข็งขึ้น เข้าใจชีวิตมากขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างถูกทาง

จึงกล่าวได้ว่า ชีวิตประจำวันของเราควรเริ่มต้นที่จิตใจก่อน เริ่มทำคุณงามความดีด้วยความรู้สึกที่ดีต่อสภาพภายนอก แล้วฉลาดมีปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้อง การงานทุกอย่างจะทำสำเร็จ ต้องพยายามทำด้วยจิตใจที่สะอาดหมดจด เบิกบาน แจ่มใส ผลงานก็จะดี

ดังเช่น เมื่อเราพูดจาด้วยจิตใจที่เบิกบาน ความอ่อนโยนก็บังเกิดขึ้น คนฟังก็ฟังด้วยความสบายใจ จึงกล่าวได้ว่า เราต้องเริ่มต้นที่ตัวเราก่อน ทำความดีออกไป สิ่งดี ๆ ทั้งหลายก็จะไหลมาสู่เรา มันไม่เกินความสามารถที่เราจะทำได้

ผู้ที่เพียรพยายามจะประสบเป้าหมายที่ดีงาม ความสำเร็จจะเกิดกับผู้เพียร การเดินทุกก้าวย่อมถึงทุกก้าว อย่าไปย่อท้อ ให้ได้มาได้มีตามเหตุปัจจัยที่เป็นไปไม่ต้องไปทะยานอยาก ถ้าขึ้นด้วยความทะยานอยากมันก็ทุกข์ในภายหลัง จึงขอให้รู้เท่าทันความเป็นจริงว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันไม่ได้ติดเราเลย เราต่างหากที่ไปเกาะยึดติดกับมัน

พยายามทำใจให้เป็นปกติอยู่เสมอ ทำความเบิกบานให้เกิดขึ้นทางจิตวิญญาณ ด้วยการยิ้มน้อย ๆ ในดวงใจ เพราะการยิ้มน้อย ๆ จะเป็นการรักษาสติสัมปชัญญะด้วย ขอให้พยายามทำทุกวัน เดินไปด้วยรอยยิ้มที่ปรากฏในดวงใจเสมอ ให้ดูอารมณ์ของตัวเองอยู่เป็นนิตย์ อารมณ์ขุ่นมัวเข้ามาก็ให้ชำระเสียให้เป็นปกติ ก็จะเป็นผู้อยู่อย่างเบิกบาน

การเข้าใจความหมายของ **ชีวิตทางจิตทางวิญญาณ** จะทำให้เราเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ตามที่เป็นจริง เป็นการมองชีวิตทางฝ่ายธรรมะ

คำว่า **วิญญาณ** นั้น มาจากคำว่า **วิ** แปลว่า *แจ้ง* หรือ *วิเศษ* ส่วน

ญาณ แปลว่า *รู้* **วิญญาณ** แปลว่า *ผู้รู้แจ้ง* หรือ *รู้วิเศษ* ก็คือ เป็นเครื่องรู้อารมณ์ที่มาทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย และทางใจ เป็นการรู้แจ้งด้วยสติและปัญญา รู้ตามสภาพความเป็นจริงแห่งธรรมชาติว่า ชีวิตนั้นมาจาก อวิชชา ตัณหา อุปาทาน และกรรม ที่ทำให้ชีวิตเราดิ้นรนไปตามอำนาจของตัณหาที่ปรุงแต่งให้เกิดความรู้สึกนึกคิด ความอยาก ความต้องการ ความยึดมั่นถือมั่น จึงเป็นความรู้สึกที่ร้อนและเป็นทุกข์

เราต้องพยายามใช้สติปัญญามองให้ลึกซึ้งลงไปว่า ชีวิตที่ต้องดิ้นรนมานี้ก็เพื่อความสิ้นสุด เหมือนกับการวิ่งไปที่ใดที่หนึ่ง เมื่อวิ่งไปถึงจุดหมายนั้นแล้วก็หยุดวิ่ง หรือการกินอาหาร จุดประสงค์เพื่อบำบัดความหิว เพื่อให้อิ่ม เมื่ออิ่มแล้วก็หยุดกิน เราทำอะไรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกิน การอยู่ การเที่ยวเตร่ การทำงาน จุดมุ่งหมายก็เพื่อให้สำเร็จตามความต้องการ แล้วจะได้หยุดทำ

เมื่อเรารู้ว่า จุดมุ่งหมายปลายทางของชีวิต คือ ความหยุดสงบเป็นชีวิตใหม่ เป็นชีวิตสดชื่น เป็นชีวิตจริงแท้ เป็นชีวิตอนันตกาล นิรันดร เพราะไม่มีการเกิดขึ้นและตั้งอยู่ ดับไป มีแต่ความอยู่ โดยไม่ต้องมีการอยู่ อย่างนิรันดร ซึ่งเราจะต้องมีวิธีการที่จะไปถึงจุดหมายปลายทาง คือ หยุดลงได้ ไม่เวียนว่ายไปในวัฏสงสาร เป็นแก่นสารของพระพุทธศาสนา ก็คือเข้าถึงวิธีการดับทุกข์ทั้งหมด คือ โดยทางมรรคมีองค์ ๘ หรือ อริยมรรค ซึ่งแปลว่า ทางอันประเสริฐของพระอริยเจ้าที่ไปสู่จุดหมายปลายทาง คือ **นิพพาน** หรือ **สถานที่ปราศจากกิเลส และความทุกข์โดยสิ้นเชิง**

มรรค มี องค์ ๘ ได้แก่

๑. **สัมมาทิฏฐิ**

๒. สัมมาสังกัปปะ

๓. สัมมาวาจา

๔. สัมมากัมมันตะ

๕. สัมมาอาชีวะ

๖. สัมมาวายามะ

๗. สัมมาสติ

๘. สัมมาสมาธิ

๑. สัมมาทิฏฐิ คือ ความเห็นชอบเห็นถูกต้องตามสภาวะที่เป็นจริง เข้าใจอริยสัจ ๔ อย่างแจ่มแจ้ง มองเห็นความเป็นไปของสิ่งทั้งหลายตามธรรมดาแห่งเหตุปัจจัยของมัน ไม่บิดเบือนความจริง

๒. สัมมาสังกัปปะ ความดำริชอบ คือ การมีความคิดในทางที่ถูกแล้ว ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่คิดชั่ว

๓. สัมมาวาจา การมีวาจาชอบ คือ การละเว้นจากการพูดปด พูดเหลวไหล ส่อเสียด ว่าร้าย พูดปลิ้นปล้อน

๔. สัมมากัมมันตะ ประพฤติชอบ คือ การละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักขโมย และประพฤติผิดประเวณี

๕. สัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีพชอบ คือ การหาเลี้ยงชีพในทางที่ถูกที่ควร ไม่ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ หรือเสื่อมเสีย

๖. สัมมาวายามะ พยายามชอบ คือ ความเพียรพยายามในการกระทำที่ชอบโดยไม่ลดละ หรือ เกียจคร้าน

๗. สัมมาสติ ระลึกชอบ คือ ความระมัดระวัง คอยยับยั้งป้องกันจิตใจของตนไม่ให้หลงเพลินไปตามความชั่ว แต่คอยเตือนตนเองให้ทำความดี

๘. สัมมาสมาธิ ตั้งจิตชอบ คือ ความมีจิตตั้งมั่นไม่ฟุ้งซ่าน ซึ่งจะทำให้เกิดปัญญา สามารถเข้าใจสภาพของสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง ไม่โน้มเอียงไปในทางที่ผิด

การปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ นี้ จะเป็นหนทางนำไปสู่การตรัสรู้ที่แท้จริง ผู้มีปัญญารู้แจ้ง เปรียบเสมือนผู้มีอาวุธที่จะช่วยป้องกันตนเองให้พ้นจากอันตรายของการเวียนว่ายตายเกิด เปรียบเสมือนเกราะคุ้มกันให้เราสามารถเผชิญหน้ากับศัตรูได้โดยไม่หวั่นไหว

ผู้มีปัญญา จะไม่แบกทั้งความดีและความไม่ดี เขาอยู่เหนือความดีและความไม่ดี เพราะในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดจีรังยั่งยืน เราต้องวางใจให้ได้ ดูตัวอย่างนกตัวเล็ก ๆ มันบินไปในป่าใหญ่ มันมีขนยาวแต่พอตัว ไม่เห็นต้องขนอะไรมากเลย มันไม่หนักด้วย มันทำรังแต่พอตัว อยู่ไปวัน ๆ ไม่กักตุนอาหาร อยู่ตามเหตุตามปัจจัยที่ได้ที่มีและที่เป็น

เมื่อท่าน **ให้เป็น** ท่านก็จะได้ **คนที่ให้ไม่เป็น** ก็รวยไม่เป็น คนไหนที่มีเงินมาก แต่ไม่รู้จักการให้ การแบ่งปัน คนนั้นก็เป็นคนจน คือ จนทางจิตวิญญาณ คนรวยที่แท้ต้องรู้จักการเกื้อกูลผู้อื่น

ก่อนหน้านี้ดิฉันก็คิดไม่ได้เช่นนี้ เพราะยังไม่ลึกซึ้งกับการปฏิบัติธรรมะ จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ดิฉันมีความผิดหวังในเรื่องของการงาน โดยคิดเข้าข้างตัวเองตามเหตุและปัจจัยว่า เมื่อมีความรับผิดชอบทำงานอย่างเต็มความสามารถแล้ว ควรได้รับผลตอบแทน และความก้าวหน้าในหน้าที่การงานตามความมุ่งมาดปรารถนาที่ต้องการจะให้เป็นไป แต่ตามสภาพของความเป็นจริงขณะนั้นมันไม่เป็นไปตามสมการที่ว่า ๑+๑

= ๒ แต่มันเท่ากับ ๐ เลยทีเดียว ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ตำแหน่งหน้าที่ที่เคยปฏิบัติก็มีอันต้องเปลี่ยนมือไปอย่างไร้คุณธรรม

เรื่องนี้เปรียบเสมือนถูกคลื่นลมกระหน่ำซ้ำเติมจนนาวาอับปาง แล้วตัวดิฉันก็กระเด็นกระดอนออกจากนาวา ตะเกียกตะกายดำผุดดำว่ายจนเสียแรง ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นขอนไม้ผุ ๆ ก็รีบแหวกว่ายไปยึดไว้เพื่อไม่ให้จมน้ำตายแล้วก็เกาะพยุงลอยคออยู่ รอคลื่นลูกแล้วลูกเล่าที่จะซัดพาเข้าหาฝั่ง จนบัดนี้ล่วงเลยเป็นเวลาเกือบ ๓ ปีแล้ว ก็ยังขึ้นฝั่งไม่ได้ซักที

ถ้ามัวแต่เซ็งในอารมณ์ก็คงจะเหี่ยวเฉาตายไปนานแล้ว จึงได้หยุดพักรักษาแผลใจอยู่เพียง ๒ เดือนเศษ ๆ เท่านั้นก็ปรับใจได้ ยอมรับในเรื่องดวงทั้งดวงที่เป็นไปตามวิถีแห่งดวงดาว และดวงที่เป็นไปตามวิถีแห่งวงการงานที่ต้องมีตัวแปรอื่น ๆ มาแทรกซ้อนหลายประการ

เพราะฉะนั้น ตัวของเราเองต้องปรับใจให้ได้ ข่มใจให้เป็น เมื่อมันยังไม่มีเหตุปัจจัยที่เราควรจะได้มา มันก็ยังไม่ได้ แล้วเราจะไปทุกข์ใจไปทำไม

จึงเริ่มหันมาศึกษาธรรมะอย่างจริงจังขึ้นกว่าที่เคยเป็น จนมีความสงบ สว่าง เกิดขึ้นในใจ และยังได้พบสิ่งลี้ลับทางจิตทางวิญญาณ ที่ทำให้ตนเองต้องเข้าไปสัมผัสเกี่ยวข้อง และช่วยเหลือ ตลอดจนการได้รับพลังจิตพิเศษเปิดทางให้ทำงานบุญงานกุศลช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ทุกข์ยากเดือดร้อนต่าง ๆ ได้อย่างมากมาย

ดิฉันเคยนั่งสมาธิ ขณะจิตสงบได้ถามลงไปที่จิตว่า *"เหตุใดชีวิตของตนเองตั้งแต่เล็กจนโตจึงพบแต่ความผิดหวังเรื่อยมา ต้องอดทนต่อสู้ชีวิตด้วยตนเอง ช่วยเหลือตนเองมาโดยตลอด จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังต้องอดทน*

เพียรพยายามทำความดีต่อ ๆ ไปหรืออย่างไร”

ก็ได้รับคำตอบมาทางจิตว่า *“ในเมื่อตนเองต้องมีหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนธรรมะต่อเพื่อนมนุษย์จำเป็นอย่างยิ่งที่ตนเองจะต้องเป็นผู้รู้แจ้งในเรื่องของอริยสัจ ๔ ในเรื่องของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เสียก่อน และการจะรู้เรื่องเหล่านี้ได้ลึกซึ้ง จะพูดหรือจะเขียนได้ดี ตนเองจะต้องประสบความทุกข์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง และหาทางแก้ไขตามแนวธรรมะด้วยตนเองให้ได้เสียก่อน จึงจะสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตไปสอนเพื่อนมนุษย์เขาได้”*

ดังนั้น สำหรับตัวดิฉันเองแล้ว เมื่อมีความทุกข์ก็ต้องพยายามอยู่ให้เหนือความทุกข์ให้ได้ โดยการฝึกฝนจิตใจให้มีความอดทน เอาชนะความคับเค้น ความขุ่นเคือง ความโศกเศร้าเสียใจต่าง ๆ ให้จงได้ โดยพยายามทำจิตใจให้เบิกบาน แจ่มใส ไม่ยึดถือสิ่งใดว่า เป็นของฉันแม้แต่สิ่งเดียว ความอดทนเท่านั้นที่จะทำให้ได้รับชัยชนะในที่สุด

ขอให้ผู้ที่มีความทุกข์ใจ ทุกข์กายอยู่ขณะนี้ จงพยายามสร้างความเบิกบานให้กับตัวเองบ่อย ๆ แล้วทุกอย่างจะดีเอง

ขอให้มีความมั่นใจ น้อมใจให้อิ่มเย็น ทำความรู้สึกให้สบาย ๆ เหมือนสายลมที่โชยมากระทบกาย เหมือนสายน้ำที่ไหลเย็นอยู่ เหมือนแสงตะวันอ่อน ๆ ที่ให้ความอบอุ่นต่อทุกชีวิต เพื่อท่านจะได้มีอารมณ์ความรู้สึกที่ดีงาม

เมื่อท่านทำได้อย่างนี้แล้ว ก็ให้แผ่ไปให้สรรพชีวิตวิญญาณทั้งหลาย เพื่อนมนุษย์ผู้ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลาย ให้มีความอบอุ่น มีความสดชื่น เย็นสบาย ขอให้เขาทั้งหลายจงเป็นสุขเป็นสุข อย่ามีทุกข์โทษเวรภัยใด ๆ เลย ที่มีทุกข์ก็ขอให้พ้นจากทุกข์ ที่มีความหิวกระหายก็ขอให้พ้น

จากความหิวกระหาย และที่มีหนี้สินก็ขอให้พ้นจากความมีหนี้สิน ที่มีโรคาพยาธิก็ขอให้พ้นจากความเป็นโรคาพยาธิ ที่มีสติปัญญาอันทึบเขลา ก็ขอให้พ้นจากความอับทึบเขลาเบาปัญญา พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง พ้นจากอวมงคลทั้งหลายอันเป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนา ขอให้พ้นไปด้วยอำนาจคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า ด้วยเทอญ

จงยึดมั่นในคุณของพระศรีรัตนตรัย

ให้มีศรัทธายึดมั่นใน **พระพุทธ** จะได้อุดมการณ์ คือ ไม่เอาอะไร

ให้มีศรัทธายึดมั่นใน **พระธรรม** จะได้วิธีการ คือ ครองชีวิตอยู่ในโลกอย่างเป็นสุข

และให้มีศรัทธายึดมั่นใน **พระสงฆ์** จะได้มีชีวิตที่เรียบง่ายเบาสบาย

ด้วยพระบารมีคุณพระศรีรัตนตรัย จงมาอภิบาลคุ้มครองบุคคลทั้งหลายอันเป็นที่รักให้เกิดความร่มเย็นและผาสุกในธรรม อย่าให้มีอุปสรรคใด ๆ เลย ให้จรรโลงไปด้วยความสะดวกสำเร็จทุกประการในสิ่งที่มุ่งมั่นปรารถนา

ให้พรตนเองทุกวันด้วยการทำใจให้ร่าเริง แจ่มใส ตื่นขึ้นมาลืมตาด้วยความเบิกบาน น้อมใจไว้ด้วยความรักความเมตตา ให้อภัยแก่เพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ และตาย ถึงแม้เขาจะทำให้เราเจ็บปวดบ้าง ผิดหวังบ้าง โกรธเคืองบ้าง ก็ให้อภัยให้ได้ เราจะได้เจริญทางจิตวิญญาณ จะได้ไม่มีอุปสรรคขัดขวาง ให้เราทำใจให้ได้ ทำที่ใจให้ได้ ทุกอย่างมันก็ดีเอง

จงน้อมใจให้อิ่มเย็น ทำจิตวิญญาณให้เหมือนอัญมณีที่มีแสงสกาว

อย่าให้ทุกข์เศร้าหมอง เป็นเพชรที่ดีงาม เพชรแท้ที่แสงสกาว

จงทำใจให้หนักแน่น เข้มแข็งด้วยความดีงามทั้งหลายทั้งปวง

จงบูชาแก้วรัตนตรัย คือ **พระพุทธ พระธรรม** และ**พระสงฆ์** สถิตไว้เป็นอัญมณีประดับไว้ในดวงใจ จิตวิญญาณให้เป็นเหมือนหยาดน้ำที่ใสบริสุทธิ์ เมื่อกระเซ็นไปถูกผู้ใด ผู้นั้นก็จะได้รับความชุ่มเย็น

ตั้งใจให้เบิกบานแจ่มใส ทำจิตใจให้ชื่นบาน เหมือนแสงตะวันยามเช้าที่ให้ความสดชื่นแก่ดอกไม้ จงดูดอกไม้ซิ ปัญญาเขาก็ไม่มี เขามีแต่วิญญาณชาติกับธรรมชาติเท่านั้นเอง เขายังเติบโตให้ความงามในโลกได้ แล้วท่านละ ท่านเป็นผู้มีปัญญา มีความรู้สึกนึกคิด มีขันธ์ ๕ ครบ แต่สร้างสรรค์ความเจริญให้แก่โลกได้แค่ไหน เช้า ๆ ตื่นขึ้นมายิ้มให้แก่โลกได้ไหม ยิ้มให้แสงตะวันได้ไหม

หมั่นสร้างจิตวิญญาณให้ดี จิตก็จะพบกับความสุขุม อ่อนโยน นุ่มนวลไปเอง อย่าแข็งกระด้าง จงอ่อนโยน แต่ไม่อ่อนแอ แข็งแรง แต่ไม่แข็งกระด้าง เมตตาให้อภัย เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ผู้ใหญ่ก็มีเมตตาแก่ผู้น้อย ผู้น้อยก็อ่อนน้อมถ่อมตนบูชาในผู้ใหญ่ เราก็จะอยู่กันได้อย่างร่มเย็นเป็นสุข

แต่บางครั้งเราทำหน้าที่ของเราไม่ถูกต้อง จึงต้องมีทุกข์กัน ผู้น้อยก็แข็งกระด้างกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ใช้ความเกรี้ยวกราดดุดันต่อผู้น้อย ทุกข์มันก็เกิดขึ้น เราต้องรู้จักสังคม ที่อยู่กันอย่างเรียบง่าย จะได้ไม่เกิดทุกข์ จะได้ไม่มีมลภาวะอันเป็นทุกข์

ขอจงตั้งใจใฝ่ใจอยู่ด้วยความเมตตาต่อกันและกัน ให้อภัยต่อกันและ

กัน ก็จะพบกับความสงบสุขร่มเย็นในที่สุดได้

จากประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาของตนเอง ที่ต้องผจญความทุกข์ ความเดือดร้อนไม่สบายใจต่าง ๆ มากมาย สิ่งเหล่านี้ถือเป็นครูสอนใจตนเอง ให้เป็นคนที่มีความเข้มแข็งอดทน หนักเอาเบาสู้ ไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรคนานัปการ ได้พยายามพัฒนาตนเอง มองลงไปที่ใจของตนเอง หยิบยกปัญหาอุปสรรคขึ้นมาเป็นบทเรียนสอนใจตนเองอยู่เสมอ

เช่น เปรียบเทียบให้เห็นชัด ๆ ว่า ในการดำเนินชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางของเรานั้น อาจจะได้พบกับรูปแบบของคน ๒ ประเภท ที่เราต้องเข้าไปข้องเกี่ยวด้วย

คนประเภทแรกจัดว่าเป็น **บัณฑิต** คือ **เป็นคนดี**

คนประเภทที่ ๒ จัดว่าเป็น **คนพาล** คือ **เป็นคนชั่ว**

บุคคลทั้ง ๒ คนนี้ จัดว่าเป็นครูของเราทั้งคู่ คนที่เป็นบัณฑิตก็เป็นรูปแบบของคนดีที่เราควรจะยกย่องและดำเนินรอยตามเป็นแบบอย่างที่ดี คนที่เป็นคนพาลก็เป็นรูปแบบของคนชั่วที่เราควรจะหลีกเลี่ยง ไม่นำมาเป็นรูปแบบในการดำเนินชีวิต

แล้วดิฉันก็พยายาม**ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่สะสมอะไรที่เป็นของตนเองให้มากเกินความจำเป็น รู้จักสละแบ่งปันเงินทองทรัพย์สินต่าง ๆ ให้ผู้อื่นบ้าง สร้างบุญกุศลบ้าง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยัน ประหยัด และอดทนที่จะกระทำความเพียรพยายาม กระทำแต่คุณงามความดีอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การเขียน การทำสิ่งใดก็ตาม จะต้องกระทำด้วยความตั้งใจจริง ทำด้วยความรู้สึกที่ดีงาม เพื่อผลงานจะได้ออกมาดี**

ยกตัวอย่างที่ท่านผู้อ่านเห็นง่าย ๆ ชัด ๆ ก็คือ เกี่ยวกับเรื่องการเขียนหนังสือแนวธรรมะนี้ ดิฉันได้ใช้เวลาเตรียมตัว เตรียมความพร้อมถึง ๓ ปี โดยจัดสรรเวลาส่วนตัวศึกษาธรรมะ หาความรู้อย่างจริงจัง ความรู้ที่ได้มานั้นมาจากการอ่านหนังสือธรรมะ การฟังธรรมะ การฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง และลงมือดำเนินการ

ในบางเรื่องที่มั่นใจแล้วว่าตนเองมีความชำนิชำนาญพอ และรู้จริงทำได้จริง ดิฉันได้พิสูจน์สิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านมา กระทบจิตสัมผัสได้แน่ชัดว่าเป็นของจริงแท้ จึงกล้าหาญที่จะเขียนแสดงผลงานออกมาสู่สายตาท่านผู้อ่านตลอดมาจนถึงเวลานี้ ก็เป็นเวลาเพียงปีเศษ ๆ เท่านั้น และได้รับทราบมาจากท่านผู้อ่านหลายร้อยคนที่จดหมายมาถึงดิฉัน แสดงความคิดเห็นวิจารณ์ผลงานนี้ในแง่มุมต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีความพอใจในผลงาน

ดิฉันเองรู้สึกดีใจที่ผลงานนี้มีสารประโยชน์ ช่วยผ่อนปรนความทุกข์ต่าง ๆ ของท่านผู้อ่านได้ และท่านยังนำแนวธรรมะที่ได้รับนำกลับไปโน้มนำปฏิบัติ เป็นหลักในการดำเนินชีวิต ทำให้ชีวิตของท่านดีขึ้นเป็นสุขขึ้น

ดิฉันก็ขอขอบคุณท่านผู้อ่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย ที่ท่านผู้อ่านส่วนใหญ่มีศรัทธา เชื่อถือไว้วางใจ ในสติปัญญาของดิฉัน ยอมรับในผลงานของดิฉันซึ่งบางท่านถึงกับยอมเสียเวลา เสียทรัพย์เดินทางมาพบดิฉันถึงที่บ้าน เพื่อมาร่วมสร้างบุญกุศลกับดิฉันบ้าง มาตรวจดวงชะตาบ้าง มาปรึกษาสนทนาธรรมะบ้าง ทำให้ดิฉันอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ ต้องพยายามตั้งหน้าตั้งตาศึกษาธรรมะต่อไป เพื่อประโยชน์สุขของท่านผู้อ่านที่รักยิ่งทุกท่าน

พลังจิต.....
ช่วยสร้างถาวรวัตถุ (๑)

จะปลูกพืชต้องเตรียมดิน จะกินต้องเตรียมอาหาร จะทำงานใหญ่ต้องเตรียมจิตใจ จะหวังสิ่งใดจากใครต้องพัฒนาใจของเราก่อน

จากคำกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าการที่เราจะกระทำสิ่งใดก็ตาม ไม่ว่าสิ่งที่กระทำนั้นจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่สักปานใดก็ตาม เราจะต้องมีการเตรียมการล่วงหน้า ด้วยการเตรียมพร้อมในทุกสิ่งทุกอย่างที่มีความเกี่ยวข้องกัน เช่น เตรียมศึกษาหาข้อมูลต่าง ๆ เตรียมเงิน เตรียมวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนเตรียมความพร้อมในเรื่องของคนดำเนินการ ที่จะทำให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย นโยบาย รวมทั้งการมอบหมายอำนาจหน้าที่ในการบังคับบัญชาสั่งการให้กับผู้ที่จะมาทำหน้าที่เป็นผู้บริหาร สั่งงาน ควบคุมงาน ประสานงาน ที่ทำให้แผนงานนั้นนำไปสู่การปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย หรือผลสำเร็จของงานตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

ซึ่งสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ก็คือ กระบวนการบริหารงาน ที่มนุษย์ด้วยกันเป็นผู้กำหนดใช้ขึ้นในองค์การใดองค์การหนึ่ง หรือในหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง เพื่อให้องค์การนั้นหรือหน่วยงานนั้น ๆ มีเป้าหมาย มีทิศทาง มีนโยบาย ระบุชัดเจน เป็นวัตถุประสงค์ โดยมีแผนงานโครงการขององค์การ

ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้คนในองค์การนั้น ๆ ดำเนินงาน หรือปฏิบัติงานไปสู่ทิศทางตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ความสำเร็จความเจริญก้าวหน้าจะได้เกิดขึ้นกับองค์การนั้น ๆ

จะเห็นว่ากระบวนการบริหารงาน ซึ่งเป็น **"กลวิธี"** หรือเครื่องมือของนักบริหารในองค์การ ที่จะทำให้ระบบการบริหารงานดำเนินไปสู่เป้าหมายตามนโยบายนั้น จะต้องประกอบไปด้วยรูปแบบของการจัดการที่ดี การสั่งงาน การประสานงานที่ดี และกระบวนการควบคุมงานที่ดีด้วย

ซึ่งการปฏิบัติงานทางด้านการบริหารงานในองค์การ ก็มีผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานในระดับ ต่าง ๆ ตามสายงานบังคับบัญชา ตามระบบโครงสร้างขององค์การนั้น ๆ ปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลไว้อย่างชัดเจน เพื่อผลสำเร็จของงาน หากไม่เป็นไปตามแผนงานโครงการก็จะมีระบบการตรวจสอบ การประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นระยะ ๆ มีมาตรการในการควบคุมโดยการให้คุณให้โทษกำหนดไว้ชัดเจน

นี่ก็เป็นระบบโครงสร้างการบริหารงานในองค์การที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น เป็นระบบ กฎเกณฑ์ ระเบียบ วิธีปฏิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาใช้ภายในหน่วยงานด้วยกัน

แต่ที่มากไปกว่านั้น ดิฉันกำลังจะเขียนบอกท่านผู้อ่านให้เห็น *ความมหัศจรรย์ลี้ลับ ของดวงจิตวิญญาณ*ที่ดิฉันได้ประสบ และได้ดำเนินงานสำคัญยิ่งใหญ่เป็นผลสำเร็จเกิดขึ้น ซึ่งผ่านมาเพียงเดือนเศษ ๆ นี้เอง

ทั้งนี้เป็นการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นนอกระบบการบังคับบัญชาของบุคคลในองค์การโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างมนุษย์กับดวง

จิตวิญญาณที่เคยผูกพันกันมาแต่อดีต และนับจนถึงบัดนี้ดวงจิตวิญญาณดวงนั้นได้สิ้นชีวิตจากโลกมนุษย์ไปแล้วเป็นเวลาล่วงเลยมาถึงสองร้อยปีกว่า

แต่ก็มีเพียงบางคนเท่านั้นที่มีความผูกพันกันมาแต่อดีตชาติ ต้องมาอุดหนุนเกื้อกูลกัน มาสร้างบุญบารมีร่วมกัน โดยผ่านทางจิตวิญญาณที่มีอำนาจ มีพลังจิตพิเศษ เป็นสื่อติดต่อสัมพันธ์กันทางจิต และรับคำสั่งคำบงการจากดวงจิตดวงวิญญาณดวงนั้น มาดำเนินการได้สำเร็จ

จึงนับว่าเป็นเรื่องที่มีความลี้ลับ มีความสำคัญ มีความยิ่งใหญ่ และมีความละเอียดอ่อนทางจิตทางวิญญาณมาก จนยากที่ดิฉันจะกล่าวและพรรณนาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ท่านผู้อ่านเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

แต่อย่างไรก็ตาม ในเมื่อดิฉันได้เป็นผู้ประสบเหตุการณ์ จนประจักษ์ชัดเจนด้วยตนเอง และยืนยันได้ว่าเป็นความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังจะเขียนถ่ายทอดออกมาสู่สายตาท่านผู้อ่าน ณ บัดนี้

เพื่อให้ท่านผู้อ่านเข้าใจในเรื่องของจิต ที่มีความวิจิตรพิสดาร จนเป็นเหตุนำเกิดเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งสิ้นในครั้งนี้ เป็นเพราะความวิจิตรพิสดารของดวงจิตตัวเดียวเท่านั้นดิฉันจึงใคร่ขออธิบายในเรื่องของ "จิต" อีกครั้งหนึ่ง

"จิต" เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะรู้อารมณ์ คือรู้อารมณ์ที่มาจากทวารทั้ง ๕ ไม่ว่าจิตจะอยู่ที่ไหน จิตก็มีอารมณ์อยู่เสมอ จิตกับอารมณ์เกิดอยู่ด้วยกันเสมอขาดจากกันไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือ ใจ ก็ตาม เหมือนมีไฟก็ต้องมีแสงสว่าง

จิตมีหน้าที่เก็บอารมณ์ต่าง ๆ เอาไว้ในจิต ไม่ว่าเห็น ได้ยิน หรือ คิดอะไร จิตก็เก็บเรื่องที่เห็น เรื่องที่ได้ยิน เรื่องที่คิดเอาไว้ในจิตจนหมดสิ้นไม่ได้สูญหายไปไหนเลย จิตนั้นมีความสามารถเก็บจดจำอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสิ้น ทุกเวลานาทีที่อารมณ์เกิด ไม่ว่าจะมากหรือน้อย หนักหรือเบา และไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นมาทางทวารใด ก็จะเก็บเอาไว้ในจิตได้โดยไม่รู้จักเต็มเลย เรียกว่าเป็นการสั่งสมสันดาน

แต่เราก็ไม่สามารถที่จะเห็นหรือสัมผัสจิตได้ เพราะจิตไม่มีรูปร่างให้เห็น จิตเป็นนามธรรม จิตไม่ใช่พลังงาน แต่จิตก็มีอำนาจ มีพลังงาน มีความวิจิตรพิสดาร เพราะจิตมีความสามารถที่จะทำงานได้ เช่น จิตมีความสามารถในการคิด อ่าน จดจำ

จิตเปรียบเหมือนไฟ ไฟก็คือไฟ ไม่ใช่พลังงาน แต่ไฟนั้นมีความสามารถคือให้ความร้อนได้ และให้แสงสว่างอันเป็นพลังงานได้

แม้จิตไม่มีตัวตนให้เห็น สัมผัสถูกต้องไม่ได้ แต่จิตก็มีอำนาจมีพลังพิเศษ ถ้าจิตไม่ได้รับการฝึกให้มีสมาธิแน่วแน่ ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์เดียวแล้ว จิตจะใช้อำนาจหรือพลังพิเศษนี้เก็บอารมณ์ต่าง ๆ ที่ตนชอบที่ตนพอใจเพราะธรรมชาติของจิตมักจะเผลอง่าย มักจะไหลไปตามอารมณ์ภายนอก ไหลไปตามความเคยชิน

เช่น เมื่อเห็นรูปสวยงามที่ตนชอบ มากระทบตา ก็เกิดความยินดีติดใจในรูปนั้น เมื่อได้ยินเสียงที่ไพเราะมากระทบหู ก็มีความรู้สึกยินดีติดใจในเสียงนั้น และเมื่อมีเรื่องราวสนุกสนานร่าเริงมากระทบใจก็มีความยินดีติดใจในเรื่องราวเหล่านั้น จึงเป็นเหตุให้เกิดการกระทำขึ้น เมื่อเกิดการกระทำขึ้น

แล้ว (การกระทำ ก็คือ กรรม นั่นเอง) ก็ย่อมเป็นกุศลกรรมบ้าง อกุศลกรรมบ้าง อันเกิดจากการกระทำทางกาย วาจา และใจของตนเอง

เมื่อผู้นั้นสิ้นชีวิตลงด้วยอำนาจของกุศลกรรม และอกุศลกรรมที่ผู้นั้นได้กระทำไว้ ก็จะเก็บเอาไว้ในจิตมิได้สูญหายไปไหน จึงเป็นสื่อนำให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น ให้ได้กำเนิดเป็นคนบ้าง เป็นสัตว์บ้าง เป็นเทพบ้าง เป็นพรหมบ้าง แตกต่างกันไปตามอำนาจของการกระทำของผู้นั้น หรือตามเจตนารมณ์ที่ได้สั่งสมไว้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

สิ่งเหล่านี้เป็นกรรมที่ทำไว้ในอดีตที่เก็บไว้ในจิต และเกิดร่วมด้วยกับกรรมที่ทำไว้ในปัจจุบันเสมอ การกระทำหรืออารมณ์ที่จะเกิดขึ้นมา โดยมิได้มีอดีตกรรมเกิดร่วมด้วย จึงเป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น *อดีตกรรม* จึงเป็นตัวการอันสำคัญที่ทำให้จิตเกิดขึ้น ธรรมชาติของจิตมักจะเผลอง่าย ถ้าไม่ได้ทำสมาธิให้หนักแน่นแน่วแน่ จิตนั้นก็จะเตลิดเปิดเปิงไปไม่มีที่สิ้นสุดลงได้ จึงต้องพยายามฝึกสติให้ตั้งมั่น รวมสติให้เข้มแข็ง ประคองให้จิตสมบูรณ์ เพราะทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยจิต จิตเป็นประธาน

ดังนั้น จึงต้องพยายามฝึกจิตทำสมาธิให้แน่วแน่เป็นอารมณ์เดียว

สมาธิ ทำให้เกิดปัญญา พิจารณารู้เหตุรู้ผลว่าสิ่งนี้ควรทำและไม่ควรทำ ย่อมเป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวมเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเกิดปัญญาก็จะมองเห็นกิเลสในใจของตนเองได้ว่าในใจนั้นมีกิเลสอย่างหยาบ ละเอียด หนา บาง ขนาดไหนบ้างเกิดขึ้นที่จิต เกิดจากเหตุอะไร และจะต้องชำระด้วยวิธีอย่างไร จิตจึงจะบริสุทธิ์ผ่องใส

ดังนั้น เราต้องพยายามค้นคว้าหากิเลสของตนเองอยู่ทุกเมื่อ เพื่อหาวิธีการกำจัดกิเลส ซึ่งเราได้จำแนกกิเลสออกเป็น ๓ จำพวก คือ

๑. กิเลสอย่างหยาบ

๒. กิเลสอย่างกลาง

๓. กิเลสอย่างละเอียด

การรักษาศีล ด้วยการอบรมจิต ให้มีกายสุจริต วาจาสุจริต ก็จะสามารถกำจัดกิเลสอย่างหยาบได้

การฝึกจิตให้สงบ ด้วยการทำสมาธิ ให้จิตกำหนดอยู่ในอารมณ์เดียว เช่น กำหนดลมหายใจเข้า ด้วยคำว่า **"พุท"** กำกับ และกำหนดลมหายใจออกด้วยคำว่า **"โธ"** กำกับ เพื่อไม่ให้จิตเกิดความซัดส่าย ความฟุ้งซ่าน ก็จะสามารถกำจัดกิเลสอย่างกลางได้

ส่วนกิเลสอย่างละเอียดนั้น เราต้องฝึกจิตให้มีความกล้าแข็งต่อความจริง รู้จักว่าอะไรคือความจริง ดังนั้นปัจจุบันคือความจริง เมื่อเกิดอะไรขึ้นก็เป็นของธรรมดา สิ่งเหล่านั้นย่อมดับไปเป็นของธรรมดา

ฉะนั้น ต้องอบรมจิตให้เกิดปัญญา ด้วยการเจริญ **สติปัฏฐาน ๔** คือ กาย เวทนา จิต ธรรม นั่นเอง กิเลสก็จะหมดสิ้นไป จิตก็จะผ่องใสขึ้นโดยลำดับ ผลที่สุดจิตที่วุ่นวายทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งล้วนมีแต่กามกิเลสเป็นมูลฐานเช่นนั้นแล้ว ก็จะหยุดแสวงหา จิตก็รวมมาเป็นหนึ่ง เป็นตัวกลางวางเฉย และรู้ตัวว่าวางเฉย ซึ่งเป็นที่สุดของการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา

ดังคำพระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า

“แม่น้ำน้อยใหญ่ย่อมไหลลงสู่มหาสมุทร เมื่อไหลลงสู่มหาสมุทรแล้วย่อมมีรสชาติเค็มเป็นอันเดียวกัน ธรรมะของเราตถาคตก็เช่นนั้นเหมือนกัน”

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะจิตมีคุณสมบัติพิเศษ สามารถเก็บอารมณ์ที่มากระทบทุกอย่างไว้ได้หมด ไม่ว่าจะเป็นบุญหรือบาป กรรม และกิเลส เอาไว้อย่างละเอียดหมดจด จะถ่ายทอดสืบเนื่องส่งผลไปสู่อนาคตทั้งชาตินี้และชาติหน้าตามวิถีแห่งกรรมหนักและกรรมเบาที่ชักนำไปแต่อดีต ส่งผลให้เกิดการกระทำขึ้นใหม่ในปัจจุบัน

เหตุปัจจัยในอดีตของตนเอง เท่าที่พอจะระลึกรู้ได้บ้าง ก็เคยสร้างบุญกุศลไว้ก็มาก และสร้างบาปกรรมไว้ก็มีมากเช่นกัน จึงถึงเวลาแล้วในปัจจุบันที่ดิฉันจะต้องเร่งสร้างบุญบารมี เพื่อสกัดกั้นวิบากกรรมแต่หนหลังให้เบาบางลง

ทั้งบุญและบาปแต่หนหลัง ได้ชักนำให้ดิฉันต้องไปร่วมงานในพิธีไหว้ครูของ **พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ** เจ้าอาวาสแห่ง สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๐-๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ ปีที่แล้ว ก็เพราะแรงศรัทธาใน**พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ**

และในวันนั้นเอง ดิฉันก็ได้มีโอกาสร่วมกระทำพิธีไหว้ครูบาอาจารย์ของพระอาจารย์ใหม่ด้วย ซึ่งมีหลายองค์ด้วยกันที่เคยสร้างบุญบารมีร่วมกันมา อาทิ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช *สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี แห่งวัดระฆัง หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า หลวงปู่วงษ์ วัดปริวาท สมเด็จพระปิยมหาราช ท้าวมหาพรหม รวมถึง พญายม และ เจ้าพ่อเขาใหญ่แห่งถ้ำแจง* จึงนับว่าดิฉันมีความโชคดี

และในวันนั้นเอง ดิฉันก็ได้พบความมหัศจรรย์ ลี้ลับทางจิตวิญญาณ หลายสิ่งหลายอย่าง ที่ไม่เคยได้พบได้เห็นมาก่อน ก็มีโอกาสได้พบได้เห็นกันในวันนี้ เช่น ได้เห็นการจัดพิธีไหว้ครูที่สวยงามและมีความยิ่งใหญ่มาก ๆ มีการจัดเครื่องบวงสรวงบูชาเทพยดาฟ้าดิน ครูบาอาจารย์ อินทร์ พรหมเบื้องบน ด้วยความประณีต วิจิตรสวยงามด้วยเครื่องบูชา บายศรีหลัก บายศรีตอ บายศรีเทพ บายศรีพรหม บายศรีนาคราช นับรวมกันแล้วมีถึง ๓๗ คู่ ตั้งตระหง่านอยู่บนเวทีใหญ่ ที่ปูด้วยผ้าสีแดง

นอกจากนี้ยังพร้อมด้วยเครื่องอาหารคาวหวานมากมาย ประดับประดาตกแต่งด้วยดอกไม้นานาชนิดหลากสีสวยงามยิ่งนัก ตลอดจนการจัดของสดคาวเซ่นไหว้ดวงวิญญาณ พวกโอปปาติกะพเนจร สัมภเวสีต่าง ๆ อย่างครบครัน

และยังได้เห็นเทพ พรหม หลายองค์เสด็จลงมาร่วมพิธี โดยเนรมิตรูปทรงให้เห็นก็มี และมากระทำพิธีการต่าง ๆ โดยผ่านร่างมนุษย์ก็มี ได้เห็นอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติบ้าง

เช่น ขณะจุดธูปปักธงบอกเทพพรหมทุก ๆ องค์ก่อนทำพิธีหน้าปากถ้ำ ก็เกิดสิ่งมหัศจรรย์ คือ มีงูใหญ่ตัวเท่าต้นขา ความยาวเป็นวา ตกลงมาจากยอดเขา ลงมาที่ปากถ้ำ แล้วก็เลื้อยหายวับไปต่อหน้าต่อตา จนทำให้เกิดศรัทธาเชื่อถือว่าสิ่งเหล่านี้มีจริง เพราะอะไรถึงเชื่อได้ว่าสิ่งเหล่านี้มีจริง

ประการที่ ๑ เนื่องจากมนุษย์ได้มีการเวียนว่ายตายเกิดวนเวียนกันมาหลายชาติหลายภพด้วยกัน กรรมของแต่ละชาติที่ทำไว้ ทั้งที่เป็นกุศลกรรม และ อกุศลกรรมก็ดี ตามมาสนองได้โดยติดมากับจิตวิญญาณ ผู้ที่

ปฏิบัติธรรมจนจิตเป็นสมาธิมีพลังเท่านั้นก็จะสามารถล่วงรู้อดีตได้ โดยทำสมาธิกำหนดจิตดู

ประการที่ ๒ มนุษย์มีโอกาสดีกว่าสัตว์โลกประเภทอื่น ๆ คือ สามารถทำความดี และ ความชั่ว ได้ตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นสัตว์นรกมักไม่ค่อยมีโอกาสได้ทำ เพราะมัวแต่ถูกทรมานตามกระแสของวิบากกรรม จนไม่มีโอกาสจะกระทำความดีได้ หรือ ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ไม่สามารถจะกระทำความดีได้เช่นเดียวกัน

ส่วนที่ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นเทพ เป็นพรหมบนสวรรค์นั้น ก็มีจิตวิญญาณที่สบายเกินไปอีก ไม่มีโอกาสให้ไปช่วยใคร เพราะบนสวรรค์ทุกคนเขาสุขสบายกัน ไม่มีผู้ใดมีความทุกข์เดือดร้อน ต่างคนต่างเสวยความสุขสบายกันจนไม่รู้จักความทุกข์

ประการที่ ๓ ผู้ที่ใจบุญใจกุศล สร้างเสริมแต่สิ่งที่ดีงาม และยังเคยเป็นคู่บุญบารมีร่วมกันมา ผูกพันกันมาแต่หนหลัง เช่น อาจจะเป็นสายโลหิตสายสัมพันธ์เดียวกันมา เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นญาติพี่น้องร่วมกันมา หรือเป็นมิตรสหาย บริวารร่วมกันมาเป็นต้น จึงได้มีเทพ พรหมบางองค์ ถือโอกาสลงมา เพื่อสร้างความดี หรือบำเพ็ญบารมี เพื่อช่วยเหลือมนุษย์ และบำเพ็ญบารมีเพื่อเลื่อนระดับจิตให้สูงขึ้นไปจากภพภูมิเดิม เป็นต้น

ผลจากการทำพิธีไหว้ครูดังกล่าวมานี้เอง เป็นเหตุให้เกิดแนวคิดที่จะสร้างพระประธานขนาด ๙๙ นิ้วขึ้น เพื่อถวายแด่ดวงพระวิญญาณเทพพรหมทุก ๆ องค์ที่กล่าวพระนามมานั้น

พระประธานองค์นี้จึงเป็นที่พึ่งทางใจ เป็นตัวแทนขององค์พระสัมมา

สัมพุทธเจ้า ให้มนุษย์ และ เทพ พรหม กราบไหว้บูชา และขอพรขอบารมีจากพระพุทธองค เพื่อความเป็นสิริมงคล นำความเจริญรุ่งเรืองแห่งธรรมะมาสู่สำนักสงฆ์ถ้ำแจง

ดิฉันจึงรับเป็นผู้ดำเนินการจัดสร้างพระประธานขนาด ๙๙ นิ้วมาถวาย จากคำกล่าวในตอนต้นเรื่องว่า

จะปลูกพืชต้องเตรียมดิน จะกินต้องเตรียมอาหาร จะทำงานใหญ่ต้องเตรียมจิตใจ จะหวังสิ่งใดจากใคร ต้องพัฒนาใจของเราก่อน

งานสร้างพระเป็นงานสำคัญเป็นงานใหญ่ เพราะนอกเหนือจากเรื่องของค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานซึ่งจะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากแล้ว ถ้าบุญบารมีไม่ถึงก็ยากที่คนธรรมดาอย่างเรา ๆ จะกระทำได้สำเร็จ

ฉะนั้น ดิฉันเองจึงต้องสร้างความพร้อมทางจิตใจให้ตัวเองก่อน โดยวิธีการดังต่อไปนี้

๑. ตั้งจิตอธิษฐานขอพลังบารมีจากเทพพรหมเบื้องบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบารมีของ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ให้ได้โปรดประทานพลังจิต พลังธรรม พลังบารมี ให้เป็นผู้มีจิตใจที่เข้มแข็ง หนักแน่นมั่นคง และแน่วแน่ที่จะดำเนินการสร้างพระประธานองค์นี้ให้สำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคนานาประการ

๒. หมั่นฝึกฝนพัฒนาจิตใจตนเองด้วยการทำสมาธิ และสร้างคุณงามความดี เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ทุกข์ยากเดือดร้อน ตลอดจนการปฏิบัติ

ธรรม เป็นผู้เผยแพร่แนวทางธรรมะแก่ผู้สนใจทั่วไป

๓. ขณะรวมจิตเป็นหนึ่ง จิตจะมีพลังแน่วแน่ จะแผ่เมตตาบารมีออกไปสู่บุคคลต่าง ๆ ที่เคยร่วมสร้างบุญกุศลร่วมกันมา ถึงแม้บุคคลนั้น ๆ จะอยู่ไกลแค่ไหนเพียงใด หรือจะเป็นใครก็ตามที ขอให้เขาผู้นั้นได้ล่วงรู้ถึงความปรารถนาดีที่ดิฉันมีต่อเขา และช่วยให้ดลจิตดลใจให้เขาเหล่านั้น มีจิตผูกพันศรัทธาเลื่อมใสที่จะสละทุนทรัพย์มาร่วมกันดำเนินการสร้างพระประธานในครั้งนี้ด้วย

หลังจากที่ได้เริ่มกระทำวิธีการดังกล่าวเพียงไม่กี่วัน คือ ดิฉันได้เริ่มเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เมื่อประมาณกลางเดือนมิถุนายนปีที่แล้ว ต่อมาเพียง ๓-๔ วันเท่านั้น ก็มีสุภาพสตรีรายหนึ่ง โทรศัพท์มาหาดิฉันที่บ้าน โดยเธอแนะนำตัวเองว่าชื่อ **คุณกัญญา อินทุประภา** ทำงานอยู่ ธนาคารกรุงไทย จำกัด ที่โทรฯ มาหาเพราะได้อ่านข้อเขียนของดิฉันเกี่ยวกับเรื่องพลังจิตปลดปล่อยวิญญาณที่ภูหินร่องกล้า แล้วเกิดศรัทธาอยากจะคุยด้วย และยังมีเรื่องสำคัญบางอย่างที่จะขอปรึกษาด้วย ดิฉันได้สนทนาพูดคุยกับเธอและให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับเรื่องอะไรต่าง ๆ ที่เธอปรึกษามาจนเป็นที่พอใจ

หลังจากนั้นเธอจึงปรารภขึ้นมาว่า เธอมีความประสงค์อยากจัดสร้างพระประธานสักหนึ่งองค์ แต่ไม่รู้ว่าเมื่อสร้างเสร็จแล้วจะนำไปประดิษฐาน ณ ที่แห่งใดดี จึงขอให้ดิฉันเป็นผู้แนะนำให้ด้วย

ดิฉันก็เลยบอกเธอไปว่า ดิฉันก็กำลังจะดำเนินการสร้างพระประธานอยู่พอดี ซึ่งเป็นพระประธานขนาดใหญ่ มีขนาดหน้าตักกว้างถึง ๙๙ นิ้ว ต้อง

ใช้ทุนทรัพย์เป็นจำนวนมาก แต่ดิฉันคงไม่มีบุญบารมีเพียงพอที่จะดำเนินการจัดสร้างเพียงลำพังคนเดียวได้สำเร็จ ก็คงจะต้องร่วมกันดำเนินการหลาย ๆ ฝ่าย

คุณกัญญาฟังดิฉันอรรถาธิบายรายละเอียดต่าง ๆ แล้ว เธอจึงได้ตัดสินใจโดยฉับพลันมาว่า เธอก็จะไม่สร้างพระประธานดังที่ตั้งใจไว้เพียงคนเดียวเหมือนกัน จึงขออนุญาตนำปัจจัยเป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ที่ได้จัดสรรไว้เพื่อการนี้นำมาเป็นทุนร่วมสร้างพระประธานกับดิฉัน

ดิฉันเริ่มสังเกตและมีความรู้สึกว่าตนเองเหมือนถูกพลังอำนาจพิเศษที่ลี้ลับ ที่มีพลังบารมีอันยิ่งใหญ่ มาคอยวางแผนงานช่วยกำกับดูแล และบริหารการบังคับบัญชาสั่งงานทั้งยังควบคุมการทำงานของดิฉันอย่างใกล้ชิด ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องการกำหนดวันเวลา ฤกษ์ผานาทีในการดำเนินงานเรื่องต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน การกำหนดตัวบุคคลที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบในแต่ละงาน การจัดลำดับความสำคัญของงาน มีการแยกย่อยจำแนกรายละเอียดลักษณะของงานที่จะต้องจัดดำเนินการล่วงหน้า ทุกเรื่อง กำหนดไว้อย่างถูกต้องแม่นยำ

ทำให้ดิฉันรู้สึกคล้ายกับว่าผู้มีอำนาจใหญ่ ซึ่งเป็นเทพพรหมอยู่เบื้องบนได้มอบหมายภารกิจให้พระเจ้าตากสินมหาราช มาเป็นผู้บริหารงานควบคุมมนุษย์ที่ทำหน้าที่เป็นกองทัพธรรมของท่านอยู่ในเมืองมนุษย์ได้ดำเนินการในครั้งนี้

ในการดำเนินงานสั่งการในเรื่องต่าง ๆ คล้ายกับว่า ได้มีการตระเตรียมแผนงาน โครงการ กำหนดเป้าหมาย วิธีดำเนินงาน กำหนดวางตัวบุคคลที่

จะต้องทำหน้าที่ต่าง ๆ กันไว้อย่างละเอียดรอบคอบ ครบถ้วน และถูกต้องแม่นยำยิ่งนัก

และที่น่ามหัศจรรย์คือ บุคคลต่าง ๆ ที่ถูกระบุตัวให้มารับผิดชอบทำงานสร้างพระประธานขนาด ๙๙ นิ้ว ในลักษณะบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันนั้น ไม่เคยได้รู้จักมักคุ้นกันมาก่อนเลย แต่เมื่อได้มาพบปะรู้จักกันในงานนี้แล้วกลับมีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน เหมือนได้เคยรู้จักกันคุ้นเคยกันมาเป็นเวลานาน

และที่สำคัญก็คือ การกำหนดวันเวลาฤกษ์ผานาทีในการทำงานแต่ละอย่างก็จะมีความกระชั้นชิด กะทันหันเพียงวันสองวัน ทำให้ผู้รับคำสั่งดำเนินงานแทบไม่ทัน แต่ก็สามารถสำเร็จลงได้อย่างเรียบร้อยทันกำหนดเวลาทุกครั้งไป ทั้งยังมีสิ่งที่น่าแปลกยิ่งไปกว่านั้น คือ ตัวเลขที่กำหนดลงมาเหล่านั้นมักจะเป็นตัวเลขที่ให้โชคให้ลาภตลอดเวลา

แต่ก่อนหน้าที่ดิฉันจะนำเงินจำนวนนี้ไปถวายท่านนั้นก็ค่อนข้างจะแปลกและท้าทายความสามารถของตัวเองอยู่มากทีเดียว นั่นก็คือ ท่านสั่งลงมาเมื่อวันเสาร์ที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓ เวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา กำหนดให้ดิฉันจัดหาเงินสด ซึ่งเป็นแบงก์ใบละหนึ่งร้อย จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ไปให้ท่านภายในวันอาทิตย์ที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓ และต้องเป็นแบงก์ใหม่ ๆ ด้วย

ดิฉันจะไปแลกธนาคารได้ที่ไหนเพราะเป็นวันหยุด เงินสดในมือก็ไม่มีจะทำอย่างไรดี คิดไปคิดมาจึงตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาพี่สาวซึ่งเขากำลังจะจัดงานแต่งงานลูกสาวคนกลางของเขา ในวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓

คาดว่าเขาคงจะมีแบงก์ใบละร้อยใหม่ ๆ บ้าง ผลปรากฏว่าเขาเตรียมการไว้พร้อมในเรื่องนี้ พอรุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓ จึงไปขอแลกจากเขามาถวายท่านก่อน

เมื่อถวายท่านไปแล้วท่านก็ไม่ว่าอะไร ได้แต่เผยอยิ้มนิด ๆ ที่มุมปากและได้นำแบงก์ทั้งหมดไปเลือกดู แล้วก็หยิบออกมา ๑ ใบ ส่งให้ดิฉัน บอกว่าให้เอาเก็บไปดู ท่านให้ดิฉันเป็นค่าตอบแทน เป็นรางวัลที่ช่วยงานของท่านจนสำเร็จ

สิ่งเหล่านี้จิตได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้ดิฉันซึ่งอยู่ใกล้ชิดท่านได้เห็นหลายครั้ง จนทำให้ดิฉันเชื่อว่าดวงจิตวิญญาณของพระองค์ท่านนั้นได้มาประทับอยู่ใกล้ชิดกับตัวเรามาก เพราะฉะนั้นงานต่าง ๆ ที่ดิฉันรับพระราชโองการจากท่านมาให้ดำเนินการเกี่ยวกับการสร้างพระในครั้งนี้จะต้องทำได้สำเร็จ

ในตอนนี้ ดิฉันขอลำดับเหตุการณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นนอกระบบการบังคับบัญชาของบุคคลธรรมดาอย่างเรา ๆ แต่เป็นการสั่งการที่ผ่านมาจาก “โลกทิพย์” หรือผ่านมาจากทางจิตวิญญาณของผู้มีพลังจิต พลังธรรม พลังบุญบารมีที่ได้เคยฝึกฝนและสะสมไว้แต่อดีตที่ยังมีชีวิตอยู่

จนกระทั่งบัดนี้พลังอำนาจพิเศษดวงนั้น ได้มาดลจิตดลใจให้มนุษย์ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมา และเป็นสื่อได้พบกันและต้องมาร่วมทำงานใหญ่ในครั้งนี้

หลังจากที่ได้ตกลงราคาสร้างพระกับทางสำนักงานไตรยสรณคมใน

ราคา ๕๗๐,๐๐๐ บาท เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทางสำนักงานไตรยสรณคม ก็ได้เริ่มดำเนินการเรื่อยมา ซึ่งค่อนข้างจะใช้เวลานานอยู่สักหน่อย เพราะมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกเฟ้นช่างที่จะมาปั้นหุ่นพระ

ดังนั้น ทำให้ดำเนินการข้ามปีมาจนกระทั่งถึงเดือนมกราคม ๒๕๓๓ จึงพอเห็นรูปเห็นร่างพระประธานองค์นี้ จึงได้กำหนดขอฤกษ์จากเบื้องบนเพื่อจะกระทำพิธีเททองพระประธาน ซึ่งได้กำหนดล่วงหน้าไว้ให้ ซึ่งตรงกับวันอังคารขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ หรือตรงกับวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พอดีในช่วงนั้นพี่ชายของดิฉันได้ให้ทางสำนักงานไตรยสรณคมดำเนินการสร้างพระประธานปางสมาธิขนาด ๔๙ นิ้ว สมัยสุโขทัย ๑ องค์ เพื่อนำไปประดิษฐานวัดวังน้ำดำ จังหวัดลพบุรี เขาก็มีความประสงค์จะให้พระประธานองค์นี้ได้มาร่วมฤกษ์ในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ กระทำพิธีเททองในวันนั้นด้วย

ถึงแม้ว่า สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช จะทรงล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีอะไรยุ่งยากลำบากเกิดขึ้นในวันงาน แต่เพื่อช่วยลูกศิษย์ของท่านให้พ้นภัย ท่านจึงยินดีและเต็มพระทัยให้พระประธานองค์ ๔๙ นิ้ว ได้มาร่วมกระทำพิธีในวันเดียวกันด้วย

แต่เพื่อป้องกันอะไรหลาย ๆ อย่างที่จะเกิดในวันพิธีเททอง ท่านจึงได้รับสั่งลงมาให้ดิฉันดำเนินการสร้างพระขนาด ๔๙ นิ้ว จำลองจากพระประธาน ๙๙ นิ้วองค์ใหญ่ เพิ่มขึ้นอีก ๑ องค์ และให้กระทำพิธีเททองคู่กับพระองค์ ๔๙ นิ้วของพี่ชาย และให้สร้างพระจำลององค์ ๙๙ นิ้ว แต่เป็นพระขนาด ๙ นิ้ว ให้เป็นพระบริวารเพิ่มขึ้นอีก ๒๙ องค์ พร้อมกันไปด้วย

เมื่อได้รับคำสั่งเพิ่มเติมมาอย่างนั้น ดิฉันจึงต้องรีบติดต่อทางสำนักงานไตรยสรณคม เมื่อประมาณปลายเดือนมีนาคม ๒๕๓๓ ให้เร่งดำเนินการให้ทันเวลา จึงเป็นเหตุให้ดิฉันต้องรีบเร่งหาค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนี้เพิ่มขึ้นอีก ซึ่งทางสำนักงานได้ตกลงราคาพระขนาด ๔๙ นิ้ว ในราคม ๑๔๐,๐๐๐ บาท และ พระขนาด ๙ นิ้ว จำนวน ๒๙ องค์ เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นยอดเงินที่เพิ่มขึ้นเป็นเงิน ๒๔๐,๐๐๐ บาท รวมของเดิมราคา ๕๗๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๑๐,๐๐๐ บาท

ต้นเดือนเมษายน ๒๕๓๓ ได้มีการกำหนดนัดหมายในเรื่องของพิธีการตระเตรียมงานทางฝ่ายสงฆ์ โดยได้ระบุให้คุณศิริพร อ้นเจริญ ผู้จัดการสำนักงานไตรยสรณคม เป็นผู้จัดเตรียมงานด้านสถานที่สำหรับจัดพิธี

โดยกำหนดให้แยกเป็นสองที่ คือ พิธีเททองที่สำนักงานไตรยสรณคมสำหรับพระประธานขนาด ๙๙ นิ้ว จำนวน ๑ องค์ ให้นิมนต์พระจำนวน ๙ รูป มากระทำพิธีสวดมนต์ในขณะทำพิธีเททอง

ทั้งนี้ได้กำหนดให้คุณศิริพร นิมนต์พระจากวัดวิเศษการ จำนวน ๒ รูป พี่ชายของดิฉันนิมนต์พระจากวัดทองนพคุณจำนวน ๒ รูป และจากวัดแก้วไพฑูรย์อีก ๓ รูป รวมเป็น ๗ รูป ก็ยังขาดไปอีก ๒ รูป จึงถามท่านไปว่าแล้วอีก ๒ รูป จะให้ใครเป็นผู้นิมนต์มา ก็ได้รับคำตอบว่า ไม่ต้องจะจัดการมาเอง

สถานที่ทำพิธีเททองที่ ๒ อยู่บริเวณลานวัดหน้าโบสถ์วัดวิเศษการมอบหมายให้คุณศิริพรเป็นผู้นิมนต์พระวัดวิเศษการทั้งหมดจำนวน ๒๑ รูป และให้ดิฉันเดินทางไปนิมนต์ **พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ** มาเป็นประธาน

ในพิธีเททองทั้ง ๒ ที่

สำหรับเรื่องการ์ดเชิญให้งดออกบัตรเชิญแขกผู้มาร่วมงาน แต่ท่านจะใช้วิธีดลจิตดลใจให้ญาติสนิทมิตรสหายบริวารของท่านมางานในวันนั้นเอง ซึ่งท่านได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วจะมีผู้ร่วมงานในครั้งนี้ประมาณ ๒๐๐ คน ซึ่งพอถึงวันงานจริง ๆ ก็มีผู้มาร่วมงานในพิธีเททองจำนวน ๒๐๐ คน พอดิบพอดี ซึ่งน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ เพราะผู้ที่มาร่วมงานส่วนใหญ่ก็ไม่เคยรู้จักกับดิฉันมาก่อนทั้งนั้น แต่ก็ได้มีโอกาสมาร่วมพิธีกันอย่างพร้อมเพรียง

และแล้วในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๓๓ ดิฉันและคณะผู้ดำเนินการจำนวน ๖ คน ได้เดินทางไปสำนักสงฆ์ถ้ำแจง เพื่อนมัสการเรียนเชิญ พระ**อาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ** ให้มาเป็นประธานในพิธีเททอง ซึ่งพระอาจารย์ใหม่ก็ไม่ขัดข้องและจะจัดรถมาเอง

ในวันนั้น พี่ชายของดิฉันก็ได้เดินทางไปสำนักสงฆ์ถ้ำแจงด้วย ซึ่งก่อนหน้านี้พี่ชายคนนี้เขาไม่เคยติดตามดิฉันไปเข้าวัดฟังธรรม หรือมาเกี่ยวข้องกับสิ่งลี้ลับเหมือนอย่างดิฉันเลย

พี่ชายของดิฉันเขามาที่สำนักสงฆ์ถ้ำแจงเป็นครั้งแรก และได้มีโอกาสขึ้นเขาไปพบท่านปู่ในถ้ำแจง และได้ถูกขอร้องจากท่านปู่องค์นี้ให้บวชเป็นพระสัก ๗ วัน แล้วก็จะโชคดี โดยกำหนดให้มาร่วมในพิธีอุปสมบทหมู่ ๙ รูป ในวันไหว้ครูของสำนักสงฆ์ถ้ำแจง ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ก็จะครบกำหนดสึก ภายในวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๓๓ และเมื่อบวชแล้วก็ขอร้องให้จำพรรษาอยู่ที่สำนักสงฆ์ถ้ำแจง จนกว่าจะถึงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ก็ให้ร่วมเดินทางไปกับพระอาจารย์ใหม่ เพื่อไปร่วมในพิธีเททองในวันที่ ๘

พฤษภาคม ๒๕๓๓ ด้วย พี่ชายของดิฉันรู้สึกงง ๆ ต่อคำขอร้องให้บวช แต่เหมือนถูกมนต์สะกดจิตชั่วขณะ ทำให้ตัดสินใจรับบวชไปโดยไม่รู้ตัวทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีความพร้อมเลย

หลังจากกลับลงมาจากถ้ำแจง พี่ชายของดิฉันชักไม่มั่นใจว่าจะบวชดีหรือไม่บวชดี แต่เปอร์เซ็นต์ไม่อยากบวชมีสูงมาก จึงต้องเป็นภาระของดิฉันต้องพยายามพูดเกลี้ยกล่อมหว่านล้อมต่าง ๆ นานาถึงยอมบวช

สาเหตุที่ต้องให้บวชก็มีเหตุผลหลายประการ เหตุผลประการแรก กำลังมีเคราะห์ ถ้าไม่บวชจะมีอุบัติเหตุร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต **(ซึ่งในเรื่องนี้ดิฉันแอบตรวจดวงชะตาไว้ล่วงหน้าแล้ว)** และเหตุผลอีกประการหนึ่ง ก็คือ ได้ถูกกำหนดตัวหรือวางตัวไว้ล่วงหน้าเมื่อตอนต้นเมษายนให้เป็นพระร่วมพิธีขององค์พระเจ้าตากสิน ที่ท่านจะจัดหามาเองที่จะให้มาร่วมงานในพิธีเททองซึ่งยังขาดอยู่อีก ๒ รูป ในที่สุดก็เลยต้องบวช

หลังจากพระพี่ชายได้กระทำพิธีบวชไปเรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓ และก็ได้เดินทางมาร่วมงานในพิธีเททองด้วย

แต่ได้มีเหตุการณ์สำคัญที่มนุษย์ด้วยกันอย่างดิฉันมิอาจคาดคิดว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดมีขึ้นได้กับพระพี่ชายองค์นี้ในวันพิธีเททอง เหตุการณ์นั้นมีความตื่นเต้น หวาดเสียว และทำให้ทุกคนใจหายใจคว่ำ เพราะคาดไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นได้ค่ะ

พลังจิต.....
ช่วยสร้างถาวรวัตถุ (๒)

พระพี่ชายของดิฉัน เป็นคนที่กระทำอะไรจะมีความยับยั้งชั่งใจก่อน จะทำอะไรต้องคิดแล้วคิดอีก กว่าจะตัดสินใจอะไรลงไป จะต้องใช้เวลานาน เพราะเกรงจะผิดพลาด กลัวความเสียหายต่าง ๆ นานา

แม้แต่เรื่องของการบวช ก็คิดแล้วคิดอีก กว่าจะตัดสินใจบวชได้ คิดอยู่นั่นแหละ จนในที่สุดถึงได้ตัดสินใจบวช ในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นวันไหว้ครูของ **พระอาจารย์ใหม่ มหาปัญโญ** แห่งสำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งจะมีการไหว้ครูบาอาจารย์กันทุกปี และทุก ๆ ปีอาจารย์ใหม่ก็จะทำการบวชพระ

ในปีนี้ก็เช่นกัน ได้มีการอุปสมบทหมู่ ๙ รูป เพื่อเป็นการต่อดวงต่อชะตาให้กับตนเอง และกับบุคคลที่เคราะห์ไม่ดี และเต็มใจที่อยากจะบวช โดยพระอาจารย์ใหม่เป็นเจ้าภาพ เป็นผู้จัดการบวชให้ และการบวชครั้งนี้ยังเป็นการอุทิศส่วนบุญกุศลให้ผู้มีพระคุณต่าง ๆ ที่เคยอุดหนุนค้ำจุนกันมา ทั้งที่มองเห็นก็ดี และมองไม่เห็นก็ดี ให้มาร่วมอนุโมทนาบุญในครั้งนี้

แต่ท่านเชื่อไหมว่า เมื่อใกล้จะถึงงานเททองในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ คืนวันที่ ๗ พฤษภาคม ก่อนการเดินทางมาในงานพิธีนี้ พระพี่ชาย

ของดิฉันหงุดหงิดมาก อยากจะมาร่วมพิธีไว ๆ จิตใจเร่าร้อน อยากจะให้ถึงพิธีเททองเร็ว ๆ

เพื่อตัวเองจะได้สร้างวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ ที่จะเป็นผู้เสียสละชีวิตนำหัวใจและตนเองบรรจุลงในองค์พระ เพื่อให้พระองค์ที่กำลังสร้างนี้มีชีวิต มีวิญญาณ โดยวิธีการที่ตนเองจะต้องกระโดดลงไปในเบ้าหลอม ที่กำลังมีความร้อนเพียงพอที่จะหลอมละลายเลือดเนื้อและชีวิต เพื่อถวายชีวิตนี้ต่อองค์ท่านพ่อตากสินมหาราช

นี่คือ ความคิดของพระพี่ชายดิฉันซึ่งเล่าให้ฟังหลังจากที่ได้สึกออกมาแล้ว เขาบอกว่า เขามีความรู้สึกในขณะปฏิบัติกรรมฐานศึกษาธรรมะขณะบวชอยู่ที่ถ้ำแจง เขาได้พิจารณาตนเอง มีเวลาศึกษาตนเอง และพยายามฆ่ากิเลสออกไปจากตัวเอง ละทิ้งวิญญาณตัวเดิมที่มีความชั่วร้ายอยู่ ด้วยการฆ่าความชั่วร้ายนั้นออกไปจากจิตวิญญาณนั้นเสีย

นอกจากนั้น เขายังได้รับคำสั่งจากสิ่งที่เขามองไม่เห็น แต่สัมผัสได้ทางจิตว่า ให้เขาเป็นสื่อนำวิญญาณสัมภเวสีที่ยังไม่ได้ไปเกิด ที่ยังมีกรรมและพวกวิญญาณเร่ร่อนและลำบากจำนวนมากมายมหาศาล ให้พามาร่วมบุญกุศลและรับอนุโมทนาบุญในพิธีเททอง เพื่อวิญญาณเหล่านั้นจะได้พ้นทุกข์

ในวันนั้น เขามีความรู้สึกว่า ตัวเขาเหมือนตายไปแล้ว คือความตายที่เขาเข้าใจขณะนั้น คือ ตายไปจากความชั่วร้าย เขาได้ทิ้งจิตวิญญาณตัวชั่วร้ายนั้นออกไปแล้ว เมื่อย่างเข้าสู่รับอรุณในวันใหม่ คือวันที่ ๙ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันที่เขาสึกออกจากการเป็นพระแล้ว เขาเป็นคนใหม่ที่มีแต่สิ่งใหม่ ๆ

ที่ดีงามเข้ามาแทนที่ชีวิตของเขา

เขาได้เปรียบเทียบให้ดิฉันฟังว่าชีวิตเขาเหมือนกับเมล็ดข้าวเปลือก พร้อมที่จะงอกเป็นข้าวพันธุ์ดี ที่จะนำประโยชน์ไปสู่มวลมนุษยชาติต่อไป

คืนวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓ เมื่อพระพี่ชายดิฉันได้ออกเดินทางมาพร้อมพระอาจารย์ใหม่ จากสำนักสงฆ์ถ้ำแจง จังหวัดเพชรบุรี มายังกรุงเทพฯ เพื่อมาในงาน ก็ร้องห่มร้องไห้ เพราะกลัวจะมาไม่ทันในพิธีเททอง ขณะที่นั่งมาในรถตู้ปรับอากาศซึ่งจนถึงสถานที่เททองแล้ว ขณะนั้นเวลาประมาณตีสามครึ่ง จิตใจก็เร่าร้อนกลัวจะมาไม่ทันในพิธี จึงได้ตัดสินใจเปิดประตูรถและกระโดดพุ่งตัวออกไปนอกรถ เดชะบุญคนในรถได้กระโดดจับตัวไว้ทัน ไม่เช่นนั้นแล้ว คงได้มีงานศพเกิดขึ้นอีก ๑ คน ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้ได้ทำความอกสั่นขวัญหายแก่ผู้ร่วมขบวนมาในรถเป็นอันมาก ทุกคนหัวใจจะวายตายเพราะความตกใจ และคาดไม่ถึงว่าจะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น

เมื่อรถแล่นเข้ามาถึงในงาน ที่สำนักงานไตรยสรณาคม เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ซึ่งขณะนั้นดิฉันและคณะผู้ดำเนินงาน กำลังเตรียมจัดของทำพิธีตั้งโต๊ะเครื่องบวงสรวง

เมื่อลงจากรถได้ก็รีบเดินไปดูยังที่ตั้งโต๊ะบวงสรวงทันที แล้วก็เดินวนไปวนมา ไม่ยอมนั่งลงสักที ปากก็บ่นอะไรก็ไม่รู้ ฟังไม่รู้เรื่อง ดิฉันพยายามพูดกับพระพี่ชาย ชี้แจงลำดับขั้นตอนของพิธีเททองให้ท่านเข้าใจ ท่านก็ไม่เข้าใจและดิฉันเองก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านพูดออกมา

นิมนต์ให้ท่านนั่งพัก ท่านก็ไม่ยอมนั่ง ได้แต่เดินบ่นไปบ่นมาไม่ยอมหยุด พูดกันไม่รู้เรื่อง จนกระทั่งถึงเวลา ๐๕.๐๐ นาฬิกา ซึ่งได้ตั้งเครื่อง

บวงสรวงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงได้หยุดพูดและสงบไปเอง

เวลา ๐๖.๑๕ นาฬิกา ได้เริ่มทำพิธีบวงสรวงเทพยดาฟ้าดิน บอกกล่าวแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้มาร่วมรับรู้ในงานวันนี้

ขณะที่กำลังกระทำพิธีอัญเชิญอยู่นั้น พระพี่ชายองค์นี้ก็วิ่งออกมาจากห้องพักรับรอง ตรงมายังสถานที่ทำพิธี ก่อนถึงโต๊ะตั้งพิธีบวงสรวง ได้เดินผ่านศาลพระพรหมประจำสำนักงานฯ ซึ่งทางดิฉันได้ตั้งโต๊ะจัดของคาวหวานและผลไม้ไหว้ถวายไว้ ปรากฏว่าพระพี่ชายมองดูแล้วไม่ถูกใจ จึงจัดการกวาดของทิ้งจนหมดโต๊ะ แล้วก็จะวิ่งต่อมาที่โต๊ะพิธี จนทำให้ผู้คนแตกตื่นกันโกลาหล วิ่งไล่จับกันใหญ่ ผู้ที่ตัวใหญ่ร่างกายแข็งแรงก็พยายามกอดปล้ำรัดเอาไว้ไม่ยอมให้ออกมาถึงโต๊ะพิธี มีการต่อสู้กันอุตลุด

ในที่สุด สักพักหนึ่งก็สามารถจับตัวเอาไว้ได้ และพาเข้ามานั่งพักในห้องรับรอง จนกระทั่งถึงเวลา ๑๐.๑๔ นาฬิกา จึงทำพิธีเททองจนเสร็จพิธี ซึ่งทุกอย่างก็สำเร็จลุล่วงไปโดยเรียบร้อย

เหตุการณ์ที่เล่ามาทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องจริงซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น แต่ก็อุบัติขึ้นแล้ว มีหลักฐานโดยการถ่ายทำวีดีโอเอาไว้ให้ดูภาพเป็นที่ระลึกด้วย สำหรับพระพี่ชายนั้นหลังจากเสร็จงานแล้วก็ได้สึกออกมาและบอกด้วยว่า ขณะที่ทำอะไรลงไปในวันงานพิธีเททองนั้น ไม่รู้สึกตัวจริง ๆ ทำไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ แม้ในขณะนี้ก็ยังงงอยู่

ขณะนั้นเหมือนตนเองควบคุมสติตนเองไม่ได้เลย ทำลงไปอย่างนั้นคล้ายกับมีจิตวิญญาณที่เป็นตัวมารมาสิงสถิตอยู่ภายใน เพื่อให้ตนเองได้มาทำลายพิธีในครั้งนี้ แต่ความรู้สึกต่าง ๆ เดี๋ยวนี้ก็เหมือนปกติธรรมดา พูด

คุยกันรู้เรื่อง เล่าเรื่องนี้กันทีไร ก็เป็นเรื่องสนุกกันไปทุกที แต่งานครั้งนี้ก็คงจะต้องจำกันไปอีกนาน

ดิฉันเองผู้ประสบเหตุการณ์ตลอดจนผู้มาร่วมงานทุกคน ต่างก็ดีใจที่งานครั้งนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แม้จะมีอะไรพิลึก ๆ อยู่บ้างก็ตาม

พวกเราทั้งหลายขอถวายพระราชกุศลแด่องค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชด้วยพระบารมีของพระองค์โดยแท้ ที่ช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่างประสบผลสำเร็จได้โดยฉับพลัน ขอให้พระองค์สถิตอยู่เป็นมิ่งขวัญกับพวกเรานาน ๆ ด้วยเทอญ

พระองค์ท่านได้แสดงความห่วงใย และได้เตือนสติดิฉันไว้ล่วงหน้าว่า "ถ้ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในงานพิธีเททอง ไม่ต้องไปไล่ตี ไล่ทุบ ไม่จำเป็น ให้ทำใจให้หนักแน่น มีสติ แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อย"

จนกระทั่งมีเหตุการณ์กรณีพระพี่ชายอาละวาดกลางพิธีงานเททอง จึงได้นึกถึงคำเตือนของพระองค์ท่านได้และมีความเชื่อมั่นว่า ทุกอย่างต้องเรียบร้อยเพราะคณะผู้ร่วมดำเนินการทุกคน ได้ทำใจเตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงสามารถควบคุมสถานการณ์และแก้ไขเหตุการณ์ในครั้งนี้ให้เรียบร้อยสำเร็จลุล่วงไปได้ในที่สุด

จึงสามารถกล่าวได้ว่า การที่เรามีสติระลึกรู้สึกตัวอยู่ทุกขณะ ไม่ว่าจะกำลังนั่ง ยืน เดิน นอน หรือกำลังทำงานอยู่ จำเป็นต้องมีสติกำกับอยู่ตลอดเวลา เพื่อเราจะได้ไม่ทำอะไรที่เผลอไปจากกุศล (ความดี) มิฉะนั้นอกุศลก็เข้ามาในจิต ทำให้เกิดการกระทำในสิ่งที่ไม่สมควรเกิดขึ้น เป็นผลเสียหายต่อตนเองและบุคคลรอบข้าง

วิธีที่จะกันการเผลอไปจากสติก็ต้องมีมหาสติ คือสติที่มีกำลังมหาศาล จะทำให้เกิดขึ้นได้ ก็ต้องเริ่มฝึกสติธรรมดาที่เรามีอยู่ เช่น ระลึกรู้สึกตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ จะกินก็มีสติในการกิน จะเดินก็มีสติในการเดิน จะพูดก็มีสติในการพูด ให้ใส่ใจต่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่เรากำลังดำเนินอยู่ เป็นการสร้างสติให้เกิดขึ้น สติที่มีกำลังสะสมจะเป็นมหาสติ กำลังของสตินั้นก็จะกลับมาปกครองตัวเอง มิให้เผลอไปจากกุศลได้ง่ายนัก

ฉะนั้น เราควรจะเริ่มต้นฝึกสติให้อยู่ในการกระทำทุกอิริยาบถอย่างสม่ำเสมอ เพราะไม่มีใครทำอะไรครั้งเดียวสำเร็จ ทำได้น้อยดีกว่าไม่ได้ทำเลย ทำไปบ่อย ๆ เพิ่มขึ้นไป ก็มากขึ้นเอง ในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมต้องมีการพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ สิ่งเหล่านี้จะต้องมีพื้นฐานมาในทางที่ดี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของตน ถ้าคนเรามีพื้นฐานมาดีแต่ดั้งเดิม การกระทำสิ่งใดย่อมเกิดมรรคเกิดผล

เราจะเห็นว่า พื้นฐานของชีวิต อันได้แก่ *จิตใจที่ดีงาม ไม่มีความโกรธ ความเกลียด ความโลภ และความหลง* โดยเฉพาะ *ตัวอิจฉา* ซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่จะทำให้ชีวิตพบแต่ความวิบัติย่อยยับในบั้นปลาย ถ้าเราตัดตัวอิจฉาลงได้ เราก็จะมีพื้นฐานความดีงามอยู่ในจิตใจตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น รากฐานตัวนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ขอให้เราท่านทั้งหลายจงมีสิ่งดังกล่าวนี้อยู่ในจิตใจตลอดเวลา โดยไม่คิดร้ายต่อใคร ไม่มุ่งร้ายต่อใคร มีแต่ใจที่คิดจะให้ ให้อภัยต่อกัน ให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจต่อกัน มุ่งหวังให้ผู้คนที่อยู่รอบข้างเรามีความสุข ให้ทุกคนมีชีวิตที่ปลอดโปร่งและชักนำทุกคนให้ปฏิบัติตนในทางที่ดีงาม ถูกต้องต่อสังคมและส่วนรวม ตลอดทั้งในครอบครัวของทุกคนให้มีความสุขทุกระยะเวลา

สิ่งเหล่านี้ก็คือ พื้นฐานทางด้านจิตใจ ซึ่งเป็นความเป็นจริงของชีวิตที่เราจะต้องดำรงอยู่ให้ได้ ไม่ว่าจะมีอะไรมากระทบหรือกระแทกกระทั้น ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ต้องทนให้ได้

การเกิดมาเป็นมนุษย์อย่าให้เสียชาติเกิด เกิดมาแล้วมีอะไรมา จากไปแล้วก็ควรจะมีอะไรไป ถึงจะไม่รู้ไม่เห็นชาติก่อน ชาติโน้นชาติหน้ามีจริงหรือไม่

การทำความดีไว้ก็ไม่เสียหลาย สิ้นชีพลงไปยังมีผู้กล่าวถึง นึกถึงความดีที่เคยทำไว้ มิใช่เอ่ยนามออกมาครั้งใด ก็ถ่มน้ำลายรดทุกครั้งเช่นนี้ไม่งามแน่

อันคนเรานี้ ทุกคนล้วนกลัวความจริงของชีวิตที่จะเกิดขึ้นมา คิดไปก่อนล่วงหน้าว่าจะเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ มองไกลเกินจริง จนเกิดความกลัว เพราะฉะนั้น ต้องตัดความกลัวทิ้งไป อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ที่สำคัญต้องทำใจยอมรับให้ได้ว่าเวลานี้ เราคือใคร เราเป็นอะไร และทำหน้าที่เช่นไรให้นึกอยู่เสมอ อย่าไปหลง อย่าไปติด อย่าไปงมงายในสิ่งที่จะชักชวนให้เราลุ่มหลงไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม โดยขาดการพิจารณา

ในโลกนี้มีสิ่งลวงหลอกล่อใจอยู่มากมาย ที่จะทำให้มนุษย์เราลืมตัวลืมตน ลืมนึกถึงความถูก ความผิด ความดี ความชั่ว แยกแยะกันไม่ออก ถ้าเราสามารถกำจัดความลังเลใจ แยกความแตกต่างระหว่างความถูก ความผิด ความดี ความชั่ว และความแตกต่างระหว่างทุกข์และสุขแล้ว จิตใจของเราก็จะเป็นอิสระจากความผูกพันทั้งปวง

ความกังวลในเรื่องของอนาคตที่ยังมาไม่ถึง และคร่ำครวญถึงอดีตที่

ผ่านมาแล้ว จะทำให้ชีวิตของเราเหี่ยวแห้งอับเฉา ถ้าเราไม่คร่ำครวญถึงอดีต ไม่กังวลกับอนาคต ไม่ย่อท้อกับความยากลำบาก แต่ใช้ชีวิตในปัจจุบันอย่างมีความหมาย สร้างสรรค์แต่สิ่งที่ดีที่งาม เราก็จะมีความสุข มีสุขภาพดีทั้งใจและกาย

จงอย่าผลัดวันประกันพรุ่ง ทำการงานทุกอย่างที่เป็นงานในหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปในแต่ละวัน เป็นวิถีทางดำรงชีวิตที่คุ้มค่ากับเวลาที่ผ่านพ้นไป

คนเราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ก็ต้องมีความหนักแน่น อดทนต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการให้สำเร็จ มีความเชื่อมั่นในการกระทำของตนและหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ

การฝึกฝนตนเองให้ถึงพร้อมด้วยความอดทนนั้น เป็นการฝึกที่ยากมาก แต่ถ้าเรามีความอดทนสูง ก็ย่อมจะได้รับชัยชนะในที่สุด หมั่นประพฤติปฏิบัติในทางธรรม สร้างฐานรากเอาไว้ ซึ่งหมายถึง ความไม่โกรธ ไม่เกลียดหรือไม่อิจฉาริษยาซึ่งกันและกัน

เราจะต้องพยายามขจัดความโกรธ อารมณ์แค้นเมื่อเกิดความแค้น ขจัดความเศร้าโศกในยามที่ต้องตกอยู่ในความเศร้าโศก ขจัดความโลภเมื่อเกิดความต้องการอย่างมาก

เราพึงใช้ชีวิตอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ไม่ยึดมั่นถือมั่นสิ่งใดว่าเป็นของของตนแม้แต่สิ่งเดียว เพราะความโกรธจะพาไปสู่หายนะ หรือเรื่องอันตรายร้ายแรงต่าง ๆ เมื่อโกรธแล้วจะตามมาด้วยความหลง นั่นคือหลงผิด หลงในอบายมุขทั้ง ๔ ต้องแก้ตัวหลง ตัดตัวหลง จะทำอะไรต้องคิดพิจารณาก่อนจึงจะทำ จะพูด จะคิด และตัดสินใจดำเนินการลงไป

ช่วงนี้เป็นช่วงที่มนุษย์มีความทุกข์ ความวุ่นวาย สับสนหาที่ยึดเหนี่ยวกันไม่ค่อยมั่น มักจะตกเป็นทาสของสิ่งยั่วยวนและอบายมุขต่าง ๆ ทางหนึ่งที่จะแก้ได้คือหาความสงบ หลีกหนีจากความชั่ว ทำจิตใจให้สงบ ก็จะเกิดปีติ อิ่มเอิบในรสพระธรรม ซึ่งจะไม่มีความกลัวหรือหวั่นไหวกับสิ่งใดทั้งสิ้น

คนเราจะต้องรู้จักมีเวลาหันมามองดูตัวเองบ้าง สนใจพิจารณาตนเองศึกษาใจของตนเองว่าต้องการอะไร อย่ามองเกินตัว อย่ามองไกลเกินไป มองใกล้ ๆ มองแต่ปัจจุบัน ค่อยเป็นค่อยไป ยอมรับความเป็นจริงของชีวิตเราเกิดมาอยู่ในสภาพเช่นใด แก้ไขได้อย่างไร มีโรคภัยไข้เจ็บก็ต้องยอมรับและบำบัดรักษา ร่างกายไม่สมประกอบก็ต้องยอมรับ แล้วทำใจให้สบาย ไม่ต้องคิดฟุ้งซ่าน

สิ่งใดละได้ก็ให้ละ พยายามควบคุมจิตใจของเรา ให้พูดแต่น้อย คิดไตร่ตรองให้มาก ก็จะช่วยให้เราได้ตัดขาดจากความยึดมั่นผูกพันกับกิเลสทางโลกทั้งปวง ให้ปล่อยวางหมดทุกสิ่งทุกอย่าง มองทุกอย่างเป็นธรรมชาติธรรมดา ก็จะเริ่มหันเหจิตใจเข้าหาความสงบได้

ดิฉันขอเชิญชวนให้ทุกท่านได้หันมาขวนขวายสร้างสรรค์ประโยชน์และดำรงอยู่ในคุณธรรมอันสมควรแก่ฐานะของตน ซึ่งคุณธรรมที่ทุกคนควรจะศึกษาและน้อมนำมาปฏิบัติ มีอยู่ ๔ ประการ ดังพระราชดำรัสตอนหนึ่งของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบุรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า ณ ท้องสนามหลวง วันจันทร์ที่ ๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๒๕ ที่ได้อัญเชิญมาดังนี้

๑. การรักษาความสัจ ความจริงใจต่อตัวเอง ที่จะประพฤติปฏิบัติแต่

สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม

๒. การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัตย์ ความดีนั้น

๓. การอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัตย์สุจริต ไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด

๔. การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง

คุณธรรม ๔ ประการนี้ ถ้าแต่ละคนพยายามปลูกฝังและบำรุงให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์

เมื่อทุกท่านได้อ่านตามแนวความคิดของดิฉันมาถึงตอนนี้แล้ว คงจะได้คิดพิจารณาแล้วว่า ดิฉันมีความมุ่งมั่นปรารถนาให้ทุกท่านรู้จักปล่อยวาง ฝึกการทำใจ ไม่ยึดมั่นผูกพันต่อสิ่งใด ๆ โดยให้มีสติ มีขันติ ความอดทน รักษาใจของตนให้สงบ ใช้ชีวิตอย่างสมถะ ถ่อมตน รู้จักการมีสัมมาคารวะ ประพฤติตนให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม หันเหจิตใจใฝ่ในงานบุญงานกุศลบ้าง แล้วท่านก็จะพ้นความทุกข์ พบความสุข สงบร่มเย็นได้

พลังจิต.....
ช่วยสร้างถาวรวัตถุ (๓)

ถ้าเราพึ่งตนเองได้ ก็เท่ากับได้ช่วยเหลือผู้อื่น ด้วยการที่ผู้อื่นจะได้ไม่ต้องมาคอยช่วยเรา

พระพุทธศาสนาสอนให้คนเราละความชั่ว ไตร่ตรองทบทวนดูเองว่าควรกระทำหรือไม่ สอนให้

ประพฤติความดี ไตร่ตรองด้วยจิตของเราเอง โดยไม่มีใครบังคับให้ปรากฏข้อเท็จจริงด้วยตนเอง สอนให้พึ่งตนเอง ให้สร้างตนเองด้วยความรู้ความสามารถของตนเอง โดยให้มีความละอาย เกรงกลัวต่อบาปทั้งต่อหน้าและลับหลัง ถ้าปฏิบัติได้ก็จะมีจิตสูงขึ้นไปตามชั้นตามภูมิด้วยความประพฤติดี

เพราะจิตมนุษย์นั้น มีหน้าที่เก็บสะสมอารมณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะมาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจก็ตาม สามารถเก็บจดจำอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ได้มากมาย และมีอำนาจพิเศษที่จะนำความรู้สึกนึกคิดอารมณ์เหล่านั้นติดจิตวิญญาณไปสู่ภพภูมิใหม่ สิ่งเหล่านี้จะเรียกว่าเป็นกรรมที่ทำไว้ในอดีต และถูกเก็บสะสมไว้ในจิตก็ได้ เมื่อถึงเวลาถึงวิบากกรรมที่ต้องมาเกิดใหม่ มาชดใช้และได้มาพบเจอะเจอกันในปัจจุบัน เพราะเคยสร้างกุศลกรรม

และอกุศลกรรมร่วมกันมาในอดีตจนเป็นเหตุบันดาลให้บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น ต้องได้มาพบกันและทำกิจกรรมที่มหัศจรรย์ แปลกประหลาดร่วมกันผิดเยี่ยงอย่างมนุษย์ธรรมดาอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ

แต่โอกาสและวาระที่มนุษย์ทั้งหลายเหล่านี้ จะได้มาพบและแสดงกิจกรรมพิเศษร่วมกันโดยมิได้มีการนัดหมาย ในลักษณะที่จะเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้ ก็มีให้เห็นให้ชมกัน ไม่ง่ายนัก ถ้าไม่ถึงเวลาสำคัญที่ต้องมาแสดงหรือมาปรากฏตัว

ในครั้งนี้เรียกได้ว่า ถึงเวลาแล้วจริง ๆ เป็นเวลาที่ถูกกำหนดมาล่วงหน้าแล้ว และได้มีการชักใยเชื่อมโยงสายสัมพันธ์กันไว้แล้ว โดยทางพลังจิตของผู้ที่มีพลังธรรม พลังบารมีที่สูงส่ง ได้เข้าไปดลจิตดลใจให้มนุษย์ทั้งหลายที่เคยเป็นลูกเป็นหลานเป็นบริวารผูกพันกันมาให้ได้มาพบกัน โดยตั้งใจให้อุบัติขึ้นในวันพิธีสำคัญวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระ ในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

แต่ก่อนที่จะได้ทราบรายละเอียดของเรื่องราว ขอให้ท่านผู้อ่านได้มีสติใคร่ครวญพิจารณาตนเอง ในวาระที่เป็นวันสำคัญวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระนี้ ขอนำข้อควรคิดกิจควรทำมาฝากท่านผู้อ่าน ซึ่งมีอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. **จะต้องปรับปรุงตนเอง** โดยยึดหลักพุทธศาสนา ๓ ประการ คือ *พิจารณาตนเอง ตักเตือนตนเอง* และ *แก้ไขตนเอง*

การพิจารณาตนเอง เพื่อให้รู้ว่าตัวเราคือใคร ให้คุณให้โทษให้ประโยชน์อย่างไร ถ้าไม่รู้จักตัวเองไปไม่รอด ทำอะไรก็ไม่ก้าวหน้า การพิจารณาตนเองควรทำบ่อย ๆ อย่างน้อยก็ทำทุกวันก่อนนอน หลังจากทำ

กิจวัตรประจำวันทางศาสนา คือ หลังจากสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ให้นั่งสงบใจ ใช้ความสงบพิจารณาตนเองด้วยความเป็นธรรม เพื่อให้รู้จักตัวเองอย่างแท้จริงว่า เราคือใคร ตัวเราควรเป็นตัวที่บริสุทธิ์ สะอาด ไม่เศร้าหมอง คือ มีจิตใจที่สว่าง สงบ สะอาด อยู่ตลอดเวลา

การตักเตือนตนเอง เพื่อให้รู้ทันและรู้เท่า รู้ทัน คือ สติ รู้เท่า คือ ปัญญา ฝึกฝนอบรมจิตใจให้สามารถรู้เท่าทันต่อสิ่งที่มากระทบ ปัญญาก็จะเกิดตามมา จะไม่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งนั้น ผู้มีปัญญาจะไม่ตกอยู่ในความทุกข์

การแก้ไขตนเอง ให้รู้จักวิธีมองตน จงมองหาคุณธรรมของคนผู้นั้นแล้วนำมาปรับตัวเอง ส่วนไม่ดีของเขาไม่จำเป็นต้องพูดถึง เพราะเราจะไม่ได้อะไรในการที่พูดเรื่องนั้น

การมองคน ถ้ามองในแง่ดีก็จะเห็นความดีของคนนั้น ถ้ามองในแง่ไม่ดีก็จะเห็นความไม่ดีของคนนั้น การพูดเรื่องดีของคนอื่น แสดงว่าเราเป็นคนดีมีน้ำใจดี

๒. การทำงานในชีวิตประจำวัน ควรปฏิบัติงานแล้วเห็นผู้ร่วมงานสบายใจ ตามหลักพระพุทธศาสนามีหลักปฏิบัติ ๓ ประการ คือ

กรุณาคุณ คือ รักผู้อื่น สงสารเอ็นดูผู้อื่น มีความคิดที่จะช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นจากความเดือดร้อน

ปัญญาคุณ คือ การเห็นความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ มีปัญญาหยั่งรู้แจ้งในอริยสัจ ๔ ที่จะเป็นพลังช่วยดึงคนอื่นให้พ้นทุกข์

บริสุทธิคุณ คือ การเข้าถึงธรรมะ ด้วยการขัดเกลาจิตใจตนเองให้สะอาด มีเมตตาธรรมต่อผู้อื่น ชักนำเขาให้ไปในทางที่ถูกต้องด้วยการกำจัดความสกปรก ความมัวหมองให้หมดสิ้นไปจากใจและกาย

๓. **ควรทำงานกับเพื่อนร่วมงานด้วยความคิดว่าเขาเป็นญาติ** เพื่อนคอยเตือนเพื่อน คือ เพื่อนแท้ ให้มองด้วยใจกรุณาปรานี ตักเตือนซึ่งกันและกัน ให้คำแนะนำ ตักเตือน ชักจูงไปในทางที่ดี ใครทำหน้าที่ใดให้ทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ขอให้คิด พูด ทำในทางที่ดี ประพฤติดี ประพฤติชอบ ก็จะสามารถอยู่ในยุคที่ประชาธิปไตยเบ่งบานได้ด้วยความสบายใจ

เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นวันทำพิธีวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระที่จัดขึ้น ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เรียกได้ว่าวันนี้เป็นวันสำคัญ

“เป็นวันเปิดโลก เป็นวันเปิดศิลาแลง เปิดฐาน เสาหลักปักไว้ให้มั่นคงยืนยงชั่วกาลนาน”

ทุกคำที่กล่าวไว้นี้มีความหมายลึกซึ้งมาก สำคัญมาก แต่ตัวดิฉันไม่ทราบว่ามีความสำคัญและลึกซึ้งแค่ไหนเพียงใด จนกระทั่งได้พบประสบเห็นด้วยตาตนเองกับเหตุการณ์แปลกประหลาดหลายสิ่งหลายอย่างที่คนธรรมดาอย่างดิฉันต้องยอมรับสิ่งเหล่านี้มีจริง และเป็นของแท้แน่นอน เชื่อถือได้และได้เกิดขึ้นแล้วต่อสายตาผู้คนจำนวนประมาณ ๔๐ คน ที่ได้มีโอกาสมาร่วมงานในพิธีวางศิลาฤกษ์ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ นี้ ทุกคนเป็นประจักษ์พยานได้เป็นอย่างดี

คำกล่าวที่กล่าวว่าวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ เป็นวันเปิดโลกฯ นั้น

ท่านเทพเบื้องบน ที่พวกเราเรียกพระนามท่านว่า "เจ้าพ่อเขาใหญ่" ซึ่งเป็นท่านเทพที่เราเชื่อกันว่าเป็นผู้ดูแลสถานที่แห่งสำนักสงฆ์ถ้ำแจงแห่งนี้ได้พูดไว้เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๓ เนื่องในโอกาสที่ดิฉันได้พา นายช่างปิยบุตร ลีลายงค์ ฝ่ายออกแบบก่อสร้างกรมการศาสนา ไปดูสถานที่

นายช่างผู้นี้มีลักษณะพิเศษประจำตัว คือ สามารถเป็นสื่อรับความรู้สึกนึกคิด รับคำสั่ง ความต้องการ จากโลกทิพย์ คือ จากเทพเบื้องบนมาดำเนินการออกแบบในงานประติมากรรมต่าง ๆ ที่เป็นถาวรวัตถุทางศาสนาได้อย่างถูกต้องครบถ้วน เป็นที่พอใจท่านเทพเบื้องบนเป็นอย่างดี กล่าวโดยสรุปก็คือสามารถสร้างมโนภาพตามจินตนาการของท่านเทพเบื้องบนที่เป็นนามธรรม ให้เป็นรูปแบบที่ถูกต้องสวยงาม เป็นรูปธรรม ที่ทำให้ผู้รับเหมางานประเภทนี้ไปดำเนินการต่อเข้าใจ พร้อมที่จะดำเนินการก่อสร้างได้

การที่ดิฉันได้รู้จักคุณปิยบุตรก็เป็นไปอย่างง่าย ๆ คือ ดิฉันเป็นผู้มีหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการตามคำสั่งการของท่านเทพที่มาจากโลกทิพย์ สำหรับในเรื่องเกี่ยวกับการสร้างฐานพระนี้ ดิฉันได้รับคำสั่งลงมาให้ไปติดต่อหาช่างที่กรมการศาสนา โดยท่านเทพได้กำหนดให้ดิฉันไปพบในวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓ เวลา ๑๔.๓๐ น. ท่านกำหนดมาให้เรียบร้อย

พอถึงวันนั้น เวลานั้น ดิฉันก็เดินทางไปกรมการศาสนา ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณกระทรวงศึกษาธิการ ดิฉันเดินเข้าไปที่ฝ่ายออกแบบก่อสร้าง เดินเข้าไปที่ตั้งโต๊ะตัวหนึ่ง เห็นผู้ชายคนหนึ่งสวมเสื้อสีชมพูนั่งอยู่ จึงตรงเข้าไปถามขึ้นว่า *"ขอประทานโทษค่ะ ดิฉันมาจากกรมประชาสงเคราะห์ ชื่อ กฤติยา ถาวร จะขอพบคุณปิยบุตรหน่อยค่ะ"* ชายผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมองดูดิฉันแล้วก็อมยิ้มน้อย ๆ ก่อนที่จะตอบว่า *"ผมเองครับชื่อ ปิยบุตร มีธุระอะไรเหรอครับ"*

ดิฉันจึงแจ้งความประสงค์ของการมาให้คุณปิยบุตรทราบ และได้พูดคุยกันในรายละเอียด ต่าง ๆ ที่ดิฉันถูกกำหนดมาให้เป็นผู้ทำหน้าที่ดำเนินการในเรื่องเหล่านี้ ในที่สุดคุณปิยบุตรก็เข้าใจ ทั้งนี้เพราะเขาทีพื้นฐานในเรื่องโลกทิพย์มาเป็นอย่างดี จึงตกลงรับงานสร้างฐานพระในส่วนของการออกแบบ สำหรับการก่อสร้างนั้น คุณปิยบุตรก็รับปากว่า ในงานด้านการก่อสร้างนั้นจะจัดหาผู้รับเหมาซึ่งเป็นผู้ชำนาญการมาให้ในระยะต่อไป

เรื่องคุณปิยบุตรนั้น ดิฉันก็ได้รับคำสั่งมาว่าจะต้องไปพบคนชื่อนี้งานสร้างฐานพระถึงจะสำเร็จ เพราะบุคคลท่านนี้ในอดีตเคยมีความผูกพันกันมาจึงได้ติดตามกันมา พอถึงวาระถึงเวลาก็ต้องได้มาพบกัน เพื่อทำหน้าที่ดำเนินการในส่วนของการออกแบบฐานพระ ซึ่งมีลักษณะที่แปลกมาก คือถูกกำหนดลงมาให้สร้างเป็นลักษณะเหมือนรูปฉัตร ๙ ชั้น กว้าง ๙ วา และสูง ๙ วา แต่ละชั้นของฉัตรให้ทำเป็นลักษณะบัวคว่ำบัวหงาย ซึ่งองค์พระ ๙๙ นิ้ว จะประดิษฐานอยู่บนยอดฉัตรชั้นที่ ๙ สำหรับพระองค์ ๔๙ นิ้ว จะประดิษฐานอยู่ที่ฐานชั้นล่าง สำหรับให้มนุษย์กราบไหว้บูชา

เพราะฉะนั้นเมื่อลักษณะของฐานพระกำหนดลงมาเพียงแค่นี้ จึงจำเป็นที่จะต้องพาคุณปิยบุตรไปพบกับท่านเทพที่ปกปักรักษาอยู่ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๓ เพื่อให้คุณปิยบุตรได้สนทนารับฟังข้อเสนอโดยตรงจะได้เข้าใจและพร้อมที่จะดำเนินการได้ จึงขอนำการสนทนาโต้ตอบระหว่างนายช่างปิยบุตรกับท่านเทพองค์นี้มาเป็นตัวอย่างพอเป็นสังเขป ดังนี้

"ช่างว่าอย่างไร แบบยากเย็นไหม"

นายช่างตอบว่า *"ไม่ยากครับ"*

"มีข้อข้องใจอันใดเกี่ยวกับแบบบ้างล่ะ"

นายช่างตอบว่า *"ข้อข้องใจน้อยลงครับ แต่ผมมีข้อเสนอบางอย่างที่จะทำให้งานนี้สำเร็จเร็วขึ้น เช่น บริเวณรอบ ๆ ฉัตรแต่ละชั้นน่าจะมีพระพุทธรูปบรรจุอยู่ จะเป็นการบอกบุญแก่บรรดาชาวบ้าน จะได้มาร่วมหาปัจจัยที่จะทำงานอันนี้ให้สำเร็จได้ไวขึ้น ก็เลยจะทูลถามหลวงปู่ว่าจะสมควรหรือไม่ประการใด?"*

ท่านตอบมาว่า *"อย่าให้มันยุ่งยากนะช่าง งานที่ทำอันนี้นะลูกนะให้ทำตามศรัทธาของเขาดีกว่า ไม่อยากทำให้ยุ่งยากลำบาก เอาให้ง่าย ๆ เรียบ ๆ อย่างนี้แหละนะลูกดีแล้วละ เพราะถึงอย่างไรก็มีผู้ช่วยเหลือมากมาย ไม่ต้องกลัว ทันเหตุการณ์ ทันเวลา เทพไท้ทั้งหลายในที่นี้สนับสนุนอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วง ทุกอย่างจะเข้าไปดลในจิตช่าง ดำเนินการได้เลย สิ่งที่สำคัญก็คือ ขอให้หนักแน่นคงทนถาวรอยู่ชั่วกาลนาน แค่นี้พอแล้ว ให้เป็นหลักปักเอาไว้ เข้าใจความหมายอันนี้ไหม ถ้าเข้าใจอย่างอื่นไม่ต้องยุ่งยาก ถ้ามีหลักซะอย่างทุกอย่างเรียบร้อย ไม่มีปัญหา ดำเนินการได้เลย ทำให้ถูกแบบที่มนุษย์เขาทำกัน"*

การสร้างฐานพระครั้งนี้ เปรียบเสมือนการสร้างรากฐานให้เป็นหลักปักไว้ หลักที่นี้คือหลักทางธรรม ถ้ามนุษย์เรามีหลักธรรมในการดำเนินชีวิต ก็จะนำพาชีวิตให้สงบสุขได้

ช่างปิยบุตรได้ถามถึงเรื่องใต้พื้นดินที่มนุษย์ทั้งหลายมองไม่เห็นว่าด้านก่อสร้างใต้ดินจะมีปัญหาอะไรหรือไม่ เช่น ดินแข็งพอที่จะรับหลักใหญ่

อันนี้ไหม หรือจะต้องมีการตอกเสาเข็ม ท่านตอบมาว่า

"พื้นดินนั้นเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว สถานที่กำหนดลงมาแล้ว พื้นดินทั้งหมดถูกกำหนดลงมาแล้วลูก ทุกอย่างเตรียมพร้อมมาถึงจัดการได้เลย"

นายช่างถามต่อไปว่า *"ลูกหมายถึงการรับน้ำหนัก"*

ท่านตอบมาว่า *"นั่นแหละเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ดำเนินการตามเมืองมนุษย์ได้เลยลูก ทุกอย่างพื้นล่างเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เบื้องบนเตรียมเปิดทางไว้ให้หมดแล้ว จะตอก จะทุบลงไป ทำได้ง่ายดายไม่มีปัญหา จัดเตรียมไว้ให้แล้ว เข้าใจใช่ไหม สำหรับเรื่องสีของฉัตร พ่ออยากให้เป็นสีขาวเงา (ท่านใช้สรรพนามแทนตัวท่านว่า "พ่อ) แต่งเอาให้งาม ทำให้เป็นเงาขึ้นมา แล้วมีอะไรอีกที่ข้องใจ"*

"ดำเนินการเดือน ๙ ทันไหม ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๙ เริ่มวางรากฐานวันนั้นจะให้ทำพิธีอีกครั้งหนึ่ง จำนวนบุคคลที่ใช้จะจัดการรวมพลให้ พรรคพวกที่จะมาทำงานกับเรา มันจะได้ไวเข้า"

"ช่างจัดการไปได้เลยนะ ปีนี้อายุเท่าไหร่แล้วละช่าง"

ช่างปิยบุตร ตอบว่า *"๔๓ ขึ้น ๔๔ ครับ"*

ท่านตอบมาว่า *"เออ! ดี ดี ดี คงได้สว่างไสวกันบ้างนะช่างนะ ขอให้จัดทำฐานพระของพ่อให้เสร็จก่อนนะลูก แล้วพ่อจะช่วยดันให้ ให้กระโดดขึ้นข้ามขั้นไปเลยนะช่าง เป็นอันว่าทุกอย่างเข้าใจนะช่าง แล้วจะดำเนินการได้เมื่อไหร่ล่ะ ขอให้วางมือซักพัก ช่วยงานพ่อหน่อย ประมาณการค่าใช้จ่ายมาแล้วก็แจ้งข่าวมานะช่าง"*

ดิฉันมีความมั่นใจมากเกี่ยวกับการระบุตัวนายช่างปิยบุตรคนนี้ ที่ต้องมาทำหน้าที่เขียนแบบแปลนฐานพระได้สำเร็จอย่างแน่นอน เพราะจากการที่ดิฉันเป็นลูกศิษย์ผู้ใกล้ชิดท่านเทพองค์นี้มานาน พบว่าถ้าท่านเจาะจงให้ผู้ใดทำงานสิ่งใดให้ท่านนั้น ก่อนอื่นท่านจะบันดาลโชคลาภแก่เขา

เพราะฉะนั้นจึงมั่นใจได้ว่า นายช่างปิยบุตรคนนี้จะต้องเป็นผู้ออกแบบฐานพระครั้งนี้ได้สำเร็จ และตรงตามความต้องการของท่านเทพพระองค์นี้

ในระยะเวลาต่อมาเมื่อใกล้ถึงวันพิธีวางศิลาฤกษ์ นายช่างปิยะบุตรก็ได้ชักนำผู้รับเหมาก่อสร้างคนหนึ่งพามาให้ดิฉันรู้จัก จึงพากันไปดูสถานที่ก่อสร้างฐานพระ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจงด้วยกัน

ความมหัศจรรย์ระหว่างจัดเตรียมงานเพื่อกระทำพิธีวางศิลาฤกษ์ในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ที่ทำให้ทีมงานของเราประทับใจมาก มีความตื่นตาตื่นใจและตื่นเต้นหวาดเสียวอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มการเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปที่ถ้ำแจง

หลังจากที่ได้จัดซื้อหาข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ อาทิ เครื่องบวงสรวงมีหัวหมู เป็ด ไก่ กุ้ง ปู ปลา หอย ซึ่งเป็นของเจทั้งหมด เครื่องบายศรี ผลไม้ ดอกไม้ เครื่องสังฆทานของพระ ๑๐ รูป รวมทั้งข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ จัดเตรียมไว้มากมายเหลือเกิน ดิฉันคิดอยู่ว่าจะขนไปกันอย่างไร ขณะที่กังวลใจอยู่นั้น ก็ได้รับโทรศัพท์ติดต่อมาจาก **คุณชวน อิ่มพรรุจี** ซึ่งเคยมาทำบุญสร้างพระกับดิฉัน มีความประสงค์จะนำรถมาช่วยขนของ ๑ คัน และจะเป็นผู้ขับให้เสร็จเรียบร้อย เพราะเขามีศรัทธาที่จะร่วมงานบุญกุศลกับดิฉัน ซึ่งจัดงานครั้งนี้เพื่อดวงพระวิญญาณของพระเจ้าตากสิน

ดิฉันรู้สึกโล่งใจที่มีอัศวินขี่ม้าขาวมาช่วยเรื่องรถ และเราก็ยังเช่ารถไว้อีกคันเพื่อพาผู้โดยสารไปก็น่าจะเรียบร้อยไม่มีปัญหา แต่ในความโล่งใจก็ยังมีความกังวลใจอยู่บ้าง เพราะกลัวว่ารถที่ทางฝ่ายเราเช่าไว้จะมีปัญหามาไม่ได้ตามนัด ดังนั้น ดิฉันจึงตัดสินใจโทรศัพท์ติดต่อพี่ชายที่อยู่ที่คลองสานให้ติดต่อหาเช่ารถบรรทุกเพื่อขนของไว้อีก ๑ คัน

พอรุ่งเช้าของวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๓ ถึงเวลานัดหมาย รถโดยสารที่จะมารับในเวลา ๑๐.๓๐ น.ปรากฏว่าดิฉันและคณะพรรคพวกจำนวน ๒๙ คน นั่งรอรถที่เช่าไว้จนถึงเที่ยง รถก็ไม่มารั จะทำอย่างไรดี พอถึงวินาทีสุดท้าย ดิฉันจึงตัดสินใจชวนคุณชวนขับรถออกไปตระเวนหารถเช่า ก็หารถเช่าคันใหม่ได้ภายในเวลา ๒๐ นาที ทันเวลาตามฤกษ์ที่จะต้องออกเดินทางออกจากกรุงเทพฯ ในเวลา ๑๓.๒๐ น.

ปรากฏว่ามาทราบภายหลังว่า รถที่ทางคณะของเราหาเช่าไว้จำวันผิดเลยไม่มารับตามนัด แต่ทางทีมงานของเราก็สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าพาพวกเรา ๒๙ คน ไปถึงจุดหมายปลายทางได้โดยปลอดภัย เรื่องนี้เป็นบทเรียนสอนใจดิฉันเป็นอย่างดี คือ เมื่องานที่เรามอบหมายให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำแล้วไม่ได้ผลตามเป้าหมาย เราจะต้องใจเย็น ๆ ถ้าใช้อารมณ์แก้ปัญหา ก็จะโมโหกันโดยใช่เหตุ เมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแล้ว เราผู้ดำเนินการในงานจะต้องรู้จักควบคุมอารมณ์อย่าให้โมโหวู่วาม อย่าไปโกรธเขา แต่ต้องพยายามฝึกการทำใจ แก้ที่ใจของเราด้วยสติปัญญาที่มีอยู่

การที่เราจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ต้องฝึกความอดทน อดกลั้น และ ใจเย็น เฝ้าอดทนมองดูเหตุการณ์ เมื่อเห็นอะไรไม่พร้อม แก้ไขได้ก็แก้ไปโดยใช้สติปัญญา อย่าใช้อารมณ์

ท่านเทพองค์นี้สอนดิฉันมาว่า มนุษย์เราจะปกครองคนได้ จะเป็นใหญ่เป็นโตได้ ต้องใจเย็น ๆ หนักแน่น อดทน อดกลั้น อย่าวู่วาม เรามีปัญญา เพราะฉะนั้นให้ใช้ปัญญาในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปทีละเรื่อง เป็นขั้นเป็นตอน ในที่สุดงานทุกอย่างก็จะสำเร็จลุล่วงไปได้อย่างเรียบร้อย

ท่านเทพท่านจะใช้เหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นจริง ๆ สอนใจให้แนวธรรมะแก่ดิฉันอยู่ตลอดเวลา เพราะท่านได้ประกาศออกมาแล้วว่า จะมอบหมายหน้าที่ให้ดิฉันเป็นตัวแทนของท่านเผยแพร่ธรรมะแก่ประชาชนทั่วไปที่เขาประสบความทุกข์ยากเดือดร้อนหาที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจไม่ได้ ท่านได้มอบภารกิจ ในเรื่องการสอนธรรมะนี้แก่ดิฉันเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓ แล้วก็สั่งการไว้ว่า *"ต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๓๓ ให้เตรียมจัดกระเป๋าเดินทางไว้จะต้องเดินทางไกลไปเผยแพร่ธรรมะ"*

ปรากฏว่าหลังจากนั้นอีก ๔ วัน ดิฉันได้รับการติดต่อทาบทามจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด ให้ไปช่วยเป็นวิทยากรบรรยายในหลักสูตรความมั่นคงทางด้านจิตใจแก่ครูของสำนักงานการประถมศึกษาฯ จำนวน ๗๐ คน ซึ่งรายละเอียดที่จังหวัดร้อยเอ็ดมีเหตุการณ์ตื่นเต้นเกี่ยวกับจิตวิญญาณอย่างไร จะได้เขียนเล่าสู่กันฟังต่อไปค่ะ

ท่านเทพองค์นี้ท่านเคยกล่าวไว้ว่า ในการที่เราจะทำหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดสอนธรรมะนั้น ตัวเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และประการสำคัญต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ที่หลากหลายในทุกแง่ทุกมุมของชีวิต ทั้งการงานและส่วนตัวต้องเคยผ่านปัญหาอุปสรรคที่ต้องอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ได้ และใช้สติและปัญญาในการพิจารณาไตร่ตรองแก้ปัญหา เพราะฉะนั้นช่วงนี้ท่านจงใจที่จะให้ดิฉันได้รับบทเรียนสอนใจในงานที่ปฏิบัติอยู่

จริง ๆ ถ้าดิฉันใช้หลักธรรมแนวทางพุทธศาสนาแก้ไขได้ ดิฉันถึงจะเป็นผู้แก้ปัญหาให้ผู้อื่นได้อย่างแท้จริง

เมื่อไปถึงสำนักสงฆ์ถ้ำแจง ในค่ำคืนของวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๓ คณะของพวกเราก็พักกันที่นี่ ครั้นถึงเวลารุ่งอรุณ ๐๕.๓๐ น.ของวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓ เหล่าบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายที่มาร่วมในงานได้ช่วยกันขนข้าวของเครื่องบวงสรวงทั้งหลายออกไปตั้งในปะรำพิธีซึ่งทำเป็นศาลเพียงตา บนนั้นจะมีชุดผู้ชายสีขาว ๑ ชุด สีม่วงชุดผู้ชายและผู้หญิงอีก ๑ ชุด รวมเป็น ๓ ชุด หมอนสีชมพู ๒ ใบ ตั้งอยู่บนพาน พวงมาลัย ๙ พวง พร้อมด้วยพานหมากพลู ธูป เทียนแพ แผ่นดวงศิลาฤกษ์

ต่อจากศาลเพียงตาลงมาก็เป็นโต๊ะใหญ่ ๆ ๓ ตัว ปูด้วยผ้าขาว บนนั้นจะมีพานบายศรีพรหมใหญ่ บายศรีเทพ บายศรีหลัก บายศรีตอขนาบซ้าย-ขวา ต่อด้วยผลไม้ ๙ อย่าง เครื่องคาวอันได้แก่ หัวหมู ๔ หัว เป็ด ๔ ตัว ไก่ ๔ ตัว ปู ๔ ตัว ปลา ๔ ตัว กุ้ง ๔ ตัว และหอย ๘ ตัว (ซึ่งทำด้วยถั่วและงา) เครื่องหวานอันมี ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง เม็ดขนุน ขนมชั้น ขนมถ้วยฟู ฟักเชื่อม ขนมเปี๊ยะ ขนมตัวหอย โดยขนมหวานเหล่านี้จัดใส่ในถ้วยกลม ๆ วางไว้ในพานโตก ๒ พาน นอกนั้นก็มีสับปะรด ส้มโอ ฟักทอง ลูกฟัก ตลอดจนนมเนย ขนมต้มแดงต้มขาว กล้วย มะพร้าว บายศรีปากชาม ๑ คู่ น้ำชา ๙ แก้ว น้ำเปล่า ๙ แก้ว โดยวางจัดไว้อย่างสวยงาม

พอถึงเวลา ๐๖.๐๐ น. ได้กระทำพิธีจุดเทียนชัย ชุมนุมเทวดา และถวายสิ่งของทั้งหลาย โดยท่านประธานที่เชิญมา หลังจากนั้นเหล่าลูกศิษย์ที่มาร่วมในงานได้ช่วยกันจุดธูปบูชาถวาย พร้อม ๆ กัน ขณะที่กำลังจุด

ธูปบูชาถวายของและอธิษฐานกันอยู่นั้น ฝนก็ตกพรำ ๆ เป็นละอองเล็ก ๆ ประมาณสัก ๑๐ นาทีก็จาง ท้องฟ้าเริ่มสว่าง ตอนที่ฝนตกลงมาพรำ ๆ นั้น ดิฉันคิดว่าท่านเทพพรหมผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่มาร่วมในงานคงพรมน้ำมนต์ให้กับทุกคนที่มาร่วมในพิธีนี้

ขณะที่ฝนตกลงมานั้น บนกระถางธูปใบใหญ่ที่หน้าพิธี ก็เกิดไฟลุกไหม้ขึ้นเป็นเปลวเพลิงที่สวยงาม มีความสูงร่วมเมตร ในกระถางธูปนั้น ซึ่งพวกเราทุกคนก็คิดว่าเป็นการรับรู้ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ยอมรับในการทำพิธีในวันนี้

ยิ่งกว่านั้นยังมีรายการพิเศษมหัศจรรย์เกิดขึ้นในงาน คือมีสตรีผู้หนึ่งรูปร่างสวยงาม แต่งกายชุดขาว ออกมาร่ายรำอย่างสวยงามถวายในพิธีโดยที่ไม่มีผู้ใดนึกฝันว่าจะมีเหตุการณ์ดังนี้เกิดขึ้น สตรีผู้นี้เธอบอกว่าได้กระทำลงไปโดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้ยังมีอีกหลาย ๆ คนที่มีอาการแปลก ๆ แสดงกันออกมาเช่น กล่าวคำอวยพร โดยพูดเป็นสำเนียงคล้ายคนทางใต้ พูดเร็ว ๆ ฟังไม่ค่อยชัด แต่พอจับใจความได้ว่า จะมาช่วยเสริมสร้างบารมีกับท่านผู้อยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ และขอให้สถานที่แห่งนี้จงมีแต่ความเจริญและเป็นที่สิงสถิตแห่งความดีทั้งหลายทั้งมวล ให้เป็นที่พึ่งแก่ผู้เดือดร้อนทั้งทางกายและทางใจ

และแล้วก็มีเหตุการณ์ประหลาด ๆ เกิดขึ้นอีก คือมีสตรีผู้หนึ่ง คาดว่าอายุไม่ต่ำกว่า ๕๐ ปี ได้ออกมาพูดเสียงเหมือนเด็กเล็ก ๆ อายุไม่เกิน ๒ ขวบ มาขอขนมในพิธีกิน และแสดงอาการดีอกดีใจที่ได้มาในงานวันนี้ ซึ่งดิฉันเองเห็นแล้วนึกไม่ถึงว่าจะพบเหตุการณ์ทั้งหลายพร้อมกันในวันเวลาใกล้กันขนาดนี้ ทั้งตื่นเต้นและตกใจและยังมีคุณผู้ชายผู้หนึ่ง ผิวขาว รูปร่าง

ใหญ่ อยู่ ๆ ก็ออกมาแสดงอาการฮึดฮัด พูดส่งภาษาดังพิลึก ๆ ฟังแล้วไม่เข้าใจ แต่จากการสังเกตดูจะเห็นว่าภาษาที่ส่งมานั้น มีความดีอกดีใจมากที่ได้มาในพิธีวันนี้

ดิฉันรู้สึกปลื้มใจเป็นที่สุด ที่ได้พบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ซึ่งเป็นนิมิตหมายอันดีที่จะมีผู้มาร่วมสร้างความเจริญ และบำรุงทางด้านศาสนาอีกมากมาย โดยที่ผู้คนเหล่านี้ได้เล่าให้ดิฉันฟังว่าจะพยายามมาช่วยสถานที่แห่งนี้ให้จงได้ ดูแล้วเหมือนกับมีผู้มาดลใจให้ผู้คนทั้งหลายได้เข้ามาในสถานที่แห่งนี้ เมื่อเข้ามาแล้วรู้สึกมีความสบายใจ มีผู้คนมากหน้าหลายตาที่คุ้นเคยกันมา มาแล้วไม่อยากกลับ อยากอยู่นาน ๆ ทั้ง ๆ ที่ผู้คนเหล่านี้ก็เพิ่งมาพบกันและเพิ่งเคยมาสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรก

หลังจากนั้น ในเวลา ๐๙.๕๕ น. ได้ทำพิธีวางศิลาฤกษ์ฐานพระ การทำพิธีวางแผ่นดวงนั้น เริ่มต้นโดยประธานจุดธูปเทียน เสร็จแล้ว พระสงฆ์ ๙ รูปสวดชยันโต จากนั้นประธานพร้อมด้วยผู้ติดตามเดินไปที่สถานที่ทำพิธี ผู้ที่ติดตามมาจะถือพานไม้มงคล ๙ อัน ๑ คน พานแผ่นอิฐ ทอง เงิน นาก ๙ อัน ๑ คน พานแผ่นดวงวางศิลาฤกษ์ ๑ คน พานข้าวตอกดอกไม้ ๑ พาน และขันน้ำพระพุทธมนต์ ๒ คน ผู้ถือพานไม้มงคล จะส่งไม้มงคลตามลำดับ คือ ไม้ชัยพฤกษ์ ราชพฤกษ์ ทองหลาง ไผ่สีสุก กันเกลา ทรงบาดาล สักทอง พยุง และขนุน ส่งให้ประธานทีละอัน ๆ ตอกลงไปในหลุมที่จัดเตรียมไว้ ตามด้วยแผ่นอิฐ ทอง นาก เงิน จนครบทั้ง ๙ แผ่น จากนั้นประธานจะวางแผ่นศิลาลงไปในหลุม ขณะนั้นจะมีฝนตกลงมาพรำ ๆ เป็นละอองเล็ก ๆ ตลอดเวลา

ต่อไปประธานในพิธีก็จะโปรยข้าวตอกดอกไม้ และพรมน้ำพระพุทธ

มนต์ลงในหลุมนี้ ผู้ที่ติดตามมาทั้งหลายจะช่วยกันโปรยข้าวตอกดอกไม้และรับน้ำพระพุทธมนต์จากประธานเพื่อเป็นสิริมงคลจนครบทั่วหน้าทุกคนและรอบอาณาบริเวณที่จะใช้เป็นพื้นที่ก่อสร้างฐานพระแล้ว ประธานพร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งหมดจึงเดินตรงไปยังปะรำพิธีที่มีพระสงฆ์จำนวน ๙ รูป นั่งสวดชยันโตอยู่ เพื่อไปกระทำพิธีถวายสังฆทาน ๙ องค์

เมื่อถวายสังฆทานเสร็จแล้ว พระสงฆ์ก็สวดอนุโมทนาและกรวดน้ำ หลังจากนั้นผู้มาร่วมในงานพิธีก็ช่วยกันจัดเตรียมขนข้าวปลาอาหารเพื่อถวายเพลแด่พระสงฆ์ ซึ่งรวมทั้งหมด ๙ + ๒๒ องค์ คือในประรำพิธี ๙ องค์ และที่บนศาลาอีก ๒๒ องค์ รวมเป็น ๓๑ องค์ ก็จบพิธีวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระแต่เพียงเท่านี้

จากภาพมหัศจรรย์ต่าง ๆ รวมทั้งเสียงพูดสำเนียงแปลก ๆ ที่ผ่านร่างมนุษย์ด้วยกัน ที่ปรากฏให้เห็นต่อสายตาผู้คนที่มาร่วมในงานพิธี ขณะที่เริ่มทำพิธีบวงสรวง ถวายของแด่ท่านเทพพรหมเบื้องบนในเวลา ๐๕.๓๐ น. จนจบพิธีวางศิลาฤกษ์ ทำให้ดิฉันต้องนำเหตุการณ์เหล่านี้กลับมาพินิจพิจารณาไตร่ตรอง พอสรุปด้วยปัญญาอันน้อยนิดกับสิ่งต่าง ๆ ที่สัมผัสได้มานี้ว่าเป็นสัญญาณบอกเหตุว่า มีผู้คนมากมายที่เคยเกี่ยวข้องผูกพันกันมาแต่หนหลังและสิ้นชีพลงไปแล้ว จะด้วยอำนาจของกุศลกรรม หรืออกุศลกรรมที่ได้กระทำและผูกพันกันไว้ก็ดี มิได้มีการสูญหายไปไหน แต่เป็นกรรมที่ผูกพันเก็บกันไว้ในจิตของแต่ละชีวิตแต่ละสังขาร และชักนำไปเกิดในภพภูมิใหม่ที่ต่างสถานที่ต่างวาระกัน แต่เพราะมีกรรมผูกพันมา เมื่อถึงเวลาสำคัญ คือ ในวันนี้ซึ่งเป็นวันประกอบพิธีอันสำคัญ

ดิฉันมีความมั่นใจอย่างหนักแน่นว่า ผู้ที่มีพลังจิตที่เหนือกว่ามนุษย์

ธรรมดา ซึ่งหมายถึงผู้ที่เป็นใหญ่ในถิ่นฐานสถานที่ขุนเขาแห่งนี้ จะต้องเป็นผู้ชักนำ ดลจิตดลใจให้เหล่าบริวารลูกหลานทั้งหลายของท่านได้มาพบกันและสร้างบารมีร่วมกัน อย่างที่ไม่ได้มีการนัดหมาย เพราะทุก ๆ คนต่างไม่รู้จักกันมาก่อน แต่เมื่อมาพบกันแล้ว ต่างผูกพันกัน ร่วมกิจกรรมพิธีกรรมต่าง ๆ ตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละบุคคลได้อย่างเหมาะสม

แต่ละบุคคลที่มีวิบากกรรมเป็นมาในอดีตอย่างไร ในช่วงเวลาพิธีงานวันนี้ก็จะมาแสดงให้เห็นอย่างนั้นโดยที่ไม่มีการนัดหมาย และแต่ละบุคคลก็ควบคุมตัวเองไม่ได้ คือ ไม่รู้ตัวว่าตนเองได้กระทำอะไรลงไปบ้าง พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาได้นั้น ได้เกิดผ่านร่างของมนุษย์ที่ดิฉันได้ทำสถิติจดบันทึกไว้ได้ถึง ๒๖ ท่านด้วยกัน

เหตุการณ์ในวันนี้ได้เกิดภาพเหล่านี้ขึ้นได้นั้น ดิฉันเชื่อว่าเป็นเพราะเหล่าเทพ พรหมเบื้องบนทั้งหลายที่มาร่วมงานพิธีกันมากมาย ได้รวมพลังจิตด้วยอำนาจของบารมีศีล บารมีธรรม และบารมีทาน ที่แต่ละท่านแต่ละพระองค์ได้บำเพ็ญและสะสมมาเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ปี จึงมาเป็นพลังพิเศษ แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นระหว่างพิธีและยังร่วมเป็นสักขีพยานและดลบันดาลให้เกิดสิ่งมหัศจรรย์ดังกล่าวขึ้นให้มนุษย์อย่างเรา ๆ ได้เห็นเป็นบุญตา จนเกิดศรัทธาเชื่อถือ และพร้อมที่จะมาช่วยกันฟื้นฟูสถานที่แห่งนี้ให้เจริญรุ่งเรืองฟื้นคืนกลับสู่สภาพเดิม ที่มีความรุ่งเรืองทางพระพุทธศาสนา ตลอดทั้งให้เป็นสื่อกลางชักนำผู้คนทั่วไปที่มีจิตใจฝักใฝ่ในงานบุญเลื่อมใสในศาสนาให้หันมากระทำความดีสร้างสรรค์ความเจริญ ณ สถานที่แห่งนี้ ตามแนวทางหลักธรรมะ เพื่อเป็นการลดเวรลดกรรมที่แต่ละบุคคลได้เคยสร้างสมกันมาให้ได้มาชดใช้กันไป จะได้หมดหนี้หมดเวรหมดกรรม

ต่อกัน ส่วนที่เหลือของชีวิตอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะได้หันมาสร้างเสริมแต่คุณงามความดีกัน เพื่อจรรโลงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนสถาพรสืบไป

ในที่สุดพิธีวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระก็ผ่านพ้นไปด้วยความเรียบร้อย นับจากนั้นมาเวลาก็ผ่านไปเป็นปีที่มิอาจลงมือก่อสร้างฐานพระตามแบบที่คุณปิยบุตรเป็นผู้เขียนได้ เพราะผู้รับเหมาบ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับงาน ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องพยายามเสาะหาผู้รับเหมารายใหม่ต่อไป ก็ได้รู้จักคุณเสถียร สราภัสสร ซึ่งเป็นผู้รับเหมาที่มีความเข้าใจลักษณะงานอย่างนี้จึงตกลงรับงาน เมื่อเปลี่ยนผู้รับเหมาก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงแบบฐานพระกันใหม่ โดยได้ว่าจ้างให้คุณฉลอง สมิตะมาน สถาปนิก ๗ กองสถาปัตยกรรม กรมศิลปากร เป็นผู้ออกแบบได้ตามพระประสงค์ของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ที่พระองค์ท่านทรงเข้าไปดลจิตให้คุณฉลองออกแบบตามจินตนาการที่มีลักษณะคล้ายเสาหลักปักไว้ คือ มีเสาขึ้นไปต้นเดียว สูงขึ้นไป ๙ วา กว้าง ๙ วา พื้นของฐานพระทั้ง ๔ ด้าน จะมีเศียรพญานาค จำนวน ๒๘ เศียร ล้อมรอบด้านละ ๗ เศียร โดยมีหางพญานาคพันขนดขึ้นไปแผ่เป็นฐานรองรับองค์พระปฏิมากร และรอบ ๆ อาณาบริเวณจะมีธารน้ำล้อมรอบทั้ง ๔ ด้านอีกด้วย ทำให้ฐานพระนี้มีลักษณะโดดเด่นงดงามมาก ซึ่งได้จัดให้มีงานพิธีวางศิลาฤกษ์สร้างฐานพระ ที่ได้รับการขนานนามว่า "ฐานพระพุทธตากสิน" อีกครั้งหนึ่งในวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๓๕ โดยองค์สมเด็จพระเจ้าตากสินเสด็จลงมากระทำพิธีบวงสรวง ณ เวลา ๗.๒๙ นาฬิกา อัญเชิญเทพพรหมเบื้องบนทุกหมู่เหล่ามาร่วมเป็นเกียรติในงานพิธี จะเห็นว่า ขณะที่พระองค์ท่านจุดเทียนชัยและกล่าวภาษาเทพกระทำพิธีบวงสรวงอยู่นั้น ผู้เขียนได้ถ่ายภาพช่วงเวลานั้นไว้ ในภาพถ่ายมองเห็นเป็นลำแสงพุ่งตรงลงมาจากบนเขาสู่งานพิธี นับว่าภาพนี้มีพลานุภาพให้เห็นได้จริง ๆ

นาวาเอกหญิง อธิวีณ์ เลื่อนประไพ

ต่อจากนั้นได้จัดให้มีการร่ายรำถวายพระพรแด่หมู่เทพเทวาที่มาร่วมเป็นเกียรติในงานพิธีบวงสรวงวางศิลาฤกษ์ ชุดแรกเป็นชุดรำเชิญพ่อขวัญ นำทีมโดย นาวาเอกหญิง อธิวีณ์ เลื่อนประไพ และคณะนักศึกษาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร ร่ายรำถวายอีก ๒ ชุด จนถึงเวลา ๙.๓๗ นาฬิกา พระภิกษุสงฆ์จำนวน ๑๒ รูป เริ่มพิธีการทางสงฆ์ โดยมีพระราชวรมุนี คณะ ๒ วัดสระเกศได้กระทำพิธีเจิมแผ่นดวงศิลาฤกษ์ฐานพระ และแผ่นทอง นาค เงิน ไม้มงคล ๙ อย่าง เวลา ๑๐.๑๒ นาฬิกา พระราชวรมุนีได้กระทำพิธีวางศิลาฤกษ์พระสงฆ์ ๑๒ รูป สวดชยันโต ชัยมงคลคาถาไปพร้อม ๆ กัน หลังจากนั้นผู้ไปร่วมงามช่วยกันโปรยข้าวตอกดอกไม้ ลงไปยังฐานศิลาฤกษ์ ท้ายสุดนาวาเอกหญิง อธิวีณ์ เลื่อนประไพ เกิดปลื้มปิติมีจิตเป็นกุศลอย่างแรงกล้า ปลดสร้อยคอทองคำ พร้อมองค์เจ้าแม่กวนอิมเลี่ยมทองออกจากคอ อธิษฐานจิตขอพระบารมีแห่งเทพพรหมทุก ๆ พระองค์ที่เสด็จมาร่วมงานพิธีได้โปรดประทานพรให้งานสร้างฐานพระพุทธตากสินสำเร็จลุล่วง

ลงด้วยความเรียบร้อย เป็นหลักชัยอันมั่นคงเพื่อดำรงคงอยู่แห่งพระพุทธศาสนาคู่ชาติไทยตราบชั่วกาลนาน แล้วเธอก็วางสร้อยคอทองคำพร้อมองค์เจ้าแม่กวนอิมนั้น ปิดลงไว้ที่ฐานศิลาฤกษ์เป็นคนสุดท้าย ด้วยความปิติปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้น

สำหรับผู้ทำหน้าที่ในการเขียนแผ่นดวงศิลาฤกษ์ถวายพระองค์ท่านสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช คือ **คุณสุนทรี ทรัพยะประภา** ก็มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นกับเธอในห้วงเวลากระทำพิธีวางศิลาฤกษ์และโปรยข้าวตอกดอกไม้อยู่ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง ซึ่งคุณสุนทรี ติดธุระไม่สามารถไปร่วมงานพิธีได้ เวลานั้นเธออยู่ที่บ้านของเธอ แต่ประสาทสัมผัสของเธอได้รับกลิ่นหอมของเกสรดอกไม้คล้ายดอกพิกุลและกลิ่นน้ำอบไทย ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วอาณาบริเวณภายในห้องที่เธอพักอยู่ เพื่อความแน่ใจว่าเป็นเพราะอำนาจพลังจิตที่ลี้ลับของเหล่าเทพเทวาองค์สมเด็จพระเจ้าตากสินเสด็จมาย้ำเตือนให้เธอได้ล่วงรู้ว่าแผ่นศิลาฤกษ์ที่เธอเป็นผู้เขียนถวายมาครั้งนี้นั้นได้วางลงบนฐานพระใช้เป็นฤกษ์กำหนดเวลาการก่อสร้างฐานพระพุทธตากสินเป็นที่เรียบร้อยแล้วอย่างมั่นคง เธอจึงเดินออกไปนอกบ้านเพื่อพิสูจน์ให้แน่ใจว่ามีผู้ใดนำดอกไม้และน้ำอบไทยมาโปรยเล่นหรือไม่ ก็ไม่เห็นมีผู้ใดกระทำเช่นนั้น แต่กลิ่นที่เธอสัมผัสได้กลับยิ่งทวีความหอมเย็นมากขึ้น เธอจึงได้ประจักษ์ว่าสิ่งที่สัมผัสได้นั้นเป็นของจริงแท้และอยู่ในห้วงเวลาที่กระทำพิธีวางศิลาฤกษ์จริง ๆ

พลังจิต.....
ช่วยให้ชีวิตสงบสุข

การควบคุมจิตใจมิให้กระสับกระส่าย และหงุดหงิดนั้นเป็นสิ่งที่ยากที่จะกระทำ แต่ถ้าควบคุมไว้ได้แล้วก็จะได้รับความสงบสุข เพราะผู้ที่เฝ้าคุมแค้มอยู่เสมอจะไม่สามารถทำให้อารมณ์โกรธแค้นสงบลงได้เลย กลับยิ่งเพิ่มความคุมแค้นนี้เรื่อยไป และความโกรธนี้เองที่ทำให้เกิดเหตุ เกิดความอาฆาตพยาบาท ทำให้เกิดโทษ จึงต้องพยายามขจัดอารมณ์โกรธแค้นให้หมดสิ้นไปด้วยความไม่โกรธ มีความหนักแน่นอดทน หมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมด้วยการพิจารณาตนเอง แก้ไขตนเอง ตัดสินใจด้วยตนเอง อะไรถูกอะไรผิดรู้อยู่แก่ใจ

ขอให้เลือกเดินในทางดี ทางโปร่ง โดยไม่คิดร้ายต่อใคร ไม่เบียดเบียนผู้ใด ถ้าให้ได้ก็ให้เขาไป แผ่เมตตาต่อเขาไป ให้ทำความดีต่อไป ไม่ใช่ว่าเราจะปฏิบัติธรรมะเมื่อเราออกจากงาน และไม่รู้จะทำอะไรแล้วถึงจะมาบวชเป็นพระ เป็นชี หรือไม่มีอะไรจะทำแล้ว จึงหันมาปฏิบัติธรรม ถ้ารอให้ถึงตอนนั้นมันก็ไม่ทันกาลแล้ว เพราะตลอดทั้งชีวิตเราปล่อยกันไปตามยถากรรมจนทุกข์กระหน่ำซ้ำเติมจนไม่มีชิ้นดีแล้ว จึงหันมานำธรรมมาเยียวยารักษาสู้เราขวนขวายนำธรรมมาเสียบัดนี้เป็นเครื่องพักพิงให้ใจรู้จักคิดสิ่งที่ดีงามทำให้มีแรงเพื่อทำงานโดยไม่เหน็ดเหนื่อยใจ ไม่ทุกข์มิดีกว่าหรือ

การเริ่มต้นทำงานอะไรสักอย่างหนึ่ง หากไม่ตั้งเข็มให้เที่ยงตรง โลกที่เต็มไปด้วยไฟกิเลสมากมาย ทั้งไฟแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง ความเห็นแก่ตัว ก็จะเผาไหม้ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน และเป็นสาเหตุชักนำให้เราประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ผิด ทั้งกาย วาจา ใจ บาดแผลที่เกิดจากไฟกิเลสจะเรื้อรังเน่าเหม็นเป็นเนื้อร้าย

เพราะฉะนั้น ต้องพยายามดับไฟกิเลสด้วยการพิจารณาว่าอะไรคือสิ่งที่จะก่อให้เกิดความพอใจที่แท้จริง รู้จักระงับสติ เมื่อเผชิญกับสิ่งที่ไม่สบอารมณ์ ด้วยการแผ่เมตตาและด้วยการรำลึกนึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า นำธรรมมาเป็นหลักของใจ เป็นที่พักพิงของใจ เป็นเครื่องช่วยชะล้างมลทินให้หมดสิ้นไปจากจิตใจ

การปฏิบัติธรรมต้องครบถ้วนในเรื่อง **ศีล สมาธิ** และ**ปัญญา** มีศีลเพื่อตัดความโลภ ทำสมาธิเพื่อตัดความโกรธ จะต้องมีความเพียรพยายามที่จะปฏิบัติอีก ๓ ประการคือ

๑. ต้องพึงระวัง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ให้เกิดความชอบใจหรือความไม่ชอบใจ เป็นการป้องกันไม่ให้กิเลสต่าง ๆ มันทำงานได้

๒. ต้องเพียรทำลาย หรือระงับกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ว่ารัก หรือชังให้หมดสิ้นไปโดยเร็ว อย่าปล่อยให้ค้างอยู่นานจนเป็นแผลเรื้อรังที่มีหนองเน่า

- หาเรื่องอื่นมาขบคิดพิจารณาแทน หรือตั้งสติระลึกนึกถึงลมหายใจเข้าออกให้เกิดสมาธิก็ได้
- ขบคิดพิจารณาถึงโทษหรือความเลวร้ายของการมีอารมณ์โกรธ

เช่น การแสดงความโกรธ ทำให้คนตำหนิติเตียนเราได้

• หางานอะไรมาทำจนลืมคิดถึงความโกรธเสียก็ได้

• พยายามค่อย ๆ ผ่อนความคิดให้ห่างจากเรื่องเดิม โดยเชื่อมโยงไปถึงเรื่องอื่น ๆ ให้ไกลออกไปทุกที จนเลิกคิดถึงเรื่องนั้นไปได้ในที่สุด

• กัดฟันเอาลิ้นดุนเพดานกดข่มใจให้หยุดนิ่ง อาจจะกลั้นลมหายใจด้วยก็ได้ วิธีนี้ใช้ระงับความโกรธได้เป็นอย่างดี

๓. เพียรรักษาระดับของสมาธิที่ได้นึกให้เกิดขึ้นแล้วให้อยู่คงที่ โดยวิธีง่าย ๆ คือ ให้ใช้ชีวิตอย่างง่าย ๆ อยู่ง่าย กินง่าย หัดเป็นคนอดกลั้นต่อความร้อน หนาว หิว กระหาย ต่อวาจา คำพูดกระทบกระแทกคำว่าของคนอื่น ต่อความเจ็บปวดต่าง ๆ

สมาธิที่จะตัดความโกรธได้เด็ดขาดนั้นจะต้องประกอบด้วย ศีล และปัญญา ด้วย

ปัญญา ที่ฝึกสมาธิถึงขั้นแล้วเรียก *ภาวนามยปัญญา* คือรู้ชัดตามความเป็นจริงว่า นี่คือทุกข์ - นี่คือเหตุให้เกิดทุกข์ นี่คือความดับทุกข์ และนี่คือทางปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

ให้หมั่นพิจารณาว่าไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งคงที่ถาวรไม่เปลี่ยนแปลงไป แม้แต่ตัวตนร่างกายของเขาเอง ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นว่ามันเที่ยง มันจะผิดหวัง เมื่อพบว่าสิ่งที่เรายึดมั่นหมายไว้มันเสื่อมสลายไป และความผิดหวังนั่นแหละคือ ความทุกข์

เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีศรัทธาหันเข้ามาเรียนรู้และปฏิบัติธรรมจนเกิดความเชื่อมั่น เข้าใจหลักปฏิบัติโดยถือศีลอย่างง่าย ๆ คือ ศีล ๕ ไปก่อน ต่อ

จากนั้นจึงค่อยเริ่มฝึกสมาธิ ศีลสมบูรณ์ดี สมาธิก็ดีขึ้น ก็เกิดปัญญาสูงขึ้นด้วย

ศีล คือ พื้นแผ่นดิน สมาธิ คือ บันไดแบกขาหยั่งสองข้าง ปัญญา คือ การปีนบันไดขึ้นไปมองดูรอบทิศ ถ้าเราปรับพื้นดินให้ราบเรียบดีแล้ว ก็จะเอาบันไดมาตั้งไว้ได้โดยไม่ล้ม ครั้นแล้วก็ให้ค่อย ๆ ปีนบันไดสูงขึ้นไป ก็จะมองเห็นภูมิประเทศที่อยู่ต่ำกว่าลงไปได้กว้างไกลออกไปทุกที พอขึ้นถึงยอดบันไดก็จะมองเห็นได้กว้างไกลที่สุด

ถ้าปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง คือ ปฏิบัติไปโดยลำดับ มีศีล มีสมาธิ ปัญญา อย่างครบถ้วน ผลของการปฏิบัติจะช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับ กำลังภายในทั้ง ๕ ของแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกันอันได้แก่

๑. **กำลังศรัทธา** ถ้ามีความเชื่อมั่นศรัทธาในทางปฏิบัติสูงก็ย่อมจะช่วยให้ได้ผลเร็ว

๒. **กำลังความเพียร** ยิ่งขยันปฏิบัติเท่าใดก็ยิ่งสัมฤทธิผลเร็วเท่านั้น

๓. **กำลังสติ** ถ้าตั้งจิตระลึกไว้ได้มั่นคงดี ก็ฝึกสมาธิได้ผลเร็วขึ้น

๔. **กำลังสมาธิ** ถ้าสมาธิพื้นฐานดีอยู่แล้ว ก็ฝึกให้สูงขึ้นได้โดยง่าย

๕. **กำลังปัญญา** ถ้าปัญญาพื้นฐานดีอยู่แล้ว ก็จะละความหลงได้เร็วขึ้น

ผลของการปฏิบัติธรรมจะสำเร็จแค่ไหนเพียงใด ให้ถือเอาผลคือการที่ความโลภ โกรธ และหลง นั้นลดลงไป เป็นเครื่องวัดความสำเร็จของการปฏิบัติธรรม

พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ

ชนะคนไม่ดีด้วยความดี

พึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้

พึงชนะคนพูดเหลวไหลด้วยคำจริง

ธรรมทั้งหมดนี้ท่านเทพองค์ที่ดิฉันศรัทธายึดมั่นท่านได้เฝ้าพร่ำสอนสั่งให้ดิฉันจดจำและน้อมนำมาปฏิบัติ เพราะด้วยภารกิจที่สำคัญที่ดิฉันได้ลั่นสัจวาจาต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ท่าน คือ **สมเด็จพระเจ้าตากสิน** ที่ดิฉันจะดำเนินงานสร้างฐานพระของท่านให้สำเร็จลุล่วงไป ถึงแม้จะต้องใช้ปัจจัยเป็นจำนวนมากหลายล้านบาทก็ตาม และอีกภารกิจหนึ่งก็คือ ดิฉันจะต้องทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง นำแนวธรรมจากท่านที่เจริญรอยตามองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป รวมทั้งผู้ที่มีปัญหาทุกข์กังวลใจในกรณีต่าง ๆ ด้วย

ภารกิจด้านธรรมที่สั่งลงมาให้กระทำโดยด่วนก็คือ ได้มอบหมายให้ดิฉันเป็นตัวแทนท่านไปบรรยายธรรมที่ภาคอีสาน ในต้นเดือนมิถุนายน ๒๕๓๓ นี้ ก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควรเหมือนกัน เพราะท่านเทพได้สั่งให้ดิฉันจัดเตรียมเสื้อผ้าชุดสำคัญ ๆ ๓-๔ ชุด ใส่กระเป๋าเดินทางเตรียมไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๓ ดิฉันก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัด เพราะมีความศรัทธา เชื่อถือ และมั่นใจในคำพูด คำสั่งของท่านเป็นอันมาก ว่าคำพูด คำสั่ง สั่งคำไหนลงมาต้องเป็นคำนั้น ไม่เคยผิดพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

อย่างไรก็ตามดิฉันก็อดไม่ได้ที่จะทูลถามรายละเอียดจากท่านเพิ่มเติมว่า “ในการไปบรรยายธรรมครั้งนี้ จะมีผู้มาติดต่อทาบทามมาเองใช่หรือไม่”

ท่านตอบมาว่า "ใช่ ให้คอยฟังข่าวภายในอาทิตย์หน้าก็จะได้รับข่าว เมื่อมีการติดต่อมา แล้วให้ตอบรับเขาไปเลยนะ ผู้ติดต่อผู้นั้นในอดีตเขาเคยเป็นทหารสื่อสารของพ่อ เจ้าไม่ต้องกังวลใจในเรื่องข้อธรรมที่จะนำไปเผยแพร่ ให้เตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมไปเท่านั้นพอ ทุกอย่างจะช่วยดลจิตดลใจจัดการให้พอถึงเวลาจะพูดได้เอง พ่อจะคอยสนับสนุนชักใยอยู่เบื้องหลังให้งานทุกอย่างเรียบร้อย ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกังวล ให้จัดกระเป๋าเดินทางเตรียมไว้ได้เลยทุกอย่างเรียบร้อย ไม่มีปัญหา" ท่านกล่าวไว้เช่นนั้น

ครั้นต่อมาเพียง ๔ วัน คือ ในคืนวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์ท่านหนึ่งชื่อ **อาจารย์ประเสริฐ ชาวงษ์** ได้ติดต่อมาในนามของคณะกรรมการของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด ขอความร่วมมือให้ดิฉันไปดำเนินการฝึกอบรมและเป็นวิทยากรบรรยายและฝึกปฏิบัติธรรม ตามโครงการเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจ ให้กับข้าราชการครู จำนวน ๗๐ คน สถานที่จัดฝึกอบรมใช้สถานที่ที่ **ผาพยอม วัดผาน้ำทิพย์ (ผาน้ำย้อย) อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด** ดิฉันจะต้องเดินทางไประหว่างวันที่ ๔-๗ มิถุนายน ๒๕๓๓

ดิฉันได้ทราบล่วงหน้ามาแล้วจากท่านเทพได้บอกไว้ จึงรับคำเชิญทันที โดยให้ทางสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด จัดทำเป็นหนังสือราชการขอความร่วมมือมายังกรมประชาสงเคราะห์ที่ดิฉันสังกัดอยู่ จึงจะขออนุมัติตัวบุคคลไปบรรยายได้ ทุกอย่างก็สำเร็จเรียบร้อยภายในเดือนพฤษภาคมนั้นเอง ก่อนวันเดินทางไปจังหวัดร้อยเอ็ด ดิฉันได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมมาว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมรุ่นแรกนี้เป็นผู้ที่อาสาสมัคร สมัครเข้ามารับการฝึกอบรมเองทั้งสิ้น เพราะเป็นผู้มีจิตศรัทธาเลื่อมใสในหลักธรรม

คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างจริงใจ และทางคณะกรรมการก็ได้คัดเลือกไว้เพียง ๗๐ ท่าน และเป็นครูผู้ชายทั้งสิ้น ไม่มีผู้หญิงเลยแม้แต่คนเดียวและวิทยากรที่เชิญไปร่วมจัดอบรมมีเพียง ๓ ท่าน ก็เป็นผู้ชายเสีย ๒ ท่าน และอีกท่านหนึ่งเป็นผู้หญิง ก็คือดิฉันนั่นเอง

สำหรับเรื่องที่พักของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ทางผู้จัดจะแจกกลดให้คนละ ๑ กลด แล้วให้ไปหาสถานที่ปักกลดกันเองตามชะง่อนผาที่เงียบสงบหรือใต้ร่มไม้ รอบ ๆ อาณาบริเวณผาพะยอม ซึ่งมีเนื้อที่กว้างใหญ่ไพศาลและแต่ละชะง่อนผาแต่ละแห่งห่างไกลกันเป็นกิโล ๆ จะต้องเดินลัดเลาะตัดเขาบ้าง เลียบเขาบ้าง ถึงจะไปถึงที่พักซึ่งอยู่ห่างจากห้องประชุมมาก ให้ผู้อบรมหาสถานที่ดังกล่าวนี้เป็นสถานที่พักหลับนอน และฝึกปฏิบัติสมาธิเองตามชอบใจ

สำหรับสถานที่พักของคณะวิทยากรก็เช่นกัน ให้พักเหมือนผู้อบรมโดยจะแจกกลดให้เช่นเดียวกัน จะออกไปพักที่โรงแรมในจังหวัดไม่ได้เลย เพราะระยะทางไกลเป็นร้อยกิโลเมตรและทางไม่สะดวกด้วย เมื่อดิฉันทราบข้อมูลมาเช่นนี้ก็รู้สึกกังวลใจบ้าง เพราะเราเป็นผู้หญิงคนเดียว นอกจากนี้ไฟฟ้า น้ำประปาก็ไม่มีใช้ มีแต่แสงเทียน และน้ำแร่จากบ่อแร่น้ำทิพย์ ซึ่งต้องเดินไปอาบน้ำที่บ่อน้ำทิพย์เป็นระยะทางก็ไกลเกือบกิโลเมตรเช่นกัน

"เอาละ ซิ การไปครั้งนี้เราจะต้องฝึกความอดทนอย่างหนักต่อสภาพแวดล้อม และอาจจะต้องไปพบกับสิ่งที่คาดไม่ถึง คือ เรื่องของความลี้ลับ ณ ผาพยอม แห่งนี้อีกแน่นอน อย่ากระนั้นเลย เราเตรียมการป้องกันอะไรต่าง ๆ ไว้ก่อนจะดีกว่า เมื่อคิดดังนี้ ดิฉันจึงรีบโทรศัพท์ทางไกลติดต่อผู้จัดโดยแจ้งความประสงค์ไปว่า จะขออนุญาตพาผู้ติดตามที่เป็นผู้หญิงไปเป็น

เพื่อน ๑ คน ทางผู้จัดก็ไม่ขัดข้อง ผู้ติดตามท่านนี้ไม่ใช่ใครอื่น เธอเคยร่วมงานสำคัญ ๆ กับดิฉันมาทุกครั้งที่เป็นงานพิเศษอันเกี่ยวข้องกับเรื่องของจิตวิญญาณ และงานทางด้านเผยแพร่ธรรมะ แต่เธอไม่ชอบเปิดเผยตัวให้ดิฉันเป็นทัพหน้าอยู่แต่ผู้เดียว ซึ่งครั้งหนึ่งเธอผู้นี้ก็เคยช่วยดิฉันดำเนินการในเรื่องของการปลดปล่อยวิญญาณหมอกาญจนาหรือสหายกาญจนาที่บนภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก และเธอก็เป็นบุคคลสำคัญที่เป็นผู้ริเริ่มให้มีการสร้างพระขนาด ๙๙ นิ้ว ซึ่งสำเร็จลุล่วงไปแล้วอย่างเรียบร้อย และกำลังดำเนินงานสร้างฐานพระร่วมกับดิฉันอยู่ขณะนี้ การไปบรรยายและฝึกปฏิบัติธรรมในครั้งนี้ ดิฉันมั่นใจว่าจะต้องมีรายการพิเศษ เกี่ยวกับเรื่องของจิตวิญญาณ เช่น ที่ภูหินร่องกล้าอีก ดิฉันจึงตัดสินใจเอ่ยปากชวนเธอไปร่วมงานและบรรยายธรรมในครั้งนี้ด้วย

ก่อนหน้านี้เพียง ๒ วันที่ดิฉันได้ตัดสินใจชวนเธอไปเป็นเพื่อนที่จังหวัดร้อยเอ็ดนั้น เธอได้เล่าเหตุการณ์ลี้ลับที่เธอประสบในนิมิตให้ดิฉันฟังว่า

เธอได้เดินทางไปที่หน้าผาชายป่าแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ทราบว่าอยู่ ณ ที่ใด แต่ธรรมชาติรอบ ๆ อาณาบริเวณมีต้นไม้ใหญ่ ๆ ขึ้นอยู่มากมาย คือยังมีความร่มรื่นของป่าอยู่มาก ระหว่างที่เธอกำลังเดินชมธรรมชาติของป่าอยู่นั้น ตาของเธอก็มองเห็นบ้านไม้หลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เป็นบ้าน ๒ ชั้น สร้างอยู่ในป่าบนภูเขานั้น พอเธอทอดสายตามองขึ้นไปบนบ้าน เธอก็มองเห็นผู้หญิงแต่งชุดขาวเดินออกมาจากบ้านหลังนั้นพอดี แล้วเดินลงบันไดบ้านลงมาข้างล่าง และเดินตรงมายังเธอ และก็เดินผ่านหน้าเธอไป ด้วยใบหน้าที่เศร้าหมอง ไปยืนอยู่บนหน้าผา ซึ่งอยู่ตรงกับบ้านหลังนั้น ทอดสายตามองมาที่บ้านอีกครั้ง ซึ่งมีระยะห่างประมาณ ๒๐๐ เมตร แล้วหันหลังกลับ

ไปทางหน้าผา จากนั้นก็กระโดดลงไปเบื้องล่าง ซึ่งมีความสูงชันมาก เมื่อมองลึกลงไปก็เป็นลักษณะคล้ายเหวนั่นเอง

ผู้หญิงชุดขาวรายนั้นคงจะมีความทุกข์ เลยมากระโดดหน้าผาเพื่อฆ่าตัวตายไปจากโลกที่ขมขื่นสำหรับเธอเป็นแน่ ซึ่งวิญญาณของผู้หญิงรายนี้คงจะกำลังเดือดร้อน ถึงได้มาให้เพื่อนของดิฉันเห็นในนิมิต และคงกำลังต้องการความช่วยเหลือจากเธอด้วย แต่เธอไม่ทราบว่าจะไปช่วยวิญญาณรายนี้ได้อย่างไร เพราะในนิมิตไม่ได้บอกมาด้วยว่า ป่าแห่งนี้ หน้าผาที่เห็นนั้นอยู่ ณ ที่ใด จังหวัดใด

ขณะที่ดิฉันรับฟังเรื่องนี้จากเธอ จิตดิฉันผูกเรื่องราวได้เชื่อมโยงต่อไปถึงที่จังหวัดร้อยเอ็ดว่า จะต้องได้พบสิ่งเหล่านี้ที่ **ผาพยอม วัดผาน้ำทิพย์ จังหวัดร้อยเอ็ด** ที่ดิฉันกำลังจะเดินทางไปเป็นวิทยากรบรรยาย และฝึกอบรมในวันที่ ๔ มิถุนายนนี้ อย่างแน่นอน ดิฉันจึงเริ่มคิดหาวิธีการอยู่ในใจว่าทำอย่างไรจึงจะชวนเพื่อนคนนี้ไปด้วยได้ จึงได้รอทิ้งจังหวะเวลาไว้ ๒ วัน ถึงได้เอ่ยปากชวนเธอไปในรายการนี้ เพื่อให้เธอได้ไปพบสิ่งที่เธอได้เห็นในนิมิตจะได้ช่วยเหลือดวงวิญญาณผู้หญิงรายนั้นได้อย่างเต็มที่

โดยปกติแล้ว เพื่อนของดิฉันคนนี้เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน นิสัยเรียบร้อยเฉย ๆ ไม่ช่างพูด ไม่ชอบแสดงตนโอ้อวดใคร จิตใจมีความกรุณา มีความเมตตาเป็นที่ตั้ง มักจะชอบอยู่อย่างสันโดษ เรียบๆ ง่าย ๆ และไม่เปิดเผยตัวเอง แต่พอมีเหตุการณ์อะไรสำคัญ ๆ ที่เธอมีหน้าที่ที่จะต้องกระทำ ต้องแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ดิฉันสังเกตเห็นว่าจิตของเธอจะเปลี่ยนจากความอ่อนโยนละมุนละม่อมเป็นจิตที่เข้มแข็ง สุขุม เด็ดเดี่ยว มีพลังพิเศษปรากฏชัดขึ้นมาโดยฉับพลันทันเหตุการณ์ ดูแล้วน่าเกรงขาม ผิดไปเป็นคนละคน และก็

จะสามารถทำงานสำคัญ ๆ นั้นได้สำเร็จทุกครั้งไป และครั้งนี้ก็คงประสบผลสำเร็จกลับมาเช่นกัน

ในที่สุด ดิฉันก็ได้ขอร้องเธอให้ไปเป็นเพื่อนดิฉัน โดยให้เหตุผลต่อเธอว่า ดิฉันเป็นผู้หญิง ไปคนเดียวในที่ที่ไม่คุ้นเคย ต่างถิ่นไป เกรงว่าจะวางตัวลำบาก ไม่เหมาะสม จึงน่าจะมีเพื่อนผู้หญิงไปด้วย จะได้ไม่เคอะเขิน และอีกประการหนึ่งเธอก็เป็นผู้มีประสบการณ์ในการฝึกปฏิบัติสมาธิมานาน และในการไปบรรยายครั้งนี้ก็มีเวลาสำหรับการฝึกสมาธิด้วย เธอก็จะมีส่วนช่วยเหลือดิฉันในงานครั้งนี้ได้มาก ด้วยเหตุผล ๒ ประการนี้ เธอจึงตกลงใจไปผาพยอม วัดผาน้ำทิพย์ จังหวัดร้อยเอ็ด พร้อมกับดิฉัน เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๓๓

ณ ที่ผาพยอม ซึ่งอยู่ห่างจากวัดผาน้ำทิพย์ ตรงเชิงเขาเข้าไปอีก ๗ กิโลเมตร อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด นับเป็นสถานที่วิเวก เงียบสงบ มีธรรมชาติเป็นป่าดีแท้ เหมาะเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ทำสมาธิกรรมฐาน เพราะความสงบร่มเย็นของธรรมชาติมีส่วนส่งเสริมและเกื้อหนุนให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้หันเข้ามาฝึกจิตใจ ชำระล้างกิเลสออกไปจากจิตใจให้มีความผ่องใส มีพลังที่จะเป็นหลักนำพลังธรรมก้าวออกไปเผยแพร่ ณ ดินแดงแห่งนี้ต่อไป เพราะวัตถุประสงค์ของโครงการเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจที่จัดขึ้นมานี้ก็มีวัตถุประสงค์สำคัญ ๔ ประการคือ

๑. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีหลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจ มีความเชื่อถือและศรัทธาในพระพุทธศาสนา

๒. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ยึดธรรมปฏิบัติ เพื่อย้ำความเชื่อถือ

และศรัทธาให้มั่นคงยิ่งขึ้น

๓. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมรู้จักวิธีการแก้ปัญหาชีวิตการงาน โดยใช้สติปัญญาตามแนวทางของพระพุทธศาสนา

๔. เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมนำความรู้ที่ได้ไปอบรมสั่งสอนนักเรียน แนะนำเพื่อนครู ประชาชนจะได้ประพฤติดี

จากการที่ดิฉันได้ศึกษาวัตถุประสงค์ของโครงการ และได้พบกับผู้จัดการฝึกอบรม ตลอดจนบรรดาครูบาอาจารย์ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ณ ผาพะยอมโดยทั่วหน้ากันแล้ว ในส่วนความรับผิดชอบด้านการบรรยายธรรมของดิฉันก็ได้วางแนวทางเผยแพร่ธรรมไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้

๑. เสนอแนวคิดในทัศนะเรื่องประสบการณ์เมื่อดิฉันหันเหชีวิตเข้ามาปฏิบัติธรรมเมื่อ ๕ ปีผ่านมา ได้รับประโยชน์ในแง่มุมต่าง ๆ เป็นอย่างไรบ้าง ทั้งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองโดยตรง ต่อครอบครัว และต่อสังคมส่วนรวม เพื่อเป็นการชี้แจงแสดงผลที่เกิดขึ้นกับชีวิตจริงจากการหันเหชีวิตเข้ามาปฏิบัติธรรมทำสมาธิอย่างสม่ำเสมอด้วยความเพียรพยายาม แล้วมีอะไรที่เป็นความสำเร็จเกิดขึ้นบ้าง เป็นการสร้างศรัทธาความเชื่อมั่นว่า ธรรมนั้นเป็นของดี ถ้าเราให้ความสนใจในขณะที่ยังอยู่ในวัยทำงาน ปฏิบัติกันอย่างจริงจังแล้วจะให้ประโยชน์สูงสุดต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ที่แต่ละบุคคลมีหน้าที่ความรับผิดชอบในฐานะเป็นแม่พิมพ์ของชาติ ที่จะต้องทำหน้าที่ถ่ายทอดวิชาความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ไปสู่นักเรียนที่ยังอยู่ในวัยเด็กวัยรุ่น ให้เขามีธรรมในจิตใจ จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณธรรมประจำใจ มีระเบียบวินัย รู้จักจริยธรรมที่ดีในสังคมไทย ที่มีชาติ ศาสนา และพระมหา

กษัตริย์ เป็นหลักชัยของคนไทยทั้งมวล

จากนั้นก็ได้เชื่อมโยงไปสู่วิธีการขจัดหรือทำลายตัวกิเลส หรือกรรม หรือตัวอวิชชาด้วยการฝึกปฏิบัติตนให้ครบถ้วนด้วย **ศีล สมาธิ ปัญญา** เพื่อให้มีสติรู้เท่ามีปัญญารู้ทัน จิตจะได้มีพลังในการปฏิบัติกิจการงานทุกอย่างในปัจจุบันให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างถูกต้อง

และท้ายที่สุด ได้กล่าวถึงหลักหรือวิธีการทำสมาธิ วิธีการเดินจงกรม และคุมการฝึกสมาธิ พร้อมทั้งสาธิตวิธีปฏิบัติ โดยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทดลองปฏิบัติอย่างจริงจัง

ในช่วงสุดท้ายของการบรรยายได้ฝากข้อคิดทางธรรม ซึ่งข้อคิดนี้ได้มาจากท่านเทพ ที่ดิฉันศรัทธายึดมั่น มอบไว้เป็นอนุสรณ์แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมตามโครงการเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจ ดังมีข้อความสรุปดังนี้

"ขอให้ทุกคนจงปฏิบัติตนเหมือนดังต้นไม้ คือให้ไปตามลม อย่าฝืน อย่าหัก อย่าเป็นแกนกลางที่หนักหน่วง ให้เอาใจเป็นที่พึ่งจะทำสิ่งใด คิดสิ่งใด ให้พิจารณาอย่างรอบคอบ พิจารณาเสียก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ

ในวันนี้ เวลานี้ ทุกคนมาฝึกอบรม มาฝึกจิตฝึกใจให้ผ่องใส มีพลังเดินหน้าต่อไป ให้มีพลังใจที่เข้มแข็งต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบากตรากตรำต่อไป ต้องตั้งใจฝึก ทำจิตให้โล่ง ทำใจให้เป็นกลาง มองทุกอย่างเป็นธรรมดา เป็นธรรมชาติ ปรับตัวปรับตนให้เข้ากับสิ่งรอบข้าง สิ่งใดผ่อนได้ก็ผ่อนไป อย่าไปแข็ง มันไม่มีอะไรดีขึ้นมา เหตุการณ์บ้านเมืองมันผันแปรไม่แน่นอน เรื่องวุ่นวายจะเกิดขึ้นในภาคนี้ จึงขอให้ทุก ๆ คนช่วยกันจรรโลง ทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะรวมพลังธรรมกันได้ ใจ

ต้องยึดมั่นในสิ่งที่ดีงาม จะทำอะไรให้นึกถึงคุณธรรม แล้วดำเนินการต่อไป

ถึงเวลาแล้ว มุ่งมั่นกันได้แล้ว อย่าให้สายเกินกาล ทุก ๆ คนจะเป็นพลังต่อไปในภายภาคหน้า จะได้เป็นหลักให้เขายึดมั่น เป็นกำลังใจต่อสู้ต่อไป แต่ตัวของเราจะต้องเร่งประพฤติปฏิบัติธรรม ด้วยการพิจารณาตนเอง แก้ไขตนเอ ใจของเราต้องพิจารณาดูอย่างถ่องแท้ แล้วตัดสินใจด้วยตนเอง อะไรถูก อะไรผิด รู้อยู่แก่ใจ ขอให้เลือกทางเดินในทางดี ทางโปร่ง โดยไม่คิดร้ายต่อใคร ไม่เบียดเบียนผู้ใด ถ้าให้ได้ก็ให้เขาไป แผ่เมตตาต่อเขาไป ให้ทำความดีต่อไป อานุภาพแห่งพลังความดีของทุก ๆ คนจะหนุนนำให้งานทุกอย่างเรียบร้อย”

ขณะนี้ดิฉันได้เสร็จสิ้นภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาในเรื่องของการเป็นตัวแทนของท่านเทพที่ดิฉันศรัทธายึดมั่น ให้มาทำหน้าที่เผยแพร่ธรรมแก่บรรดาครูบาอาจารย์ที่ผาพยอม เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ยังคงติดค้างอยู่ในใจคือ ดิฉันและเพื่อนยังไม่มีโอกาสไปสำรวจพื้นที่รอบอาณาบริเวณผาพะยอมแห่งนี้เลย แล้วจะมีโอกาสได้พบเหตุการณ์ในนิมิตของเพื่อนที่ได้กล่าวไว้ตอนต้นนั้นได้อย่างไร

เพราะฉะนั้นในเวลาว่างที่พอมีเหลืออยู่ประมาณ ๒ ชั่วโมงกว่า ๆ นี้ที่ไม่ต้องบรรยาย เพราะได้ส่งมอบให้อาจารย์อีกท่านหนึ่งท่านบรรยายในเรื่องของวิปัสสนากรรมฐานต่อไปแล้ว ดิฉันและเพื่อนจึงตัดสินใจขอความช่วยเหลือจาก **ท่านอาจารย์ประเสริฐ ชาวงษ์** และ **อาจารย์ดำรง พลโภชน์** เป็นมัคคุเทศก์นำทาง พาเรา ๒ คนชมอาณาบริเวณรอบ ๆ ผาพยอม เผื่อว่าโชคดีได้พบสถานที่ดังนิมิตที่ได้กล่าวไว้ตอนต้น จะได้ให้การช่วยเหลือต่อไป

อย่างไรก็ตาม ดิฉันมั่นใจว่าจะต้องมีสถานที่จริงให้ได้เห็นแน่ ๆ เพราะก่อนที่จะมาที่นี่ เพื่อนของดิฉันจัดเตรียมเครื่องสังฆทานจากกรุงเทพฯ มาถวายพระภิกษุสงฆ์ที่ผาพยอมนี้ด้วย และยังได้บอกให้ดิฉันจัดหาผ้าเช็ดตัวไปด้วยเลย ดิฉันก็เตรียมไป ๔ ผืน เพราะมีผู้มีจิตเมตตามามอบให้ดิฉันไว้ตั้งแต่วันพิธีเททอง ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ และบอกจุดมุ่งหมายไว้ด้วยว่าอยากให้นำไปถวายพระป่าในต่างจังหวัดที่ห่างไกลตัวเมือง จึงขอบอกว่าได้ทำให้ตามเจตนารมณ์เรียบร้อยแล้ว และได้อุทิศกุศลผลบุญครั้งนี้ให้ดวงวิญญาณผู้หญิงรายนั้นไปด้วยแล้ว จึงคาดว่าวิญญาณผู้หญิงรายนี้ต้องมีอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้แน่นอน

และอีกประการหนึ่ง ตลอดระยะเวลาที่พักอยู่ ณ ผาพยอม ทั้งดิฉันและเพื่อนก็ถูกรบกวนจากสิ่งที่มองไม่เห็นเกือบตลอดเวลา เขาจะมาในลักษณะต่าง ๆ กัน และมักจะมาในช่วงหลังสองยามไปแล้วจนถึงตีสี่ และในเวลาขณะนั้นเราทั้งสองก็มิกล้าที่จะเอ่ยปากถามกันว่าพบสิ่งเหล่านี้บ้างไหม แต่พอตอนเช้าเราถึงเล่าสู่กันฟัง ก็ได้ข้อมูลตรงกันทุกเรื่อง ก็เป็นสิ่งที่เรานึกไม่ถึงว่าจะได้พบได้ยินใน สิ่ง ๆ เดียวกัน จึงมั่นใจว่า เขาเหล่านั้นคือวิญญาณที่อยู่ ณ ที่นี้ คงจะมาทดสอบสภาวจิตของเราว่าจะมีสติปัญญารู้เท่าทันแค่ไหน จะตั้งสติรับได้อย่างไร ถึงจะเป็นสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่ในเรื่องนี้นั้นเราทั้ง ๒ คนก็ได้เตรียมใจมาพร้อมแล้วตั้งแต่อยู่กรุงเทพฯ ว่าจะได้พบเหตุการณ์ทำนองนี้แน่นอน เพราะท่านเทพได้บอกไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นกัน เราจึงตั้งรับได้อย่างมั่นคงไม่หวั่นไหวและได้สวดมนต์ แผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศล ให้เขาอยู่เป็นนาน จึงสงบลงได้

ในเรื่องที่เกิดขึ้นทำนองเดียวกันกับอาจารย์อีกท่านหนึ่งที่มาสอนหลัก

ของวิปัสสนากรรมฐาน คือ **รศ.ดร. ประพันธ์ เศวตนันทน์** ก็ได้มาสนทนาเล่าสู่กันฟังว่า เมื่อคืนสุดท้ายที่พักอยู่ ณ ผาพะยอมแห่งนี้เช่นกันว่า ตั้งแต่เวลาตีสองถึงตีสี่ มองเห็นแต่ดวงตาของจิตวิญญาณเป็นพัน ๆ ดวงลอยมาเต็มไปหมด แต่ละดวงจ้องมองมาที่ตัวท่านจะขยับไปไหนก็ตามจ้องมองตลอดเวลา ทำให้สติปัญญาเกือบหลุดไปเหมือนกัน กำหนดพิจารณารูป นาม แทบไม่ทันเลย เป็นเวลา ๒ ชั่วโมงจนมีความกลัวถึงขีดสุด กำลังจะลุกขึ้นวิ่งไปหาใครสักคนเป็นเพื่อนอยู่แล้ว ก็พอดีเป็นเวลาเดียวกับที่ได้เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งเดินฉายไฟผ่านมาจึงสามารถคุมสติไว้ได้ทัน

อาจารย์ท่านนี้สอนหลักวิปัสสนากรรมฐาน ก็เลยถูกทดสอบวิชาแบบวิปัสสนากรรมฐาน ส่วนของดิฉันและเพื่อนมาสอนหลักสมาธิ ก็ถูกทดสอบแบบของสมาธิ ก็สามารถทำข้อสอบของจริงกัน ผ่านไปทั้ง ๒ ฝ่าย

การมาอยู่อาศัยในสถานที่อย่างนี้ จะต้องจุดธูปบอกเล่าเจ้าป่า เจ้าเขาเจ้าของสถานที่ให้เป็นกิจจะลักษณะ ขออนุญาตเขาไป และจะต้องภาวนาให้มาก แผ่เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาให้ครบถ้วน จิตของเราจะต้องสะอาดบริสุทธิ์ ผ่องใส ไม่นึกให้ร้ายแกใคร สติตั้งมั่น และปรารถนาที่จะให้ทุกชีวิตเป็นสุขในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ทำอยู่เสมอ ๆ และก่อนจะหลับก็ให้เอาสติจับไว้ที่ลมหายใจเข้าออก พร้อมบริกรรมเมตตา ถ้าทำได้บ่อย ๆ เสมอ ๆ ก็จะไม่มีสิ่งใดมารบกวน

เมื่อถึงเวลานัดหมาย **อาจารย์ประเสริฐ ชาวงษ์** และ **อาจารย์ดำรงค์ พลโภชน์** ก็ได้มารับดิฉันและเพื่อนที่ที่พัก และพาเรา ๒ คนเดินลัดเลาะตามไหล่เขาลงไปสู่จุดหมายปลายทาง คือผาก้นถ้วย เป็นจุดหมายแรก

ณ สถานที่นี้ เรา ๒ คนได้พบสิ่งตื่นตาตื่นใจตามธรรมชาติหลายสิ่งหลายอย่างที่ธรรมชาติได้บรรจงเสกสรรปั้นแต่งไว้ให้มนุษย์ได้ใช้เป็นที่ใฝ่หาความสงบ ฝึกฝนอบรมพัฒนาจิตใจของตนเองได้เป็นอย่างดี นับว่าเป็นทำเลที่เงียบสงัด วิเวก วังเวง

นอกจากนี้ยังมีแนวแผ่นหินผาที่กว้างใหญ่ดูคล้ายหลังคาที่ยื่นออกมาจากภูเขา เหมาะที่จะเป็นที่กำบังแดด ลม และฝนได้เป็นอย่างดี และมีน้ำใสสะอาดเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติไหลลงมาจากยอดเขาเป็นทางยาวเล็ก ๆ เหมือนว่าได้ผ่านมาตามท่อน้ำตกลงมาสู่ผาก้นถ้วย ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมที่นี่ได้นำภาชนะคือตุ่มมารองรับน้ำนั้นไว้ใช้ประโยชน์ดื่มกินและชะล้างร่างกายได้ ดิฉันเองเมื่อเห็นน้ำใสเย็นอย่างนี้ยังอดไม่ได้ที่จะนำมาล้างหน้าล้างตาพอให้ชุ่มชื่นใจ

ส่วนใหญ่นักปฏิบัติธรรมรุ่นนี้ก็มายึดทำเลสถานที่นี้ปักกลดอยู่กันเป็นหย่อม ๆ บางทีก็กั้นเป็นห้องเล็ก ๆ แคบ ๆทำเป็นที่พักอาศัยของนักปฏิบัติธรรม ต่อจากนั้นอาจารย์ประเสริฐก็ได้พาเรา ๒ คนไปดูสถานที่ที่อาจารย์เคยมาฝึกปฏิบัติธรรมเมื่อปี ๒๕๒๗ ซึ่งสถานที่นี้ยังคงสภาพเดิมอยู่ อาจารย์เล่าให้ฟังว่า เมื่อปี ๒๕๒๗ ได้มาสำรวจสถานที่ที่ผาพยอม เพื่อศึกษาหาแหล่งธรรมชาติที่เงียบสงบจะได้ช่วยในการฝึกสมาธิให้ใจสงบได้เร็วขึ้น ก็ได้พบสถานที่แห่งนี้ คือที่ ผาก้นถ้วย จึงเกิดความพอใจใช้เป็นสถานที่ฝึกจิตใจพัฒนาตนเองตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ เป็นต้นมา

ในขณะมาสำรวจในปี ๒๕๒๗ นั้น ท่านอาจารย์ยังได้พบโครงกระดูกของมนุษย์ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นของผู้หญิงที่มีปัญหาชีวิตจึงมาฆ่าตัวตาย ณ ที่ผาก้นถ้วยแห่งนี้ และยังมีสิ่งลี้ลับที่มาปรากฏให้ใครต่อใครที่มาปฏิบัติ

ธรรมที่นี่ได้เห็นบ่อย ๆ ในลักษณะที่เห็นจะเห็นเป็นผู้หญิงแต่งชุดขาวเดินออกมาจากต้นไม้ใหญ่ ปรากฏกายให้ใครต่อใครได้เห็นกันอยู่ในบริเวณผากันถ้วยแห่งนี้ ขณะที่ฟังอาจารย์ประเสริฐ เล่าเรื่องวิญญาณของผู้หญิงชุดขาวผู้นี้มาปรากฏกายให้ใครต่อใครได้เห็นกัน ดิฉันก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงภาพนิมิตที่เพื่อนเขาเล่าให้ฟัง จึงถามเพื่อนไปว่า "เห็นตรงบริเวณนี้ใช่ไหม" เธอก็ตอบมาว่า "ไม่ใช่หน้าผาลักษณะเช่นนี้"

เมื่อผ่านจุดนี้ไป อาจารย์ประเสริฐ ได้พาเรา ๒ คนเดินขึ้นเขาไปอีกประมาณครึ่งชั่วโมง ก็ไปถึงบริเวณที่เรียกว่า **ผาพยอม** ซึ่งในสมัยก่อนโน้นมีต้นพยอม ๒ ต้นโผล่ขึ้นมาตรงบริเวณหน้าผานี้ จึงตั้งชื่อว่าผาพยอม แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีเหลือให้ได้ดูแล้ว เพราะต้นพยอมแก่ชราลงไปและยังถูกพายุพัดโค่นล้มไปหมดแล้ว

ณ สถานที่แห่งนี้ อาจารย์ประเสริฐก็ได้ใช้เป็นที่นั่งฝึกปฏิบัติสมาธิเช่นกัน โดยท่านอาจารย์จะไปนั่งฝึกสมาธิอยู่บนคบไม้ ซึ่งถ้าสมาธิไม่แน่วแน่ก็น่าหวาดเสียวมาก เพราะมองลงไปเบื้องล่างก็คือเหวนั่นเอง

ต่อจากนั้นท่านอาจารย์ประเสริฐก็พาเรา ๒ คนเดินต่อไปเรื่อย ๆ ชมที่โน่นนิดที่นี่หน่อย จนเราเริ่มท้อใจแล้ว คิดว่าคงจะไม่ได้พบสถานที่ที่เห็นในนิมิต จนถึงจุดสุดท้ายก่อนที่จะกลับมาห้องฝึกอบรม ทันใดนั้น เพื่อนดิฉันเขาก็ร้องบอกพวกเราว่า *"นั่นไง ๆ พบแล้วบ้านหลังนั้น"* เธอพูดขึ้นพร้อมกับทำสัญญาณชี้มือไปที่บ้านไม้ ๒ ชั้น หลังเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่พวกเรายืนกันอยู่ประมาณ ๑๐๐ เมตร เธอยิ้มออกมาด้วยความดีใจว่าเธอพบแล้วนี่แหละเป็นบ้านที่เธอเห็นในนิมิตไม่มีผิด

เธอเริ่มตั้งสมาธิกวาดสายตามองออกไปรอบ ๆ อาณาบริเวณนั้น สายตาของเธอเริ่มแข็งกร้าวมีพลังและมองตรงไปหยุดอยู่บริเวณหน้าผาเบื้องหน้าซึ่งมีทางเดินเป็นทางเท้าจากบ้านไม้ ๑ ชั้นนั้น เป็นแนวตรงไปสู่หน้าผาที่เห็นเบื้องหน้าพอดี และมีก็มีระยะทางประมาณเกือบ ๒๐๐ เมตรเห็นจะได้

พวกเราทุกคนเดินตามเธอไปตรงบริเวณหน้าผานั้นทันที พวกเราทุกคนเดินตามเธอไปตรงบริเวณหน้าผานั้นทันที แล้วเธอก็หยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงบอกพวกเราว่า *"ใช่แล้ว หน้าผาแห่งนี้แหละคือบริเวณที่เห็นวิญญาณผู้หญิงชุดขาวกระโดดลงไปเบื้องล่าง"*

ดิฉันเองก็ตกตะลึงเหมือนกัน ที่ได้เห็นภาพทุกอย่างตามที่เธอได้บอกเล่าไว้ล่วงหน้าตั้งหลายวันผ่านมาแล้ว แสดงว่าวิญญาณผู้หญิงคนนี้มีจริง ๆ แล้วเธอเป็นใครมาจากไหน ถึงต้องมาฆ่าตัวตาย ณ สถานที่เงียบสงบแห่งนี้ วิญญาณของเธอก็คงจะทุกข์ลำบากเดือดร้อนอยู่เป็นแน่ ถึงได้มาให้เพื่อนของดิฉันได้เห็นล่วงหน้า

ที่แปลกอีกประการหนึ่งก็คือ อาจารย์ประเสริฐได้บอกเรา ๒ คนว่า ณ จุดบริเวณหน้าผาที่เรายืนอยู่นี้ จะตรงกับบริเวณเบื้องล่างคือ ผาก้นถ้วย ที่อาจารย์ประเสริฐพบโครงกระดูกของผู้หญิงอยู่เบื้องล่างเมื่อปี ๒๕๒๗ เพราะฉะนั้นจากหลักฐานโครงกระดูกที่อาจารย์ประเสริฐได้พบเมื่อปี ๒๕๒๗ บวกกับเรื่องราวในนิมิตที่เพื่อนของดิฉันได้พบเมื่อประมาณกลางเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๓๓ ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันถึง ๖ ปีเต็ม ที่ดวงวิญญาณผู้หญิงรายนี้ต้องได้รับความทุกข์ทรมาน ต้องชดใช้วิบากกรรมในภพภูมิของเธอ ซึ่งเธอทำบาปกรรมไว้ คือการทำลายชีวิตตนเอง ขณะที่เธอเป็นมนุษย์อยู่ ก็เพิ่งจะได้พบหนทางที่จะได้พ้นจากวิบากกรรมที่ฆ่าตัวตาย ใน

ปี ๒๕๒๗ ในวันนี้เอง ที่เราทั้ง ๒ ได้มาทำหน้าที่เผยแพร่ธรรม ณ สถานที่ผาพยอมแห่งนี้ และได้นำดวงจิตของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนให้รวมพลังจิต พลังธรรม ปฏิบัติทำสมาธิจิตให้แน่วแน่ แล้วแผ่เมตตาบารมี อุทิศส่วนกุศลทั้งหมดให้กับดวงวิญญาณของผู้ที่มีความทุกข์เดือดร้อน ณ สถานที่ผาพยอมแห่งนี้ให้ได้พ้นทุกข์ พ้นเคราะห์กรรมต่าง ๆ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเรียบร้อยแล้ว ในขณะที่ดิฉันบรรยายในห้องอบรม

จึงกล่าวได้ว่า การที่เราทั้ง ๒ ได้เดินทางมาไกลถึงสถานที่ผาพยอมแห่งนี้ ซึ่งถ้าไม่มีอาจารย์ประเสริฐ ชาวงษ์ ผู้ทำหน้าที่เป็นไปรษณีย์สื่อสารนำข่าวสารเรื่องราวการฝึกอบรมตามโครงการเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจของข้าราชการครูที่ผาพยอมติดผาน้ำทิพย์ (ผาน้ำย้อย) อำเภอหนองจอก จังหวัดร้อยเอ็ด มาบอกแล้วละก็ เราทั้ง ๒ คนก็คงไม่มีโอกาสได้กระทำความดีช่วยเหลือดวงวิญญาณผู้หญิงคนนี้ได้สำเร็จ และก็ขอบอกท่านผู้อ่านว่าทั้งอาจารย์ประเสริฐและตัวดิฉันเอง ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลยในปัจจุบัน แต่เมื่อได้มาพบและรู้จักกันแล้ว ด้วยอำนาจพลังบารมีของเทพพรหมองค์ใดก็แล้วแต่ที่มีความเมตตา ดลจิตดลใจ ให้ดิฉันได้มาสู่ดินแดนแห่งนี้ ดิฉันและเพื่อนก็ต้องทำหน้าที่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ลงไปอย่างเรียบร้อยแล้ว

ในโอกาสนี้ ดิฉันขอขอบคุณเป็นอย่างสูง มายัง **อาจารย์ประเสริฐ ชาวงษ์ และคณะข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาของจังหวัดร้อยเอ็ดทุก ๆ ท่าน** ที่มีส่วนสนับสนุนให้ดิฉันและเพื่อนได้มีโอกาสกระทำความดีเพิ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนที่สุด ในการมา ณ ผาพยอมของเราทั้ง ๒ คน ระหว่างวันที่ ๔-๗ มิถุนายน ๒๕๓๓ ที่ผ่านมา

การทำความดีนั้น จะหาโอกาสและเวลาที่เหมาะสมทำได้ยาก การกระทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นความดี ผู้กระทำต้องมีความตั้งใจและมีความจริงใจที่จะทำอย่างเต็มที่จึงจะสัมฤทธิผลสำเร็จลงได้ การทำความดีในโอกาสงานใหญ่ งานสำคัญที่ต้องอาศัยปัจจัยจากหลาย ๆ ฝ่ายยิ่งต้องเพิ่มความตั้งใจความจริงใจเป็นหลาย ๆ เท่า เปรียบเหมือนการทำงานถ้าต้องมีผู้ดำเนินการมาก งานก็ขัดแย้งมาก หลายความคิดข้อผิดพลาดก็มีมาก หรือถึงแม้ว่าจะดำเนินการแต่เพียงผู้เดียวได้ ก็ยังมีข้อผิดพลาด ถ้าผู้นั้นไม่มีความจริงใจตั้งใจทำให้เต็มที่

เพราะฉะนั้น การที่เราจะทำอะไรก็คิดดูให้ดี มองดูให้รอบคอบเสียก่อนพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้สูญเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะอีกไม่ช้านานเราก็จะสิ้นสังขาร สิ้นลมลงไปแล้ว ควรดำเนินการดำเนินชีวิตให้เป็นหลักที่ดีที่งาม ให้ผู้คนรุ่นหลังเขายกย่องสรรเสริญ อย่าทำอะไรให้เขาดูแล้วมันมัวหมอง สิ่งใดที่ควรปฏิบัติก็ควรทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ชีวิตคนนั้นมีกรรมเป็นเครื่องกำหนดกฎเกณฑ์ลงมาต้องใช้หนี้กรรมบาปกรรมก็มีกันมาอยู่แล้ว จะสร้างสมกรรมชั่วขึ้นให้มากกันอีกทำไม ทำตัวเองให้ผ่องใส ทำใจให้สะอาด อย่ามองในทางขาดจนเกินไป สิ่งใดที่ควรประพฤติปฏิบัติในทางดีงาม ถ้าเห็นว่าดีเห็นสมควร ควรดำเนินการต่อไป สิ่งใดที่ทำแล้วจะชี้นำชักจูงลงไปทางต่ำ อย่าริประพฤติปฏิบัติ

คนเรานั้น ถ้ามีเวลาอยู่ตามลำพังคนเดียวเป็นสิ่งที่ดีที่สุด จะได้มีเวลาประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ควรทำได้เต็มที่ จงรีบใช้เวลาขณะนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่กระทำความดีต่อไป แล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เทพพรหมทั้งหลาย จะเป็นผู้คอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ให้งานทุกอย่างที่ท่านมุ่งหวังสำเร็จลงได้อย่างเรียบร้อย

จิตวิญญาณรอคอย
ณ วัดถ้ำกลองเพล จ.อุดรธานี

เมื่อประมาณกลางเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๓๕ ที่ผ่านมา ดิฉันได้มีโอกาสเดินทางไปราชการในนามของฝ่ายพัฒนาสังคม กองนิคมสร้างตนเอง กรมประชาสงเคราะห์ที่จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้การนิเทศและติดตามงานด้านการพัฒนาสังคมที่นิคมสร้างตนเอง ๓ แห่ง ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของศูนย์พัฒนานิคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดกาฬสินธุ์ เจ้าหน้าที่ท่านนี้คือ **คุณวิทยา รอดบุญมา** ดำรงตำแหน่งเป็นนักวิชาการเกษตรระดับ ๖

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจในการนิเทศติดตามงานที่นิคมสร้างตนเองโนนสัง และนิคมสร้างตนเองเชียงพิณ จังหวัดอุดรธานีแล้ว **คุณวิทยา รอดบุญมา** ในฐานะเป็นเจ้าของพื้นที่ในนิคมเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้อำนวยความสะดวกพาดิฉันกับคณะผู้ร่วมเดินทางมาด้วยกันอีก ๕ คน เดินทางออกจากนิคมสร้างตนเองเชียงพิณ ไปเข้าพักที่โรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่งในตัวเมืองอุดรธานี เพราะตั้งแต่เช้าที่พวกเราเสร็จภารกิจในการปฏิบัติงานพื้นที่ที่นิคมสร้างตนเองเขื่อนอุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น พวกเราทั้ง ๕ คน ก็เดินทางออกจากจังหวัดขอนแก่นมุ่งตรงไปปฏิบัติงานในพื้นที่ที่นิคมสร้างตนเองโนนสังทันที โดยมิได้แวะเข้าที่พักที่ตัวจังหวัดอุดรธานีเสียก่อน

ในขณะที่เดินเข้าไปในห้องพักซึ่งตั้งอยู่บนชั้น ๓ **ดิฉันรู้สึกว่าตัวเองถูกปะทะด้วยกลิ่นในวินาทีแรกที่ย่างก้าวเข้าไปข้างในห้องพัก** ทำให้รู้สึกว่ามีอาคันตุกะคอยต้อนรับดิฉันอยู่ภายในห้องพักนี้ก่อนแล้ว เพราะจากประสบ-การณ์ที่เคยประสบมา ทำให้มั่นใจว่าภายในห้องนี้มีจิตวิญญาณดวงหนึ่งเฝ้ารออยู่ ก็รู้สึกตกใจและตื่นเต้นพอควร เพราะมิได้เปิดใจที่จะมาเตรียมรับกับสิ่งเหล่านี้เลย แต่ก็สามารถปรับใจและตั้งสติรับเขาได้ในเวลาไม่นานนัก

ดิฉันทราบว่าจิตวิญญาณดวงนี้มาดี มิได้ประสงค์ร้ายแต่อย่างใด จึงแผ่เมตตาและตอบไปทางจิตว่า "ขอเวลาให้ดิฉันเสร็จภารกิจกับคณะเพื่อนร่วมงานในค่ำคืนนี้เสียก่อน แล้วดิฉันจะกลับมาพบกับท่านในตอนดึกสงัดของค่ำคืนนี้" เพียงชั่วอึดใจที่ดิฉันส่งกระแสความรู้สึกโต้ตอบเขาไป กลิ่นที่เป็นของจิตวิญญาณดวงนั้นที่โชยมาแตะจมูกดิฉันเมื่อครู่นี้ก็ค่อย ๆ จางหายไป ก็แสดงว่าเขาสามารถรับคลื่นกระแสจิตของดิฉันได้อย่างเข้าใจ ดิฉันพยายามข่มความตื่นเต้นตกใจ และเก็บความสงสัยไว้แต่เพียงผู้เดียวมิกล้าที่จะปริปากพูดถึงเรื่องของ จิตวิญญาณ ที่อยู่ภายในห้องนี้กับเพื่อนร่วมงานที่พักอยู่ด้วยกันได้ คิดในใจว่าไม่ต้องให้เธอได้รับรู้เป็นดีที่สุด เพื่อมิให้เธอตื่นเต้นตกใจกลัวจนนอนไม่หลับ และอีกประการหนึ่ง ดวงจิตวิญญาณดวงนี้เขาก็ต้องการติดต่อสัมผัสกับดิฉันเพียงผู้เดียว จึงไม่สมควรบอกเพื่อนร่วมห้องให้รู้เรื่องนี้ เพราะถ้ารู้ไปมันอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการติดต่อทางจิตวิญญาณของดิฉันด้วยซ้ำไป

จากนั้นดิฉันจึงรีบอาบน้ำชำระร่างกาย ซึ่งเปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่นธุลีผสมกับเหงื่อไคลที่ได้ไปผจญมาระหว่างปฏิบัติงานในพื้นที่มาตลอดทั้งวัน เมื่ออาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วค่อยสบายกายสบายใจขึ้น มีเวลา

นั่งพักทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ อยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งถึงเวลานัดหมาย คือ ๑๙.๐๐ น. จึงเดินออกมาจากห้องพัก ลงมาชั้นล่างก็ได้พบคุณวิทยานั่งรออยู่ก่อนแล้ว เมื่อรอจนครบทีม จากนั้นคุณวิทยาได้พาพวกเราทั้งหมดไปรับประทานอาหารจีนที่ภัตตาคารมีชื่อแห่งหนึ่งของเมืองอุดรธานี

ระหว่างที่นั่งรออาหารต่าง ๆ ที่สั่งไป ซึ่งพอมีเวลาอยู่บ้าง ทางคณะผู้ร่วมเดินทางมาด้วยกันได้ทราบจากคำเล่าลือว่า ดิฉันมีความสามารถพิเศษในการทำนายทายทักดวงชะตาราศีเกิดของบุคคลต่าง ๆ ได้แม่นยำ โดยใช้จิตสัมผัสหรือพลังจิตจากผลที่ได้รับจากการทำสมาธิ และคณะผู้ร่วมงานทุกคนก็ได้พิสูจน์แล้ว เพราะดิฉันได้ช่วยตรวจดวงชะตาให้ขณะมีเวลาว่าง หลังจากเลิกปฏิบัติงานในพื้นที่แล้วจนเป็นที่พออกพอใจกันโดยทั่วหน้า จึงอยากจะทดสอบความแม่นยำในการทำนายของดิฉัน และอีกประการหนึ่งทุกคนต้องการทำความสนิทสนมคุ้นเคยกับคุณวิทยามากยิ่งขึ้นจึงขอร้องให้ดิฉันเป็นตัวเชื่อมประสานโดยอาศัยการดูดวงชะตาเป็นสื่อให้เกิดความคุ้นเคยกัน

ดิฉันได้ไตร่ตรองดูแล้วเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีไม่มีความเสียหายอะไร แต่กลับจะช่วยทำให้คุณวิทยา บุรุษหนุ่มผู้นี้ซึ่งมองดูจากภายนอกเป็นคนเคร่งขรึม พูดน้อย สงบเสงี่ยม ไม่ค่อยเปิดเผยตัวเอง จะได้ยอมเปิดเผยตัวเองให้พวกเราได้รู้จักเขามากกว่านี้ ดังนั้น ดิฉันจึงไม่ขัดศรัทธาคณะที่มาด้วย

จากนั้นได้พยายามรวบรวมจิตให้ตั้งมั่นทันที แล้วน้อมรำลึกถึงครูบาอาจารย์ ขอได้โปรด ประทานพลังบารมีให้ดิฉันทำหน้าที่ ณ เบื้องหน้านี้ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และถ้าเขามีทุกข์ก็ขอให้ช่วยเปิดทางเปิดแสงสว่างให้เขาคลายทุกข์ด้วยเทอญ แต่อย่างไรก็ตาม ดิฉันก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงภารกิจในค่ำคืนนี้ที่จะต้องติดต่อกับ จิตวิญญาณดวงหนึ่งที่กำลังรอคอยดิฉันอยู่

ภายในห้องพักของโรงแรมซึ่งเป็นภารกิจที่จะต้องใช้พลังจิตเช่นเดียวกัน

ขณะนั้นดวงตาทุกคู่ของทุกคนมุ่งความสนใจและความหวังมาที่ดิฉัน ท่ามกลางความเงียบสงบที่เกิดขึ้นในช่วงขณะหนึ่ง ดิฉันเริ่มเพ่งจิตลงไปที่คนชื่อ **วิทยา รอดบุญมา** ที่นั่งอยู่ ณ เบื้องหน้าของดิฉันทันที โดยเชื่อมโยงกับ วัน เดือน ปีเกิด ที่เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่คุณวิทยาบอกไว้ก่อนแล้ว ทำให้สามารถทราบได้ในอนาคตอันใกล้นี้จะมีเหตุการณ์อะไรบ้างที่จะเกิดขึ้นกับคุณวิทยา ดิฉันเริ่มพูดออกไปว่า "น่าเป็นห่วงลูกชายคนโตของคุณวิทยานะ เพราะเลี้ยงยาก เจ็บป่วยบ่อยเหลือเกินนะ" คุณวิทยาทำท่าแปลกใจว่าดิฉันรู้ได้อย่างไร แต่ก็ยอมรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เพราะเท่าที่ผ่านมาป่วยหนักทุกครั้ง แต่ละครั้งก็เจียนอยู่เจียนไป จนกระทั่งคุณยายของเด็กต้องบนไว้เลยว่า ถ้าลูกชายคนโตนี้สามารถมีชีวิตรอดอยู่ครบ ๗ ขวบ จะให้บวชเณร และขณะนี้ก็ ๗ ขวบพอดีเลยครับ

ดิฉันจึงรีบกำชับไปว่า "เมื่อคุณวิทยามุ่งมั่นปรารถนาจะให้ลูกชายบวชเณรเช่นนี้แล้ว คุณวิทยาต้องรีบดำเนินการให้เร็วที่สุด ไม่เช่นนั้นจะไม่ทันการณ์" คุณวิทยารีบรับคำทันทีว่ากลับบ้านไปคราวนี้จะจัดดำเนินการทันที "สำหรับอีกเรื่องหนึ่งที่ควรระวังก็คือ ตัวคุณวิทยาเองจะได้รับอุบัติเหตุทางรถยนต์ภายในต้นเดือนเมษายนนี้อย่างแน่นอนโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ดิฉันจะบอกทางป้องกันแก้ไขให้ผ่อนหนักเป็นเบาได้ ไม่ต้องตกใจไปหรอกค่ะ จะโดนเพียงนิดเดียวเองเมื่อทำตามที่ดิฉันแนะนำแล้ว" คุณวิทยาบอกดิฉันว่า "ผมต้องเดินทางกลับบ้านเกือบทุกอาทิตย์ คือเดินทางจากกาฬสินธุ์ไปจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แล้วจะมีทางป้องกันอย่างไรได้ครับ"

ดิฉันจึงพูดขึ้นว่า "ก็ให้ดิฉันดูดวงชะตาให้แล้วก็อย่างได้ตกใจเลย

ดิฉันคงไม่ปล่อยให้คุณเป็นอะไรไปในตอนนี้หรอก ขอให้คุณวิทยาทำตามที่ดิฉันแนะนำก็แล้วกัน แล้วก็จะทราบได้เองว่า อุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นมันเล็กน้อยเพียงใด" สำหรับการทำนายในเรื่องอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ ก็ตรงไปทุกเรื่อง จึงทำให้คุณวิทยายอมรับว่าดิฉันดูแม่นจริง ๆ

หลังจากรับประทานอาหารเย็นร่วมกันแล้ว ดิฉันได้กลับเข้ามาในห้องพักอีกครั้งหนึ่งในเวลา ๒๑.๓๐ น. พร้อมด้วยพวงมาลัยดอกมะลิสด ๒ พวง ซึ่งนับว่าโชคดีที่มีเด็กขายพวงมาลัยเดินเข้ามาขายถึงในภัตตาคาร จึงทำให้ดิฉันได้ของหอม ๆ มาไหว้พระและมอบแก่ดวงจิตวิญญาณภายในห้องพักอีกพวงหนึ่งด้วย

ก่อนเข้านอน ดิฉันไหว้พระสวดมนต์ทำสมาธิและแผ่เมตตาให้กับจิตวิญญาณดวงนั้นด้วย และยังท่องมนต์คาถาชินบัญชรจนกระทั่งหลับไปอย่างสงบ เป็นเวลานานเท่าใดมิอาจล่วงรู้ได้ที่ดวงจิตวิญญาณนั้นได้มาปรากฏให้ดิฉันเห็นอีกครั้งในยามดึกสงัดของค่ำคืนนี้

ดิฉันมองเห็นเขาเป็นผู้หญิงวัยกลางคน แต่งชุดไทยภาคอีสานสีเขียวและมีผ้าสไบสีตองอ่อนคล้องคอห้อยลงมาเป็นสองชายยาวเท่า ๆ กันจนถึงหัวเข่า เขาไม่สามารถพูดทักทายดิฉันเป็นคำพูดได้ เขาเพียงแต่พยักหน้าบอกใบ้ให้ดิฉันเดินตามเขาไป จิตของดิฉันขณะนั้นเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วจึงล่องลอยตามจิตวิญญาณของหญิงวัยกลางคนนั้นไปทันที

จิตวิญญาณดวงนั้นพาจิตดิฉันผ่านเข้าไป ณ สถานที่เงียบสงัดแห่งหนึ่ง จะเป็นที่ใดมิอาจล่วงรู้ได้เพียงแต่มองเห็นเป็นต้นไม้ใหญ่ขึ้นอยู่เป็นทิวแถวสูงสุดลูกหูลูกตาออกไปและยังมีก้อนหินผามหึมาตั้งตระหง่านสูงเสียด

ฟ้าเป็นหย่อมๆ มองดูแล้วสถานที่แห่งนี้ช่วงวิเวกวังเวงเหลือที่จะพรรณนาได้ จนกระทั่งจิตวิญญาณของผู้หญิงคนนั้นพาดิฉันมาหยุดลง ณ บ้านไม้หลังหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างชะง่อนหินผาขนาดใหญ่ แล้วเธอก็พาดิฉันเข้าไปในบ้านหลังนั้น ซึ่งภายในบ้านหลังนั้นถูกประดับด้วยธงทิวและระบายห้อยชายเป็นภู่ระย้าดูงามตายิ่งนัก และยังมีเสียงมโหรีปี่พาทย์บรรเลงอยู่อย่างไพเราะ คล้ายกับว่าสถานที่แห่งนี้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อจะใช้จัดงานพิธีการบุญกุศลอะไรสักอย่างหนึ่ง

จิตวิญญาณของเธอผู้นี้ใช้ภาษาใบ้บอกดิฉันว่า เธอเป็นเจ้าของสถานที่แห่งนี้ และดวงจิตวิญญาณของเธอยังไม่ได้ไปเกิด ยังคงลำบากอยู่ ต้องคอยเป็นผู้เฝ้าดูแลสถานที่แห่งนี้มานานแสนนานแล้ว ถ้าดิฉันอยากจะพบและช่วยเหลือเธอให้พ้นทุกข์ก็ให้มาหาเธอที่นี่ เมื่อจิตวิญญาณของเธอสื่อภาษาจิตให้ดิฉันเข้าใจแล้ว เธอก็พาจิตวิญญาณของดิฉันส่งกลับมาที่เดิมคือที่ห้องพักภายในโรงแรมโดยปลอดภัย มันมิใช่ความฝันอย่างแน่นอน แต่มันเป็นความจริงที่ดวงจิตของฉันได้ออกจากร่างไปดูสถานที่อยู่ของจิตวิญญาณผู้หญิงรายนั้นแล้ว ได้เห็นจริงว่าจิตวิญญาณของเธอยังอยู่ ณ บ้านไม้หลังกะทัดรัดบนชะง่อนผ่านั้น ดิฉันนอนคิดคำนึงอยู่นานว่า ดิฉันจะรู้ได้อย่างไรว่า บ้านไม้หลังนั้นมีจริงหรือไม่ และอยู่แห่งใดของเมืองอุดรธานี ดิฉันมีเวลาอยู่ที่นี่อีกเพียงคืนเดียวเท่านั้น ก็จะเสร็จสิ้นภารกิจทางราชการแล้ว ซึ่งจะต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ ทันที คงจะไม่สามารถรู้ได้ว่าสถานที่นั้นเป็นที่ใด และจะตามไปช่วยจิตวิญญาณเธอผู้นั้นได้อย่างไร

แต่เมื่อนึกย้อนคิดอีกที ดิฉันก็อดคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าดิฉันจะต้องได้พบสถานที่แห่งนี้ภายใน ๒ วันนี้แหละ ถ้าไม่เช่นนั้นจิตวิญญาณของ

ผู้หญิงคนนี้เขาคงไม่เจาะจงมาหาดิฉัน และพาดิฉันไปสำรวจสถานที่ไว้ล่วงหน้าเช่นนั้นหรอก เย็นวันต่อมาหลังจากปฏิบัติราชการที่นิคมสร้างตนเองห้วยหลวงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณวิทยาได้โอกาสพาดิฉันและคณะเพื่อนร่วมงานเดินทางไปกราบนมัสการ **หลวงปู่ขาว อนาลโย ที่วัดถ้ำกลองเพล อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี**

หลวงปู่ขาวท่านนี้เป็นพระที่มีความเพียรเป็นเยี่ยมในบรรดาพระธุดงค์กรรมฐาน ท่านชอบแสวงหาอยู่ในที่สงัดเงียบตลอดมา และที่วัดถ้ำกลองเพลแห่งนี้ก็มีความสงัดเงียบดีจริง ๆ ตลอดระยะทางมาวัดถ้ำกลองเพลนี้อยู่ไม่ไกลจากนิคมฯห้วยหลวงมากนัก ภายในบริเวณวัดถ้ำกลองเพลนี้มีเนื้อที่กว้างขวางมาก จากปากทางเข้าวัดสองข้างทางบนถนนลาดยางปกคลุมไปด้วยทิวต้นไม้ใหญ่เป็นทิวแถวไปจนถึงพิพิธภัณฑ์ ทำให้ดิฉันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อกลางดึกที่จิตของดิฉันได้สัมผัสมาแล้ว มันมีละม้ายคล้ายคลึงกันมาก ดิฉันพยายามสะกดกลั้นความตื่นเต้นดีใจไว้ภายในจิตใจ ทำอารมณ์ให้เป็นปกติที่สุด จนกระทั่งรถคันที่คุณวิทยาพาพวกเรามานั้นจอดสนิทตรงหน้าพิพิธภัณฑ์ คุณวิทยาจึงพาคณะพวกเราเข้าไปภายในพิพิธภัณฑ์เพื่อไหว้สักการะ **หลวงปู่ขาว อนาลโย**

ดิฉันพักกายลงนั่งและตั้งจิตอธิษฐานขอพรขอพระบารมีแห่งพระองค์ท่าน แล้วก้มลงกราบ ณ เบื้องหน้ารูปปั้นของหลวงปู่ขาว จากนั้นได้เดินมาหยุด ณ เบื้องพระอัฐิของหลวงปู่ขาว เพื่อขอชมความงดงามให้ใกล้ชิดขึ้น ทันใดนั้น กระแสพลังแห่งพระเมตตาบารมีของพระองค์ท่านได้แผ่กระจายไปทั่วร่างของดิฉันจนสุดที่จะควบคุมไว้ได้ จึงเกิดอาการขนลุกชันขึ้นมาอย่างฉับพลันทันใด ดิฉันรีบทรุดกายลงและก้มลงกราบแทบเท้าของหลวงปู่ขาว

อนาลโย อย่างนอบน้อมอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันรู้สึกปิติยินดีที่พระองค์ท่านมีพระเมตตาส่งพลังบารมีมาสู่ดิฉันให้ได้รับอย่างเปี่ยมล้นเช่นนี้

เมื่อเดินทางออกจากพิพิธภัณฑ์มาแล้ว ดิฉันได้เดินชมความเงียบสงบรอบ ๆ อาณาบริเวณวัด จนกระทั่งมาหยุดชะงักตรงกุฏิไม้หลังหนึ่งอยู่บริเวณด้านหน้าของวัด ซึ่งสร้างขึ้นบนแผ่นหินผาขนาดใหญ่ ดิฉันเริ่มรวมจิตให้สงบแล้วพิจารณาทันที

บ้านไม้หลังนี้ ไม่ต่างกันเลยกับที่จิตวิญญาณผู้หญิงคนนั้นพาดิฉันมาพบเมื่อคืนที่แล้วนี้ ดิฉันเห็นของจริงตรงหน้าเช่นนี้ จึงสรุปได้ว่าจิตวิญญาณของผู้หญิงวัยกลางคนที่แต่งชุดไทยภาคอีสานสีเขียว ต้องอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้แน่ ๆ และคงมีความต้องการให้ดิฉันทำอะไรบางอย่างเท่าที่ดิฉันจะทำได้ในเวลานี้ ซึ่งในสถานการณ์ขณะนั้น เท่าที่ดิฉันจะทำได้ดีที่สุดก็คือ ดิฉันหยิบปัจจัยออกมาจากกระเป๋าสตางค์ จำนวน ๑๐๐ บาท แล้วตั้งจิตอธิษฐานอุทิศส่วนกุศลที่ได้กระทำความดีไว้ในพระพุทธศาสนาในวันนี้ให้กับดวงจิตวิญญาณของเธอ แล้วจึงหยอดปัจจัยนั้นใส่ตู้บริจาคของทางวัดไว้ ดิฉันคิดว่ามันคงยังไม่เพียงพอหรอกสำหรับการทำบุญเพียงเล็กน้อยเช่นนี้ ที่จะช่วยวิญญาณของเธอให้พ้นทุกข์กรรมได้หมด อย่างไรก็ตามถ้าจิตวิญญาณของเธอมีความปรารถนาจะให้ดิฉันได้เกื้อกูลต่อไปอีกก็จงตามไปบอกกล่าวดิฉันที่กรุงเพฯ ด้วยเถอะ เพราะดิฉันจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในวันรุ่งขึ้นแล้ว

ขอย้อนกลับมาเล่าเรื่องของ **คุณวิทยา รอดบุญมา** อีกครั้ง เพียงอีก ๓ สัปดาห์ต่อมา คุณวิทยาได้เดินทางมาราชการที่กรมประชาสงเคราะห์ จึงถือโอกาสนำร่องรอยของบาดแผลที่ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ตามใบหน้าและตามร่างกายมาอวดดิฉัน พร้อมกับยกมือชูนิ้วโป้งให้และกล่าวขึ้นว่า “ยอดเยี่ยม

มากในการทำนายทายทักเรื่องอุบัติเหตุที่จะต้องเกิดขึ้นกับผม” และพูดต่อว่า “นับตั้งแต่คุณพี่กฤติยาทักผมในเรื่องอุบัติเหตุ เมื่อคืนวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ว่าให้ผมระมัดระวังอย่าเผลอสติในการใช้รถ ผมก็ระมัดระวังอย่างดีที่สุดแล้วในขณะที่กำลังขับขี่รถยนต์ แต่ก็มิวายยังเกิดอุบัติเหตุขึ้นจนได้ เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๕ เมษายน ๒๕๓๕ แต่ก็ไม่ร้ายแรงมากนัก เพียงแต่ผมพลัดตกลงมาจากรถยนต์เท่านั้นเอง จึงนำร่องรอยมาแจ้งให้คุณพี่กฤติยารับทราบไว้ สำหรับเรื่องของบุตรชายของผมก็ได้บวชเป็นเณรไปเรียบร้อยแล้วครับ แล้วผมจะมีเคราะห์อะไรอีกไหมครับ”

ดิฉันมิได้ยินดีเลย ที่ได้เห็นบาดแผลตามใบหน้าและร่างกายที่เกิดขึ้นกับคุณวิทยา รอดบุญมา ดังคำทำนายของดิฉัน ถ้าดิฉันมีคำพูดที่ศักดิ์สิทธิ์จริงแล้ว ต่อไปนี้ขอพรให้คุณวิทยาจงประสบแต่ความสุขความเจริญ หมดเคราะห์หมดโศกกันเสียทีเถอะนะ กิตติศัพท์คำเล่าลือด้านการทำนายแล้วแม่นได้แผ่ขยายไปเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ดิฉันพยายามสงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างที่สุด เพราะไม่อยากจะดูพร่ำเพรื่อนัก ซึ่งโดยปกติแล้วดิฉันมีเวลาให้บุคคลทั่วไป **ทุกวันเสาร์ที่บ้านตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. เป็นประจำ** แต่ตอนไปราชการครั้งนี้ต้องดูดวงชะตาให้คณะที่ร่วมเดินทางทุกคน เพราะมันเป็นกรณีพิเศษ นอกเหนือจากรายคุณวิทยาแล้ว ในเวลาใกล้เคียงกันก็ยังมีสุภาพสตรีอีกท่านหนึ่งที่ดิฉันได้ดูไป และทักเธอไปว่า “ภายในไม่กี่เดือนข้างหน้าไม่เกินสิ้นปีนี้ จะได้เปลี่ยนงานและสังคมใหม่” เธอผู้นี้ชื่อ คุณพรประภา ซ้อนสุข เป็นนักวิชาการเกษตรระดับ ๕ เธอรู้สึกงง ๆ กับสิ่งที่ได้รับฟังจากดิฉัน แต่เธอก็มิกล้าที่จะปฏิเสธว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุการณ์ที่ดิฉันทำนายนั้นยังมาไม่ถึง

โดยธรรมชาติการดูดวงของดิฉันนั้นจะไม่ค่อยจดจำในสิ่งที่ตนเองได้พูดออกไป คือจะให้ผู้มาดูเขาจดจำกันเอง แล้วเขาจะกลับมารายงานผลให้ดิฉันทราบในภายหลังว่าจะเป็นจริงหรือไม่เพียงใด และเท่าที่ผ่านมา การทำนายอนาคตไม่เคยมีพลาด ดังเช่นรายคุณพระประภา ผู้นี้ เธอเดินเข้ามาหาดิฉันที่ห้องทำงานเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ที่ผ่านมานี้เอง ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสและพูดกับดิฉันว่า "หนูกำลังจะได้เปลี่ยนงานใหม่สังคมใหม่ ดังที่คุณพี่กฤติยาทำนายไว้จริง ๆ ค่ะ"

เธอเริ่มต้นเล่าว่า " คือเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายนนี้ หนูได้มีโอกาสไปสมัครสอบที่ทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อสอบเข้าทำงานที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป และก็สามารถสอบผ่าน เขาให้ไปรายงานตัวแล้ว เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ซึ่งคงจะต้องไปเริ่มงานที่ใหม่ภายในต้นเดือนพฤศจิกายนศกนี้แน่นอน ทั้ง ๆ ที่หนูไม่เคยคิดมาก่อนเลยค่ะว่ามันจะเป็นความจริง หนูดีใจมากค่ะ เพราะจะได้กลับไปอยู่กับคุณแม่ที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นภูมิลำเนาเดิมของหนูด้วยค่ะ" เธอได้สารภาพกับดิฉันว่าแต่แรกเธอรู้สึกเฉย ๆ ไม่ตื่นเต้นกับคำทำนาย เพราะเธอได้รับการคัดเลือกจากกรมประชาสงเคราะห์ให้ไปเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ปฏิบัติงานที่กรมวิเทศ ระหว่างเดือนสิงหาคมและเดือนกันยายน เป็นเวลา ๒ เดือน ก็ได้เปลี่ยนสังคมใหม่จริง เพราะได้พบเพื่อนใหม่มากขึ้น สำหรับการเปลี่ยนงานก็คงเป็นเพราะได้มาเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น เป็นการเปลี่ยนงานที่ไม่ต้องทำงานเดิมแค่เพียง ๒ เดือน ก็ไม่เห็นจะน่าตื่นเต้นอะไรเลย จึงทำให้รู้สึกเฉย ๆ แต่สำหรับการเปลี่ยนงานที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นเดือนพฤศจิกายนนี้ มันเป็นการเปลี่ยนแปลงงานใหม่ที่

ถาวรจริง ๆ ไม่ใช่เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งอย่างที่เคยคิดไว้ จึงรู้สึกดีใจมากค่ะ

สำหรับเหตุการณ์ทางจิตวิญญาณที่ดิฉันประสบมาเมื่อค่ำคืนวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๓๕ และได้ติดตามไปพบว่า จิตวิญญาณดวงนั้นอยู่ ณ บ้านไม้ภายในวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี และได้ทำบุญไว้ให้ที่วัดแล้ว เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ที่ผ่านมา จนกระทั่งผ่านมาเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕ นี้ ดิฉันได้รับจดหมายปิดผนึกจากพระภิกษุรูปหนึ่ง คือ **พระอธิการธวัชชัย ญาณทีโป เจ้าอาวาสวัดป่าบำรุงจิต ตำบาลผานกแก้ว อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย**

ข้อความในจดหมายพระอธิการธวัชชัย ได้ขอความร่วมมือมาให้ดิฉันช่วยเป็นเจ้าภาพอุปสมบทบุคคล จำนวน ๒๐ คน ผู้มีศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนาที่ได้เคยผ่านการอบรมปฏิบัติธรรมจากศิษย์สำนัก พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต และสำนักสาขาอาจารย์ชา (วัดป่านานาชาติ) มากกว่า ๓ ปี มีความปรารถนาจะอุปสมบทตลอดไป แต่ขาดปัจจัยทุนทรัพย์ ซึ่งจะต้องใช้ปัจจัยในการอุปสมบทประมาณรูปละ ๒,๕๐๐ บาท การอุปสมบทครั้งนี้จะจัดให้มีขึ้นในวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ส่วนหนึ่ง ณ วัดศรีบุญเรือง ตำบลบ้านติ้ว อำเภอเมือง จังหวัดเลย เมื่ออุปสมบทแล้วจัดส่งไปปฏิบัติธรรม ณ วัดป่านานาชาติ อีกส่วนหนึ่งจะอุปสมบทในสายพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ในวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ณ วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดเลย และจะนำไปปฏิบัติธรรม ณ วัดถ้ำกลองเพล (หลวงปู่ขาว อนาลโย) จังหวัดอุดรธานี ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๕

เมื่อทราบข่าวมาเช่นนี้ ทำให้ดิฉันนึกถึงจิตวิญญาณของผู้หญิงที่วัดถ้ำกลองเพล ว่าคงถึงเวลาแล้วที่ดิฉันจะสามารถช่วยให้ดวงจิตวิญญาณ

ของเธอไปเกิดได้แน่นอน โดยการเป็นเจ้าภาพอุปสมบทในครั้งนี้ เพราะพระที่บวชแล้วได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดถ้ำกลองเพลอันเป็นที่สิงสถิตของดวงวิญญาณหญิงผู้นั้นได้ตรงเป้าหมายที่เดียว ดังนั้น ดิฉันจึงเริ่มงานทันทีโดยการประชาสัมพันธ์งานนี้ให้บุคคลที่เข้ามาดูดวงชะตากับดิฉันที่บ้านในวันเสาร์ ปรากฏว่ามีผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคทรัพย์เป็นเจ้าภาพบวชพระร่วมกับดิฉันได้ปัจจัยถึง ๒๒,๕๐๐ บาท จึงจัดส่งธนาณัติไปถึง **พระอธิการธวัชชัย ญาณทีโป** ให้ช่วยเป็นธุระดำเนินการอุปสมบทจำนวน ๙ รูปแทนให้ด้วย และดิฉันจะตั้งจิตอธิษฐานให้กับดวงวิญญาณของผู้หญิงผู้นั้น ให้เธอจงมาคอยรับบุญกุศลที่ดิฉันและคณะศรัทธาได้กระทำไปให้ในครั้งนี้ จงไปช่วยจิตวิญญาณของเธอที่กำลังรอคอยรับผลบุญอยู่ขณะนี้ ให้พ้นจากเคราะห์กรรมและได้ไปเกิดในภพภูมิที่เธอปรารถนาด้วยเทอญ

สุขที่เป็นผู้ให้
คือสุขแท้

"สุขที่แท้จริง คือ ความสงบ เยือกเย็นแห่งใจเย็นแสนจะเย็น เราจะค่อย ๆ รู้จักและชนะความสุขที่หลอกลวงได้ทีละเล็กละน้อย ก็ด้วยการปฏิบัติธรรม สุขแท้เกิดจากความสงบเท่านั้น คือ ความที่ใจเอาชนะสิ่งต่าง ๆ ได้เสมอ ไม่มีการร้อนใจ หวั่นใจ กลัว รัก โกรธ และเกลียดเลย"

"จิตที่คิดจะให้นั้นมันสูงกว่าจิตที่คิดจะเอา"

"หลักธรรมที่แท้จริงนั้น คือ จิต ให้กำหนดดูจิต ให้เข้าใจจิตตัวเองให้ลึกซึ้ง เมื่อเข้าใจจิตตัวเองลึกซึ้งแล้ว นั่นแหละได้แล้วซึ่งหลักธรรม"

"ผู้ใดทำใจให้ถึงความเป็นกลางได้ ผู้นั้นจะพ้นจากทุกข์ทั้งปวง"

(คติธรรมจาก ท่านพุทธทาสภิกขุ, หลวงปู่ดุลย์ อตุโล และ หลวงปู่เทสก์ เทสฺรังสี)

โดยธรรมชาติแล้ว จิตของมนุษย์ถ้ามิได้รับการฝึกฝนอบรมพัฒนาจิตใจของตนเองให้รู้จักการให้ทาน รักษาศีล และประกอบไปด้วยการเจริญเมตตาภาวนาแล้วละก็ ธรรมชาติของจิตมันย่อมไหลสู่อารมณ์ฝ่ายต่ำเสมอ มักจะคิด-พูด-และทำอะไรตามอำเภอใจเสมอ นั่นก็คือ การทำตามอารมณ์

ตามตัวกิเลสตัณหา จนมิอาจยับยั้งชั่งใจ หรือสะกดอดกลั้นความรู้สึกต่อสิ่งยั่วยุต่าง ๆ ที่มากระทบจิตใจให้เกิดอารมณ์ขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความโกรธ ความโลภ และความหลง เพราะเราไม่รู้จักวิธีข่มใจตนเอง เพื่อดับอารมณ์เหล่านี้ ถ้าเรามีความเพียรพยายาม หมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติตน ด้วยการฝึกฝนอบรมจิตของเรา ให้มีการให้ทาน รักษาศีล เจริญสมาธิภาวนาอย่างจริงจัง ก็จะทำให้เรามีจิตเข้าถึงธรรมอย่างแท้จริง

วิธีการก็คือ จะต้องเริ่มต้นฝึกการเรียนรู้ที่จิตใจของตนเอง หมั่นปรับปรุงแก้ไขที่ใจของตนเอง เพราะไม่มีผู้ใดจะสามารถแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้แก่ใจของเราได้ดีกว่าตัวของเราเอง เช่น เมื่อใจเรายังไม่สงบ ก็พยายามนั่งสมาธิให้ใจสงบ ใจที่มีเรื่องเศร้าหมองและขุ่นเคือง ให้เป็นใจที่ปล่อยวาง พยายามสละความโลภ ความโกรธ ความหลง และสละความอิจฉาริษยา สละทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ดีในใจของเรานี้ให้ออกไปเสีย บางครั้งเขามาว่าเรา หรือเขามาทำอะไรเราให้เราต้องเสียอกเสียใจ หรือทำให้เราโกรธ เราต้องพยายามทำใจไม่ให้โกรธ เราจะต้องชนะความโกรธของผู้อื่น...ด้วยความไม่โกรธของเรา ชนะความโลภของผู้อื่น...ด้วยความไม่โลภของเรา ชนะความอิจฉาริษยาของผู้อื่น...ด้วยความไม่อิจฉาริษยาของเรา ชนะความชั่วของผู้อื่นด้วยความดีของเรา เราต้องทำใจให้ได้อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า เราชนะใจของเราเอง

เพราะถ้าเราไม่เป็นผู้ดับไฟตัวนี้ คือ **ไฟราคะ ไฟโมหะ ไฟโทสะ** ใครจะดับให้เรา เพราะฉะนั้น เราต้องหยุดใจของเราเอง ดับมันเสียให้หมด เราฆ่าใจของเราเอง ดีกว่าไปฆ่าคนอื่น เราต้องฆ่าใจของเราตลอดเวลา เวลาความโลภมันโผล่ ฆ่ามันเสีย ดับมันเสีย ฆ่าความโลภให้ตายไป เวลาความ

โกรธมันจะเกิด ฆ่ามัน ให้ดับไปเสีย เวลาตัวอิจฉาริษยามันจะเกิด ก็ฆ่ามันเสีย ฆ่ามันให้หมด ถ้าเราทำได้อย่างนี้ เรียกว่า เราได้รับการฝึกจิตของเราแล้ว เรามีกำไรในชาตินี้แล้ว เพราะไม่เสียทีที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สัตว์ผู้ประเสริฐกว่าสัตว์จำพวกอื่นๆ เช่นสัตว์ที่เกิดในฟองไข่ สัตว์เดรัจฉาน และโอปปาติกะ เป็นต้น ที่เขาไม่มีโอกาสดีอย่างเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้มีโอกาสสร้างสมคุณงามความดีได้

เมื่อเราได้สร้างสมคุณงามความดีมาแล้ว มันก็จะเป็นบุญกุศลของเราให้เราได้พบแต่สิ่งที่ดีงาม ให้เรามีความสว่างไสวเกิดขึ้นที่ใจของเรา ซึ่งจะเป็นหนทางชักพาเราไปสู่มรรคผลนิพพานได้เร็วขึ้น ขณะเดียวกัน เราก็จะเป็นที่พึ่งแห่งตนเองและผู้อื่นได้ต่อไป

นับว่าการกระทำความดีด้วยการฝึกฝนอบรมและพัฒนาจิตใจของเราตามวิธีการดังกล่าวมาแล้วนี้ จะทำให้เราเป็นผู้มีบุญญาธิการมาก ผู้ใดก็ตามที่ได้ใกล้ชิดบุคคลเช่นเรา ได้พูดคุยวิสาสะสมาคมกับเรา และได้ร่วมสร้างบุญสร้างกุศลกับเรา ก็จะได้พบกับความสงบสุข ร่มเย็น พบแสงสว่างในการดำเนินชีวิต เพราะกระแสแห่งบุญบารมีที่เราได้เพียรพยายามกระทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในเรื่อง **ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา** นี้จะแผ่รัศมีแห่งความดีงามความร่มเย็นเป็นสุขและความเมตตาออกไปจากตัวเรา คือพลังจิตของเรานั่นเอง และจะเป็นพลังให้ผู้ที่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องใกล้ชิดร่วมกิจกรรมสร้างคุณงามความดีนี้ร่วมกับเรา พลอยได้รับผลแห่งบุญบารมีนี้แผ่ไพศาลออกไปเปรียบเสมือนเกราะคุ้มครองป้องกันภัย ที่จะมิให้ความชั่วและความไม่ดีทั้งหลายได้ไหลเข้ามาสู่ตัวเราได้

การสร้างคุณงามความดีทางพระพุทธศาสนา ทำให้เกิดผลบุญกุศล

เช่นนี้แล้ว ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่ต้องการพลังบารมีจากเรา แม้แต่เทพ พรหม หรือพวกโอปปาติกะทั้งหลาย เขาก็ต้องการจะให้เราได้ใกล้ชิดเขาบ้าง เพื่อเขาจะพลอยได้รับผลบุญกุศลจากการบำเพ็ญบุญบารมีของเราด้วย ก็จะสามารถให้เราได้สัมผัสกับเขาทางพลังจิต อันเป็นจิตสัมผัสที่เกิดจากจิตเป็นสมาธิของเรา ซึ่งเรื่องของการได้สัมผัสกับเทพ พรหม หรือพวกโอปปาติกะ หรือจะเรียกอีกอย่างว่าเป็นวิญญาณก็ได้ ก็ได้เกิดขึ้นเป็นเรื่องราวหลายต่อหลายเรื่อง ที่เป็นประสบการณ์ทางจิตวิญญาณ และผู้เขียนได้บันทึกและจดจำไว้ และเขียนออกสู่สายตาท่านผู้อ่าน เพื่อจุดมุ่งหมายให้ท่านที่รักทั้งหลายได้ทราบว่า วิญญาณมีจริง เทพพรหมมีจริง ผลของบาปบุญมีจริงที่จะเป็นกรรมติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ ทุกท่านจะได้ช่วยกันเผยแพร่โดยเริ่มต้นที่ตัวท่านเองก่อน ด้วยการฝึกฝนอบรมจิตใจให้เป็นผู้ใฝ่ในการบุญกุศลกระทำแต่คุณงามความดี และละเว้นความชั่วทั้งปวง เพียงแค่นี้ท่านก็จะพบแต่ความสุขสมหวังในการดำเนินชีวิตเป็นปกติแล้ว

ในขณะที่ผู้เขียนกำลังกระทำหน้าที่อันสำคัญยิ่งที่ได้รับมอบหมายลงมาจากท่านเทพเบื้องบนพระองค์หนึ่ง คือ **องค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช** ให้เป็นผู้ทำหน้าที่สำคัญ ๆ หลายประการด้วยกันคือ

๑. ทำหน้าที่เผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ให้ดำรงคงอยู่คู่กับประเทศไทย โดยการประพฤติปฏิบัติธรรม และฝึกปฏิบัติเรียนรู้จากของจริง และนำผลนั้นมาเผยแพร่ต่อไป

๒. ทำหน้าที่ในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่มีความทุกข์ยากเดือดร้อนในกรณีต่าง ๆ ให้คลายทุกข์ คลายโศก คลายโรค คลายภัย ให้มีชีวิตที่สดใสพบแสงสว่างแห่งปัญญานำพาชีวิตให้เป็นปกติสุขได้

๓. ทำหน้าที่จรรโลงพระพุทธศาสนาทางด้านถาวรวัตถุ เช่น การได้มีส่วนร่วมทำบุญกุศลในการสร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ กุฏิพระ โรงเรียนปริยัติธรรม เป็นต้น ตลอดจนการเป็นผู้สร้างพระพุทธรูปและฐานพระอันเป็นการวางรากฐานแห่งความดี ไว้ให้เป็นหลักที่มั่นคงทางพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งทางใจให้มนุษย์ได้ละจากความโลภ ความโกรธ ความหลงทั้งปวง

ภารกิจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมานี้ ไม่มีเวลาจำกัดว่าจะเสร็จสิ้นลงเมื่อไหร่ แต่กลับทวีเพิ่มมากขึ้นทุกเวลา จนบัดนี้ก็ได้ล่วงเลยมาเป็นเวลาถึง ๖ ปีแล้ว ผู้ที่ได้เข้ามารับการช่วยเหลือและสัมผัสกับพระองค์ท่าน ต่างยกย่องนับถือ เรียกผู้เขียนว่าอาจารย์อย่างสนิทใจ จนบางครั้งเราก็รู้สึกละอายใจเหมือนกัน เพราะเราคิดอยู่เสมอว่าเรายังกระทำคุณงามความดียังไม่ถึงพร้อม และในขณะจิต บางเวลา ความเป็นมนุษย์ธรรมดา ๆ ของเราก็ทำให้เราเกิดความไม่มั่นใจว่า เราจะทำหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากเบื้องบนมาได้สำเร็จตามพระราชประสงค์ของพระองค์ท่านหรือไม่ แต่ทุก ๆ งานก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานสมโภชฉลองพระพุทธรูปปางมารวิชัยสมัยเชียงแสน ขนาดพระเพลากว้าง ๙๙ นิ้ว และ ๔๙ นิ้ว ได้จัดให้มีการบวชพระภิกษุและสามเณร จำนวน ๑๐๕ รูป และอบรมพระกรรมฐานแก่พระภิกษุและสามเณรบวชใหม่ ระหว่างวันที่ ๒-๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อ.ชะอำ จ.เพชรบุรีอันเป็นสถานที่ประดิษฐานพระพุทธรูปดังกล่าว โดยได้กราบนมัสการ พระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร เจ้าอาวาสวัดเขาค้อพัฒนาราม อ.เขาค้อ จ.เพชรบูรณ์ มาบรรยายธรรม

นับว่างานบุญครั้งนี้ ผู้ใดก็ตามที่ได้มาร่วมบวชหรือร่วมอนุโมทนาต่าง ก็มีความสบายใจด้วยกันทุกฝ่าย และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่บวชในวันดังกล่าวยังได้กุศลอันยิ่งใหญ่ เพราะว่าเป็นการบวชเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่ดวงพระวิญญาณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช แห่งกรุงธนบุรี

อันพระเจ้ากรุงธนบุรีนั้น ใคร ๆ ก็รู้จักว่าพระองค์มีพระคุณต่อประเทศชาติยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งนัก พระองค์ทรงมีพระเมตตากับประชาชนเสมอมา พระองค์ท่านยอมสละได้ทุกอย่าง เพื่อให้ชาติและพระศาสนาได้ดำรงไว้คู่กับประเทศไทยเสมอมา เราเหล่าลูกหลานทั้งหลายไม่เคยลืมพระคุณของพระองค์ท่านเลย แม้มีสิ่งใดที่จะทำให้พระองค์ท่านได้มีพระบารมีสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป พวกเราเหล่ามวลศิษย์ทั้งหลายจะพร้อมใจกันทำเพื่อพระองค์ท่านตราบเท่าที่ชีวิตจะหาไม่

ในโอกาสนี้ ขอนำคำสั่งสอนของ ท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร ในช่วงกระทำการสอนพิธีการทำวัตรเช้า แก่พระภิกษุ สามเณรที่บวชใหม่ของเช้ามืด วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๔ มีถ้อยคำบางตอนที่มีประโยชน์สอนใจแก่พระภิกษุ สามเณรที่บวชใหม่ได้ลึกซึ้งกินใจดังต่อไปนี้

บัดนี้เป็นกาลอันสมควรยิ่งที่เราทั้งหลายชายหญิงจะได้มีโอกาสสัมผัสพระรัศมีแห่งพระพุทธมนต์ พระศาสดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราท่านทั้งหลาย ที่ท่านได้ทรงวางระเบียบและพระธรรมคำสั่งสอนอันประเสริฐก่อให้เกิดความสุกปลั่ง ความสว่าง ความสงบ ขึ้นภายในจิตใจของเรามาตลอด ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว แม้ว่าพระมหาประทีปแก้วโลกนาถศาสดาจะทรงเสด็จเข้าสู่มหาพระนิพพานไปนานแล้วก็จริง พระรัศมีแห่งพระธรรมคำ

สั่งสอนของพระองค์นั้น ก็ยังทรงจรัส ประภัสสร สว่างรุ่งเรืองอยู่ในจิตใจของชาวพุทธเราทุก ๆ ท่าน

เป็นที่น่าปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง ที่เราทั้งหลายชายหญิงผู้มีน้ำจิตน้ำใจสดใสบริสุทธิ์ สะอาดถึงที่สุด ได้เสียสละบุตรชายของตนเข้ามาร่วมสร้างกุศล ด้วยการผนวชบวชเป็นภิกษุ สามเณร และท่านทั้งหลายก็พากันมาปฏิบัติตนเป็นนักบวชสร้างความดี เป็นชี เป็นพราหมณ์ เพื่อจะได้พากันนำพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ไปให้ลูกหลานเพื่อความเจริญรุ่งเรืองแห่งจิตใจของมวลมนุษย์เรา

เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงเป็นเวลาที่สมควรแล้ว ที่เราท่านทั้งหลายจะได้มาสัมผัสกับพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ เราท่านทุกรูปทุกนามทุกคนจะได้มาสวดมนต์ภาวนา แล้วพากันชำระจิตใจของเรา ให้เรานั้นมีความสะอาด ให้ใจของเรานั้นมีความสงบ ให้ใจของเรานั้นมีความสุข มีความเจริญเป็นการขัดเกลาเขม่า คือ กิเลสอันเป็นเหตุก่อทุกข์ ก่อโทษ เป็นเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์เผาจิตใจ ให้สงบระงับดับมอดไปจากชีวิตของเรา

ในโลกนี้หามีสิ่งใดที่จะมาเป็นเครื่องดับไฟ คือ ความร้อนภายใจอันได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ ภายในใจของเราได้เท่ากับพระธรรมคำสั่งสอนของพระทินวงศ์บรมศาสดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราหาไม่ แต่ชาวโลกทั้งหลายกลับพากันไขว่คว้า แสวงหาเครื่องดับทุกข์อย่างอื่น แตกต่างกันออกไป ใฝ่หาไปในแดนไกล และเป็นการเครื่องดับทุกข์ที่ผิด ๆ ไม่ใช่นมัสศรัทธาจิตคิดถึงพระธรรมคำสั่งสอนได้เท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่พระธรรมคำสั่งสอนนั้น อยู่ในพระพุทธศาสนาพร้อมแล้ว เพราะฉะนั้น เราซึ่งมีจิตใจอันประเสริฐ มีกุศลธรรมบุญวาสนาล้ำเลิศที่ได้เกิดในเมืองพุทธศาสนา มีโอกาส

ได้สัมผัสกับพระธรรม เราจึงหลั่งไหลกันมาผนวชบวชเพื่อปฏิบัติธรรม

บัดนี้ก็สมควรแก่เวลาแล้ว ที่สาวกของพระมหาประทีปแก้วจะได้พากันตื่นจากนิทรา ล้างหน้าแปรงฟัน ชำระล้างกายของเรานั้นให้บริสุทธิ์ แล้วพากันมาสวดมนต์ภาวนา ชำระใจของเรานั้นให้บริสุทธิ์ต่อไป ก่อนกาลเวลาจะดึงพรากอายุของเราจากโลกนี้ไปเสียก่อน ชีวิตของคนเราที่เกิดมานั้นมีอายุสั้น มีกาลเวลาที่จะอยู่ในโลกจำกัดเหลือเกิน มีขอบเขตในการหลับ มีขอบเขตในการตื่น มีขอบเขตในการแสวงหาความสุข มีขอบเขตในการบวช มีขอบเขตในการปฏิบัติธรรม

กาลเวลาไม่เคยให้โอกาส กาลเวลาเหมือนนางยักษิณี ที่กำลังกลืนกินชีวิตของเราไปทุกวัน ๆ กาลเวลาเหมือนเพชฌฆาตผู้นำเราไปสู่แดนประหาร พาเราไปสับไปฟัน พาเราไปประสบกับความแก่ ความตายอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เป็นอยู่เช่นนี้ ควรหรือที่เราทั้งหลายจะพากันประมาทขาดสติ สมาธิปัญญา จะไม่แสวงหาธรรมเครื่องประดับจิตประดับใจ อันจะเป็นเสบียงเลี้ยงตน อันจะเป็นบันไดทอดไปสู่สุคติโลกสวรรค์

จงตื่นเถิดพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย พระพุทธศาสนาตกมาอยู่ในเอื้อมมือของเรา เราจงพากันประคองล้อแห่งธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือ พระพุทธศาสนา อันเป็นทรัพย์นับว่าเป็นสิ่งที่มีค่า ล้ำเลิศราคากว่าสิ่งใด หอบหิ้วออกไปฝากลูกฝากหลานต่อไปข้างหน้าเทอญ

ขอพระพุทธศาสนา อย่าได้สูญหาย

ขอพระพุทธศาสนา จง อย่าเสื่อมคลาย

ขอพระพุทธศาสนา อย่าพินาศในอุ้งมือของเราเลย

เราช่วยกันจรรโลงพระพุทธศาสนา

เราช่วยกันปฏิบัติธรรม

เราช่วยกันส่งพระธรรมคำสั่งสอนของพระศาสดาไว้

หากเราไม่พากันอุ้มพระพุทธศาสนา หากเราไม่พากันสวดมนต์ภาวนา หากเราไม่ช่วยกันศึกษา ไม่ช่วยกันปฏิบัติพระธรรม อันประเสริฐเลิศล้ำ เข้าไว้ในใจของเราแล้ว ใครเล่าจะช่วยเรา เราไม่ศึกษา....ใครจะศึกษา เราไม่บวช....ใครจะบวช เราไม่ทำ....ใครจะทำ ความดีนั้นมีค่า แต่จำหน่ายตีแผ่ขายออกไปไม่ได้ เราไม่อาจจะซื้อความดีได้ด้วยเงินตรา แต่จะหาความดีใส่ตัวได้ด้วยการกระทำทางกาย ด้วยการปฏิบัติทางวาจา ด้วยการปฏิบัติทางจิตใจ

ลูกรักทั้งหลาย เวลานี้พระพุทธศาสนาของเราที่เคยรุ่งเรืองแจ่มใสของเรากำลังถูกภัยนานาประการที่เข้ามาประหัตประหารบีบคั้นทำลายพระพุทธศาสนาต่อจากบรรพบุรุษ มนุษย์ที่ได้มอบกายถวายชีวิตต่อพระพุทธเจ้ามานับเป็นพัน ๆ นับเป็นหมื่นเป็นแสนชีวิตมาแล้ว นับเป็นล้าน ๆ ชีวิตมาแล้ว จงอย่ามาดับวูบ จงอย่ามาเสื่อมคลาย จงอย่ามาวินาศวอดวายในยุคของเราเลย

จงพากันลุกขึ้นมองดู ความเศร้าหมองของพระพุทธศาสนา จงลุกขึ้นช่วยกันใคร่ครวญ ลุกขึ้นชะเง้อมองดูความเสื่อมหายนะที่เกิดขึ้นแก่สังฆมณฑล หากเราทุกคนไม่ช่วยกันตัด ไม่ช่วยกันขจัด ไม่ช่วยกันชำระพระธรรมวินัย ที่เรียกว่า สังคายนาตัวเราทุกคนแล้วไซร้ เราจะต้องสูญเสียพระพุทธศาสนาอย่างน่าอับอายเป็นที่สุด เพราะฉะนั้น จงตื่นจากนิทราก่อนสุริยาจะฉายแสง ก่อนที่ท้องฟ้าจะแจ้ง ประกาศความสว่างข้างในของเรา

ก่อนเถอะ

ท่านทั้งหลาย บัดนี้หลวงพ่อท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร เจ้าอาวาสวัดเขาค้อพัฒนาราม รักษาการเจ้าคณะอำเภอเขาค้อ ได้เสียสละเผยแผ่พระพุทธศาสนามาเป็นเวลา ๓๐ กว่าพรรษาแล้ว ความรัก ความเคารพ ความซาบซึ้งในพระธรรมคำสั่งสอนไม่อาจที่จะเอาเครื่องวัดใด ๆ ในโลก มาวัดคุณค่าของพระธรรมคำสั่งสอนที่ลุกโพลง ที่รุ่งโรจน์โชติชัชวาลสว่างไสวอยู่ในใจของหลวงพ่อได้

หลวงพ่อรักพระพุทธศาสนายิ่งกว่าชีวิตของหลวงพ่อเอง หลวงพ่อเกิดมาสองพี่น้องฝาแฝด กล่าวคือ **ท่านพระอาจารย์หลวงพ่อธรรมรส ฐิตธัมโม** แห่งวัดน้ำตกธรรมรส และ **หลวงพ่อท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร** ห่วงใยพระพุทธศาสนา ห่วงใยอุบาสก อุบาสิกา ชนในชาติกลัวจะตกเป็นทางแห่งโลภทาส กลัวประชาชนจะอยู่ในกรอบของบาปของกรรม กลัวพระศาสนาจะเสื่อมในยุคของเรา ในสมัยของเรา จึงไม่ปรารถนาโลกามิสเครื่องเหยื่อของชาวโลกทั้งหลาย อันได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสและอารมณ์ พยายามคืนคลายถ่ายถอนกิเลส สามารถทำลายอาเพศหรืออาถรรพณ์ออกจากจิตใจตลอดมา จึงพาสังขารเข้าไปประพฤติ ปฏิบัติตนเพื่อความหลุดพ้นเข้าไปตามป่า ตามถ้ำ ตามเขา ถือสมาทานธุดงควัตร ปฏิบัติปักกลดบำเพ็ญพรตพรหมจรรย์ตลอด ๓๐ พรรษากว่านี้ มีความสุข มีความเจริญ มีความชุ่มฉ่ำหัวใจ ชนิดที่บอกใครไม่ได้ เพราะฉะนั้น จึงห่วงใยท่านทั้งหลาย จึงขอบอกท่านทั้งหลายว่า

ความสุขใด ๆ ในโลกนี้ที่จะมีเท่าพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าหามีไม่แล้ว ขอท่านทั้งหลายก่อนที่มัจจุราช คือความตายจะมาฉุดลาก

กระชากเอาดวงใจของเราไปนั้น เราจงรีบไขว่คว้าปฏิบัติธรรม เอาสิ่งอันล้ำค่านี้ติดตัวเราไปเถิด สังขารร่างกายอันเป็นธาตุที่ต้องสลายไปเป็นธรรมดาไปกับธรรมชาติ แห่งธรรมดาของโลก ซึ่งเป็นลักษณะที่ต้องเคลื่อนไหว และจะต้องแตกทำลายอยู่เป็นนิตย์ เหลือแต่พลังรัศมีของจิต อันเป็นปฏิสนธิจิตวิญญาณเท่านั้น ที่เราต้องละสังขารนี้ไปก่อเกิด กำเนิดของร่างอื่นต่อไป ส่วนสังขารร่างกายที่สมมติเป็นเพศหญิงเพศชาย ต้องถูกทิ้งให้สลายกลายเป็นผงคลีธุลีดินอยู่ในโลกนี้จนหมดสิ้น

ท่านครับ เชื่อผม ๆ และจงเชื่อผมให้มากเถอะครับ ว่าพวกเราทั้งหลายมีบุญที่สุดแล้ว มีบารมีมากแล้ว ที่ได้มีโอกาสมาได้เครื่องนุ่งห่มเป็นเครื่องหมายเพศของผู้ตัดกิเลสที่พระมหาประทีปแก้วโลกนาถศาสดามอบให้ พระองค์ทรงประทานเครื่องนุ่งห่มที่เหมาะสมกับศิษย์สาวกของพระองค์มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพวกเรา

บัดนี้ก็ได้เวลาแล้ว จึงขอเชิญหรืออาราธนาสาวกของพระพุทธปฏิมามหาประทีปแก้วโลกนาถ พากันมาชำระใจให้สะอาด ด้วยการสวดมนต์ภาวนา สดุดี พระธรรมคำสั่งสอนที่พระพุทธบิดาของเรามอบไว้ นับตั้งแต่บัดนี้นาทีนี้เป็นต้นไป ขอความสุขความเจริญในธรรมจงเกิดความชุ่มฉ่ำขึ้นในดวงจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายทุกท่านทุกคนเทอญ

และในขณะนี้ พระพุทธรูปปางมารวิชัยพระองค์ใหญ่ก็ได้มาประดิษ-ฐานอยู่ ณ สำนักสงฆ์ถ้ำแจง จังหวัดเพชรบุรี เรียบร้อยสมบูรณ์แล้ว เพราะท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร เจ้าอาวาสวัดเขาค้อพัฒนาราม จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้มากระทำพิธีร่ายพระเวทมนตร์วิเศษ เพื่อที่จะได้ขอพลังทิพย์ พลังธรรม จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเทพพรหม

ผู้รักษาพระพุทธศาสนายิ่งกว่าโลกมนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งวิธีการนี้เรามักนิยมเรียกกันว่า พิธีพุทธาภิเษก หรือ เบิกพระเนตร แต่ในที่นี้ ท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร ท่านมีเมตตา กรุณาอธิบายคำว่า ทำพิธีเบิกพระเนตรให้พวกเรา เหล่าพุทธบริษัทได้เข้าใจไว้ว่า

"กระผมใคร่ขอนมัสการแถลงชี้แจงให้พระคุณเจ้าทั้งหลายทราบสักเล็กน้อยว่า ถ้าโดยพฤตินัย หรือโดยนิตินัยแล้ว เราไม่มีสิทธิ์ เราไม่มีอำนาจใด ๆ นะครับที่จะไปเบิกพระเนตร พระกรรณของพระพุทธองค์นะครับ แต่ที่เราใช้กันเช่นนี้เป็นสมมติโวหารทางภาษาให้เข้าใจกันเท่านั้น ที่แท้พวกเราตลอดสาวกทั้งหลายจะพากันมาสวดมนต์ของพระพุทธองค์ โดยการอาราธนาบารมีและเจริญพระพุทธภาษิต อันเป็นพระสูตรต่าง ๆ ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสเอาไว้ พากันมาร่ายมนตร์ดังกล่าวนั้นให้อบอวลไปด้วยกลิ่นไปด้วยรัศมี ด้วยไออุ่นของมนตร์ที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ เป็นการชุบ เป็นการประสานประสมธาตุทั้ง ๔ ในพระพุทธรูปซึ่งเป็นรูปเปรียบของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ โดยพลังของเทพของพรหม โดยพลังของจิตแห่งพระสงฆ์และสาวก ซึ่งเป็นบริษัททั้ง ๔ ของพระพุทธองค์ ประสานธาตุ ปั้นธาตุ หมุนธาตุ เรียกว่าชุบให้พระรูปซึ่งเป็นรูปเปรียบของพระพุทธองค์นั้น เคลือบหรืออาบไปด้วยรัศมีแห่งมนตร์ ที่เขาเรียกภาษาโบราณว่าปลุกพระ พุทธาภิเษกบ้าง เบิกพระเนตรบ้างนะครับ

เป็นความหมายของคำว่า พุทธาภิเษก ความหมายของคำว่า เบิกพระเนตร"

เพราะฉะนั้น เมื่อมีพระพุทธรูปอันประกอบไปด้วยธาตุทั้ง ๔ ที่มีมาจากการหล่อ มีมาจากการปั้นให้เป็นองค์พระพุทธรูปขึ้นแล้ว เราถือว่านั่น

เป็นตัวแทนของพระศาสดาองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพ่อของเรา เราต้องเคารพ เราจะต้องรักษาทุกวิถีทางที่จะให้เรือนร่างอันเป็นวัตถุรูปของพระพุทธรูปองค์นั้นยังยืน ยืนคงอยู่คู่โลก ชั่วลูกชั่วหลานต่อไป

ฉะนั้น พวกเราพากันมาสวดมนต์กันเถอะครับ เพื่อจะได้เกิดสิริมงคลและเกิดรัศมีเวียนวนไปทั่วพระพุทธรูปของพระพุทธองค์ด้วย เวียนวนทั่วรูปทั่วร่าง ทั้งกายทั้งใจของเราด้วย”

หลังจากนั้นไม่นานผู้เขียนได้มีโอกาสพบปะสนทนากับท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร อีกครั้งหนึ่ง ที่วัดเขาค้อพัฒนาราม ท่านได้ให้ข้อธรรมะเตือนใจแก่ผู้เขียนว่า ผู้เป็นใหญ่ หรือผู้เป็นอาจารย์ ย่อมไม่คิดร้ายต่อศิษย์ และต้องเป็นผู้ให้เสมอ แต่จะห้ามศิษย์ที่กำลังเดินผิดทางไม่ให้คิดร้ายต่อครูบาอาจารย์นั้น ห้ามไม่ได้ ฉะนั้น ผู้เป็นครูบาอาจารย์ย่อมต้องไม่หูเบา ต่อสิ่งต่าง ๆ ที่มากระทบ ขอจงมุ่งมั่นทำงานเพื่อจรรโลงพระพุทธศาสนา จงมีความหนักแน่น อดทน มีสติพิจารณาไตร่ตรองเรื่องราวและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นข้างหน้านี้อย่างรอบคอบ ข้อสำคัญอย่าหูเบาเป็นอันขาด

ลูกหญิงคงจะล่วงรู้แล้วว่า เพราะเหตุใดถึงต้องมารับหน้าที่ทำงานเช่นนี้ให้สำเร็จ ถ้ามิเคยสร้างบุญบารมีมาก่อน ก็คงจะยากที่จะกระทำงานสำคัญ ๆ เช่นนี้ได้ลุล่วง และตัวลูกหญิงก็มีความผูกพันใกล้ชิดกับองค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมาก่อน จึงต้องมาทำหน้าที่สร้างบุญบารมีดำเนินงานสำคัญ ๆ เช่นนี้ เพื่อจรรโลงพระพุทธศาสนา บุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นครูบาอาจารย์ ที่ผู้คนส่วนใหญ่เขานับหน้าถือตาและพึ่งพาอาศัยเราอยู่ เราก็ต้องทำตัวและครองตนให้เหมาะสมอย่าได้หวั่นไหว

จงทำดวงจิตของเราให้บริสุทธิ์ผ่องใส จงเร่งประพฤติปฏิบัติคุณงามความดีให้อยู่เหนือกรรม และผลของกรรมทั้งหลายทั้งปวงให้ได้ จงรักษาจิตให้มั่นคง หนักแน่นไม่หวั่นไหวต่อสิ่งที่มากระทบกระแทกให้แปรปรวนจนทำลายความดีของจิตไปได้เลย จงทำจิตให้เป็นสมาธิ ให้มีจิตใจแน่วแน่และแผ่เมตตาออกไป ไม่ถือโทษโกรธแค้นใด ๆ ทั้งสิ้น

ให้หมั่นพิจารณาตนเอง ให้คิดอยู่เสมอว่า ตัวเรานั้นจะต้องตายลงไปไม่ว่าวันใดก็วันหนึ่ง เรามีความตายติดตัวเหมือนเงาที่คอยติดตามตัวเราอยู่จะได้ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท จะได้มีความรู้เท่าทันสภาวธรรม เราควรรู้เท่าทันทั้งความสงบและความวุ่นวาย ว่าทั้งสองสิ่งนี้ก็มีความไม่เที่ยงแท้ เมื่อเราได้เห็นความไม่เที่ยงแท้ ความไม่มีแก่นสารสาระใด ๆ ทั้งสิ้น จะทำให้เราทำใจค่อย ๆ ปล่อยวางสิ่งต่าง ๆ รอบกาย วาจา และใจของเราได้ ไม่เข้าไปยึดติด ไม่ทุกข์กับสิ่งทั้งหลายอีกต่อไป จิตที่สงบระงับ ไม่ห่วงใยในสังขาร ปล่อยวางทุกสิ่ง เมื่อถึงเวลาตายก็จะหลุดพ้นไปอย่างผู้ชนะ ไม่อาลัยในสิ่งใดทั้งสิ้น เข้าถึงบรมสุขโดยแท้จริง

ให้ฝึกจิตจนรู้อาการที่แท้จริงของจิตโดยธรรมชาติแล้ว เราไม่ควรยึดมั่นหมายอะไรเลย และเราก็ไม่ใช่อะไรที่ควรมั่นหมายอีกด้วย ให้หมั่นฝึกจิตทำสมาธิ เน้นหนักเรื่องปัญญา และปลูกเมตตาให้แก่กล้าก็จะมีบารมีสูงขึ้นมีสติปัญญาที่จะคิดแก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มากระทบได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

ท่านพระอาจารย์มหาแคล้ว ฐานิสสโร ท่านมีเมตตาต่อผู้เขียนมากทำให้ผู้เขียนมีความมั่นใจ เชื่อมั่นในภารกิจที่กำลังทำอยู่ ในการทำหน้าที่ทางโลกวิญญาณ เพื่อเป็นสื่อกลางเชื่อมโยงให้เทพพรหมจากเบื้องบนได้ลงมาสร้างบารมีกันในเมืองมนุษย์ เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษยชาติที่ยังประสบ

ปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อน ให้เขาเหล่านั้นคลายทุกข์ไปได้บ้าง โดยจะต้องใช้พลังจิตที่เปี่ยมไปด้วยเมตตา กรุณา อย่างสงบเย็น ทำหน้าที่นำหลักธรรม เข้าไปใส่ในหัวใจและจิตวิญญาณของเขา ให้เขาหันเข้ามาปฏิบัติธรรม น้อมนำธรรมะมาพัฒนาจิตใจให้รู้เท่าทันทุกข์ ที่เป็นต้นเหตุทำให้จิตใจของเขาเศร้าหมอง เพราะการปฏิบัติธรรมเท่านั้น เป็นทางสายเอกสายเดียวที่จะยกระดับจิตใจของเขาให้กลับเข้าสู่ความเป็นปกติของจิต คือความพ้นทุกข์

นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยที่ผู้เขียนจะต้องทำหน้าที่นี้ เพื่อให้ทุก ๆ คนที่กำลังมีทุกข์และยังหาทางแก้ไขไม่ได้ให้เขาเข้าใจ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะยากลำบากสักเพียงใด และจะต้องต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคมากแค่ไหน ผู้เขียนก็มิเคยย่อท้อ เมื่อเดินทางมาทางนี้แล้วก็ต้องก้าวเดินต่อไป เพราะอุปสรรคบ่มี บารมีบ่เกิด ความทุกข์ยากลำบากจะทำให้จิตใจของเราเข้มแข็ง จึงต้องก้าวเดินต่อไป เพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางให้จงได้ คือการพ้นทุกข์ก็จะได้พบกับความสงบสุขอย่างแท้จริง

การที่เทพพรหมลงมาผ่านจิตมนุษย์นั้นยังต้องมีอยู่ นั่นเป็นเพราะมีความผูกพันกันมาแต่อดีตชาติ มาช่วยกันสร้างบุญ สร้างกุศล สร้างบารมีร่วมกัน หากเราแก้ถูกทางเขาก็พ้นทุกข์ ก็ได้บุญด้วยกันทุกฝ่าย ข้อสำคัญเราต้องหมั่นเตือนตนเอง ไม่ให้หลง ไม่ให้คุยโอ้อวด ต้องรู้จักนอบน้อมถ่อมตน รู้จักปรับปรุงตนเอง วางตนเสมอต้นเสมอปลาย มีระเบียบวินัย ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความขยัน ซื่อสัตย์ อดทน ดำรงตนมั่นในสัจจะความดีงาม มีน้ำใจเสียสละ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น บำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม คือ อุทิศตนเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น

ให้กระทำสิ่งเหล่านี้จนเป็นนิสัย เพราะเป็นคุณธรรม หรือหลักธรรมที่

เอื้อประโยชน์ในการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข คือ ต้องไม่ท้อถอยต่อความเพียรที่จะกระทำความดีนี้ ขยันหมั่นเพียร เชื่อมั่นในพระรัตนตรัยในการที่จะทำความดีต่อไป ถึงจะยากลำบากเพียงใดก็ตาม เพราะถ้าเราไม่เคยพบกับความยากลำบาก เราจะไม่รู้ว่าผู้ที่เขาลำบากนั้นเป็นอย่างไร เราจะไม่รู้วิธีแก้ไขความยากลำบากนั้น ต่อเมื่อเราเคยประสบความทุกข์ รู้ทุกข์มาแล้ว เราก็จะมีความเมตตาอย่างแท้จริง และมีความจริงใจต่อผู้ที่ประสบความทุกข์ยากและเข้าใจที่จะสอนชี้แนะบอกทางสว่างให้แก่เขาให้คลายทุกข์และพ้นจากความทุกข์นั้นได้

การช่วยคนที่มีทุกข์ ให้พ้นทุกข์ได้ ให้เขาประสบความสำเร็จได้ จะช่วยส่งผลให้เราเจริญรุ่งเรือง เขาสบายมีความสุข เราก็สบายไปกับเขาด้วยเช่นเดียวกันเท่ากับหมดไปแล้วหนึ่งคน คนนี้ ชาตินี้ ภพนี้ เราใช้หนี้กันแล้ว เพราะไม่รู้ว่าเราเกิดกันมากี่ภพกี่ชาติเป็นหนี้กันมาเท่าไหร่ เราเคยทำร้ายใครไว้บ้าง เราไม่สามารถล่วงรู้ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราให้เขาได้ก็ให้เขาไป เสียสละให้เป็นทาน อย่าไปเสียดาย เดี๋ยวสิ่งดี ๆ ก็จะย้อนกลับมาสู่เราและครอบครัวเราเอง

ดังนั้น สิ่งสำคัญขอให้มีเมตตาต่อกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน สิ่งใดช่วยได้ก็ช่วยกันไป เพราะมนุษย์มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น เราช่วยเขาได้มันก็เป็นบุญเป็นกุศล เขาพ้นทุกข์ เราก็สบายใจ ดวงจิตของผู้ที่เราช่วยเขาไว้รวมกันหลาย ๆ ดวงจิตเป็นพลังมาก ที่จะช่วยส่งเสริมให้เราเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป แต่นั่นก็เป็นเพียงผลพลอยได้ ซึ่งเราไม่ควรยึดติดกับสิ่งเหล่านี้ เพียงเพื่อให้เราได้ตระหนักรู้ และทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดต่อไป คือทำบุญให้ทาน มีเมตตาช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เป็นนิจ โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ติด

ในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ไม่ติดในความเสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ คือ พยายามทำจิตให้เข้าถึงความสะอาด สว่าง สงบ ให้จิตอยู่ในสภาพปกติ สภาวะสมดุลให้มากที่สุด คือไม่ติดบุญ ไม่หวังบุญ เพราะบุญที่แท้ หมายถึง การชำระล้างบาป หรือความชั่วที่มีอยู่ในจิตใจของเราให้เบาบางลง และให้หมดไปในที่สุด อย่าไปมุ่งหวังความสำเร็จใด ๆ ให้มากไปกว่าความเป็นปกติของจิตที่ไม่ยินดียินร้าย ไม่ขึ้นไม่ลงไปตามอารมณ์ที่มากระทบ เพราะไม่มีความสุขอะไรที่ประเสริฐยิ่งไปกว่าความเป็นปกติของจิต

พระพุทธศาสนาสอนให้มนุษย์เรารู้จักทุกข์ และวิธีการดับทุกข์ คือ การดับที่ใจของตนเอง แต่มนุษย์เรายังขาดการทำความรู้จักกับตัวเองให้ดีพอ เวลาเกิดความทุกข์ไม่สมหวังในการดำเนินชีวิต ไม่หันมามองตนเองอย่างถ่องแท้เสียก่อน เพราะมัวแต่เสียเวลาไปสนใจบุคคลอื่น หากเกิดทุกข์แล้วรีบตั้งสติหันกลับมารู้จักตัวเองเมื่อไหร่ ก็จะชนะไปครึ่งหนึ่งแล้ว และถ้ารู้จักแล้ววางซะจะชนะทั้งหมดเลย การวาง คือ การรู้จักเสียสละ คือ การให้โดยมิได้หวังสิ่งตอบแทน การเสียสละนี้จะทำให้ปล่อยวางได้เร็วขึ้น โดยเราจะต้องฝึกจากการวางสิ่งเล็ก ๆ ไปสู่สิ่งที่ใหญ่ขึ้น ค่อย ๆ ละ ลด และปล่อยวางเสียให้ได้ ก็จะสามารถดับทุกข์ได้เมื่อนั้น คือดับที่ใจของตัวเรา และสิ่งที่จะควบคุมใจของมนุษย์ได้ดีที่สุด ก็คือ สติ และต้องมีสติสัมปชัญญะ เป็นตัวควบคุม

สติ แปลว่า ความระลึกได้

สัมปชัญญะ แปลว่า ความรู้ตัว ไม่เผลอตัว ระมัดระวัง

นั่นก็คือ ต้องมีสติระลึกได้ รู้สึกผิดชอบก่อน จากนั้นสัมปชัญญะคือความไม่เผลอตัว ระมัดระวังก็จะตามมา นี่ก็เป็นแนวทางดับทุกข์ที่ใจโดยใช้

หลักธรรมที่สามารถดับทุกข์ได้ทุกเรื่อง จริง ๆ

ขอท่านผู้อ่านได้โปรดคิดตาม และทดลองปฏิบัติตามไปสักระยะหนึ่ง ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ท่านจะพบความสุขที่แท้จริง คือ จิตจะสงบเย็น จะทำให้สติมีกำลังที่จะตั้งใจละบาป บำเพ็ญบุญ ไม่เศร้าโศกเสียใจกับเรื่องในอดีตที่ผ่านมาแล้ว และไม่พร่ำเพ้อถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง ให้ดำรงอยู่กับสิ่งที่เป็นปัจจุบันอย่างมีคุณค่า เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมก่อนที่จะลาจากโลกนี้ไป ต่อจากนี้ไปเราท่านทั้งหลายจึงไม่ควรใช้ชีวิตอย่างประมาท ควรเร่งสร้างเสริมคุณงามความดี มอบไว้กับแผ่นดินเกิดของเราเพื่อเยาวชนลูกหลานเหลนของเราสืบไป

ประวัติผู้เขียน

ปัจจุบัน

ผู้เขียน เป็นข้าราชการบำนาญ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เมื่อออกจากราชการแล้ว ได้ผันตัวเองมาทำงาน ด้านสาธารณะกุศลต่าง ๆ มากมาย อาทิเช่น เป็นจิตอาสาศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตน แนวเศรษฐกิจพอเพียง ตามหลักแพทย์ทางเลือกวิถีธรรม, เป็นกรรมการฝ่ายจัดหาทุนให้กับมูลนิธิศูนย์รวมมิตรเพื่อเด็กและเยาวชน จ.เชียงราย เพื่อระดมทุนในการก่อสร้างอาคารศูนย์ฝึกอบรมและ

ฟื้นฟูเพื่อเด็กพิการ จ.เชียงราย ซึ่งยังขาดทุนทรัพย์ จำนวน ๓ ล้านบาทเศษ

เป้าหมายชีวิตที่ผ่านมา

ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางจิตวิญญาณสร้างปฏิมากรรมให้กับอริยเทพเบื้องบน คือ ฐานพระพุทธตากสินเลิศฟ้านภาลัย ถวายเป็นพระราชกุศลแด่องค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓ แล้วเสร็จ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๓๖ ใช้งบประมาณในการดำเนินการทั้งสิ้น ๙ ล้านบาท

เป้าหมายปัจจุบัน

พัฒนาจิตอย่างสม่ำเสมอให้เกิดความรู้เท่าและรู้ทันสภาวะแห่งทุกข์และสุข ฝึกจิตให้หยุด และ มุ่งกระทำความดีอย่างไม่ลดละ ด้วยความเสียสละ และปล่อยวาง

ครูคนแรกในชีวิต

คือคุณพ่อและคุณแม่ เพราะท่านเป็นผู้มีพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สอนให้ผู้เขียนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญที่ต้องทำงานให้เป็นที่พึ่งแห่งตน และช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นทุกข์ด้วยการปฏิบัติธรรม

ครูคนที่สอง

คือธรรมชาติรอบตัวเรา และ บุคคลที่กำลังมีทุกข์ และสละเวลาอันมีค่าของเขาให้เกียรติมาพบเราถึงที่บ้าน ถือเป็นครูของผู้เขียน ที่ให้โอกาสผู้เขียนได้

สร้างคุณงามความดีอันเป็นกุศล เพราะบุคคลเหล่านี้สามารถคลายทุกข์พบสุขได้ด้วยการปฏิบัติธรรม มีจิตใจเข้าถึงพระธรรมเท่านั้น ก็จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ลงได้

คุณวุฒิการศึกษา

ศิลปศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ ประกาศนียบัตรด้านการพัฒนาชนบท สถาบัน International Institute of Rural Reconstruction จากประเทศฟิลิปปินส์

ที่อยู่ปัจจุบัน

๙๙/๑ ถนนเจริญนคร ซอย ๖ แขวงคลองต้นไทร เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ โทรศัพท์ ๐๒-๘๖๑๐๑๕๙ มือถือ ๐๘๑-๔๒๔๐๓๖๑

บทสัมภาษณ์ที่ผู้เขียนเคยให้สัมภาษณ์แก่นิตยสารโลกลี้ลับ และนิตยสารหญิงไทย

คุณกฤติยา ถาวร ผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อช่วยเหลือมนุษย์..... หัวหน้างานพัฒนาและสงเคราะห์ชุมชนส่วนภูมิภาค กองบริการชุมชน กรมประชาสงเคราะห์

จากการที่ นิตยสารโลกลี้ลับ ฉบับที่ ๔๘ ได้ลงเรื่อง พลังจิต....ปลดปล่อยวิญญาณ โดย คุณกฤติยา ถาวร มาแล้ว ได้มีผู้อ่านเขียนจดหมายอีกทั้งโทรศัพท์มาทางสำนักงานมากมาย อยากจะให้สัมภาษณ์แนวทางการปฏิบัติธรรมของเธอ ฉะนั้น เรื่องราวที่ท่านให้ความสนใจ ทางกอง บ.ก.จึงได้ตกลงนัดหมายกับเธอ เพื่อนำเรื่องราวมาเสนอต่อท่านแล้วค่ะ

เริ่มแรกที่พี่ได้เข้ามาปฏิบัติ คือ พี่ได้รับการคัดเลือกจากกรมประชาสงเคราะห์ให้ไปรับการฝึกอบรมที่สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) นะคะ จุดนี้เป็นจุดเริ่มต้น เมื่อเข้าไปแล้วก็มีวิทยากร เรียกว่ามีความรู้ความสามารถในเรื่องของธรรมะ รวมทั้งในเรื่องของการฝึกปฏิบัติด้วยทั้งด้านทฤษฎี และ ด้านปฏิบัติ เช่นคุณหมอชินโอสถ หัศบำเรอ พ.ญ. อมรา มลิลา และก็อาจารย์อะไรอีกท่านจำชื่อไม่ได้ ที่นามสกุล ณ บางช้าง

ทั้งสามท่านนี้เป็นผู้ที่ให้ข้อคิด ให้หลักทฤษฎีที่ดีมาก ทำให้เรารู้ว่า อ๋อ...ธรรมะนั้นใช่ว่ามีแต่ภาษาบาลี เพราะเมื่อก่อนพี่คิดว่าน่าเบื่อหน่าย ที่เรียนมามีแต่ภาษาบาลี ไม่เห็นรู้เรื่องเลย พอไปเข้าคอร์สฝึกอบรมที่ ก.พ. ปุ๊บก็รู้ว่าธรรมะจริง ๆ แล้วนั้นคำจำกัดความที่ง่าย ๆ เลยก็คือ ธรรมชาติ หรือ การปฏิบัติตามหน้าที่ที่เรารับผิดชอบอยู่ให้ดีที่สุดนั่นเอง

พอรู้กระจ่างอย่างนั้นแล้วก็เลยศึกษาเรื่อยมาเลย จากจุดนั้นเข้าฝึกปฏิบัติในสาย **พุท-โธ** ช่วงนั้นก็ตรงกับปี ๒๕๒๙ ไปฝึกภาคปฏิบัติที่ต่างจังหวัดสามจังหวัดด้วยกัน จังหวัดแรกคือ **จังหวัดนครราชสีมา ที่วัดป่าสาลวัน** โดยหลวงพ่อพุธ ฐานิโย ท่านให้แนวทางในสายพุท-โธ ท่านฝึกตั้งแต่ตีสี่ ตื่นขึ้นมาก็นั่งสมาธิกันแล้ว ตอนเช้าก็ให้เดินบ้าง นั่งบ้าง แล้วแต่ถนัด พอตอนกลางคืนสี่ทุ่มต้องฟังธรรมะแล้ว ก็ได้จุดนี้แหละค่ะ เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราเกิดวิเวก เกิดความสงบขึ้นในใจ ก็รู้สึกว่าใจเราสบายขึ้น

จริง ๆ แล้ว เราลืมสอดส่องข้างในของเรา เรามองแต่คนข้างนอก คอยแต่ไปให้เขา ใจเราพร่องอยู่ เราไม่รู้ พอเราหันเข้ามาจุดนี้ เราถึงรู้ว่า อ๋อ...ใจเรายังพร่องอยู่เลย เพราะฉะนั้นเราจะไปให้เขา เราก็ให้ได้ไม่เต็มที่ เราต้องห่วงตัวเองก่อน

เมื่อเราฝึกใจเราจนเต็มแล้ว เต็มในเรื่องของคุณธรรมอะไรต่าง ๆ มันจะส่งออกมาทางแววตา สีหน้าและคำพูด ทำให้คำพูดของเรามีน้ำหนัก แววตาเราคล้าย ๆ มีพลัง เข้าใจมั๊ยคะ พอฝึกแล้วคล้าย ๆ มีพลัง เพราะฉะนั้นเราจะให้วิชาหรือให้อะไรแก่ใคร ดูเหมือนว่าเขาศรัทธาเราไปหมด

เมื่อก่อนนี้ก็สอนธรรมะ สอนอะไร แต่ก็สอนไปตามหนังสือ แต่เมื่อ

เรามาปฏิบัติแล้ว เราเอาชีวิตเข้าจับแล้ว ทำให้เราเห็นว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมักเป็นไปตามหลัก **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ทำให้เรารู้ว่า หลักธรรมะใหญ่ๆ นั้นมีอยู่ ๔ ประการ คือ เราต้องรู้จักทุกข์ เมื่อรู้จักทุกข์แล้ว เราต้องหาสาเหตุของทุกข์ ว่ามันมาจากอะไร เมื่อหาสาเหตุได้แล้ว เราต้องหาแนวทางแก้ไข เมื่อเราแก้ไขแล้ว เราต้องปฏิบัติตัวเรา ใช่มั๊ย ให้เรารู้จริงรู้แจ้งในอริยสัจ ๔ คือ **ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค**

จริง ๆ แล้ว ก่อนหน้าที่จะไปฝึกอบรมก็สนใจธรรมะอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้ปฏิบัติอย่างจริง ๆ จัง ๆ ตลอดระยะเวลาที่ปฏิบัติมาประมาณ ๓ ปีก็เกิดผลอะไรต่าง ๆ มากมาย พูดไปเดี๋ยวจะหาว่าเหลือเชื่อ แต่จริง ๆ แล้วตั้งแต่สมัยพี่เรียนหนังสือเลยนะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามที่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ จะมีนิมิตเกิดขึ้นก่อนเสมอ นิมิตนั้นคือ สิ่งที่เหนือธรรมชาติมาบอกมั้ง ทำให้เรารู้ล่วงหน้าก่อนที่เราจะไป

สิ่งนี้ที่เกิดขึ้น ไม่ทราบว่ามันได้มาจากอดีตหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ เช่นพี่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย พี่ไม่เคยรู้จักเชียงใหม่เลย ไม่เคยไป ไม่รู้ว่าเชียงใหม่มีอะไรยังไง แต่พี่นิมิตเห็นดอกทองกวาว สัญลักษณ์ของเชียงใหม่แล้วก็เห็นพระธาตุจอมทองนะคะ ซึ่งพี่ไม่รู้ในสิ่งที่พี่เห็น แต่เมื่อพี่ไปแล้วพี่ถึงเห็นถึงรู้ อ๋อ...ที่เรามีนิมิตไปก่อนนั้นเป็นอย่างนี้ ๆ แล้วพี่ก็สอบติดที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

แล้วพี่บรรจุงานครั้งแรกที่จังหวัดตากก็เหมือนกัน มีนิมิตมาบอกอีกเมื่อพี่ไปที่ศูนย์พัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาจังหวัดตาก พี่ไปถึงสองทุ่ม พี่ไม่มีบ้านพัก พี่ก็ได้รับการอนุเคราะห์จากพนักงานเกษตรให้ไปอยู่ห้องหนึ่งห้องนั้นก็ค่อนข้างจะไม่สะอาดเท่าไหร่ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรเลย ไฟฟ้าก็

ไม่มี น้ำประปาก็ไม่มี ใช้แสงเทียนเท่านั้นเองนะคะ พี่ก็พยายามตั้งจิตระงับความกลัวให้ได้ แล้วก็รีบนอน

ก่อนจะนอนพี่ก็ทำสมาธิ สวดมนต์ตามหลักของพี่นะคะ พี่ก็ขอบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง พอประมาณตีสองตีสามพี่ไม่แน่ใจนะ แต่ช่วงนั้นไม่เกินตีสี่ ก็มีนิมิตว่า เจ้าพ่อดอยมูเซอ จังหวัดตาก มาบอกว่า เช้าขึ้นนะลูกนะลูกเปิดหน้าต่างออกไป ทางซ้ายมือของลูกจะพบธารน้ำไหล แล้วอีกด้านหนึ่งทางขวามือของลูกจะพบต้นไม้ใหญ่ ซึ่งในอดีตต้นไม้ใหญ่ตรงนั้นเป็นที่สร้างศาลของพ่อ ให้ลูกเคารพบูชากราบไหว้แล้วลูกจะได้ดี บอกอย่างนี้นะคะ

พอเช้าตื่นขึ้นมา พอมีแสงสว่างปุ๊บ พี่รีบเปิดหน้าต่างก่อนเพื่อนอ้าว..มีธารน้ำไหลจริง ๆ แล้วอีกด้านหนึ่งก็มีต้นไม้ใหญ่ต้นเบ้อเร่อเลย แต่ในนิมิตเห็นศาลเจ้าสีแดง

เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้พี่ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มันก็เกิดขึ้นมาแล้ว ซึ่งตอนนั้นพี่ปฏิบัติมาเรื่อย แต่ไม่ได้มีแนวทางของใครยึดมั่น คล้าย ๆ อ่านจากตำราไปก่อน เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นมาก่อนที่จะหันมาปฏิบัติจริงจัง ตอนนั้นอายุยี่สิบเศษ ๆ

นิมิตที่เกิดให้เห็นนั้นมาในระหว่างที่นอน ที่นั่ง ไม่ได้เจตนาจะพบอะไรพบแต่ความสงบ เพื่อให้ใจว่างเท่านั้นเอง เดี๋ยวนี้พี่เลยใช้มาตลอด ถ้าจะไปงานอะไรที่สำคัญ ๆ พี่จะขอเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าก่อน แล้วก็จะได้เห็นตลอด คือ พี่ขอเห็นภาพว่าพอไปแล้วจะได้พบอะไรบ้าง เพื่อเราจะได้เตรียมตัว พี่ก็ตั้งจิตบอกไปว่า อยากจะพบเหตุการณ์ก่อนที่จะไปเผชิญหน้าจริง ๆ เพื่อจะได้หาทางป้องกันแก้ไขได้ทันท่วงที แล้วก็แก้ไขเหตุการณ์ได้ทุกครั้ง

อย่างเมื่อเร็ว ๆ นี้พี่ก็พบ พี่ไปบรรยายธรรมะนะคะ พี่ขอตั้งจิตไปก่อนว่า สถานที่ที่พี่จะไปนี้จะเจออะไรบ้าง (นิมิตคืนวันพฤหัสฯ) แล้วพี่ไปบรรยายวันเสาร์ ปรากฏว่าพี่พบทางเข้าเป็นถนนนะคะ แล้วสองข้างทางมีธารน้ำอยู่ข้าง ๆ คู่ขนานไปกับถนนแล้วก็มีต้นไม้ขึ้นสูงมากเลย สุดทางถนนเป็นบ้านพักสีขาวสองชั้น บ้านเลขที่เท่าไหร่พี่จำไม่ได้นะคะ ไม่ได้ใส่ใจแต่ว่าพี่ต้องไปพักบ้านหลังนั้น แล้วจะมีคนขับรถเอารถสีครีมมารับพี่ ที่พี่นิมิตเห็นอย่างนี้นะคะ แล้วพาไป พอขับรถไปตามทางถนนที่จะเข้าไปสู่ที่ที่บรรยาย มีเสือสองตัวมา ตรงเข้ามาจะกัดคนรถ คนรถปล่อยพวงมาลัยหมดเลย แล้วรถนี่ไหลลงน้ำ

ในนิมิตนั้นพี่ก็ตั้งจิตบังคับด้วยพลังจิตว่า “เรามานี่มาบรรยายธรรมะมาให้แนวทางแสงสว่างกับนักศึกษา เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราทำนี้เป็นกุศล อย่ามาทำอันตรายเราเลย แล้วเมื่อเรามาสร้างสิ่งที่เป็นกุศลแล้ว ผลบุญต่าง ๆ ที่เราได้รับเราจะแผ่เมตตาบารมีส่งไปให้กับเสือสองตัวนั้น” ในนิมิตนะคะ ปรากฏว่าเขาสามารถรับความรู้สึกเราได้ เขาไปดึงรถขึ้นมา แล้วนำมาไว้ที่ถนนตามเดิม แล้วก็ปลุกคนขับให้เขามีสติสัมปชัญญะต่อไป แล้วขับรถพาพี่ไปถึงที่หมายได้

เหตุการณ์จริง ๆ นั้น พี่ก็ไปบรรยายธรรมะ แล้วรถคันที่มารับพี่ก็ตรงกับในนิมิตพอดีเลย พอไปถึงทางเข้าก็ตรงกับในนิมิตที่เห็น เพื่อนที่ไปด้วยกับพี่คนหนึ่ง พี่ก็เล่าให้เขาฟังก่อนที่จะถึงทางเข้าวิทยาลัยนี้นะคะ เขาก็ร้องขึ้นมาว่า “อุ๊ยตาย ทำไมเธอมีนิมิตตรงอย่างนี้เล่า เหมือนกันหมดเลยอย่างที่เธอเล่า” เราก็ไม่ได้คิดอะไร

พอไปสุดที่ถนน บ้านพักที่เขาจัดให้เราพัก ก็เป็นสีขาวสองชั้นเหมือน

กัน เป็นบ้านของ ดร. วนิดา อาจารย์ที่นั่น เขาอยู่กรุงเทพฯเสาร์-อาทิตย์เขากลับกรุงเทพฯ เราเลยได้ไปอยู่พักบ้านเขา

แล้วตอนกลางคืนหลังจากที่ได้ฝึกสมาธิให้นักศึกษาแล้ว คนขับรถเขาพาพี่กลับ เขาหลับในตอนนั้นสี่ทุ่มแล้ว พาพี่หลงไปสองสามที พี่ก็ว่าไม่ได้การแล้ว พี่นั่งไปกับเพื่อน ๒ คน จะทำยังไงดี พี่กำหนดจิตทันที แล้วก็แผ่เมตตาให้คนขับ แล้วก็ใช้พลังจิตที่เรามีบังคับเขาบอกว่า ให้สามารถไปส่งพี่ให้ถึงบ้านได้เถอะ

ปรากฏว่าช่วงนี้เขาถอยหลังรถเนื่องจากเขาเลี้ยวซอยผิด เหลืออีกนิดเดียวจะชนต้นไม้ เพื่อนพี่ร้อง “ต้นไม้” ดังลั่นเลยนะ เขารู้สึกตัว รถนี่ไถลไปเกือบตกน้ำตามที่นิมิตเห็นนะคะ พี่ก็ใช้พลังจิตพาเขาเลย บอกไปทางนี้ทั้ง ๆ ที่พี่ก็จำทางไม่ได้นะคะ พี่ก็ใช้พลังจิตพาเขาขับรถไปส่งพี่ให้ถึงบ้านได้

สรุปได้ว่า ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นมีวิญญาณจริง ๆ นี่พี่ถามด้วยจิตนะคะ อาจจะเป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย จะมาเปลี่ยนเอาคนของพี่ไป ๒ คน คือ คนรถกับเพื่อนพี่ เผอิญในนิมิตที่พี่เห็นพี่ได้แผ่เมตตาแล้ว ขอไว้แล้วว่า “สิ่งที่เรามาทำนั้นเป็นสิ่งที่ดี มาชี้แนวทางที่จะนำให้นักศึกษานั้นประพฤติตัวในหลักขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” เขาก็เลยไว้ชีวิต...นี่แหละค่ะ เหตุการณ์ที่เกิดมาสด ๆ ร้อน ๆ

สำหรับแนวทางปฏิบัติของพี่นั้น พี่ยึดถือ ๒ ทาง คือ แนวสมาธิก็สายพุท-โธ กำหนดลมหายใจเข้า พุท ออก โธ เท่านั้น หลังจากนั้นพี่ก็มาเดินจงกรม แล้วก็มานั่งวิปัสสนา พองหนอ-ยุบหนอ พี่ปฏิบัติทุกวันช่วงเวลาประมาณทุ่มหนึ่งถึงสองทุ่ม อาบน้ำอาบท่าเสร็จแล้วพี่ก็จะนั่งหน้าพระสวด

มนต์ สวดมนต์เสร็จพี่มีอาจารย์ที่สอนพลังจิต พี่ก็จะขอบารมีเพื่อเสริมตัวเรา เพราะว่าทุกวันพี่ต้องดูหมอ วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๕ ราย เพราะฉะนั้นพลังมันหมด ต้องขอบารมีตลอดเลย พอขอบารมีเสร็จพี่ก็จะนั่งสมาธิ ก็จะนั่งสักประมาณ ๒๐ นาที แล้วพี่ทำน้ำมนต์เอง พอหลังจากที่พี่นั่งสมาธิจิตสงบแล้ว พี่จะทำน้ำมนต์เอาไว้ใช้ล้างหน้าตอนเช้าทุกเช้า เพื่อเพิ่มพลัง อันนี้พี่เชื่อของพี่อย่างนี้

ผลของการปฏิบัติที่พี่สามารถนำมาใช้ในชีวิตครอบครัวของพี่ก็คือเวลามีปัญหาพี่ก็ "อมน้ำมนต์ไว้ในปาก" หมายความว่า พี่จะไม่พูด เวลาเขาแรงมาพี่จะเงียบ เงียบก่อน พออารมณ์เขาสงบแล้ว เราค่อยพูดคุยกันใช้วิธีนี้ จากครอบครัวก็ไม่มีปัญหา แต่ส่วนใหญ่พี่ใช้ในการทำงานนะ ซึ่งพี่เป็นวิทยากรอยู่แล้วในเรื่องของการอบรมต่าง ๆ สอนนักศึกษา สอนผู้นำเยาวชน หรือสอนข้าราชการที่เข้าใหม่ ให้แนวทางในการดำเนินชีวิตของเขาในแนวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยแท้เลย คือใช้หลักปฏิบัติให้ถึงพร้อมขององค์ประกอบ ๔ อย่าง มี **ทาน ศีล สมาธิ ปัญญา**

ให้ทาน เพื่อให้เรารู้จักการเสียสละ ไม่จำเป็นต้องเป็นการเงิน เราให้คำชี้แนะแนวทางกับผู้ที่เดือดร้อน ที่เขามีปัญหา มีความทุกข์ มาหาเราในแต่ละเรื่อง เพื่อให้เขาเบาลง ก็ถือว่าเราได้ให้ทานแล้ว

ทุกวันนี้ที่พี่รับช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน โดยมาให้พี่ดูให้ ไม่ว่าจะมีทุกข์เรื่องอะไรก็แล้วแต่ แล้วนำเงินที่ได้มาทำบุญทุกบาททุกสตางค์ ก็เนื่องจากว่า อดีตพี่ไม่ค่อยดี พี่มีกรรมในอดีตเยอะนะคะ จากการที่นั่งสมาธิแล้วตอบด้วยจิตนี่ เขาสั่งไว้ว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ ต้องทำเพื่อการบุญ ถ้าเก็บเข้าพกเข้าห่อจะแก้กรรมในอดีตที่สะสมมาไม่ได้ เพราะฉะนั้น พี่ปวารณาตัว

ไว้เลยว่า “ใครมาดูหมอกับพี่ก็ตาม พี่จะให้เขาร่วมเสริมบุญกับพี่ แล้วแต่ศรัทธานะ ใครไม่มีก็ไม่ต้องไม่เรียกร้อง”

รักษาศีล เพื่อให้เราไม่เบียดเบียนผู้อื่นนะคะ ให้ตัวเราเองนั้นสามารถที่จะอยู่ในสังคมได้โดยไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน

ทำสมาธิ เพื่อให้ใจเรา สงบ สว่าง และ สะอาด เมื่อใจเราสงบแล้วเราสามารถรองรับอารมณ์คนอื่นได้ ไม่ว่าจะเข้ามาในลักษณะใดก็ตาม เราสามารถที่จะรู้ปัญหาของเขา หาทางแก้ไขให้เขาได้ทุกคน

พี่ยังดีใจด้วยซ้ำเลย บางคนมาหาพี่มีอาวุธมาด้วยนะคะ จะเตรียมไปฆ่าสามีก็มี จะฆ่าตัวตายบันทึกไว้ก็มี สองสามราย พี่สามารถพูดชี้แนะแนวทางธรรมะให้เขาจนเขาอารมณ์เย็นลง และไม่ทำความชั่ว พี่บอกเลยว่า ถ้าเราทำผิดศีลข้อหนึ่ง เราจะตกนรกอเวจีไม่ได้ผุดได้เกิดเลย ฆ่าตัวเองก็ผิด เบียดเบียนชีวิตผู้อื่นก็ผิด

ฉะนั้น เราจะดูวาระจิตของแต่ละคนที่มาหาเราว่ามีความทุกข์ด้านไหนเราก็เอาหลักธรรมะนั้นแหละสอดแทรกเข้าไปให้เขาได้คิด ได้พบแสงสว่างแสงสว่างนั้นแหละจุดประกายให้เขาเป็นจุดเริ่มต้น พี่ใช้วิธีนี้ ช่วยชี้แนะแนวทางให้เขา ไม่ว่าจะเป็นคนเดือดร้อนมาดูหมอกับพี่ หรือในหน้าที่การงาน ก็ใช้กับลูกน้อง ผู้บังคับบัญชาบ้าง

โดยเฉพาะตัวพี่มีงานหนักเหลือเกิน ถ้าเราไม่มีธรรมะแล้ว เราไม่สามารถจัดระเบียบทำงานเราได้ ไหนจะต้องปกครองลูกน้องด้วย ไหนจะต้องตัวเราเองด้วย เมื่อเรามีธรรมะเราสามารถที่จะวางระเบียบกฎเกณฑ์การทำงานของเราได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้เราทำงานทีละชิ้น ๆ ได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ แล้วมีพลังเหนือคนอื่น คนอื่นเขาทำ ๘ ชั่วโมง พี่อาจจะทำ ๑๖ ชั่วโมงโดยไม่เหนื่อย นี่ใช้หลักธรรมะเข้าช่วย คือ ต้องฝึกปฏิบัตินะคะ ด้วยการฝึกสมาธิไม่เหนื่อยจริง ๆ นะ ๒๐ นาทีเท่ากับเรานอนหลับ ๒ ชั่วโมงนะ พี่ทำแล้ว แล้วพี่สอนคนอื่นอยู่ตลอดเวลา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่กำลังท้องนะคะ พี่จะบอกเคล็ดลับของการฝึกสมาธิให้เลย คือ พอรู้ว่าตัวเองท้องนะคะ ให้ฝึกสมาธิทันทีที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะมีบุตร แล้วบุตรที่เกิดมาจะฉลาด สติปัญญาดี แล้วผิวพรรณงดงามผิดพ่อผิดแม่ พี่ดำอย่างนี้นะคะ แต่ลูกพี่เกิดมาขาวจั๊วะเลยทั้ง ๒ คน แล้วก็ฉลาดฉลาดเกินพ่อแม่ ไม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บจริง ๆ นี่ผลจากการฝึกสมาธิ

แล้วผลพวงของการฝึกสมาธิมีเยอะเลย เมื่อก่อนพี่เป็นคนโทสะแรงมาก แล้วพอมาฝึกสมาธิโทสะพี่ลดลงมากเลย หลักที่พี่ใช้อยู่ก็คือ **วางอุเบกขา** ต้องทนอารมณ์ของผู้อื่นที่มากระทบเราให้ได้ เราอย่าถือว่าเขาเป็นศัตรูเรา ต้องคิดว่าเขาเป็นอาจารย์ผู้หนึ่งของเรา ถ้าเขาไม่มากระทบเรา เราจะไม่รู้ว่าเรามีตะกอนอยู่ในจิตใจเรา พยายามนึกอย่างนี้อยู่เสมอ แล้วเราต้องยกมือไหว้เขาด้วยซ้ำ พี่จะใช้วิธีอย่างนี้

เราจะไปแก้ที่คนอื่นไม่ได้ เราต้องแก้ที่ใจของเรา เพราะฉะนั้นเราต้องฝึกมองตัวของเรา มองใจของเรา พัฒนาตัวเรา เมื่อเราพัฒนาตัวเราเองพร้อมแล้ว เราถึงจะไปให้ผู้อื่นได้ ถ้าตัวเราเองยังพร่องอยู่ เราจะไปให้ผู้อื่นย่อมไม่ได้รับผล เราต้องพร้อมที่ตัวเรา แล้วเราไปเติมให้ผู้อื่น อย่างนี้มันถึงจะได้มากยิ่งขึ้น

หลักของพี่อีกอย่าง คือ **เราจะต้องลดที่ตัวเอง แล้วเราไปเพิ่มที่ผู้อื่น**

พี่ขอแนะนำหลักอีกอย่างหนึ่งคือ **การแก้กรรมให้ตนเอง** โดยขอให้เราไม่โกรธ และไม่เห็นผู้อื่นผิด และช่วงเวลาที่เราจะทำนี่เป็นช่วงเวลาเช้าเจ็ดโมงถึงแปดโมงเช้า วันละ ๑ ชั่วโมง เป็นเวลา ๑๐๐ วัน ถ้าเริ่มต้นนะคะโดยที่ช่วงนั้น ๑ ชั่วโมงนี่ ใครมาทำให้เราโกรธก็ตาม เราจะให้อภัย แผ่เมตตาทันที ใครผิดมา เราจะเป็นผู้แก้ไขให้ ให้อภัยเสมอเลย ใน ๑ ชั่วโมง ขอให้เราทำได้ทุก ๆ วันนะคะ แล้วจะเป็นผลพวงทำให้เราปฏิบัติได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมงเลย นี่ละค่ะเป็นวิธีที่จะสามารถแก้กรรมได้ นั่นก็คือลดกรรมตัวเอง

พี่ขอย้ำถึงประโยชน์ของการฝึกสมาธิอีกสักนิดคือว่า คนที่ฝึกสมาธินี้ย่อมได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ได้ฝึกสมาธิมาเลย คนที่ฝึกสมาธิจะสามารถรับปัญหาได้ดีกว่า และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้ฝึกสมาธิฉับพลันกว่า ไวกว่ามากเลย แล้วก็รับปัญหาหนัก ๆ ได้อย่างไม่หวั่นไหว อย่างใจสงบนิ่ง ทำให้คนอื่นไม่สามารถรู้ได้เลยว่าจิตเรากังวล เพราะเราปรับจิตของเราให้อยู่เหนือความกังวล นั่นคือ ความสามารถของผู้ที่ฝึกพลังจิต หรือฝึกสมาธิมาอย่างดีแล้ว สามารถรับปัญหาได้ จิตไม่กังวล จิตสงบ แก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ตรงจุด ตรงเป้าหมาย เหนือบุคคลอื่น

พี่ก็นำสิ่งเหล่านี้มาใช้ในการทำงานตลอดเวลา พี่ไม่เคยที่จะไม่กล้าเผชิญกับปัญหา แล้วก็ไม่เคยหนีปัญหา งานอะไรที่ยากเย็นเข็ญใจใครทำไม่ได้ พี่รับมาทำเอง และระยะเวลาในการทำ คนที่ไม่ได้ฝึกสมาธิมาอาจจะทำ ๑ สัปดาห์ แต่พี่ทำวันเดียวหรือสองวันก็เสร็จ นี่คือข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของการฝึกสมาธิ ทำให้เรามีระบบมีขั้นตอนในการทำงานที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ตรงจุด ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น นี่เป็นประโยชน์ที่พี่ได้รับ

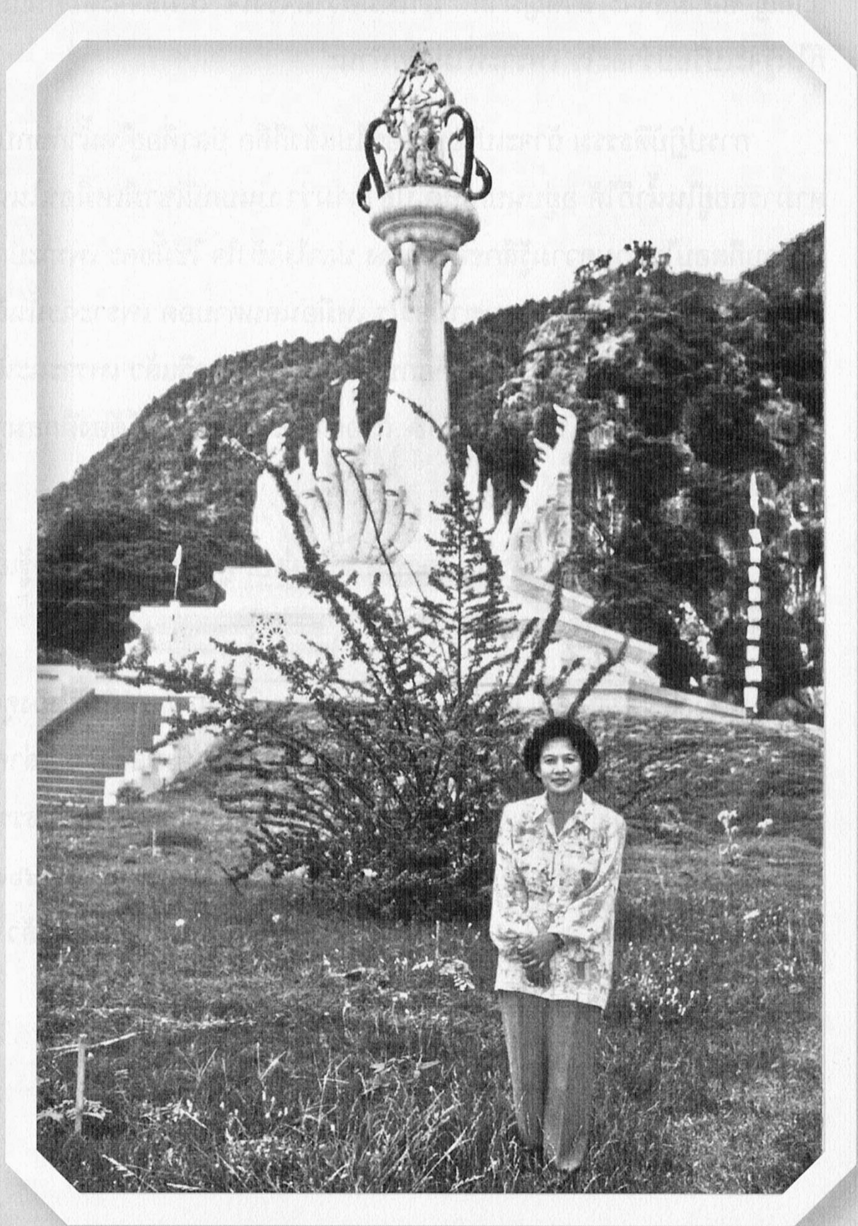
การฝึกสมาธิของพี่ก็คือ การฝึกจิตให้มีระเบียบ ทำอะไรมีขั้นมีตอน

มีระเบียบ มีวินัย เป็นคนที่ทำอะไรทำจริงจัง มีความจริงใจต่อผู้อื่น จุดนี้สำคัญ คือ มีสัจจะ สำคัญมาก ถ้าไม่มีความจริงใจ ไม่มีสัจจะต่อกันแล้วก็ไม่รู้จะเปรียบว่าอะไร เพราะพี่ไม่เคยทำนะ

การปฏิบัติธรรม ถ้าจะเปรียบเทียบไปแล้วก็คือ ปลาที่อยู่ในน้ำกับกบที่สามารถอยู่ในน้ำก็ได้ อยู่บนบกก็ได้ ปลาถามว่า บนบกนี่เขามีเหมือนในน้ำมั้ย กบก็ตอบไปตามความรู้สึกของตัวเอง ปลาไม่เข้าใจ ใช่มั้ยคะ เพราะปลาไม่สามารถรู้เห็นเลยว่าบนบกเขามีอะไร เหมือนคนตาบอด เพราะฉะนั้นสิ่งที่กบตอบไปก็คือ สิ่งที่กบรู้ นั่นก็คือกบรู้โดยการฝึกสมาธิแล้ว เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นปลา คือ ผู้ที่ยังไม่ได้ฝึกสมาธิ ถ้าอยากจะรู้อย่างกบรู้ก็ต้องฝึกสมาธิแล้วจะรู้เอง

พี่เชื่อเหลือเกินว่า **ใครพบ ใครพ้น ใครไม่พบ ผู้นั้นก็ไม่พ้น ต้องรู้เองและโน้มนำมาปฏิบัติเองถึงจะพ้น**

เมื่อมาถึงตรงนี้ คุณ ๆ ผู้อ่านก็คงจะได้ทราบถึงแนวการปฏิบัติของคุณกฤติยาแล้วนะคะ ยังไงก็ต้องปฏิบัติกันเอง จะได้รู้เอง เห็นเอง ยังไงเล่าคะ และถ้ามีปัญหาจะปรึกษา เธอก็บอกว่า ”ยินดีจะรับทั้งด้านการปฏิบัติธรรมและปัญหาชีวิตค่ะ โดยติดต่อได้ที่ คุณกฤติยา ถาวร โทรศัพท์ ๐๒-๘๖๑-๐๑๕๙ หรือ ๐๘๑-๔๒๔-๐๓๖๑ ซึ่งปัจจุบันได้เกษียณอายุราชการแล้ว

บทสัมภาษณ์ของนิตยสารหญิงไทย

“กฤติยา ถาวร” ผู้มีพลังจิตสื่อกับวิญญาณ (๑)

หลักคำสอนทางพระพุทธศาสนากล่าวไว้ว่า “การนั่งสมาธิ” เป็นหนทางที่ง่ายที่สุดในการก้าวเข้าถึง “จิตเหนือสำนึก” เพื่อสัมผัสกับเรื่อง “เหนือธรรมชาติ” หรือสิ่งลี้ลับทางจิตต่าง ๆอันเป็นผลพลอยได้นอกเหนือจากความสงบหรือความว่างใน “จิต”

ผู้มีประสบการณ์จาก “สมาธิ” หลายท่านได้ให้แง่คิดกับผู้เขียนว่า การฝึกสมาธิมิใช่ว่าจะช่วยขัดเกลาและยกระดับจิตใจให้สงบขึ้นเท่านั้น เพราะเมื่อฝึกจิตให้คงอยู่ในสมาธิที่ดีแล้ว จะเกิดความก้าวหน้าในการบรรลุญาณระดับสูง ไม่ว่าจะเป็นการได้ตาทิพย์ หูทิพย์ การล่วงรู้ในความคิดผู้อื่น ฯลฯ และวิธีการทำสมาธิสมัยนี้ก็ไม่จำเป็นต้องนั่งหลับตาท่าเดียว จะนั่งนอน หรือเดินทำสมาธิก็ได้ เพียงแต่ต้องทำใจให้ว่างปล่อยวางจากเรื่องราวทั้งหมดเพื่อก้าวสู่สมาธิ สำคัญที่สุดคือ จะต้องมีสติระลึกรู้อยู่เสมอ

ในการบำเพ็ญธรรมทางด้านนี้ เมื่อเริ่มทำอย่ามุ่งหวังว่าจะต้องได้ “ฤทธิ์” ได้ “อภิญญา” หรือจะได้เห็น “ปาฏิหาริย์” ต่าง ๆ เพราะยิ่งหวังยิ่งจะไม่ได้ เราต้องมุ่งทำใจให้สงบเพื่อให้จิตว่างจากกิเลสตัณหาและอุปาทาน ซึ่งจะเป็นวิถีทางให้เราหยุดการเวียนว่ายตายเกิด หยุดการใช้กรรม และเมื่อปฏิบัติจนได้ “สมาธิจิต” ที่มีพลังแล้ว “พลัง” จาก “จิต” นี่เองที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จในทุกสิ่งนอกเหนือจากการได้สัมผัสในสิ่งลี้ลับหรือพลังจากเบื้องบน

คุณกฤติยา ถาวร เป็นอีกท่านหนึ่งที่เห็นคุณประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมหรือการบำเพ็ญสมาธิ ซึ่งสามารถช่วยเหลือมวลมนุษย์ได้ทั้งภพนี้และภพอื่น เธอมีประสบการณ์ในเรื่องของการเวียนภพเวียนชาติ การรู้เห็นอดีตชาติของตัวเองและผู้อื่น หรือได้ล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ทั้งยังเคยช่วยเหลือ "วิญญาณ" ที่เดือดร้อนอีกมากมาย จนเป็นที่ประจักษ์แก่ใจเธอ และยอมรับว่า "จิตวิญญาณ" มีจริง ยิ่งไปกว่านั้นคือ การที่เธอได้รับพลังจาก "เทพเบื้องบน" คือ "องค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช" มาช่วยลดวิบากกรรมให้แก่มวลมนุษย์ คุณกฤติยา ได้เล่าถึงความผูกพันของเธอกับองค์พระเจ้าตากสิน ฯ ให้ผู้เขียนฟังว่า

"บ้านเดิมของพี่อยู่ใกล้วงเวียนใหญ่ ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ ในคืนใดก็ตามที่นั่งสมาธิ บางทีก็จะได้ยินเสียงหรือเห็นภาพ "คนขี่ม้า" ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใคร และไม่ได้ติดใจ จนกระทั่งจบมหาวิทยาลัย ทำงานแล้วถึงรู้ว่าภาพนั้นคือ "องค์สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช" คือจะมีนิมิตมาตั้งแต่เด็กเลย จะฝันซ้ำ ๆ ซาก ๆ แล้วที่เห็นประจำ คือ ท่านจะมาในชุดทหารขี่ม้าซึ่งเป็นชุดที่ท่านออกรบน่ะค่ะ พระพักตร์ดุมีหนวด"

ปัจจุบันคุณกฤติยา เป็นข้าราชการสังกัดกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย งานของเธอมีหน้าที่ในการดูแลรับผิดชอบด้านการศึกษาและการฟื้นฟูทางการแพทย์ของเด็กพิการอยู่ที่สถานสงเคราะห์เด็กพิการและทุพพลภาพ ปากเกร็ด (บ้านนนทภูมิ) จังหวัดนนทบุรี เธอได้เปิดเผยเรื่องราวที่ทำให้หันเหชีวิตมาสนใจด้านสมาธิว่า เธอมุ่งเดินตามสายธรรมหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๒๙ เพียงเพราะต้องการค้นหาความจริงของชีวิตตัวเอง เพราะชีวิตที่ผ่านมาเธอไม่เคยพบความสุขอันแท้จริง เธอกล่าวว่า

เมื่อมีความสุขสักพักหนึ่งไม่นาน ความสุขนั้นจะค่อย ๆ เลือนหายไป และจะมีความทุกข์เข้ามาแทนที่ ในที่สุด จึงเข้าใจได้ว่า แท้ที่จริง "ความสุข" มันเป็นเพียงความพึงพอใจในอารมณ์ที่ต้องการเท่านั้น และเมื่อหันมาศึกษาธรรมะเพื่อค้นหาสัจธรรม ผลที่ตามมาหลังจากนั้นคือ การได้พบเห็นและสัมผัสในพลังอำนาจลี้ลับที่ได้รับมาจากสิ่งที่มองไม่เห็น

"คือทุกครั้งที่พี่สวดมนต์ภาวนาทำสมาธิในระยะแรก พอจิตสงบก็จะเกิดเสียงที่มีอำนาจแต่อ่อนโยนเป็นคำพูดที่ไพเราะมาคอยตอบปัญหาต่าง ๆ ที่คับข้องใจ ทุกปัญหาเมื่อเอ่ยปากถามท่านจะได้คำตอบที่ฟังแล้วสบายใจ จนได้ถามว่า ท่านเป็นใคร ทำไมถึงมาตอบข้อปัญหาในใจเราได้ ก็ได้เสียงตอบที่มีพลังบอกมาว่า "ตัวของพ่อมีนามว่า "สิน" ที่ใคร ๆ กล่าวถึงคือ "สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช" ซึ่งพี่ก็เคารพและศรัทธาในพระองค์ท่านมาตลอด เพราะซาบซึ้งในน้ำพระทัยที่แน่วแน่เด็ดเดี่ยวของพระองค์ท่าน ที่ยอมสละราชบัลลังก์เพื่อความอยู่รอดของประเทศชาติ โดยไม่เสียดายทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงกอบกู้มา และคงเป็นเพราะความศรัทธาที่มีต่อพระองค์จึงเป็นกระแสส่งไปถึงท่าน

และท่านก็ส่ง "พระญาณศักดิ์สิทธิ์" มาช่วยปลดทุกข์แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวพี่หรือกับคนที่เขามาติดต่อพี่ พี่ก็ช่วยแก้ไขบอกทางให้เขาโดยใช้ "ญาณ" จากพระองค์ท่าน ในเรื่องของสมาธิพี่ก็ฝึกโดยแนวของพระองค์ท่าน คือ ท่านจะมาสอนในสมาธิ ก่อนนั่งให้แผ่เมตตา หลังนั่งก็ให้แผ่เมตตา ให้คำภาวนา "พุทโธ" ระลึกถึงท่านให้มากำกับดูแลเรา นอกจากนี้ก็เคยไปปฏิบัติต่อที่วัดป่าสาละวันของหลวงพ่อพุธ ฐานิโย ซึ่งก็เป็นสายพุทโธเช่นเดียวกัน"

“เหตุผลอีกประการหนึ่งที่พี่ศรัทธาในพระองค์ท่าน เป็นเพราะทราบว่าในอดีตชาติของพี่ชาติหนึ่งเคยเป็นทหารที่ร่วมรบกับพระองค์ท่าน พี่เป็นทหารหนึ่งในห้าร้อยคนที่หนีออกจากกรุงศรีอยุธยาก่อนแตก และก็มารวมพลเพื่อกอบกู้เอกราชใหม่ เรื่องราวในอดีตชาติพี่ทราบจากการนั่งสมาธิด้วยตัวเอง และเมื่อทูลถามท่าน ท่านก็ตรัสมาตรงกัน”

ผู้เขียนถามถึงการรู้เรื่องราวในอดีตชาตินั้นมีประโยชน์หรือไม่อย่างไรกับชาติปัจจุบัน เธอตอบว่า “อืม....จริง ๆ แล้วอดีตชาติของพี่ก็ไม่ดีนักนะคะ อดีตชาติสมัยนั้นเป็นผู้ชายแล้วก็มีศัตรูเยอะคือข้าศึกที่เราฆ่าฟันเขาไว้จิตวิญญาณของเขาก่อนดับก็ต้องสาปแช่งอาฆาตเรา เพราะฉะนั้นเมื่อเราเกิดใหม่ในชาติปัจจุบัน เราจะทำอะไรซักอย่างกว่าจะสำเร็จได้ไม่ง่ายเลย ต้องใช้สติปัญญามากกว่าคนอื่นหลายเท่า และเมื่อเรารู้ตรงนี้แล้วในปัจจุบันชาติ เราจะได้ไม่ทำอย่างนั้นอีกแม้เพียงคิดก็บาปแล้ว ผลของกรรมเมื่อเราทำแล้วต้องได้รับทั้งนั้นไม่มีข้อยกเว้น”

การรับรู้เรื่องราวในอดีตชาติเมื่อครั้งเป็นทหารไทยที่ร่วมกอบกู้อิสรภาพในสงครามสมัยอยุธยาตอนปลายกับพระเจ้าตากสินฯ นั้น คุณกฤติยาเคยนำไปเขียนถ่ายทอดลงในนิตยสารฉบับหนึ่ง จนกระทั่งมีคุณหมอท่านหนึ่ง (ขออนุญาตเอ่ยนาม) ชื่อคุณหมอสบสันต์ วงษ์ภักดี ซึ่งเป็นแพทย์ประจำอยู่สหรัฐอเมริกา ได้เขียนจดหมายมาหาเธอ คุณหมอสบสันต์ก็เป็นผู้ที่บำเพ็ญสมาธิมานานท่านหนึ่ง บังเอิญท่านมีเรื่องราวในอดีตที่ทราบจากการทำสมาธิกับคุณกฤติยา คือว่าอดีตชาติของท่านชาติหนึ่งก็เคยเป็นทหารอยู่ในกองทัพกู้ชาติของสมเด็จพระเจ้าตากสินฯ แต่ท่านอยู่ในกองโจรแผนกค่ายบางระจัน และความไม่สันทัดจัดเจนในสนามรบ ทำให้ท่านต้องเสียชีวิต

ที่ค่ายบางระจันนั่นเอง ท่านเล่าว่าได้พบทหารของพระเจ้าตากสิน ฯ รวม ๕ คนแล้วที่มาเกิดใหม่ บางท่านก็เปลี่ยนเพศจากชายในอดีตชาติกลับกลายเป็นหญิงในชาตินี้ รวมทั้งคุณกฤติยาเองก็เช่นกัน

ผู้เขียนสนใจในสิ่งที่คุณกฤติยากระทำเป็นประจำ นั่นคือการช่วยเหลือ "จิตวิญญาณ" ให้พ้นทุกข์ ครั้งหนึ่งเธอเคยช่วยเหลือดวงวิญญาณของหญิงสาวคนหนึ่งที่เมื่อครั้งเป็นมนุษย์เธอเคยเป็นหมอและมีเหตุให้ต้องไปเสียชีวิตในป่า ดวงวิญญาณของเธอได้มาร้องขอให้คุณกฤติยาช่วย การช่วยเหลือในครั้งนั้นคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เธอเชื่อว่าเป็นเพราะความผูกพันที่เคยมีมาในชาติที่แล้ว

"คนเราตายแล้วเกิด ตายแล้วเกิดใช่มั้ยคะ เพราะฉะนั้นเมื่อชาติอดีตเราเคยพบเขาแล้ว เมื่อมาเกิดใหม่ในปัจจุบันก็จะต้องมีเหตุผลดลใจให้มาพบกันอีก มีเหตุให้เราต้องไปช่วยเข กับคุณหมอคนนั้นในอดีตชาติชาติหนึ่งเราเคยเป็นลูกเขา เราถึงต้องไปช่วย ถ้าไม่เกี่ยวพันกันก็คงไปช่วยไม่ได้"

การช่วยเหลือดวงวิญญาณคุณหมอกาญจนานั้น เป็นเรื่องของการใช้พลังจิตปลดปล่อยวิญญาณซึ่งน่าสนใจมากเรื่องหนึ่งที่คุณกฤติยาได้อธิบายว่า คนเราเมื่อทำจิตให้สงบจนเป็นสมาธิก็จะอยู่ในสภาวะที่สามารถติดต่อกับวิญญาณได้ วิญญาณที่เคยผูกพันกันมาแต่อดีตก็จะมาปรากฏร่างให้เราเห็น และในครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ คุณกฤติยา ได้เดินทางไปพบปะสังสรรค์กับคณะนักศึกษาหลักสูตรนักบริหารงานประชาสงเคราะห์ และได้ไปพักที่บ้านพักรับรองภายในอุทยานภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก คืนนั้นเธอเข้านอนเป็นคนสุดท้าย และเมื่อหลับตาลงไม่ถึง ๕ นาที จิตก็

สัมผัสกับวิญญาณสาวสวย ผิวขาว ผมยาวประบ่า ยืนอยู่ที่ชะง่อนผาสูง ร้องเรียกให้ตามเธอไปดูสถานที่ที่เธอเคยอาศัยและตายลงที่นั่น คุณกฤติยา มองเห็นภาพในอดีตที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวคนนั้นเป็นฉาก ๆ ทำให้ทราบว่า วิญญาณหญิงสาวคนนั้นเคยเป็นหมอประจำอยู่ที่ภูหินร่องกล้า ที่สุดท้ายที่พาไปดู คือ หลุมศพของเธอ พอถึงตรงนี้เธอก็หายตัวไปทันที

พอรุ่งเช้าผู้ช่วยหัวหน้าอุทยานก็พาคณะของคุณกฤติยาไปศึกษาประวัติศาสตร์การสู้รบระหว่างฝ่ายต่อต้านรัฐบาลกับฝ่ายรัฐบาลที่เป็นอำนาจรัฐ ซึ่งสถานที่ที่เห็นนั้นตรงกับความฝันที่วิญญาณหญิงสาวผู้นั้นพาคุณกฤติยามาดูไว้ไม่ผิดเพี้ยน ทุกอย่างมากระจ่างชัด เมื่อคณะของเธอมาหยุดอยู่ที่หลุมศพหญิงสาวผู้หนึ่ง เธอชื่อว่า “สหายกาญจนา” ซึ่งอดีตเคยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่หนีเข้าป่ามาหลังจากเกิดเหตุการณ์รุนแรงระหว่างฝ่ายรัฐบาลและนักศึกษา เมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เธอมาทำหน้าที่เป็นแพทย์ทำการรักษาผู้บาดเจ็บจากการสู้รบ และได้เสียชีวิตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ศพของเธอถูกนำมาฝังไว้ที่นั่นโดยไม่มีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา วิญญาณเธอต้องการไปเกิดแต่ต้องทนทุกข์ทรมานไปไหนไม่ได้ จึงติดต่อทางจิตให้คุณกฤติยาช่วย.....

บทสัมภาษณ์ของนิตยสารหญิงไทย

“กฤติยา ถาวร” (๒) ผู้มีพลังจิตสื่อกับวิญญาณ (จบ)

ผู้เขียนได้กล่าวทิ้งท้ายว่า คุณกฤติยาผู้มีพลังจิตได้สื่อสารกับวิญญาณคุณหมอกาญจนาที่ไปจบชีวิตด้วยการกินยาตายในป่าภูหินร่องกล้า ระหว่างเหตุการณ์ “๑๔ ตุลา” วิญญาณยังคงวนเวียนอยู่จึงติดต่อทางจิตกับคุณกฤติยาว่าอยากไปเกิดใหม่ และขอร้องให้คุณกฤติยาช่วย คุณกฤติยาก็รับปากว่าจะช่วย วิธีการช่วยวิญญาณหมอกาญจนานั้น ก็โดยการที่ต้องหาคนมาบวชให้เพื่อตัดกรรมที่ก่อไว้ ซึ่งคุณกฤติยาก็ได้ช่วยให้วิญญาณดวงนั้นสมประสงค์

ผู้เขียนหยิบยกเรื่องของคุณหมอกาญจนาขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นถึงวาระกรรมที่ผูกพันกับอดีตชาติระหว่างคุณกฤติยาและคุณหมอกาญจนาที่เคยเป็นแม่ลูกกัน และต้องตามมาช่วยเหลือกันในชาตินี้ แม้จะอยู่คนละภพภูมิกันก็ตาม การทำหน้าที่ตรงนี้ของคุณกฤติยาไม่ใช่ว่าจะทำได้ทุกอย่างหรือช่วยได้ทุกคน ก่อนจะช่วยจะต้องตรวจดูก่อนว่าเคยมีความเกี่ยวพันกันหรือไม่ ไม่เช่นนั้นเธออาจจะต้องรับเคราะห์นั้นแทน

“มีเหมือนกันนะคะที่ไม่เกี่ยวพันกันแล้วได้รับการขอร้องให้ไปช่วยกลับมาก็ป่วยหนักถึงขึ้นอาเจียนเป็นเลือด เช่น เคยไปช่วย “คุณนายแดง” จีรวรรณ กัมปนาทแสนยากร ที่ท่านประสบอุบัติเหตุที่เขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี พอกลับมาก็ป่วยเลย เพราะเจ้ากรรมนายเวรเขายังไม่อโหสิกรรม ถ้าเราไปช่วยและทางเขาไม่ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ท่านแนะนำ ส่วนหนึ่งเราก็จะได้รับผลกระทบไปด้วย และมีอยู่เรื่องหนึ่งที่เกิดไม่นาน คืออยากจะช่วย

แต่ช่วยไม่ทัน คนนี้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือด้วยกันมาตั้งแต่มัธยมชื่อ ธีรนาท กาญจนอักษร เป็นอาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ ที่ตกเครื่องบินตายที่สุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ ที่ผ่านมา พี่พบเขาเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ที่ทำเนียบรัฐบาล เขาไปเป็นวิทยากรบรรยายเกี่ยวกับวันคนพิการสากล ขณะที่เขานั่งอยู่บนเวที พี่เห็นรัศมีเขาคล้ำไปหมดเลย เป็นรัศมีสีเทาออกมา (คุณกฤติยาเธอได้ศึกษาวิชาพลังจักรวาลและพลังกายทิพย์ด้วย ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ผู้ที่เรียนจบจะสามารถมองเห็นแสงออร่าหรือรัศมีรอบกายมนุษย์ได้ด้วยตาเปล่า) พอเจอตัวเขาตอนทานข้าวกะว่าจะขอที่อยู่เขาไว้ก่อนแล้วจะโทร.ไปบอกให้เขาทำบุญกุศล แล้วพอดีพี่มาติดงานช่วงนั้นใกล้กีฬาคนพิการ (เฟสปิกเกมส์) ต้องเตรียมงาน กลับบ้านค่ำทุกวันก็ไม่ทันได้โทร. จนรู้ข่าวว่าเพื่อนคนนี้เสียชีวิต จากชื่อที่อยู่ที่เขาเขียนไว้ให้เห็นมั้ยคะว่าลายเซ็นเขาฆ่าตัวเอง เขาเขียน " ธ " หางชี้ขึ้นข้างบน แสดงว่าเขาต้องตายบนที่สูง

นอกเหนือจากงานประจำแล้ว ในทุกวันเสาร์คุณกฤติยาจะรับตรวจดวงดูวิบากกรรม แก้ไขดวงชะตาจากเลวร้ายให้ดีขึ้น สำหรับผู้ที่มีปัญหาเดือดเนื้อร้อนใจ ทั้งยังมีความสามารถในการดูได้อีกว่าคนคนนั้นเคยเป็นใครในอดีตหรือมีความเกี่ยวพันกับเทพองค์ใด ความสามารถทางด้านนี้ เธอบอกว่าเกิดขึ้นเพราะผลจากสมาธิ

พี่ไม่เคยไปเรียนดูหมอจากที่ไหนเลย เป็นเองโดยพระองค์ท่านเรียกว่า เรียนจากเทพแล้วกันนะคะ เพราะฉะนั้นจะไม่มีหลักวิชาในเรื่องของโหราศาสตร์ แต่อาจเป็นเพราะว่าส่วนหนึ่งเราฝึกสมาธิและได้จากทุนเดิมมาเชื่อมโยง (เพราะในอดีตชาติอีกชาติหนึ่งเธอเคยเกิดเป็นโหราจารย์

ประจำราชสำนัก ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นในราวรัชกาลที่ ๔) คือถ้าเราทำสมาธิถึงระดับหนึ่งจนเกิดพลังแล้ว หากเราเคยสะสมบารมีในด้านใดไว้ก็จะปรากฏชัดขึ้นให้ทราบได้ในปัจจุบัน

และวิธีการช่วยเหลือคนที่มีปัญหาของพี่ก็คือ จะนำปัญหาต่าง ๆ ของผู้มาหาเราทูลถามพระองค์ท่านในจิตขณะที่เรามีสมาธิ แล้วท่านจะมาดลจิตดลใจให้เราได้ยินเสียงบ้าง หรือได้รับความรู้สึกขึ้นมา เราก็จะเอาตรงนั้นไปชี้แจงผู้ที่เขามีปัญหา ส่วนใหญ่ก็สามารถแก้ได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาชีวิตหรือโรคภัยไข้เจ็บ เขาก็ศรัทธาในพระองค์ท่าน และทุกปีเมื่อเราบอกบุญไปเขาก็จะมาร่วมทำบุญอย่างปีที่ผ่านมาท่านก็สั่งให้ทำงานใหญ่ เพราะประเทศชาติกำลังประสบปัญหาเศรษฐกิจต่าง ๆ ก็ให้มีการเลี้ยงพระถึง ๗๙ รูป ถวายสังฑานด้วย แล้วก็จัดอาหารเลี้ยงคน ๕๐๐ คน พร้อมทั้งให้ข้าวสารและผ้าห่ม ๕๐๐ ชุด

งานถวายพระราชกุศลแด่พระองค์ท่านที่ยิ่งใหญ่เห็นจะเป็นการสร้าง "พระพุทธตากสินเลิศฟ้านภาลัย" เป็นการสร้างพระพุทธรูป ๙๙ นิ้ว และสร้างฐานพระถวายเป็นรูปพญานาค ๒๙ เศียร และหางของพญานาครองรับองค์พระ ที่สำนักสงฆ์ถ้ำแจง อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เพราะทราบจากพระองค์ท่านว่าในสมัยที่พระองค์ทรงกอบกู้อิสรภาพท่านต้องไปปราบพวกกบฏที่จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเดินทัพเรือไป ๑๐๐ ลำ แล้วประสบคลื่นลมแรงที่หาดเจ้าสำราญ ท่านเก่งในเรื่องของการตั้งศาลเพียงตาจึงได้บวงสรวงเทพยดาและหมู่พญานาค ให้มาช่วย เจ้ากรุงบาดาลจึงส่งพญานาคมารองรับคลื่นลมจนพญานาคล้มตาย พระองค์จึงสามารถแล่นเรือไปรบข้าศึกได้ สมัยต่อมาท่านได้สิ้นพระชนม์ไปก่อนที่จะได้ช่วยวิญญาณ

พญานาคเหล่านี้ ท่านจึงมาสื่อบอกให้พี่ไปสร้างพระที่นั่น เพื่อพญานาคที่เขาล้มตายและยังไม่ได้ไปผุดไปเกิด”

“มีเรื่องแปลกในวันที่ทำพิธีบวงสรวงและวางศิลาฤกษ์ก็ปรากฏว่ามีคนมาร่วมพิธีโดยที่ไม่ได้เชิญและไม่รู้จักกัน ๑ คันรถ แต่งชุดขาวมาขอเข้าร่วมพิธีกับเรา ขณะที่กำลังอ่านโองการถวายเทพขึ้นไป เขาก็มีท่าทีฮึดฮัดพูดไม่ได้ มาทราบว่าเป็นพวกหมู่วิญญาณพญานาคเขาผุดขึ้นมา แล้วมาเข้าสิงเพื่อจะได้มาร่วมอนุโมทนาบุญที่เราทำให้เขา”

ที่ถ้ำแจงแห่งนี้มีเรื่องเล่าว่า ในสมัยที่บ้านเมืองสงบ “สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช” ของเราท่านได้เสด็จฯ มาเยี่ยมพระมารดาซึ่งเป็นชาวเมืองเพชร และพระองค์ท่านก็เคยมาจำวัดที่ถ้ำแจงนี้ด้วย เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ดู ๆ ไปเหมือนจะขัดกับประวัติศาสตร์สมัยพระเจ้าตากสิน ฯ ที่เราเคยเรียนมาว่า ในท้ายแผ่นดินพระองค์ท่านมีพระสติวิปลาสและถูกสำเร็จโทษโดยท่อนจันทน์จนสิ้นพระชนม์ จึงถามคุณกฤติยาว่าเรื่องราวในอดีตสมัยพระองค์ท่านจริง ๆ นั้นเป็นอย่างไรกันแน่ ในฐานะที่เธอสามารถสื่อกับพระองค์ท่านได้ คงต้องทราบข้อเท็จจริงเป็นแน่

“จริง ๆ แล้วเคยทูลถามพระองค์ท่านนะคะ ท่านก็บอกว่า ถ้าส่วนหนึ่งเขาต้องการรู้แค่นั้น เราก็บอกเขาแค่นั้น แต่จริง ๆแล้วพระองค์ท่านไม่ได้ถูกสำเร็จโทษ มีทหารที่จงรักภักดีต่อพระองค์ท่านมารับโทษแทน ส่วนพระองค์ท่าน เจ้าพระยานคร (น้อย) ท่านได้นำเรือมารับที่วัดแจ้ง และได้เสด็จฯ ลงเรือไปอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ไปทรงผนวชอยู่ที่นั่น เหตุผลที่ต้องทำเช่นนั้นท่านทรงขอไม่เปิดเผยค่ะ เพราะว่ารู้ไปแล้วก็อาจอยากจะพิสูจน์ก็จะทำให้เกิดปัญหา เพราะฉะนั้นท่านจะปิดค่ะ ท่านว่าให้เราทำ

ปัจจุบันให้ดีที่สุด

"กับรัชกาลที่ ๑ และ พระเจ้าตากสินฯ นั้นเป็นพระสหายร่วมน้ำสาบานและท่านรักกันมาก พระองค์ทรงสละราชบัลลังก์ก็เพื่อให้เพื่อนของพระองค์ คือ รัชกาลที่ ๑ ท่านเคยตรัสว่า "เหนือฟ้ายังมีฟ้า" พระเจ้าตากสินฯ ท่านเป็นผู้ที่มีกลยุทธ์แยบยลมากในการคิดอะไรแบบแผนซ้อนแผน ตรงนี้ก็เป็นแผนการของพระองค์ท่าน มีคนเขารู้มาว่าที่ท่านต้องสละราชบัลลังก์นั้นเนื่องจากว่าท่านเป็นลูกหลานคนจีน ในสมัยที่กอบกู้อิสรภาพแล้วประเทศชาติยากไร้ ประชาชนแร้นแค้นมาก ข้าวยากหมากแพง พระองค์ท่านต้องไปขอยืมทองจากต่างประเทศคือประเทศจีน เมื่อเอามาแล้วก็ไม่สามารถใช้คืนได้ ก็เลยใช้วิธีว่าพระองค์ท่านเสียพระสติวิปลาส จีนจึงมาเอาคืนไม่ได้ เพราะเปลี่ยนรัชกาลใหม่แล้ว" ในตอนท้ายคุณกฤติยา ได้กล่าวถึงความห่วงใยในพสกนิกรคนไทยของ "สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช" ว่า

"พระองค์จะทรงอยู่คู่แผ่นดินไทยตลอดไปแม้นภายภาคหน้า อาจมีเรื่องราวร้ายแรงเกิดขึ้นสำหรับประเทศไทย ซึ่งเป็นเรื่องที่คุณกฤติยาไม่ยอมเปิดเผย แต่พระองค์ท่าน พระสยามเทวาธิราช พระนเรศวรมหาราช พระปิยมหาราช จะทรงรวมพลังส่งลงมาช่วยเกื้อกูลปวงชนทั้งหลายให้พ้นภัยพิบัติ แคล้วคลาดปลอดภัยจากเคราะห์กรรมนานาประการ"

รายนามเจ้าภาพ

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 13,000 บาท

คุณทวีศักดิ์ - คุณอักษรา อัศวโภคี และครอบครัว คุณเสาวณี ปาลเดชพงศ์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 10,000 บาท

คุณศจีรัตน์ สุรคุปต์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 7,000 บาท

คุณกาญจนา กุลชล และครอบครัว

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 6,700 บาท

คุณวราภรณ์ ชัยอำนวย

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 6,500 บาท

คุณวณิชชา จันทร์จรัสวัฒนา คุณศิวพร ภูมณีรัตนกุล

คุณปราโมทย์ นาคทัศนพล - คุณปาลิดา เต็มสุนทร

คุณณันฐ์ธกร เจริญพัฒนวดี - คุณดวงแข นิเวศธนะ - คุณวัชรพล ปั้นสนิท -

คุณพีระกานต์ ไชยลิ้นฟ้า และ ดต.ชาตรี มณีศรี

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 5,000 บาท

น.พ. จรูญ จิตติวุฒิการ คุณทวีสุข สวรรค์คำธรณ์

คุณอภิชาติ - คุณจิรภา สวรรค์คำธรณ์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 3,445 บาท

พันตำรวจโทหญิงปณิศา ริมประโคน

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 2,500 บาท

ดร. พรนภา สุจริตวรกุล

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 2,100 บาท

ผศ. ศศิรัศมิ์ และครอบครัวเพชรช่วย และผู้มีจิตศรัทธา

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 2,000 บาท

ทันตแพทย์หญิงชุติมา พงษ์เกษมวิวัฒน์ น.ท. หญิงรัศมี ณ นคร

คุณพงษ์ศักดิ์ - คุณสุจินดา ไวยนันท์ น.อ. หญิง เอื้ออารี ลักษณโกเศศ

คุณธันวดี สุกไสว และครอบครัว คุณอภิวัฒน์ สวรรค์คำธรณ์

คุณปราโมช - คุณชนิตร์นันทน์ ถาวร คุณมนตรี - คุณไพลิน ถาวร

คุณคณิสสร - พลตรีหญิง ศจี นาวานุเคราะห์ คุณสุรภี พิศาล

นาวาเอกหญิงอธิวีณ์ - คุณชาญพล ครอบครัวประทีปธรรม และ ครอบครัวเลื่อนประไพ

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,500 บาท

คุณศุภวัตร อภิรักส์ คุณศุภกร สหวัชรินทร์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,495 บาท

คุณธัญพิสิษฐ์ - คุณอุษากานต์ ศรีบาง

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,350 บาท

คุณอัญชัญ ยศถาสโรดม

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,300 บาท

คุณพวงจินดา เสนะวัต คุณภัทรานิษฐ์ มีชัยเจริญรัฐ

คุณพรพิมล วรวุธรังสรรค์ คุณทัศนีย์ แสงอ่อน

คุณนิพนธ์ นิพัทธ์ศานต์ คุณสินีวรรณ จิรังบุญกุล

คุณสุกัญญา แซ่ก๊วย คุณรัตนพงศ์ - คุณจิภากาญจน์ พงษ์บริพันธ์

คุณกัญชลี - คุณพิเศษ - คุณกรองแก้ว - คุณรณชัย อร่ามรักษ์

คุณประหยัด - คุณประกายมาศ - คุณสิทธิโชค - คุณวรรณวลัย ทองแดง

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,050 บาท

ด.ญ. อริยารัตน์ คุณรัตน์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 1,000 บาท

พลโทวินัย ประสมทอง ทันตแพทย์หญิงวิสาขา ไผ่งาม

คุณวิจักขณ์ ธำรงวุฒิ คุณสุทธิพจน์ - คุณนฤมน กมลวราพิทักษ์

คุณวิวัฒน์ เนตรนิวัฒน์ คุณวีระ - คุณกนกพร ประดิษฐผลพานิช

คุณสุจารี มีพานิช
ครอบครัวสิริวัตถานันท์
คุณเรณู เมเชอร์
คุณภาวัต - คุณโชติกา สอนใจ
คุณดารณี ไชยวงศ์
คุณมณีรัตน์ อุดมวรรณนนท์
คุณประพันธ์ - คุณวิภาพรรณ ปัญญาโรจน์
พันเอกสุรินทร์ - คุณจันทิภา ปรียานุภาพ และ คุณแม่สายใจ คชสวัสดิ์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 780 บาท

คุณนิภาพร ตรัยมงคลกูล

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 720 บาท

คุณจรัสพร - คุณพรทิพย์ วรรณวาทกุล

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 650 บาท

คุณประเสริฐ - คุณอำพาส โอ่เอี่ยม
คุณสุพัตรา ปิติเตรานนท์
คุณกมลชนก สวรรค์คำธรณ์
คุณพิริยา จิรวัฒนรังสี
คุณสุภาพรรณ ณ นคร
คุณปัทมา ณ นคร
น.ท. หญิง ประไพ พลไชย
คุณนันทวัน ศิริอังกร
คุณสุชาดา มังคะลี
คุณนารีรัตน์ เสนะวัต
คุณผ่องศรี สุขะตุงคะ
คุณภสินี เตียวรักษา
คุณวิภา โอภาสเมธีกุล และครอบครัว
คุณจิรา ใจเย็น และครอบครัว
คุณวีระศักดิ์ - คุณนัดดา จงไพโรจน์โฆษิต
คุณอำไพ สังฆอารี
คุณไพบูลย์ พิพัฒนสมพร และครอบครัว
คุณสุนทรี ศรีสัมพันธ์
บ้านไร่การ์เด้นท์และวีภัสธุรกิจ จำกัด
พ.ญ. กิ่งกาญจน์ ทิพยรัตน์

คุณเกียง - คุณสมใจ มหาศิริ และครอบครัว

คุณณเรศ - คุณฤทธิชัช โชติพ่วง และครอบครัว

คุณภุมรี - คุณสมเจตน์ พิมพ์สุวรรณ และครอบครัว

คุณปวันรัตน์ - คุณก้องปพัฒน์ สนธิโพธิกุลเดชา

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 585 บาท

คุณธานัต - คุณภัทรภร อุ้มไธสง

คุณวรรณวดี อนุรัตน์

คุณณัฏฐ์ดนัย อาชีวกุลมาศ และครอบครัว

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 560 บาท

คุณไพฑูรย์ - คุณสุพจน์ - คุณสันธนะ - คุณบุษดี ทรัพย์ล้น

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 500 บาท

คุณแม่เตือนใจ บุญชัยศรี และครอบครัว

คุณชอบ พืชพิสุทธิ์

คุณจุฑามาศ ปาละวัธนกุล

อาจารย์ผาณิต อติกนิษฐ์

คุณอัญชนา โชติประภา

คุณทองเพลิน ธำรงวุฒิ

อาจารย์รัตนา หิรัญรัศ

คุณนาตยา ชูประยูร

คุณสิวลี เกษมศิลป์

คุณพิชญ์ชานุช ศุภวณิช

คุณบวรภัค อุคบุรี

คุณณิพรรณ กุลประสูตร

คุณเปรมจิตต์ กัณฑษา

คุณเพลินจิตต์ กิจภิญโญชัย

คุณนันทวัน ออไอศูรย์

คุณนันทา วัฒนกุล

คุณสุวรรณา แสงไกรรุ่งโรจน์ และครอบครัว

พันเอก (พิเศษ) พิเชษฐ - คุณอังคณารัตน์ ชุมลาภ และครอบครัว

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 480 บาท

คุณชนกพร - คุณศศิพร เลิศชัยกุลเสถียร

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 430 บาท

คุณจีรพรรณ คำอักษร - บริษัท สเปลสตูดิโอ จำกัด

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 390 บาท

คุณถาวร ทองปั้น

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 330 บาท

คุณประคอง เตียวรักษา

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 325 บาท

คุณอุบลวรรณ แก่นกุล - คุณจิรศักดิ์ สุพลจิตร์

คุณสมิตา สมยา

คุณบุญคง - คุณจำเนียร จันทร์แก้ว

คุณปัญจรส อ่ำอ้น

คุณฉันทิตา ราชกิจ และครอบครัว

คุณพัชรา สิทธิตรีสอาด

คุณวันเพ็ญ - คุณเฉลิม ดวงจันทร์

คุณสำเนียง นนทรักษ์

คุณจัตราพงศ์ - คุณเกษร สุขไม่วายและครอบครัว

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 300 บาท

คุณสนอง และครอบครัวกิจพยัคฆ์

คุณทองขาว ธำรงวุฒิ

คุณพัชนี เกียนวัฒนา

คุณอัสนี ณ ระนอง

คุณบุษยมาลย์ บุญญาพันธ์

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 260 บาท

คุณรุจภา กล่อมวงศ์ - ด.ญ.กัลยากร ทับจันทร์ คุณยุพิน รองโสภา

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 200 บาท

รศ. พิศเพลิน เขียวหวาน คุณชวกร วัดแย้ม

คุณอุไรวรรณ ตุงคะเศวต คุณทองพูน ธำรงวุฒิ

คุณสมชาติ - คุณปทัยทิพย์ เจริญทรัพย์ คุณวิชุดา แซ่เฮง

คุณกิติมา เรืองแก้ว คุณรัชนี เชื้อโชติ

คุณคำนวณ เชื้อโชติ คุณวัชระ เชื้อโชติ

คุณวัชรี เชื้อโชติ คุณจิตลดา ทุมมณี

คุณพรหมพร เกตุภู คุณณิชาพร สันติวรวุฒิ

คุณนุชณิชา ชุณหปราณ คุณพยอม ไทยภักดี

คุณณัฐธีรา ขจรเสรีลิขิตกุล คุณวารุณี แซ่แต้

น.ศ.พ. หญิงธาราวดี - คุณสมศรี และครอบครัว คุณเขมจิรา หลีกุล

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 195 บาท

คุณบุญล้ำ ปานแปน และครอบครัว คุณมงคลกิตต์ ถมปัด

คุณสุพัฒน์ อินทศรี และครอบครัว คุณถนอม เมื่อเกิด

คุณธวัช - คุณกัญญ์ณัช จันทวัน คุณสมปอง รอดสถิต

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 140 บาท

คุณเล็ก และครอบครัวสิงหกีรติวงศ์ คุณอัญชลีพร จันทร์ฟ้าฉาย

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 130 บาท

คุณณรงค์ มีผล - คุณวิไลย์วรรณ์ สุวรรณชาติ
คุณทรงศิลป์ - คุณบัวชุม - คุณมณี โภชนะจิต
คุณไชยยันต์ ทาตัด - คุณสุปราณี อินทะบุญศรี
คุณนิโลบล พัฒนกุล และครอบครัว
คุณบุญยิ่ง ปานแปน และครอบครัว
คุณนวรัตน์ ทันเดช (ฟ้า-โพล์ค)
คุณนวลวรรณ เกียรติธรรม และครอบครัว
คุณสมพร ใจเย็น และครอบครัว
คุณนินอนนท์ หั้นเจริญ และครอบครัว
คุณอนุรักศ์ มหาศิริและครอบครัว
คุณแดนชัย มาภจุฬา
คุณจรินพร พิมพา
คุณอมร มะนาวหวาน
คุณวิชัย ชัยพิเดช
คุณรุ่งทวีทรัพย์ สรรพมุข
คุณพรชัย รักบุญ
คุณภริษฐ ภาคมฤค
คุณหนูผ่อง วงษ์ศรีนาค
คุณกชกร พรหมดวง
คุณสุพัฒ สนธิรักษ์
คุณมนตรี จันทร์ลี
คุณจันธิ หิมโสภา
คุณคำลน บุญรอด
คุณศุภชัย กองณรงค์
คุณชาลิสา ทีปไทสงค์
คุณปริญญา งาหอม
คุณเมตตา สุทธิประภา - คุณอดิศักดิ์ สำแดงภัย
คุณสมมิตร - คุณพจนีย์ วงศ์มานิต อุทิศให้พรายแก้วและเจ้ากรรมนายเวร

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 100 บาท

คุณศิริพรรณ กุนเนตร
คุณเบ็ญจา แข็งขัน
คุณศุภชัย รักษ์คีรีรัตน์
คุณอารี เจริญลาภนำชัย
คุณนราทิพย์ อำไพ
คุณศิริอัญญา เล็กละเอียด
คุณนิตยา จันทร์มณี
คุณนิภรดา บุญพิทักษ์

คุณศีรยา แสงร่มโพธิ คุณกิตติมา เกษมเลิศปัญญา

คุณปรภาว์ (จิตติรัตน์) เหมะ และครอบครัว คุณธนพร กลิ่นสมร

รายนามผู้บริจาคปัจจัย จำนวน 65 บาท

คุณณัฐธนนท์ วาปีเจริญวัฒน์ คุณกรองแก้ว หลวงจันทร์

คุณวาสนา บรรจบ คุณศิวกร อิ่มอารมณ์กุล

ผู้บริจาคปัจจัยที่ไม่ประสงค์ออกนาม 5 ราย จำนวน 4,565 บาท

จิตสัมผัส

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๖ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

ผู้เขียน กฤติยา ถาวร

พิมพ์เนื้อหา ชินกฤต - อังค์วรา จิตต์วรวงศ์

ปก/รูปเล่ม ยุคลนี - ปรัศนันท์ กังศศิเทียม (kyukol@gmail.com)

พิมพ์ที่ เรือนแก้วการพิมพ์

ภาพวาด สมเด็จพระเจ้าตากสินทรงผนวช

จิตสัมผัส ::: ฟ้าบ้านสวนธนบุรี